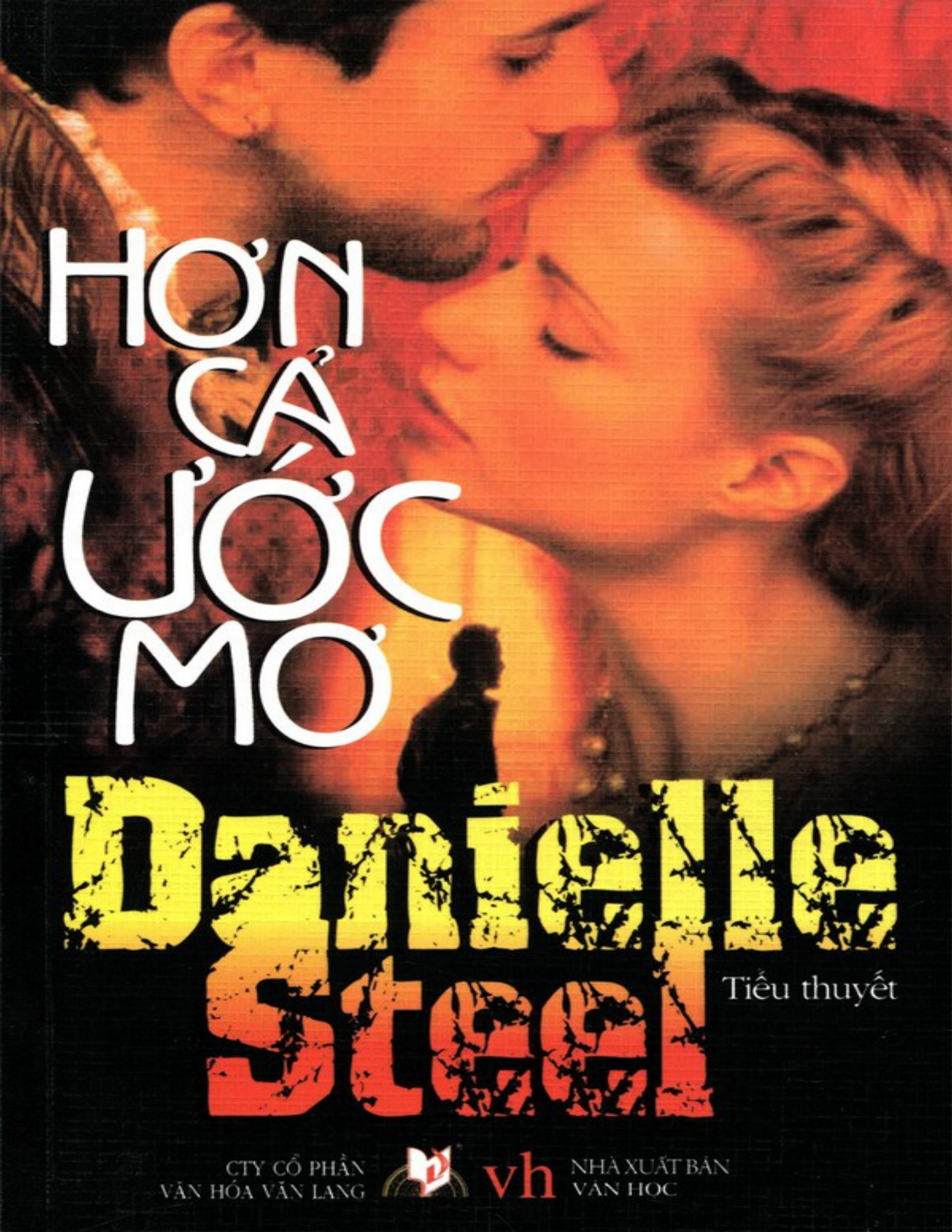

HƠN CẢ ƯỚC MƠ

Daniel Steel

Tiểu thuyết

CTY CỔ PHẦN
VĂN HÓA VĂN LANG

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Hơn Cả Ước Mơ

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)

[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)

Samantha vội vã bước lên các bậc thềm của ngôi nhà xây bằng đá nâu ở phố Sáu Mươi Ba Đông. Nàng liếc mắt nhìn màn mưa bị gió mạnh thổi tạt vào mặt. Nước mưa quất vào mặt, vào mắt nàng rất buốt. Nàng lầu bầu trong miệng như muốn mình đi nhanh lên, rồi dừng lại thở hổn hển, loay hoay mở khóa, nhưng cái chìa khóa không chịu quay. Cuối cùng cánh cửa mở ra, nàng bước vội vào tiền sảnh ấm áp. Nàng đứng yên một lát để thở, lắc đầu cho nước mưa từ mái tóc dài màu vàng nhạt rơi xuống. Ít thấy ai có mái tóc như nàng. Mái tóc màu bạc lẫn với màu vàng tươi. Khi còn nhỏ, người ta gọi nàng là cô bé tóc hoe. Nàng không thích thế, nhưng khi đến tuổi mười chín đôi mươi, mọi người đều khen tóc nàng tuyệt đẹp. Bây giờ đã ba mươi tuổi, nàng vẫn quen với lời khen đó. Khi John nói trông nàng như cô công chúa trong chuyện thần tiên, nàng cười với cặp mắt xanh long lanh, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp. Nàng có đôi chân thon nhỏ, dài, đều, bộ ngực đầy đặn và cặp mông tròn trịa duyên dáng.

Nàng có rất nhiều nét tương phản như: đôi mắt to long lanh rất nhạy bén khi nhìn mọi vật, tương phản với cặp môi dày nhạy cảm; hai vai hẹp với bộ ngực lớn. Giọng nàng nhỏ nhẹ dịu dàng, tương phản với quyết định sáng suốt trong lời nói. Nhiều người cứ tưởng Samantha Taylor nói năng lễ rề như người miền Nam, thường ngồi uể oải trên ghế dài, mặc áo khoác mỏng manh in hình chim cò. Ngược lại, nàng thường mặc quần jeans đi khắp các phòng với bước chân dài. Nàng là người đầy sức sống, có nghị lực, ngoại trừ những đêm vừa qua.

Nàng đứng yên lặng lẽ như chờ đợi điều gì đó? Ở đây không có ai hết. Chỉ có mình nàng trong ngôi nhà đá nâu cũ kĩ này. Cặp vợ chồng ở đây đã đi London sáu tháng, căn hộ hai tầng của họ đã cho người anh họ thuê, nhưng anh ta không có ở đây. Anh ta làm phóng viên cho tờ *Paris Match*, thường ở New Orleans, Los Angeles, Chicago nhiều hơn là ở New York. Chỉ còn tầng trên là của Samantha... giang sơn của Samantha... Nhưng trước đây nó là của Samantha và John. Hai người cùng ở, cùng vun đắp cho tổ ấm này. Nàng để cái dù ở tiền sảnh rồi chậm rãi đi lên cầu thang, vừa cau mày nhớ lại những giây phút đã qua ấy. Bây giờ nàng không thích về nhà, đêm nào nàng cũng kiếm cớ để về khuya cho khỏi thấy căn hộ. Tối nay nàng về đến nhà thì đã chín giờ. Nhưng so với các đêm trước kia, vậy là khuya hơn. Nàng không thấy đói. Nói đúng hơn từ khi xảy ra chuyện ấy nàng không còn cảm giác đói.

- Anh sao thế? - nàng hoảng hốt nhìn anh ta. Hôm ấy là vào tối tháng tám nóng nực, máy điều hòa bị hỏng, không khí nặng nề, lạnh lẽ. Nàng ra cửa đón anh ta, chỉ mặc chiếc quần lót viền đăng ten trắng và cái áo nịt ngực màu tía nhạt. - Anh điên hả?

- Không. - Anh ta nhìn nàng, vẻ căng thẳng vô cảm. Mới sáng nay họ còn làm tình với nhau. Thế mà bây giờ mái tóc vàng đẹp đẽ như người Viking của anh ta có vẻ... nằm ngoài tầm tay của nàng. Trông anh ta giống như người xa lạ. - Sam à, anh không thể nói dối em nữa. Anh nói cho em biết. Anh phải đi khỏi đây.

Nàng nhìn anh ta sững sốt một hồi lâu. Nàng nghĩ chắc anh ta nói đùa cho vui. Nhưng có vẻ anh ta không đùa. Đây là điều khó xử cho nàng. Anh ta nói rất nghiêm túc. Nhìn vào bộ mặt đau khổ của anh ta, nàng biết anh ta nói thật. Nàng từ từ đi lại gần anh ta, nhưng anh ta lắc đầu, quay người tránh xa.

- Đừng, xin đừng làm thế. - Vai anh ta rung nhẹ, lần đầu tiên từ khi anh ta nói, nàng cảm thấy chua xót vì đau đớn. Nhưng tại sao nàng lại thấy thương hại cho anh ta?

- Anh yêu cô ấy phải không? - Đôi vai mà nàng đã hết sức yêu mến rung mạnh hơn và anh ta không nói gì hết. Nhưng bây giờ lòng thương hại biến mất, Samantha tiến về phía anh ta. Sự tức giận sôi sục trong lòng nàng.

- Hãy trả lời cho tôi biết? - Nàng nắm vai anh ta lay mạnh, anh ta quay qua nhìn vào mắt nàng.

- Phải, chắc anh yêu cô ấy. Nhưng Sam này, anh không biết có phải như thế không. Anh chỉ biết anh phải đi khỏi đây một thời gian để xem có phải như thế không.

Nàng đi qua căn phòng, chỉ dừng lại ở đằng xa khi bước lên tấm thảm mềm mại của Pháp, trông giống như một thảm hoa dưới đôi chân trần của nàng. Tấm thảm có hình những đóa hoa tím li ti và những đóa hoa hồng nhỏ có màu sẫm rất đẹp. Màu trên tấm thảm hài hòa với màu hồng dịu, màu hoa cà và màu lục đậm của vải bọc ghế nệm dài và nhiều ghế bành kê trong phòng rộng tường ốp gỗ. Ngôi nhà xưa xây bằng gạch nâu, tầng trên hết là của họ. Samantha đã mất hai năm mới trang hoàng xong ngôi nhà. Bây giờ trông nó rất đáng yêu, bàn ghế đồ đạc đều có từ thời vua Louis XV, nàng và John đã mua những thứ này tại các nhà hàng bán đồ cổ và tại các buổi bán đấu giá của cửa hàng Sotheby Parke Bernet. Vải bọc trang trí đều của Pháp, các bình hoa luôn luôn được cắm hoa mới, tường treo toàn tranh ấn tượng và nhìn chung căn hộ rất đẹp, đúng theo mẫu nhà của châu Âu. Tuy nhiên căn hộ có được sự êm ái cũng là nhờ có sự thoải mái trong lòng Sam nữa. Bây giờ nàng đứng quay lưng về phía chồng, phân vân phải chăng vì họ không còn sống chung với nhau trong căn nhà này nữa nên nàng không còn thấy nó đẹp. Nàng cảm thấy như thể một trong hai người vừa mới chết, như thể mọi thứ trong nhà bỗng nhiên tan nát, không bao giờ cứu vãn được. Mà sự tan nát đó chỉ xảy ra sau khi anh ta nói ra vài lời ngắn gọn, cân nhắc kỹ càng.

- Tại sao anh không nói cho tôi biết? - Nàng quay lại nhìn anh ta, mặt tức giận. Nàng lên án anh ta.

- Anh... - Anh ta không thể nói hết câu. Bây giờ anh ta không thể nói gì để làm cho tình hình tốt đẹp hơn, để giảm bớt sự đau đớn mà anh đã gieo vào lòng người phụ nữ mà anh rất yêu mến. Nhưng bảy năm là thời gian dài. Thời gian ấy đủ cho họ hàn gắn tình cảm, nhưng không được. Đợt đi lấy tin về vụ bầu cử hồi năm ngoái, anh ta đã phạm phải sai lầm. Khi họ từ Washington trở về, anh ta đã có ý định sửa sai. Thật tình John đã muốn làm thế, nhưng Liz không để cho anh làm và việc ấy cứ tiếp diễn mãi...cho đến bây giờ cô ta bắt anh phải lựa chọn. Và tình huống khó xử trong chuyện này là cô ta có thai và nhất quyết không chịu phá thai. - Sam à, anh không biết phải làm sao với em. Anh không... anh nghĩ rằng...

- Tôi không thêm quan tâm đến điều anh nghĩ! - Bỗng nàng quắc mắt nhìn người đàn ông nàng đã thương yêu suốt mười một năm qua. Họ yêu nhau năm mười chín tuổi. Khi họ cùng đi học ở Yale, anh ta là người đầu tiên nàng đã trao thân. Anh ta rất to lớn, tóc vàng, đẹp trai, là người hùng trong bóng đá, là chàng trai vàng được mọi người yêu mến, kể cả Sam, nàng tôn thờ anh ta ngay từ khi họ vừa gặp nhau. - Anh biết tôi nghĩ sao không, đồ chó đẻ? Tôi nghĩ anh trung thành với tôi. Tôi nghĩ thế đấy. Tôi nghĩ anh chẳng quan tâm đến tôi. Tôi nghĩ... - Từ khi anh ta nói ra những lời bội bạc ấy, lần đầu tiên giọng nàng run lên: - Tôi tưởng anh yêu tôi.

- Đúng thế. - Anh ta đáp và nước mắt chảy xuống má.

- Ô vậy à? - Nàng khóc to, cảm thấy anh ta đã xé nát tim nàng, ném xuống nền nhà. - Thế thì tại sao anh dọn đi? Tại sao anh vào nhà như đồ điên, rồi khi tôi hỏi: "Chào, anh yêu, công việc trong ngày ra sao?", thì anh đáp: "Tôi dan díu với Liz Jones và bây giờ tôi dọn đi". - Anh giải thích cho tôi hiểu được không? Nhưng anh đã dan díu với cô ta bao lâu rồi? Quý tha ma bắt anh đi, Jones Taylor...Quý tha ma bắt anh đi... - Không kìm chế được mình, nàng xông đến, bắm tay đánh vào anh ta, kéo tóc anh ta, cấu véo mặt anh ta. Anh ta chống cự lại nàng một cách dễ dàng, kéo hai tay nàng ra sau, đẩy nàng cúi xuống nền nhà, ôm nàng nằm yên một chỗ.

- Ôi, em yêu, anh rất ân hận...

- Ân hận à? - Nàng hét lớn, vừa cười vừa khóc, vừa cố vùng để thoát khỏi tay anh ta. - Lạy Chúa Jesus, anh đến đây nói với tôi anh bỏ tôi để đi theo người khác, rồi anh nói "ân hận" hả... - Nàng hít vào một hơi thật dài rồi đẩy mạnh anh ta ra. - Tránh ra, thả tôi ra. - Nàng nhìn anh ta, ánh mắt đau khổ, khi thấy nàng đã bình tĩnh hơn, anh ta bèn thả tay ra. Nàng vẫn còn hụt hơi vì bị anh ta tấn công, nên bây giờ nàng chậm rãi đi đến chiếc ghế dài bọc nhung màu lục đậm và ngồi xuống. Bỗng trông nàng có vẻ nhỏ hơn, còn rất trẻ, mái tóc vàng nhạt dày dần phủ xuống hai vai. Nàng đưa hai tay ôm mặt, rồi từ từ ngẩng mặt lên, đầm đìa nước mắt. - Anh yêu cô ta phải không? - Đây là điều thật khó tin.

- Anh nghĩ thế. - Anh ta khẽ gật đầu. - Điều tệ hại nhất là anh yêu cô ấy và yêu cả em.

- Tại sao thế? - Samantha nhìn vào khoảng không phía sau anh ta, nàng không thấy gì và vẫn chẳng hiểu gì. - Giữa chúng ta đã có lỗi lầm gì ư?

Anh ta từ từ ngồi xuống. Phải nói hết sự tình. Nàng phải biết chuyện này. Anh sai lầm vì đã giữ kín chuyện này lâu rồi. - Chuyện xảy ra trong thời gian anh đi lấy tin về bầu cử hồi năm ngoái.

- Và tiếp tục từ đó đến nay à? - Nàng hỏi, mắt mở to, lấy lưng bàn tay quạt nước mắt. - Mười tháng rồi và tôi không biết gì hết ư? - Anh ta gật đầu không đáp. - Lạy Chúa! - Bỗng nàng nhìn anh ta với vẻ kỳ lạ. - Rồi tại sao bây giờ anh lại nói? Tại sao hôm nay về nhà anh lại nói cho tôi biết? Tại sao anh không chấm dứt gặp cô ta? Tại sao anh không gìn giữ cuộc hôn nhân đã hơn bảy năm nay của chúng ta? Anh nói "tôi có đàn dúi với người ta và bây giờ tôi ra đi" nghĩa là sao? Có phải anh muốn ra đi không?

Nàng bắt đầu la hét lại và John Taylor co rúm người.

Anh ghét chuyện này, ghét chuyện anh sẽ làm với nàng, nhưng anh nghĩ anh phải làm, anh phải đi. Liz có thứ mà anh hết sức cần đó là cách ứng xử kín đáo khiến cho anh vui thích. Anh và Samantha rất giống nhau trong vài khía cạnh, rất dễ thấy, quá đặc biệt, quá nhanh nhẹn, quá đẹp. John thích sự giản dị nhạy cảm của Liz, cũng như sự thông minh kín đáo của cô ta, Liz âm thầm giúp đỡ anh rất nhiều trong công việc. Cô ta rất hợp với John, vì thế mà họ đã lập thành tổ làm việc rất tốt. Khi xuất hiện trên truyền hình, John hoàn toàn là ngôi sao sáng và Liz đã giúp anh trông hoàn hảo hơn. Anh thích thế. Liz kín đáo hơn Samantha rất nhiều và cũng không lộng lẫy như nàng. Khi ở bên cạnh cô ta, anh không cảm thấy lo sợ, anh khỏi cần đua tranh. Anh vốn là ngôi sao sáng giá.

Và bây giờ có điều anh cần hơn thế rất nhiều. Đó là Liz có thai và anh biết đấy là con anh. Đây là điều anh muốn hơn hết. Có đứa con trai để nó đùa với nó, để thương yêu nó, dạy cho nó chơi bóng đá. Đây là điều anh thường mong muốn, điều mà Samantha không thể cho anh. Nàng đã đi khám suốt ba năm, đều được bác sỹ cho biết nàng không thể có con. Họ tin chắc Samantha vô sinh, không bao giờ có con. - John, tại sao bây giờ anh mới nói? - Giọng Samantha kéo anh trở về với hiện tại và anh khẽ lắc đầu.

- Không thành vấn đề. Không quan trọng. Việc này phải dứt điểm cho xong. Anh phải nói cho em biết. Không có hôm nào thuận tiện để nói như bây giờ.

- Anh có bằng lòng chấm dứt việc này không? - Nàng biết làm thế là thúc giục anh ta thực hiện điều khó cho anh, nhưng nàng phải làm, phải giục anh ta. Nàng vẫn không hiểu chuyện đã xảy ra như thế nào và tại sao có chuyện như thế. Tại sao đúng vào hôm trời nóng nực như thế này anh ta mới nói bỏ nàng để đi theo người khác? - Anh ta từ đài truyền hình trở về nhà, hằng đêm chồng nàng đều từ đấy về, sau khi đài đã phát hết phần tin tức thời sự. - John, anh sẽ thôi không gặp cô ta nữa chứ? Anh ta nhẹ lắc đầu. - Không, Sam à, anh sẽ không làm thế.

- Tại sao? - Giọng nàng yếu đi, như giọng trẻ con, nước mắt lại tuôn ra. - Cô ta có gì mà tôi không có ư? Cô ta bình dị, cô ta đáng chán... và anh... anh thường nói anh không thích cô ta... anh ghét làm việc với cô ta và... - nàng không nói tiếp được, anh ta nhìn nàng, cảm thấy nàng cũng đau khổ như anh ta vậy.

- Anh phải đi, Sam à.

- Tại sao? - Nàng nổi điên lên lại, khi thấy anh đi vào phòng ngủ để bỏ áo quần vào va ly.

- Vì anh phải đi, thế thôi. Em hãy nhìn mà xem, nếu anh ở lại đây để chứng kiến cảnh em nổi điên như thế này, thì quả là rất bất công cho anh.

- Xin anh ở lại... - Giọng nàng hoảng sợ như con thú đang lâm nguy. - Thôi được rồi... Chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa, em nói thật đấy... John... vui lòng ở lại. - Nước mắt tuôn xối xả xuống mặt nàng và bỗng anh ta trở nên cau có, lạnh lùng khi tổng đồ đạc vào va ly. Anh ta luống cuống hung hăng như thể anh ta phải đi khỏi đây kéo sợ sẽ quá đau đớn mà phải thay đổi ý định.

Rồi bỗng anh ta quay qua nói với nàng: - Thôi đừng khóc! Đừng khóc... Sam, vui lòng...

- Vui lòng cái gì? Vui lòng đừng khóc vì chồng tôi bỏ tôi mà đi sau bảy năm chung sống, nếu kể cả thời gian ở Yale trước khi chúng ta lấy nhau là mười một năm ư? Hay là vui lòng đừng làm cho anh cảm thấy tội lỗi vì bỏ tôi theo con đi khốn nạn ấy? Có phải anh muốn thế không, John? Có phải anh muốn tôi chúc anh may mắn và giúp anh sắp xếp quần áo vào va ly không? Anh về nhà và phá tan cuộc đời tôi, rồi muốn tôi làm gì? Thông cảm ư? Không, tôi không thể làm thế. Tôi không thể làm gì ngoài việc khóc và nếu có làm gì thì tôi chỉ biết van xin anh...tôi van xin anh...anh có nghe tôi nói không?... - Nói đến đây, nàng gục người xuống ghế và khóc nức nở. Anh ta nắm chặt quai va ly. Anh ta đã ném vào va ly nhiều áo sômi, đôi giày vải đế cao su, hai đôi giày đi làm và bộ áo quần mùa hè. Một nửa các thứ ấy vắt ở ngoài va ly và anh ta nắm một nắm cà vạt trên tay, không thể bỏ hết vào va ly được.

- Thứ hai khi em đi làm, anh sẽ trở lại.

- Tôi sẽ không đi làm.

- Tại sao không? - Anh ta có vẻ xốc xếch, thất thần. Samantha nhìn anh ta, nàng cười gằn qua nước mắt.

- Vì chồng tôi vừa mới bỏ tôi, nên tôi không muốn đi làm vào thứ hai. Anh nghĩ sao?

John không cười, không mềm lòng chút nào hết. Anh ta chỉ lúng túng nhìn nàng rồi gật đầu, bước nhanh ra cửa. Anh ta để rơi hai cái cà vạt và sau khi anh ta đi rồi, Samantha nhặt lên, nắm trong tay, nằm xuống ghế dài và khóc một hồi lâu.

Nàng đã nằm khóc trên ghế dài từ tháng tám, nhưng John không trở lại. Đến tháng mười, anh ta đi nghỉ cuối tuần tại Cộng hòa Dominica, được phép ly dị và năm ngày sau, anh ta cưới Liz. Bây giờ Samantha mới biết Liz có thai và khi nàng nghe tin ấy lần đầu tiên, lòng nàng đau như dao cắt. Liz công bố tin ấy vào một đêm trên truyền hình, Sam nhìn cô ta, há hốc miệng kinh ngạc. Có con... họ có con... đứa con trai mà nàng không thể cho anh ta được. Nhưng bây giờ nàng mới biết rằng vấn đề không chỉ có thế.

Cuộc hôn nhân của họ có rất nhiều vấn đề mà nàng không thấy, không muốn thấy, vì nàng quá yêu John.

Anh ta có ý đua tranh với nàng và luôn cảm thấy bất an trước thành công của Sam. Mặc dù John là người dẫn chương trình sáng giá của đài truyền hình quốc gia, mặc dù khi họ đi đâu đám đông cùng tụ chung quanh để xin chữ ký, nhưng John hình như vẫn nghĩ rằng thành công của anh là chuyện phù du, một ngày nào đó nó sẽ hết, người ta sẽ thay anh ta với người khác, số khán giả truyền hình sẽ không thích anh ta nữa. Còn đối với Sam thì khác. Nàng làm trợ lý cho giám đốc thiết kế của một công ty quảng cáo đứng hàng nhất nhì trong nước, vị trí của nàng tuy khiêm tốn nhưng vẫn có tương lai hơn anh ta. Nghề của nàng cũng có nhiều đổi thay, nhưng nàng có nhiều việc được tặng thưởng khiến nàng cảm thấy vững vàng trước mọi đổi thay của nghề nghiệp. Suốt cả mùa thu nàng ngồi một mình trong nhà, nhớ lại từng lời, từng chữ mà anh ta đã nói với nàng trước đây...

- Lay Chúa, Sam, em đã thành công rực rỡ vào tuổi ba mươi. Các phần thưởng của em còn giá trị hơn tiền bạc anh làm ra. Bây giờ nhớ lại, nàng thấy anh ta đã bức mình trước thành công của nàng. Nhưng nàng phải làm gì? Bỏ việc ư? Tại sao? Trong trường hợp của nàng, tại sao nàng không làm việc? Họ không có con, còn John thì không muốn nuôi con nuôi. "Con nuôi không giống con em sinh ra". "Nhưng con nuôi sẽ thành con anh. Này nhé, chúng ta có thể nhận một bé sơ sinh làm con nuôi, chúng ta còn trẻ, đủ sức nuôi nó khôn lớn thành người. Nuôi một bé sơ sinh là hay nhất, anh yêu à, nghĩ đến chuyện ấy đi...". Mỗi khi họ bàn về vấn đề này là mắt nàng sáng lên, còn John luôn luôn quắc mắt, lắc đầu. Anh ta luôn luôn không đồng ý về việc nhận con nuôi. Và bây giờ anh ta khỏi lo về chuyện ấy nữa. Ba tháng nữa anh ta sẽ có đứa con đầu lòng. Nghĩ đến chuyện đó nàng có cảm giác như có ai tát mạnh vào mặt mình.

Khi lên đến tầng lầu trên cùng và mở cửa trước căn hộ, Samantha cố không nghĩ đến chuyện đó nữa. Đạo này căn hộ có mùi ẩm mốc. Cửa sổ luôn luôn đóng, hơi nóng trong nhà quá cao, nên các cây cảnh sắp chết. Nàng không ném chúng đi mà cũng không chăm sóc chúng. Toàn bộ căn

hộ có không khí lạnh lẽo vì bị bỏ bê, như thế nó chỉ được dùng để thay áo quần chứ không dùng làm gì hết. Và quả thật như vậy. Từ tháng chín đến nay, Sam không nấu nướng gì ngoài việc pha cà phê. Nàng không ăn sáng, bữa trưa thì hoặc là ăn với khách hàng, hoặc là ăn với những người điều hành công ty Crane, Harper và Laub. Bữa tối nàng thường quên ăn. Hoặc nếu quá đói, nàng mua cái bánh xăng ụch khi về nhà, rồi cứ để bánh trong giấy sáp thể mà ăn, vừa ăn vừa xem thời sự trên truyền hình. Nàng không thấy đĩa ăn từ mùa hè và thỉnh thoảng tự hỏi rồi nàng có sống lại không. Điều nàng nghĩ đến là việc gì đã xảy ra, John đã nói với nàng ra sao, tại sao anh ta bỏ nàng ra đi và không còn là chồng nàng nữa. Đau đớn dẫn đến giận dữ, giận dữ đưa đến lo âu, lo âu đưa đến buồn phiền, rồi từ đó lại trở thành tức giận, cho đến cuối cùng vào ngày lễ Tạ Ơn thì cảm xúc của nàng quá sức căng thẳng đến nổi mu cả người. Nàng gần như để cho sự nghiệp tiêu tan, hai tuần trước đó, nàng đến văn phòng để làm việc, nhưng nàng khóa cửa, nằm khóc. Khi ấy nàng cảm thấy như mình sắp nổi cơn cuồng loạn, có thể do xâm xoàng, hay có lẽ muốn quàng tay ôm ai đấy - bất kỳ ai - để khóc. Bây giờ tình hình như thế không có ai, thân thuộc để chăm sóc. Bố nàng chết khi nàng còn học đại học, mẹ nàng sống ở Atlanta với người đàn ông mà bà thấy có duyên nhưng Sam thì không ưa. Ông ta là bác sỹ, rất vênh váo và tự mãn. Nhưng ít ra mẹ nàng được hạnh phúc. Dù sao, Sam không gần gũi mẹ, không phải nhờ mẹ mà nàng có thể bớt đau khổ. Thực ra nàng không nói cho bà biết việc nàng ly dị chồng, mãi cho đến tháng mười một nàng mới nói. Vào một buổi tối, mẹ nàng gọi đến và biết Sam đang khóc. Bà tử tế, nhưng không thể thắt chặt mối ràng buộc giữa hai mẹ con thêm. Đối với Sam và mẹ nàng, việc này quá trễ rồi. Nhưng nàng không ước ao có người mẹ bên cạnh, mà nàng mong có chồng, mong có người đàn ông mà nàng đã nằm bên cạnh, đã thương yêu, cười đùa suốt mười một năm qua, mong người đàn ông nàng biết rõ hơn cả da thịt mình, người đã làm cho mình hạnh phúc lúc sáng, an tâm khi đêm về. Bây giờ chàng đi rồi. Nghĩ đến việc ấy là nước mắt tuôn ra trên mặt nàng và lòng cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Nhưng đêm nay, vừa lạnh lại vừa mệt, bỗng Samantha không thêm lưu tâm đến nữa. Nàng cởi áo khoác treo trong phòng tắm để hong cho khô, tháo đôi ủng ra, lấy lược chải mái tóc vàng nhạt. Nàng nhìn vào gương mà không thấy mặt mình. Bây giờ khi nàng nhìn mình trong gương, nàng không thấy gì hết ngoài một đám da, hai con mắt u sầu, một khối tóc vàng dài. Nàng lần lượt cởi từng chiếc áo, thả cái váy casomia đen, cái áo lụa đen trắng mặc để làm việc xuống nền nhà. Đôi ủng nàng tháo ra rồi nẩy để gần đấy là loại tốt nàng mua ở nhà hàng Celline tại Paris, còn chiếc khăn quàng nàng tháo nơi cổ ra có hoa văn hình kỷ hà học màu đen trắng nàng mua ở nhà hàng Hermès. Nàng đeo chuỗi ngọc trai lớn và đôi hoa tai bằng mã não, tóc buộc chặt ra sau gáy. Chiếc áo khoác, treo để hong khô bên cạnh nàng, có màu đỏ nhạt. Dù đang ở trong tình trạng đau khổ vì bị chồng bỏ, nhưng Samantha Taylor vẫn xinh đẹp, hay như lời ông giám đốc thiết kế công ty thường gọi nàng là “Cô gái đẹp kinh khủng”. Nàng mở vòi nước nóng để cho nước chảy vào bồn tắm màu lục đậm. Trong phòng tắm nàng thường trang hoàng nhiều cây cảnh và cắm nhiều hoa màu tươi sáng. Về mùa hè, nàng cắm hoa păngxê, hoa viôlét và hoa phong lữ. Trên giấy dán tường, có hình hoa viôlét nhỏ li ti và tất cả đồ đạc cố định trong phòng đều bằng sứ của Pháp, có màu ngọc lục bảo sáng sủa. Nhưng giống như các nơi khác trong căn hộ, bây giờ phòng tắm cũng mất đi vẻ bóng nhoáng. Người đàn bà thường đến để lau chùi đồ đạc, vệ sinh nhà cửa, thì bây giờ nàng không thể thuê bà ta đến làm một tuần ba lần để giữ cho ngôi nhà có dáng vẻ đáng yêu nữa. Vì thế căn hộ mất vẻ long lanh và chính Samantha cũng mất vẻ rực rỡ. Sự rực rỡ chỉ duy trì được khi có bàn tay ấm áp, trau dồi vuốt chạm đến và nâng niu chăm chút từng ly từng tí.

Khi bồn tắm đã đầy nước, Samantha bước vào bồn, nằm trong nước ấm và nhắm mắt lại. Nàng cảm thấy như bỗng nhiên mình trôi đi, như thế không có quá khứ, không tương lai, không sợ sệt, lo âu, rồi thực tế từ từ trở lại trong trí óc nàng. Hiện nàng phải làm công việc quảng cáo rất quan trọng và đây quả là sự tai hại lớn cho nàng. Một loạt công ty xe hơi muốn quảng cáo trong thời gian mười năm, nàng đã nghĩ ra phương hướng để quảng cáo. Nàng muốn dùng ngựa trong việc quảng cáo này. Nàng đưa đề nghị nên chụp những bức ảnh đàn ông hay phụ nữ cưỡi ngựa ở ngoài trời tại nông thôn hay trong các nông trại và nàng tin rằng quảng cáo cách này sẽ có ấn tượng rất mạnh trong thương mại. Nhưng tâm nàng hiện giờ không ổn định để làm việc, nàng nghĩ thế, nàng phân vân không biết nàng còn lòng dạ nào để thực hiện công việc này

không. Nàng không biết bao lâu nữa nàng mới định tâm trở lại để làm việc này. Nàng cảm thấy mình như chiếc xe hơi bị hỏng, máy thì nổ nhưng không sang số hai được và nàng tự hỏi bao giờ mới ra khỏi được số một? Nàng cảm thấy mình như đang bị kéo lê kéo lết, tay chân nặng như chì. Khi bước chân ra khỏi bồn tắm, nàng quấn quanh người chiếc khăn tắm lớn màu tía nhạt, rồi đi chân trần vào phòng. Một lần nữa, khi vào đây, người ta có cảm giác ở trong một khu vườn, chiếc giường lớn có bốn cọc treo màn thêu hình mắt cáo màu trắng, vải trải giường in hình những đóa hoa vàng nhạt rải rác khắp nơi. Mọi thứ trong phòng đều màu vàng, sáng và xếp nếp. Đây là căn phòng Sam yêu thích khi nàng trang hoàng căn hộ và là nơi mà bây giờ nàng ghét vì đêm đêm phải nằm cô đơn một mình.

Không phải nàng không muốn đưa ra đề nghị mà nàng đã nghĩ trong óc. Nàng chưa đề nghị là vì nàng như kẻ vô hồn từ ngày chồng bỏ đi. Nàng không muốn gặp ai, không muốn nghĩ đến ai nữa. Nàng cảm thấy mình như thể bị ai đẩy tắt nguồn tư tưởng trong óc, không cho nói ra. Nàng ngồi trên mép giường, ngáp nhỏ, nhớ ra rằng hôm nay nàng chỉ ăn trưa bằng cái bánh xăng uých nhân xà lách trứng và không ăn sáng, chẳng ăn tối. Bỗng nàng giật mình vì có tiếng chuông cửa reo lên từ tầng dưới. Mới đầu nàng định không trả lời, nhưng rồi nàng thả cái khăn xuống, vội lấy chiếc áo khoác dài bằng xa tanh nhạt có lót bông cho ấm mặc vào, rồi chạy đến máy nội đàm vừa khi chuông lại reo.

- Ai đấy?

- Jack "Hay Nói" đây. Tôi lên phòng được không? Vì máy nội đàm bị nhiễu nên tiếng trả lời nghe không rõ, nhưng sau một giây phân vân, bỗng nàng nhận ra giọng người gọi, nàng cười. Khi nàng cười, trông nàng trở lại phong độ cũ. Mắt nàng sáng lên, hai má vẫn còn hồng hào nhờ mới tắm nước nóng. Trông nàng trẻ hơn mấy tháng qua rất nhiều.

- Anh làm gì ở đây, Charlie? - Nàng hỏi lớn vào micrô treo trên tường.

- Lạnh quá, xin vào một tý cho ấm được không? Nàng lại cười và ấn nút mở cửa. Một lát sau, nàng nghe tiếng chân anh ta bước lên cầu thang. Khi hiện ra ở ngưỡng cửa, Charlie Peterson trông giống như người bừa củi hơn là ông giám đốc nghệ thuật của công ty quảng cáo Crance, Harper và Laub và trông anh ta có vẻ như mới hai mươi tuổi chứ không phải đã ba mươi bảy. Anh ta có khuôn mặt đầy đặn, trẻ trung, cặp mắt nâu tươi cười, mái tóc đen bờm xờm và bộ râu rậm bây giờ bám đầy mưa tuyết.

- Có khăn lau không? - Anh ta hỏi, thở hổn hển, vì mưa lạnh chứ không phải vì leo lên cầu thang.

Nàng vội vào phòng tắm lấy khăn tắm dày màu tía nhạt, đưa cho anh ta. Anh ta cởi áo khoác, lau mặt lau râu. Anh ta đội cái mũ chần bò bằng da rộng vành, nước mưa trên mũ chảy xuống trên tấm thảm Pháp. - Charlie, anh đá ướt thảm của tôi rồi kìa, phải không?

- Bậy bạ... có cà phê không?

- Có chứ. - Sam nhìn anh ta, lòng phân vân không biết có gì bất ổn xảy ra không. Trước đây, anh ta có đến thăm nhà nàng một vài lần, nhưng khi nào đến cũng có việc gì quan trọng để báo cho nàng biết. - Ý kiến mới của tôi về việc quảng cáo có gì đáng bàn phải không? - Nàng đứng trong bếp nhìn anh ta và hỏi, ánh mắt lo âu. Anh ta cười và lắc đầu, nhìn lại nàng.

- Không có gì. Chắc không có gì sai đâu. Cô đã làm việc quá tốt trong suốt tuần. Tuyệt lắm, Sam à.

Nàng vừa cười vừa pha cà phê. - Tôi cũng nghĩ thế. - Hai người cười thân ái với nhau một hồi lâu. Họ là bạn bè đã năm năm nay, cùng tham gia chiến dịch quảng cáo với nhau, cùng nhận khen thưởng với nhau, cùng cười đùa, làm việc với nhau cho đến bốn giờ sáng để chuẩn bị công việc trình bày quảng cáo cho khách hàng và cho nhân viên thực hiện việc quảng cáo rõ vào ngày hôm sau. Hai người đều là chuyên viên rất có tài của Harvey Maxwell, giám đốc thiết kế đang điều hành công ty. Nhưng nhiều năm nay, Harvey chỉ ngồi để xem họ làm. Ông ta tìm ra Charlie tại công ty khác và thuê Samantha từ một công ty khác nữa. Khi ông tìm ra họ, ông biết họ là những người giỏi. Ông để cho hai người suy nghĩ công việc, chỉ ngồi yên để xem họ sáng tạo. Còn một năm nữa, ông sẽ về hưu và mọi người đều tin rằng, kể cả Samantha, thế nào

nàng cũng thay vào vị trí của ông. Mới ba mươi mốt tuổi mà làm giám đốc thiết kế chắc không đến nỗi tệ. - Vậy thì chuyện gì thế, ông bạn? Từ sáng nay tôi không gặp anh. Công việc của Wurtzheimer ra sao rồi?

- Tốt... - Charlie đưa hai tay lên cao ra vẻ hài lòng. - Với cửa hàng tổng hợp lớn nhất ở St. Louis hái ra tiền mà thiếu khiếu thẩm mỹ như thế thì thử hỏi còn đòi gì nữa?

- Còn chủ đề về con thiên nga mà chúng ta bàn trong tuần vừa qua như thế nào?

- Họ không thích chủ đề này. Họ muốn cái gì sắc sảo. Thiên nga không sắc sảo.

Sam tròn xoe mắt, ngồi xuống cái bàn lớn. Còn Charlie ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng, thân hình cao lêu nghêu. Thật lạ là nàng không bị Charlie Peterson thu hút. Suốt nhiều năm cùng làm việc với nhau trong những giờ rảnh rỗi, thế mà nàng không bị anh ta lôi kéo. Anh ta giống như anh trai, như bạn tâm giao của nàng. Anh đã có vợ và rất thương yêu vợ. Melinda rất hoàn hảo đối với anh. Cô đã trang hoàng căn hộ lớn ở phố Tám Mươi Mốt Đông với màn bằng vải màu tươi sáng và những cái giỏ đan rất đẹp. Bàn ghế trong nhà đều được bọc da màu bánh mật, ở đâu trong nhà cũng thấy những tiểu phẩm tuyệt đẹp, những thứ quý giá nhỏ mà Melinda đã tìm ra và đem về nhà, từ các vỏ sò kỳ lạ mà họ đã cùng sưu tầm ở Tahiti, cho đến viên đá cẩm thạch mà họ đã mượn của các cậu con trai. Họ có ba con trai, tất cả đều giống Charlie, một con chó lớn hỗn hào có tên Rags và chiếc xe Jeep lớn màu vàng mà Charlie đã lái từ mười năm nay. Melinda cũng là họa sỹ, nhưng cô không bị cuộc sống thường nhật làm hư hỏng. Cô làm việc trong xưởng vẽ, đã triển lãm tranh hai lần trong mấy năm qua và đều thành công. Cô rất khác với Samantha trong nhiều mặt, nhưng cả hai người đều dịu dàng, sự dịu dàng kín đáo tế nhị, khiến cho Charlie thấy quý trọng cả hai người. Và theo anh, thì anh thích Samantha, cho nên khi thấy hành vi đốn mạt của John, anh đã bị xúc động mạnh. Anh không thích y, anh thường cho y là đồ ích kỷ ngu ngốc. Việc John bỏ Samantha ra đi và sau đó lấy Liz Jones đã chứng minh lời của Charlie là đúng, ít ra cũng đúng như điều anh đã nghĩ. Melinda cố bày tỏ sự thông cảm cho cả hai bên, nhưng Charlie không muốn nghe lời vợ nói. Anh quá lo cho Sam. Bốn tháng qua, nàng buồn rầu, thân hình tiều tụy thấy rõ. Nàng làm việc cực nhọc, mắt thất thần, mặt mày hốc hác.

- Vậy có sao không? Tôi đến khuya như thế này cô không phiền lòng chứ?

- Không. - Samantha cười, nàng rót cho anh ta ly cà phê. - Tôi phân vân không biết anh đến đây làm gì. Để kiểm tra tôi phải không?

- Có lẽ như thế. - Cô có phiền không Sam?

Nàng nhìn anh, mắt buồn bã khiến anh muốn ôm nàng vào lòng.

- Tại sao tôi lại phiền? Có người quan tâm như thế là quá tốt.

- Cô biết tôi rất quan tâm đến cô. Và Mellie cũng thế.

- Chị ấy ra sao? - Khỏe chứ? - Anh gật đầu. Tại phòng làm việc, họ không có thì giờ để nói với nhau như thế.

- Cô ấy khỏe. - Anh tự hỏi, không biết phải mở đầu câu chuyện anh muốn nói với nàng như thế nào. Thật khó vào đề và anh nghĩ có thể nàng không muốn dấn động đến chuyện của mình.

- Sao đấy? Anh đến có chuyện gì đấy? - Samantha hỏi và nhìn anh ta với vẻ thích thú. Anh giả vờ thờ ngây, Samantha giục rầu anh. - Charlie, anh có gì đấy muốn nói. Vậy thì chuyện gì, nói đi.

- Cái gì khiến cho cô nói thế?

- Trời mưa lạnh như thế này, lại là tối thứ sáu, đáng ra anh ở nhà với vợ con cho ấm cúng vui vẻ. Thật khó hiểu tại sao anh lại vất vả đến đây để uống cà phê với tôi.

- Tại sao không? Uống cà phê với cô thú vị hơn ở nhà với vợ con chứ. Nhưng - anh ngần ngừ một lát - cô nói đúng. Tôi không phải vô cớ đến đây. Tôi đến để nói chuyện với cô. - Lạy Chúa, thật khủng khiếp. Làm sao anh có thể nói chuyện này với nàng được? Anh nghĩ chắc nàng sẽ

không thông cảm.

- Chuyện gì thế? Nào nói đi. - Mắt nàng lộ rõ sự tinh nghịch, từ lâu anh không thấy mắt nàng như thế.

- Được rồi, Sam... anh hít mạnh vào một hơi, mắt nhìn nàng đắm đắm. - Harvey và tôi đã nói đến...

- Nói đến tôi ư? - Bỗng nàng có vẻ lo lắng, nhưng anh gạt đầu. Nàng ghét chuyện người ta nói về nàng. Vì họ luôn luôn nói đến việc nàng như thế nào, đến việc John đã làm.

- Phải, nói về cô.

- Tại sao? Vì kế hoạch quảng cáo ở Detroit phải không? Tôi nghĩ là ông ấy không hiểu ý của tôi, nhưng...

- Không, không phải về kế hoạch ở Detroit, Sam à. Mà về “cô”.

- Về tôi cái gì? - Nàng nghĩ chuyện ấy xong rồi, người ta sẽ không bàn về chuyện của nàng nữa. Không có gì để nói. Ly thân rồi ly dị và John đã lấy người khác rồi. Nàng đã trải qua chuyện ấy. Vậy nói gì? - Tôi khỏe mà!

- Thật không? Tôi nghĩ thế thì thật tuyệt. - Anh nhìn nàng, lòng cảm thấy chua xót và tức giận vì John đã gây khổ đau cho nàng. - Sam, nếu tôi lâm vào cảnh của cô, chắc tôi không khỏe như cô.

- Tôi không còn lựa chọn nào khác. Vả lại, tôi cứng rắn hơn anh.

- Có lẽ cô cứng rắn hơn tôi thật. - Anh cười nhạt.

- Nhưng có thể cô không cứng rắn như cô tưởng đâu. Sam, tại sao cô không nghĩ ngơi giải trí một thời gian.

- Anh muốn nói gì đấy? Đi Miami nằm chơi ở bãi biển ư?

- Tại sao không? - Anh gượng cười và nàng nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Anh nói gì với tôi đấy? - Mặt nàng bỗng hiện ra nét hoảng hốt. - Có phải Harvey đuổi tôi không? Có phải thế không? Có phải ông ấy phái anh đến đây để thông báo tin ấy không, Charlie? Họ không muốn tôi nữa vì tôi không vui vẻ như trước phải không? - Vừa hỏi, nàng vừa ứa nước mắt. - Lay Chúa, còn trông mong cái gì? Tôi đã gặp lúc khó khăn... chính... - Nước mắt chảy đầm đìa trên má nàng, nàng vội đứng dậy. - Trời ơi, tôi không sao, tại sao... - Nhưng Charlie đã nắm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống rồi dịu dàng nhìn nàng.

- Bình tĩnh lại nào, cô em. Mọi việc đều tốt đẹp.

- Có phải ông ta đuổi tôi không, Charlie? - Nước mắt cô đơn, buồn bã chảy xuống má nàng. Nhưng Charlie Peterson lắc đầu.

- Không, Sam à, dĩ nhiên là không.

- Nhưng tại sao? - Nàng hiểu. Nàng đã biết.

- Ông ấy muốn cô đi xa một thời gian để bình tĩnh trở lại. Cô đã vạch kế hoạch về phương án Detroit đầy đủ, chúng tôi đã dựa vào đấy để thực hiện trong một thời gian rồi. Ông già ấy làm công việc do cô để lại sẽ không chết chóc gì đâu mà sợ, chúng tôi sẽ làm việc không có cô trong thời gian cô đi vắng.

- Nhưng các người không có bốn phận ấy. Thế thì ngốc quá, Charlie!

- Thế ư? - Anh nhìn nàng một lát, ánh mắt gay gắt. - Có ngốc không, Sam? Cô muốn chịu đựng sự đau khổ ấy mà không chán ngán à? Nhìn cảnh chồng bỏ đi theo người khác, hằng đêm thấy anh ta trên đài truyền hình quốc gia nói chuyện với người vợ mới, thấy bụng chị ta ngày càng lớn mà cô không ngán ngấm hay sao? Lay Chúa, cô làm việc liên miên không nghỉ một ngày. Tôi nghĩ không sớm thì muộn cô sẽ kiệt sức. Cô có thể làm việc mãi như thế hay sao, Sam? Tôi không làm nổi. Tôi không thể làm việc như cô. Thằng chó đẻ ấy đã làm cho cô gục ngã, lay Chúa.

Hãy nghĩ việc một thời gian, đi đâu đó khóc cho nhẹ bớt sầu muộn rồi trở về. Chúng tôi cần cô. Chúng tôi tha thiết cần cô, Harvey nghĩ thế, tôi nghĩ thế, các nhân viên quảng cáo nghĩ thế và cô cũng nên biết thế. Chúng tôi không muốn cô bị bệnh hay điên hoặc suy sụp tinh thần. Cho nên bây giờ cô phải đi chơi để nghỉ ngơi cho bớt căng thẳng.

- Thế anh cho là tôi đang bị suy sụp tinh thần hay sao?

Nàng vừa có vẻ đau đớn, lại vừa ngạc nhiên, nhưng Charlie lắc đầu.

- Dĩ nhiên không, nhưng một năm sau, cô sẽ bị. Bây giờ là lúc cần phải để ý đến sự đau đớn sẽ ngấm sâu vào nội tạng, khó mà trị được.

- Tôi đã sống với sự đau đớn này lâu rồi. Đã bốn tháng rồi.

- Nó sẽ giết chết cô. - Anh đáp một cách thẳng thắn, nàng nhận thấy lời anh nói đúng.

- Harvey nói sao? - Nàng hỏi, nhìn bạn với ánh mắt buồn bã. Dù sao nàng cũng cảm thấy thất bại, đáng ra nàng phải giải quyết vấn đề này êm thấm hơn.

- Ông ấy muốn cô đi xa nghỉ ngơi.

- Đi đâu? - Nàng lấy tay quệt nước mắt trên má.

- Đi bất kỳ đâu cô muốn.

- Đi bao lâu?

Anh ngần ngừ một lát mới đáp: - Ba hay bốn tháng.

- Họ nghĩ là nàng phải đi đâu xa một thời gian cho đến khi nào John và Liz đã có con. Charlie biết việc này sẽ làm cho Samantha hết sức đau khổ. Anh và Harvey đã nhiều lần ăn trưa với nhau, đã nói với nhau như thế, nhưng anh không ngờ nàng có vẻ hoảng hốt như vậy. Nhìn mặt nàng, Charlie thấy nàng hết sức kinh ngạc, sững sờ và hoảng sợ.

- Bốn tháng à? Anh có điên không? Rồi ai giải quyết công việc với khách hàng của tôi? Công việc của tôi sẽ ra sao? Lay Chúa Jesus, anh sẽ đảm trách công việc của tôi phải không? Sao thế? Anh muốn chiếm công việc của tôi à? Nàng vùng đứng dậy khỏi bàn, bỏ đi chỗ khác, nhưng anh đi theo đến đứng trước mặt nàng, nhìn nàng với ánh mắt buồn rầu.

- Sam, công việc của cô vẫn còn đấy, nó vẫn là của cô mà. Nhưng cô phải đi. Cô không thể làm việc trong tình trạng như thế này nữa. Cô phải đi khỏi đây. Khỏi căn hộ này, khỏi văn phòng làm việc, có thể cả New York nữa. Cô biết tôi nghĩ sao không? Tôi nghĩ cô nên gọi cho người phụ nữ cô rất yêu mến ở California và đến ở với bà ấy. Rồi khi nào cô đã bình tĩnh trở lại thì hãy về. Khi ấy cô sẽ sống hòa đồng với mọi người ở đây. Như thế có lẽ rất tốt cho cô.

- Người phụ nữ nào? - Samantha hỏi vẻ thần thờ.

- Người phụ nữ mà cô kể cho tôi nghe cách đây mấy năm, người có trại ngựa Carol hay Karen gì đấy, bà già có người cháu ở chung phòng với cô khi cô còn học đại học. Cô thường nhắc đến cô ta như thể cô ta là bạn thân của cô. - Đúng cô ấy là bạn thân của nàng. Barbie là người tâm đầu ý hợp với nàng ngoài John, họ là bạn ở cùng phòng tại đại học. Cô ấy đã chết sau ngày tốt nghiệp hai tuần vì máy bay rớt tại Detroit.

Bỗng mắt Samantha hiện ra ánh dịu dàng, vui mừng.

- Bà dì của Barbie...bà Carol Lord. Bà ấy rất tuyệt vời. Nhưng tại sao tôi phải đến đấy?

- Cô thích cưỡi ngựa, phải không? - Nàng gật đầu.

- Tốt, vậy thì đấy là nơi rất tuyệt vời cho cô, là nơi khác biệt với chỗ cô đang làm và có lẽ khá xa với khu Madi-son Avenue. Có lẽ cô nên đóng tủ hồ sơ, nghỉ làm việc, thay vào chiếc quần jeans rồi đuổi theo những người chăn bò trong một thời gian.

- Rất vui, quả tôi cần phải làm thế. - Nhưng nghĩ đến chuyện ấy bỗng nàng rung mình lo sợ. Đã lâu rồi nàng không gặp Caroline. Nàng và John có đến thăm bà ấy một lần, họ phải lái xe mất ba

giờ để đi từ L.A đến phía bắc và phía đông của bang, thế mà John không thích trại chăn nuôi. Anh ta không thích ngựa, cho rằng ở trại thiếu tiện nghi, còn Caroline và ông đốc công của bà thì chán ngán, vì cái phong cách dân thành phố của anh ta rất đáng ghét. John không thích cưỡi ngựa, nhưng Samantha lại rất thích. Nàng đã cưỡi ngựa hồi còn nhỏ. Khi họ đến thăm Caroline, trông trại có con ngựa vằn, nàng đã cưỡi nó và bà đã không yên tâm. Mặc dù con ngựa đã hất nàng ngã năm sáu lần khi nàng cố ngồi trên yên, nhưng nàng không đau và cuối cùng nàng cưỡi được, khiến cho John phải thần phục tài năng của nàng. Đây là thời gian Sam cảm thấy sung sướng nhất, nhưng bây giờ thời gian ấy đã thuộc về dĩ vãng. Bây giờ nàng nhìn Charlie với vẻ lo lắng và nói tiếp: - Tôi không biết bây giờ bà ấy có cho tôi đến đấy không. Charlie à, nghĩ đến chuyện ấy thật điên. Tại sao các ông không để cho tôi một mình hoàn tất công việc ở đây?

- Vì chúng tôi thương cô, cô sẽ suy sụp trước tình trạng này.

- Không, tôi không suy sụp đâu. - Nàng cười với vẻ can đảm, nhìn anh và lắc đầu.

- Sam, cô nói gì với tôi cũng không thành vấn đề. Quyết định này là của Harvey.

- Quyết định gì?

- Cho cô nghỉ phép.

- Dứt khoát rồi hay sao? - Lại một lần nữa nàng có vẻ ngạc nhiên và anh gật đầu.

- Ngay từ hôm nay. Phép nghỉ trong ba tháng rưỡi và cô có thể gia hạn đến sáu tháng nếu cô muốn. - Họ đã gọi đài truyền hình để hỏi cho chắc ngày Liz sinh con, rồi cộng thêm vào ngày ấy hai tuần nữa.

- Và tôi không mất việc phải không?

- Không. - Anh ta lấy trong túi bức thư, đưa cho Samantha xem. Thư của Harvey cam đoan với nàng rằng nàng có thể nghỉ đến sáu tháng mà không mất việc. Đây là chuyện bất thường trong công việc của họ, nhưng như Harvey đã nói, Samantha Taylor là “cô gái cực kỳ tuyệt vời”.

Sam buồn bã nhìn Charlie. - Như thế này tức là tôi được nghỉ phép từ hôm nay ư? - Môi dưới nàng run run.

- Đúng như thế đấy, thưa cô. Cô được nghỉ ngơi từ hôm nay. Trời đất, ước gì tôi được như thế.

- Ôi, lạ Chúa. - Nàng ngồi phịch xuống ghế, đưa tay che mặt. - Charlie, bây giờ tôi phải làm gì?

Anh khẽ chạm tay vào vai nàng. - Làm việc tôi đã nói, cô em. Gọi cho bà bạn của cô có trại chăn nuôi đi!

Đề nghị điên khùng, nhưng sau khi Charlie về, nàng bèn nghĩ đến công việc nàng sẽ làm. Nàng đi đến giường mà vẫn còn bàng hoàng. Nàng sẽ nghỉ làm việc trong ba tháng rưỡi. Nàng không có nơi nào để đi, không có gì để làm, không muốn nhìn thấy gì hết và không có ai để gặp. Lần đầu tiên trong đời kể từ khi trưởng thành, nàng hoàn toàn không có chương trình làm việc. Công việc duy nhất nàng phải làm là sáng mai đến gặp Harvey để trình bày công việc nàng đang làm và sau đó nàng sẽ được tự do. Nàng nằm trong bóng tối lo sợ, rồi bỗng bật cười khúc khích. Thật điên, nàng sẽ làm gì cho đến ngày một tháng tư? Trò đùa ngày một tháng tư...đùa người ta...đi châu Âu ư? Đi Úc à? Thăm mẹ ở Atlanta ư? Bỗng nhiên nàng cảm thấy tự do hơn bao giờ hết. Khi nàng rời khỏi Yale, nàng có John để nghĩ đến, còn bây giờ nàng không có ai hết. Rồi bỗng dưng, nàng lấy cuốn sổ ghi địa chỉ trong bóng tối quyết làm theo lời khuyên của Charlie. Nàng bật đèn sáng, tìm số điện thoại dưới chữ L. Ở California đã chín giờ rưỡi, nàng hy vọng gọi bây giờ chưa khuya lắm.

Điện thoại reo lần thứ hai thì có người trả lời, đó chính là bà Caroline Lord, giọng bà khàn khàn quen thuộc. Sam trình bày hoàn cảnh của mình, bà Caroline lắng nghe, rồi bỗng Sam bật khóc, tiếng khóc nức nở đau đớn, kỳ lạ như khóc để cho lòng nhẹ bớt. Rồi nàng cảm thấy như mình sắp đến nhà của người bạn cũ. Bà già chăm chú lắng nghe. Bà an ủi Sam, những lời an ủi mà bà đã quên từ lâu. Nửa giờ sau đó, Sam cúp máy, nằm yên nhìn đỉnh màn, lòng phân vân không biết có phải mình sắp điên hay không. Nàng vừa hứa với bà già chiều mai sẽ đáp máy bay đi

California.

Trời hôm đó lạnh cóng, Samantha tổng đồ đạc vào hai vali, gọi hãng hàng không để hỏi chính xác giờ bay, viết vài hàng để lại dặn dò người làm vệ sinh nhà cửa, rồi đóng cửa căn hộ thật kỹ. Nàng gọi taxi, xách hai vali đến văn phòng, đưa cho Charlie chìa khóa nhà và hứa với anh sẽ gửi quà Giáng sinh từ bờ biển về cho các con anh. Rồi nàng gặp Harvey, trình bày cho ông rõ tất cả các điều ông cần biết hơn hai giờ.

- Harvey, ông không cần phải làm như thế cho tôi. Tôi không muốn ông làm thế này. - Nàng nói khi họ kết thúc buổi họp, mắt nhìn ông buồn bã.

Ông ngồi lặng lẽ nơi bàn làm việc rộng bằng nhôm mạ kền và đá cẩm thạch, nghe nàng nói rồi đáp: - Cô không muốn, nhưng cô cần thế, dù cô biết hay không. Cô sắp đi khỏi thành phố phải không? - Ông cao, gầy, tóc màu xám đen, cắt ngắn như lính chiến. Ông mặc sơ mi trắng của nhà hàng Brooke Brothers, com lê sọc, trông như một chủ ngân hàng, hút ống vố, nhưng sau cặp mắt màu xám cương nghị là tinh thần minh mẫn, đầu óc sáng tạo và sự nhân ái. Nói tóm lại, ông như người bố của Samantha và bây giờ nàng hiểu hết, rõ ràng ông đã bảo nàng phải đi xa. Nhưng họ không nói đến kế hoạch của nàng suốt cả buổi sáng, mà họ chỉ bàn về những lời đề nghị về cách thức quảng cáo của nàng thôi.

- Vâng, tôi sắp đi. - Nàng cười trả lời ông, qua chiếc bàn oai nghiêm. Nàng nhớ rất rõ ngày đầu tiên nàng gặp ông, ngày ấy nàng đã phát sợ và kính nể ông. Nhưng nàng nghĩ ông cũng nể vì nàng. - Có lẽ, - nàng nhìn đồng hồ, - máy bay tôi đi sẽ cất cánh trong vòng hai giờ nữa.

- Vậy thì cô nên đi ngay bây giờ thôi. - Ông cười đáp, để ống vố xuống, nhưng Sam cứ ngồi chần chừ trên ghế.

- Ông Harvey, ông bảo đảm tôi sẽ không mất việc chứ?

- Tôi cam đoan với cô như thế. Cô nhận được thư của tôi rồi chứ? - Nàng gật đầu. - Tốt. Nếu cô mất việc, cứ kiện tôi.

- Tôi không muốn làm thế. Tôi muốn công việc này.

- Cô sẽ có việc lại và có lẽ cuối cùng sẽ thay tôi luôn.

- Tôi sẽ trở về trong vòng vài tuần thôi. - Nàng e dè đáp. Nhưng ông lắc đầu, nụ cười tắt trên mắt ông.

- Không. Sam, cô không thể làm thế. Đầu tháng tư hãy về.

- Vì có lý do đặc biệt gì à? - Ông không muốn nói cho nàng biết, cho nên ông chỉ lắc đầu.

- Không, đây là ngày chúng tôi định thôi. Tôi sẽ gửi cho cô đầy đủ các biên bản ghi nhớ để cô thường xuyên biết rõ tình hình ở đây và cô muốn gọi tôi giờ nào cũng được. Cô thư ký của tôi biết nơi cô đến chưa?

- Chưa, nhưng cô ấy sẽ biết.

- Tốt. - Ông bước ra khỏi bàn, không nói một tiếng, kéo nàng ôm vào lòng. Ông ôm như thế một hồi rồi hôn lên đầu nàng. - Sam hãy bình tĩnh đi. Chúng tôi sẽ rất nhớ cô. - Giọng ông khàn khàn, nàng để cho ông ôm vào lòng một lát rồi đi ra cửa. Tự nhiên nàng có cảm giác như người bị đuổi ra khỏi nhà và hoảng sợ đến nỗi muốn quay lại xin ông đừng để cho nàng nghỉ phép.

Nhưng khi bước ra khỏi văn phòng ông, nàng thấy Charlie đang đứng đợi nàng nơi hành lang. Anh cười, quàng tay ôm quanh vai nàng, ghì thật mạnh. - Sắp đi rồi chứ, cô bạn?

- Không. - Nàng cười buồn với anh, rồi sụt sịt, nép người sát vào anh.

- Cô phải đi thôi.

- Thật không? Tại sao anh tin chắc như thế? - Họ đi chậm rãi vào văn phòng của nàng, nàng tha

thiết muốn ở lại làm việc ở đây. - Chuyện này thật điên khùng. Anh biết như thế chứ, phải không Charlie? Tôi nói thật đấy, tôi muốn làm việc, tôi có việc phải làm, có công việc phải phối hợp cùng làm, tôi không có quyền để...

- Sam, cô nói sao thì nói, tùy cô, nhưng nói gì cũng không thay đổi tình thế được đâu. - Anh nhìn đồng hồ.

- Hai giờ nữa thôi, tôi sẽ đưa cô ra phi trường.

Bỗng Samantha dừng lại, quay qua nhìn Chairlie với vẻ hần học khiến anh không nín cười được. Trông nàng như cô bé xinh đẹp bước bính. - Nếu tôi không lên máy bay thì sao? Nếu tôi không đi thì sao?

- Thì tôi sẽ lôi cô đi và đưa cô lên máy bay.

- Mellie sẽ không bằng lòng việc ấy.

- Cô ấy thích thế. Cả tuần nay cô ấy cứ nằng nằng yêu cầu phải giục cô đi. - Anh dừng lại, nhìn Samantha.

Nàng khẽ cười. - Tôi không báo cho anh biết về chuyện ấy chứ?

- Khởi. Harvey cũng không. Cô đi đâu không thành vấn đề, miễn đi khỏi đây là được, vì lợi ích cho cô. Cô không muốn thế hay sao? Cô không muốn tránh khỏi sự thắc mắc của mọi người, khỏi những kỷ niệm cũ, khỏi cảnh tình cờ gặp... họ ư? - Nàng nhún vai, chua xót trước lời nói của anh.

- Đi xa biết có thay đổi được gì không? Ở California khi tôi mở truyền hình, họ vẫn hiện ra trên màn ảnh. Cả hai người. Nhìn... - Nàng ứa nước mắt khi nghĩ đến cảnh hàng đêm mở tivi sẽ thấy hai bộ mặt ấy. Nàng thấy họ, nàng ghét mình cứ xem họ trên màn hình, lòng muốn vặn nút đổi kênh nhưng tay vẫn không nhúc nhích.

- Mẹ kiếp, không biết có phải họ gắn bó mật thiết với nhau không? - Bỗng mặt nàng buồn xo, nước mắt chảy đầm đìa. - Chúng tôi không khi nào trông giống thế, phải không? Tôi muốn nói...

Nhưng Charlie không nói gì, anh chỉ kéo nàng vào lòng.

- Thôi được rồi, Sam, được rồi. - Nàng khóc tức tưởi trên vai anh, không để ý đến những người thư ký đi qua liếc mắt nhìn. Anh vén dùm tóc vàng ra khỏi trán nàng và mỉm cười nhìn nàng. - Vì thế mà cô phải đi nghỉ ngơi. Tôi nghĩ cô đang bị khủng hoảng, cô không nhận thấy như thế hay sao?

Nàng lầu bầu phản bác ý kiến của anh, rồi gương cười qua màn lệ. - Người ta đều nói tôi như thế chứ gì? Vâng... - Nàng xích ra khỏi anh, thở dài, lau nước mắt trên má. - Có lẽ tôi cần đi nghỉ.

- Rồi hất mái tóc ra sau vai, nàng nhìn bạn. - Nhưng không phải lý do anh nói đâu. Hai người buộc tôi đi như thế này là rất bậy.

- Đúng là chúng tôi buộc cô đi. Khi cô về chúng tôi cũng sẽ buộc cô phải sống vui vẻ thoải mái. Khi đi, cô hãy vui vẻ, lạc quan yêu đời. Hãy mê ngựa đi. Bỗng có ai đi để tay lên vai họ khiến cả hai cùng quay mặt nhìn.

- Samantha, cô chưa đi à? - Chính Harvey, ống vố ngậm giữa răng, cặp mắt sáng nhìn nàng. - Tôi tưởng cô đã lên máy bay rồi chứ.

- Cô ấy sắp đi, - Charlie cười với nàng.

- Vậy hãy để cô ấy đi. Để cho cô ấy đi, chúng ta có việc phải làm. - Ông cười gằn, vẫy ống vố, rồi đi sang phía hành lang khác. Charlie nhìn nàng, thấy nàng cười bẽn lèn.

- Anh khỏi cần phải đưa tôi ra phi trường.

- Thật không? - Nàng gạt đầu, nhưng không nhìn ông giám đốc nghệ thuật, mà nhìn văn phòng của mình như thể nhìn nó lần cuối. Charlie hiểu thấu tâm trạng nàng, bèn lấy áo khoác và vali của nàng. - Thôi, đừng sốt mướt nữa. Ta hãy ra phi trường cho kịp lên máy bay.

- Vâng, thưa ngài.

Anh bước qua ngưỡng cửa, đứng đợi, nàng chần chờ một lát rồi bước theo anh. Nàng hít mạnh một hơi, quay nhìn căn phòng lần cuối và đóng cửa lại.

Phi cơ bay êm thấm qua chiều rộng của đất nước. Tổ quốc trải dài bên dưới như những miếng vá trên tấm chăn. Những cánh đồng mùa đông trông từ trên cao giống như những miếng vải màu nâu thô ráp chuyển sang những tấm nhung trắng như tuyết và khi máy bay đến bờ tây, nhìn cảnh hồ, rừng và đồng ruộng phía dưới, người ta thấy chúng có màu xanh lục mịn màng và màu xanh tươi đậm. Cuối cùng, máy bay hạ cánh ở L.A trong cảnh hoàng hôn rực rỡ.

Samantha đuổi cặp chân dài ra phía dưới, rồi vươn vai nhìn ra cửa sổ một lần nữa. Nàng ngủ gà ngủ gật hầu như suốt cả chuyến bay và bây giờ nhìn ra ngoài, nàng phân vân không biết tại sao mình lại đến đây. Vì lý do gì mà nàng phải chạy đến California? Nàng sẽ tìm thấy gì ở đây? Nàng đứng dậy, hất mái tóc dài ra sau, vừa nghĩ rằng nàng đã sai lầm khi đi như thế này. Nàng không phải cô gái mười chín tuổi nữa. Thật hoàn toàn vô nghĩa khi đến một nông trại để đóng vai cô gái chăn bò. Nàng là phụ nữ có trách nhiệm, có công việc để làm, mà công việc đều tập trung ở New York. Ở nông trại nàng sẽ có gì để làm? Không có gì hết.

Nàng thở dài nhìn hành khách đi xuống máy bay, cài nút áo khoác, lấy cái xách đeo vai và theo hàng người đi xuống. Nàng mặc chiếc áo khoác bằng da lộn màu nâu đậm với đường viền bằng da cừu, quần jeans và đôi ủng da màu sôcôla mua ở Celine. Cái xách đeo vai cũng có cùng màu với đôi ủng, chiếc khăn quàng bằng lụa đỏ buộc quanh quai của chiếc túi xách, bây giờ nàng tháo khăn ra và quấn quanh lỏng lẻo nơi cổ. Dù mặt nhăn nhó vì mệt và áo quần xốc xếch khi mặc đi đường, nhưng trông nàng vẫn xinh đẹp, khiến đàn ông phải quay đầu nhìn khi nàng chậm rãi đi xuống máy bay. Không ai thấy nàng trong suốt năm giờ rưỡi bay, vì nàng chỉ rời chỗ ngồi có một lần để rửa mặt và tay trước khi ăn trưa. Còn bao nhiêu thì giờ nàng đều ngồi tại chỗ, đờ đẫn, mệt mỏi, ngủ gà ngủ gật, cổ thắt mắc lần nữa là tại sao nàng để cho họ làm như thế này, tại sao nàng chịu để cho họ thuyết phục đi về miền Đông.

- Chúc quý vị ở lại vui vẻ. Cám ơn quý vị đã đi máy bay... - Đội tiếp viên hàng không chào khách như mọi khi, Samantha cười chào đáp lễ.

Một lát sau, Samantha đứng trong phi trường Los Angeles, đưa mắt nhìn quanh, cảm thấy hoang mang, phân vân không biết đi đâu, ai sẽ đến đón nàng, họ có đến đón nàng không. Caroline đã nói cho nàng biết rằng người đốc công, Bill King, có lẽ sẽ đến đón nàng và nếu ông ta bận việc gì, thì sẽ có người làm việc trong trại đến. - Cô nhìn thấy họ sẽ biết ngay, không làm họ ở trong phi trường đâu. - Nói xong, bà già cười và Sam cũng cười. Trong phi trường toàn những người mặc áo quần sang trọng mua từ các nhà hàng Vuitton, Gucci, mang dép kim tuyến vàng, mặc áo lông chồn lông sóc, áo khoác ngắn cùn cùn, sơ mi trạc ngực xuống tận rốn, cho nên rất dễ nhận ra người làm trong trại chăn nuôi đội mũ Stetson, mang ủng chăn bò và mặc quần jeans. Ngoài áo quần giày dép, người ta còn dễ nhận ra họ trong đám người ăn mặc lờ lợet lộ liễu. Trong những lần đến thăm trại chăn nuôi, Sam biết những người làm việc ở trại không hề có lối sống suy đồi. Họ cục cằn, tốt bụng, làm việc cần mẫn, yêu thích công việc và có mối ràng buộc mật thiết với mảnh đất họ làm, với người họ cộng tác và với đàn gia súc mà họ ra sức chăm nom. Họ là những người mà Samantha luôn luôn kính trọng, nhưng chắc chắn họ khác xa với những người nàng đang cùng sống ở New York. Nàng đứng nhìn cảnh ồn ào trong phi trường, bỗng nàng nghĩ có lẽ khi đến trang trại chăn nuôi rồi, thế nào nàng cũng sẽ hài lòng. Nói tóm lại, có lẽ nàng cần phải đến đây.

Nàng đang nhìn quanh để tìm tấm biển ghi NƠI NHẬN HÀNH LÝ thì bỗng có ai đó để tay lên vai nàng. Nàng giật mình quay lại, bỗng nhận ra ông ta. Nàng nhớ người chăn bò già dẻo dai mà nàng đã gặp trước đây mười năm. Ông ta cao, vai rộng, cao hơn nàng rất nhiều, mắt xanh như da trời mùa hè, mặt đầy đặn, nụ cười cởi mở. Ông chạm tay vào mũ để chào với vẻ thân thiết, rồi ôm nàng ghì mạnh vào lòng. Đúng là Bill King, người đốc công của trại Lord Ranch từ khi Caroline mua trại này cách đây đã ba mươi năm. Ông ta quãng trên sáu mươi tuổi, ít học nhưng hiểu biết nhiều, khôn ngoan và rất nồng nhiệt. Khi mới gặp ông lần đầu, nàng đã có cảm tình với ông ngay. Nàng và Barbara xem ông như người chú khôn ngoan và ông luôn luôn bênh vực giúp đỡ họ bất cứ việc gì. Lúc lễ tang của Barbara, ông đã đến dự với Caroline, kín đáo

đứng sau gia đình, nước mắt đầm đìa ướt cả mặt. Nhưng bây giờ ông không khóc, mà chỉ cười với Samantha, bàn tay to lớn bóp mạnh vai nàng, sung sướng chào nàng.

- Sam, gặp lại cô tôi mừng quá! Đã bao lâu mới gặp cô lại nhỉ? Năm hay sáu năm?

- Lâu hơn, có lẽ tám hay chín năm rồi. - Nàng cười nhìn ông, lòng cũng mừng khi gặp ông và bỗng thấy sung sướng khi đến đây. Có lẽ Charlie nói đúng. Người đàn ông cao, dạn dày sương gió nhìn nàng với ánh mắt ấm áp khiến nàng cảm thấy như đang về nhà.

- Sẵn sàng chưa? - Ông hỏi, co cánh tay, gật đầu và cười. Nàng vịn vào tay ông, hai người đi đến chỗ giao hành lý. Khi họ đến nơi, hành lý của nàng vừa được thang cuốn chuyển đến. - Phải đây không? - Ông nhìn nàng hỏi, rồi nắm cái vali bằng da đen lớn có nhãn hiệu Gucci. Ông xách cái vali nặng trĩch trên một tay dễ dàng, đeo túi xách tay của nàng lên vai.

- Hành lý có chừng ấy, Bill à.

Ông cau mày nhìn nàng. - Vậy cô không định ở lâu à? Tôi nhớ lần trước cô đến đây với chồng, cô mang theo đến bảy cái vali của hai người.

Nhớ lại cảnh ấy, nàng cười. John đã đem theo đủ áo quần để mặc một tháng ở Saint Moritz. - Hầu hết đồ đạc của chồng tôi. Chúng tôi lúc ấy đi nghỉ ở Palm Springs.

Ông gật đầu, không nói gì, rồi đi trước dẫn đường về phía nhà xe. Ông ta là người ít nói nhưng giàu tình cảm. Trong thời gian đến thăm trại lần đầu, nàng đã thấy thế. Năm phút sau, họ đến chiếc xe tải nhỏ màu đỏ, chất vali vào phía sau, rồi ông từ từ lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của phi trường quốc tế Los Angeles. Bỗng Sam cảm thấy sắp được tự do. Sau cuộc sống tù túng ở New York vì công việc, hôn nhân, rồi chen chúc nhau trên máy bay, trong phi trường, cuối cùng nàng sắp được sống thoải mái tại những nơi thoáng đãng, sẽ thấy cảnh núi non, cây cối và trâu bò, sẽ sống lại cuộc sống mà nàng đã quên. Nghĩ đến chuyện đó, bỗng nàng mỉm cười, mặt mày tươi tắn.

- Sam, trông cô có vẻ thoải mái. - Ông nhìn nàng và nói khi họ ra khỏi phi trường. Ra đến xa lộ, ông sang số bốn.

Nhưng nàng chỉ cười và lắc đầu, nhìn ông. - Không thoải mái như trước đâu. Lâu rồi tôi mới đến đây lại. - Giọng nói nhỏ nhẹ khi trả lời ông, nàng nhớ lần gặp ông và Caroline Lord trước đây. Chuyến đi lần này thật kỳ lạ, vì quá khứ và hiện tại đan xen nhau một cách khó chịu. Đối với John, trang trại không có gì thú vị. Khi xe chạy trên xa lộ, kỷ niệm về chuyến đi trước tràn ngập trí óc Sam. Khi nàng cảm thấy tay ông đỡ công già để trên vai nàng, nàng có cảm giác như lần ấy đã lâu một ngàn năm và khi nhìn quanh, nàng nhận thấy cảnh vật đã thay đổi nhiều. Các vùng ngoại ô của L.A không còn cảnh lộn xộn xấu xí nữa, thực vậy, không còn nhà cửa đâu nữa, mà chỉ thấy đất nông trại trải dài rộng đến hàng ngàn mẫu, lác đác mới thấy các nông trại rộng rãi khang trang, các nơi dành riêng cho chính quyền đã biến mất. Vùng nông thôn quanh nàng rất xinh đẹp. Sam hạ kính xe xuống để hít thở không khí trong lành. - Lạy Chúa, ngay cả không khí cũng có mùi khác trước, phải không?

- Đúng thế. - Ông cười đáp và lái xe một hồi lâu không nói một tiếng - Caroline rất mong gặp cô, Sam à. Từ ngày Barb chết, bà ấy rất cô đơn. Cô biết không, bà ấy thường nhắc đến cô luôn. Tôi cứ phân vân không biết cô có trở lại đây nữa không. Sau lần đến thăm trước của cô, tôi cứ nghĩ chắc cô không đến nữa. - Nàng và John đã ra về trước dự định, vì John không muốn ở đây, anh ta tỏ vẻ bức bối khi phải sống trong trại chăn nuôi.

- Không sớm thì muộn tôi cũng trở lại chứ. Khi tôi đến L.A có việc, tôi cứ muốn ghé đến trại chơi, nhưng không có thì giờ.

- Còn bây giờ thì sao? Cô bỏ việc rồi à, Sam? - Ông chỉ biết đại khái rằng nàng làm việc cho phòng quảng cáo thương mại, nhưng không biết rõ công việc ấy như thế nào, mà ông cũng không muốn quan tâm đến làm gì. Caroline đã nói cho ông biết công việc ấy rất tuyệt và nàng sung sướng khi làm việc ấy, ông nghĩ việc gì làm cho nàng hạnh phúc là được rồi. Dĩ nhiên ông cũng biết chồng nàng làm việc gì. Mọi người khắp nước đều biết John Taylor, biết mặt biết tên

của anh ta. Bill King không thích anh ta, nhưng dĩ nhiên ông biết anh ta là ai.

- Không Bill à, tôi không bỏ việc. Tôi nghỉ phép.

- Nghỉ phép vì bệnh phải không? - Ông hỏi, có vẻ lo lắng khi xe chạy qua những ngọn đồi.

Sam ngần ngừ trong giây lát, rồi đáp: - Không phải. Tôi nghỉ phép dưỡng sức. - Nàng thấy phải bỏ vấn đề này, nói qua chuyện khác. - John và tôi chia tay nhau rồi. - Ông cau mày ngạc nhiên nhưng không nói gì và nàng nói tiếp: - Đã chia tay một thời gian rồi, từ ba bốn tháng nay. - Tính cho chính xác thì đúng một trăm lẻ hai ngày. Nàng tính từng ngày một. - Và các ông lãnh đạo tại văn phòng tôi làm việc nghĩ rằng tôi cần phải nghỉ ngơi một thời gian. - Nàng nói nghe có vẻ thâm trầm và bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ như buổi sáng, khi nàng nói chuyện với Harvey. Phải chăng họ muốn sa thải nàng mà chưa nói với nàng? Có phải họ tin là nàng không chịu được sức ép của chuyện này? Phải chăng họ tin nàng đã suy sụp tinh thần? Nhưng khi nàng nhìn Bill King, nàng thấy ông gật đầu như thể việc họ để cho nàng đi nghỉ phép là đúng.

- Tôi thấy làm thế là đúng. - Giọng ông làm cho nàng an tâm. - Khi người ta đau khổ, khó mà tiếp tục làm việc cho tốt. - Ông dừng một lát mới nói tiếp: - Khi vợ tôi chết, tôi cũng thấy thế. Tôi vẫn làm việc trong trại chăn nuôi mà tôi đang làm. Nhưng sau một tuần, ông chủ tôi nói: "Bill này, tôi cho anh một tháng lương, anh về nhà bà con để ở dưỡng sức rồi khi nào hết tiền sẽ quay về đây". Cô biết không, Sam, khi ông ấy nói thế, tôi nổi điên, nghĩ rằng ông ấy cho là tôi không thể giải quyết được công việc, nhưng ông ấy nói đúng. Tôi đến ở với bà chị ở ngoại ô Phoenix chừng sáu tuần và khi trở về, tôi đã lấy lại bình tĩnh. Bất luận đàn ông hay đàn bà có lúc cũng sa sút tinh thần. Mình phải để cho họ có thời gian nghỉ ngơi mới bình tĩnh trở lại.

Ông không nói cho nàng biết chuyện hai mươi lăm năm sau, ông bỏ làm ở trại Lord ba tháng khi người con trai của ông chết trận trong những ngày đầu chiến tranh ở Việt Nam. Ông đau đớn suốt ba tháng không nói năng gì hết. Chính Caroline đã chăm sóc ông, nghe ông, quan tâm đến ông, cuối cùng đến tìm ông ở quán rượu tại Tucson để kéo ông về. Bà nói ông có công việc để làm ở trại và thế là đủ rồi. Bà khiển trách ông như người trung sĩ thường vụ và giao việc cho ông ngập đầu cho đến khi ông nghĩ ông sẽ chết vì công việc. Bà la hét, tranh cãi với ông, hăm dọa ông cho đến một hôm hai người đánh lộn nhau ở cánh đồng cỏ phía nam. Họ nhào xuống khỏi ngựa, bà nhảy đến đánh ông, ông đánh bà nhào xuống đất, rồi bỗng bà nhìn ông rồi cười, cười đến chảy nước mắt và ông cũng cười ngật ngặt, quỳ xuống đỡ bà dậy, rồi ông hôn bà lần đầu tiên.

Từ tháng tám năm ấy cho đến nay là mười tám năm, ông chỉ yêu bà thôi. Bà là người duy nhất ông yêu mến, khao khát và đau khổ, là người cùng vui cười, cùng làm việc, là người ông mơ ước, kính trọng hơn bất cứ người nào trên đời. Caroline Lord là người đặc biệt, không tầm thường như nhiều người khác. Bà thông minh, vui vẻ, hấp dẫn, tốt bụng, có lòng trắc ẩn. Khi bắt đầu mua trang trại, bà không hiểu công việc trong trại phải làm như thế nào, nhưng bà quyết tâm phải làm cho được và không bao giờ quên quyết tâm ấy. Từ hai mươi năm nay bà bí mật là tình nhân của ông. Và nếu ông để cho bà công khai tuyên bố mối tình của họ, chắc bà đã làm từ lâu rồi. Nhưng ông nghĩ đến cương vị bà chủ trang trại của bà phải được tôn trọng, mặc dù có vài người nghi ngờ. Họ chỉ nghi ngờ thôi, nhưng không ai dám quả quyết hai người yêu nhau, mà họ tin chắc hai người là bạn bè thân thiết. Ngay cả Samantha và Barbara cũng nghi ngờ, thường cười với nhau khi nói về chuyện bí mật của hai người, nhưng lại không biết chắc giữa họ có gì không.

- Caroline khỏe chứ, Bill? - Nàng hỏi, cười thân ái với ông. Nàng thấy mắt ông sáng lên.

- Vẫn căng như bao giờ. Bà ấy căng hơn ai hết trong trại. - Và già hơn ai hết. Bà lớn hơn ông ba tuổi. Ở thập niên hai mươi, bà là một trong những diễn viên sáng giá nhất, đẹp nhất ở Hollywood, chồng bà là một trong những đạo diễn tài ba nhất. Những buổi tiệc mà họ chiêu đãi lúc bấy giờ vẫn còn truyền tụng mãi và ngôi nhà mà họ đã xây trên đồi ở Hollywood bây giờ vẫn còn là nơi cho du khách tham quan. Ngôi nhà đã thay ngôi đối chủ, nhưng vẫn còn là nơi đáng chú ý, là di tích của một thời đã qua, bây giờ ít có nơi sánh kịp. Nhưng đến tuổi ba mươi hai, Caroline Lord bị góa bụa, bà cảm thấy đời sống ở Hollywood không thể nào như cũ được.

Bà sống ở đây thêm hai năm nữa, nhưng cảm thấy cô đơn khổ sở, rồi một hôm bà biến mất không một lời giải thích. Bà sống ở châu Âu một năm, rồi ở sáu tháng tại New York. Bà mất thêm một năm nữa để quyết định phải làm gì, nhưng khi một mình lái chiếc Lincoln Continental trắng, bỗng bà nghĩ ra được một nơi nên ở. Đó là nơi thôn quê, với thiên nhiên, xa cách những buổi tiệc với rượu sâm banh, với cuộc sống kiêu cách. Sau khi chồng chết, những thứ đó đối với bà trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Bây giờ bà đã chấm dứt cuộc sống như thế. Bà đã chuẩn bị để sống cuộc sống khác biệt, mới mẻ, đầy phiêu lưu và thế là vào mùa xuân năm đó, sau khi đã xem cái trang trại với khu đất có bán kính rộng hai trăm dặm ở Los Angeles, bà liền mua khu bất động sản này.

Bà đã mua trang trại với số tiền kèch sù, thuê người làm cố vấn và tuyển chọn những nhân công có kinh nghiệm nhất trong vùng. Bà trả lương cao cho họ, xây khu nhà ở khang trang thoải mái cho họ, đối xử thân tình, tử tế với họ khiến họ khó mà từ chối lời mời của bà. Ngược lại, bà muốn học hỏi kinh nghiệm của họ, nhờ họ khuyên bảo, dạy cách thức quản lý trang trại, bà muốn ngày nào đó đích thân điều hành trang trại và bà muốn họ ra sức làm việc như bà. Bill King đã đến tìm bà vào năm đầu tiên bà mua trang trại, ông dạy cho bà những kiến thức ông biết về cách điều hành trại chăn nuôi. Ông là một đốc công giỏi, bất cứ trại chủ nào cũng muốn thuê. Việc ông đến làm cho trại Lord Ranch hoàn toàn do tình cờ đưa đẩy. Và chuyện ông và Caroline yêu nhau cũng do tình cờ mà có. Samantha biết Bill làm việc cho trại chăn nuôi này từ ngày trại mới bắt đầu, ông đã giúp cho trại thành công về mặt tài chính.

Trang trại của bà là một trong số ít trại nuôi bò ở California có lợi nhuận cao. Trại nuôi loại bò Angus và cũng nuôi bán một số ngựa giống Morgan. Hầu hết những trại chăn nuôi lớn đều nằm ở vùng Trung Tây hay Nam Tây nước Mỹ; còn ở California chỉ có một ít trại có may mắn thành công, còn bao nhiêu chỉ hoạt động cho vui, vì chủ trại phải trả thuế rất cao - họ là dân ở thành phố, nhà đầu tư chứng khoán, luật sư, tài tử điện ảnh, họ mua trại để dùng vào dịp nghỉ ngơi giải trí. Nhưng trại Lord không dùng vào việc vui chơi giải trí, với Bill King hay Caroline Lord, hay với công nhân làm việc ở đây. Samantha nghĩ rằng trong thời gian nàng đến ở trang trại, nàng cũng sẽ làm những công việc lặt vặt trong trại. Không ai đến trại để nghỉ ngơi, không làm gì hết. Thấy mọi người trong trại đều làm việc cật lực, nếu ai không làm gì hết, họ sẽ thấy mình là kẻ ăn bám hư hỏng.

Lần này khi Sam gọi cho Caroline, bà báo cho nàng biết hiện trại đang thiếu hai công nhân, bà mong Samantha sẽ giúp được nhiều việc cho trại, cho nên nàng nghĩ có lẽ đây là dịp nghỉ bận rộn cho nàng. Nàng nghĩ chắc nàng sẽ làm những công việc nhẹ nhàng trong chuồng ngựa. Nàng biết có lẽ nàng không thể có dịp may để làm những việc quan trọng hơn. Không phải vì nàng không có khả năng. Samantha đã từng tỏ ra mình rất có tài trong việc cưỡi ngựa. Nàng biết cưỡi ngựa từ lúc mới lên năm, tham gia các buổi trình diễn cưỡi ngựa lúc bảy tuổi, năm mười hai tuổi dự biểu diễn cưỡi ngựa ở Madison Square Garden, đạt được huy chương ba giải xanh và một đỏ, sau đó tham gia các buổi đua ngựa. Và trong suốt hai năm luyện tập với con ngựa riêng của mình, nàng mơ đến ngày tham dự Olympic. Nhưng khi nàng theo học đại học, nàng không có nhiều thì giờ để cưỡi ngựa, nên giấc mơ tham dự Olympic phai dần, rồi trong những năm sau đó, nàng hầu như không có thì giờ để cưỡi ngựa. Chỉ đến khi nàng tới trại của Caroline với Barbara, hay năm thì mười họa gặp ai có ngựa, nàng mới có dịp để cưỡi. Tuy nhiên nàng nghĩ bây giờ mọi người xem nàng như “người thành phố”, chắc những công nhân trong trại không ai tin nàng, trừ phi Caroline can thiệp để cho nàng cưỡi ngựa.

Như đọc được ý nghĩ của nàng, Bill nghiêng người về phía nàng, cười hỏi: - Lúc này cô có thường cưỡi ngựa không?

Nàng lắc đầu: - Từ hai năm nay tôi không hề ngồi trên lưng ngựa.

- Ngày mai cưỡi lại, cô sẽ đau khắp người cho mà xem.

- Có lẽ. - Hai người nhìn nhau cười, xe chạy bon bon trong ánh chiều tà. - Nhưng có lẽ đau mà dễ chịu. Đau nhưng thoải mái, khỏe người. - Hai chân và đầu gối sẽ rất đau, nhưng không như đau đón về tinh thần mà nàng đã chịu đựng trong những tháng vừa qua.

- Trại hiện có mấy con Palomino bờm trắng, một con ngựa vằn mới mua và một số ngựa giống Morgan, tất cả Caroline mới mua trong năm nay. Và... - ông cầu nhàu nói tiếp - bà ấy mua một con ngựa cực kỳ hung dữ. Đừng hỏi tại sao bà ấy mua con ngựa này, có lẽ bà ấy mua vì để nhớ đến con ngựa mà chồng bà ấy đã mua để dùng trong mấy bộ phim trước kia. - Bà ấy tự mua con ngựa thuần chủng ấy. Con ngựa rất đẹp. Nhưng trại chẳng cần có một con ngựa như thế. Nó giống con ngựa đua... Bà ấy cười nó có ngày sẽ chết. Tôi cứ sợ như thế.

Ông ta nhìn Sam và cười. Nàng có thể hình dung ra cảnh Caroline cười con ngựa thuần chủng, phi qua những cánh đồng, xinh đẹp như đang còn thời con gái. Gặp lại bà ấy thật tuyệt, trở lại trại của bà thật thú vị, bỗng nàng mừng thầm vì đã đến đây. Khi còn cách trại mấy dặm, nàng liếc mắt nhìn Bill, ông đã ở trong trại hơn hai mươi năm, Samantha tự hỏi không biết hai người đan díu với nhau đã bao lâu rồi. Ông hiện sáu mươi ba tuổi, nhưng vẫn còn cường tráng, đẹp mã, thân hình to cao, tay dài và rắn chắc, mắt xanh, tất cả đều toát lên vẻ mạnh mẽ, rắn rỏi. Ông đội mũ Stetson trông rất tuyệt vời, chiếc quần jeans chật ống sát đôi chân khỏe mạnh. Nhìn ông không nhàm chán, vì ông không kiểu cách. Ông là kiểu người tuyệt vời, có quyền tự hào vì chủng tộc của mình. Nét phong sương làm tăng vẻ rắn rỏi của khuôn mặt có góc cạnh, giọng nói ồ ồ và chiều cao một mét chín mươi cũng góp phần làm nên phong cách riêng của ông.

Khi xe chạy vào cổng trước của trại, Samantha thở dài khoan khoái như quên hết mọi đau khổ phiền muộn trong người. Qua khỏi tấm biển ghi hàng chữ LORD RANCH, xe còn chạy trên con đường dài thêm một dặm nữa. Tấm biển hiệu ghi chữ trại Lord bắt đầu bằng chữ L được khắc rất đẹp, chữ này cũng được dùng trong các thương hiệu của trại, Samantha cảm thấy như đứa bé lo lắng, nín thở khi chờ đợi trông thấy ngôi nhà hiện ra, nhưng họ phải mất mười phút nữa mới đi hết con đường vào trại và khi xe rẽ con đường khác nữa nàng mới thấy ngôi nhà. Nhà trông như một đồn điền xưa, ngôi nhà lớn sơn màu trắng xinh đẹp với cửa lá sách sơn màu xanh đậm, ống khói xây bằng gạch, mái hiên rộng, tầng cấp trước nhà lớn, chung quanh nhà có những luống hoa đang đua nhau nở rộ trong mùa hè với đủ màu sắc và phía sau ngôi nhà là hàng cây cao đẹp như một bức thành vĩ đại, kiên cố. Từ ngôi nhà, mặt đất đổ xuống thoải thoải, trên khu đất này có độc nhất cây dương liễu và cái ao, mặt ao phủ đầy hoa dại và trong ao có nhiều ếch. Gần nhà là chuồng ngựa, quá chuồng ngựa là nhà kho và nhà cho công nhân ở nằm rải rác chung quanh đấy. Theo Sam nghĩ thì trại chăn nuôi nào cũng có đầy đủ những thứ ấy, nhưng khi nàng thấy những trang trại khác, nàng mới biết có ít trang trại được như trại của bà Caroline. Ít có trại nào được giữ gìn tốt, điều hành giỏi như Lord Ranch và có quản đốc như Bill King.

Khi xe dừng, Bill nhìn quanh với vẻ hãnh diện, rồi như mọi khi có khách đến thăm, ông hỏi nàng:

- Cô thấy trại như thế nào? - Ông ta đã giúp bà Caroline làm cho Lord Ranch có bộ mặt khang trang, thịnh vượng và đẹp đẽ. - Trông có khác trước không?

- Không. - Nàng cười đáp, mắt nhìn quang cảnh chung quanh đã chìm trong bóng tối. Nhưng mặt trăng đã lên cao, ngôi nhà đèn đuốc sáng trưng. Đèn cũng sáng trong đại sảnh, nơi họ ăn uống và chơi bài. Chỗ gần chuồng ngựa, đèn sáng choang nên nàng thấy cảnh chung quanh rất rõ, nàng thấy không có gì thay đổi nhiều.

- Có cải tiến một ít về kỹ thuật, nhưng cô không thấy đó thôi.

- Tôi thật vui mừng. Tôi cứ sợ trại thay đổi.

- Không có gì thay đổi cả. - Ông bóp còi lần hai, cánh cửa trước nhà liền mở rộng, bà già cao mảnh khảnh, tóc bạc hiện ra, bà cười với Bill rồi sau đó quay qua Sam. Bà ngăn ngừa một thoáng, đứng yên nhìn nàng, rồi chạy vội xuống bậc thềm, dang hai tay ôm ghì Samantha vào lòng.

- Samantha, chào mừng cháu đến trại. Chào mừng cháu đến nhà. Mùi nước hoa thoang thoang từ người Caroline Lord thoát ra, mái tóc dày trắng bạc của bà cà vào má Samantha, khiến nàng cảm thấy muốn ứa nước mắt và có cảm giác đang trở về nhà cũ. Hai người ôm nhau một lát rồi buông ra, Caroline ngắm nghía nàng, cười nói: - Lạy Chúa, Sam, cháu đẹp quá. Đẹp hơn hồi

trước rất nhiều.

- Dì cũng rất tuyệt. - Bà già cao, mảnh khảnh, lưng thẳng, mắt sáng, chứng tỏ cuộc sống của bà rất hạnh phúc. Bà đẹp như lần trước đây nàng đã thấy, khi ấy bà đang ở khoảng năm mươi tuổi, còn bây giờ bà đã sáu mươi sáu, thế nhưng bà vẫn còn đẹp. Bà mặc quần jeans, áo vải đàn ông, rất hợp với mẫu người của bà. Bà quàng chiếc khăn màu xanh nhạt quanh cổ, đeo chiếc thắt lưng cũ của người da đỏ, mang ủng chần bò có màu lục ngọc bảo đậm. Khi nàng đi theo Caroline lên bậc thềm, nàng nhìn quanh và ngạc nhiên thốt lên một cách sung sướng.

- Ôi lạy Chúa, nhà cửa tuyệt vời quá, Caroline!

- Thật không? - Caroline hiểu ngay nàng muốn nói đến cái gì, bà nhìn đồ đạc chung quanh với nụ cười tươi rói. - Tôi đã trang hoàng nhà cửa rất đặc biệt. Vào tuổi tôi mà làm như thế có lẽ quá phung phí, nhưng cuộc đời ngắn ngủi mà. Có lẽ đây là dịp trang hoàng cuối cùng của đời tôi. - Sam cảm thấy ngạc nhiên trước lời lẽ của bà, nàng thấy xúc động khi nghe bà tâm sự như thế. Sam lặng lẽ đi theo bà vào nhà, còn Bill xách hành lý của nàng đi theo họ. Họ dừng lại ở tiền sảnh, tại đây đặt một chiếc bàn rất đẹp có từ thời nước Mỹ mới lập quốc, trên trần treo chiếc đèn chùm bằng đồng và dưới đất trải tấm thảm lớn màu sắc tươi sáng... Qua khỏi tiền sảnh là phòng khách. Trong phòng, lửa lò sưởi đang cháy hừng hực, quanh lò sưởi kê những chiếc ghế bành bọc nệm dày êm ái, da bọc nệm có màu xanh đậm. Tấm thảm cổ trái ở đây cũng có màu ấy, nhưng mặt thảm thêu hoa văn hình cong với hoa màu sáng. Cả căn phòng đều trang hoàng bằng màu xanh, đỏ và lục, xen kẽ màu trắng, như phản ánh nội tâm trong sáng của chủ nhân. Tất cả các màu sắc này đều thấy trong rất nhiều thứ đồ cổ trang hoàng trong phòng. Có sách bọc da, các đồ cổ định đều bằng đồng, ví lò trước lò sưởi, giá cắm nến, xô và cây cảnh, để cắm nến thanh mảnh, gắn trên tường đánh bóng sáng choang. Căn phòng trang hoàng theo lối cổ điển trông vừa đẹp vừa ấm cúng, giống như chủ nhân và mang phong cách của những phòng khách ở trang trại. Căn phòng thuộc loại hoàn hảo có trong tạp chí Town and Country hay House and Garden, nhưng dĩ nhiên Caroline không bao giờ đem ra trưng bày và sau những năm sống khoa trương ở Hollywood, bây giờ bà kiên quyết giữ cho ngôi nhà được biệt lập, kín đáo.

- Caroline, bà cần thêm cũi đốt nữa không? - Bill hỏi, nhìn xuống bà, tay ông cầm mũ nên để lộ mái tóc bạc trắng.

Bà cười, lắc đầu, trông còn trẻ hơn tuổi rất nhiều, bốn mắt nhìn nhau. - Không, cảm ơn Bill. Cũi đủ đốt cả đêm rồi.

- Tốt. Vậy thì hẹn gặp lại hai người vào sáng mai.

- Ông cười chào Sam, gật đầu chào Caroline, rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Họ nghe cánh cửa đóng lại một cách nhẹ nhàng. Trong thời gian Sam và Barbara còn học đại học, mỗi lần đến thăm trại, cả hai cô đều có cùng ý kiến như nhau về hai người này. Bây giờ một lần nữa, Sam nghĩ rằng hai người không thể đan díu với nhau. Lời chúc của họ tự nhiên, giản dị, chỉ gật đầu thân mật, cười thân ái và nói chuyện nghiêm túc về trang trại. Không có gì chứng tỏ hai người có tình ý với nhau, tuy nhiên khi quan sát kỹ, người ta sẽ thấy hai người như thế hiểu nhau, hay như Sam có lần đã nói với Bar- bara rằng “như thế hai người là vợ chồng”.

Nhưng không để cho Sam có thì giờ suy nghĩ viển vông, Caroline để khay trên cái bàn thấp gần lò sưởi, rót ra một tách sôcôla nóng, giở cái nắp đầy đĩa xăng ụych, ra hiệu cho Sam ngồi xuống.

- Nào Sam, ngồi xuống cho thoải mái. - Vừa nói bà già lại cười với nàng. - Chúc mừng cháu đến nhà.

Lần thứ hai mắt Sam rung rung ngấn lệ, nàng nắm tay Caroline. Hai người nắm tay nhau một lát, Sam bóp mạnh mấy ngón tay xương xẩu của bà.

- Cảm ơn dì đã cho cháu đến nghỉ phép ở đây.

- Đừng nói thế. - Caroline buông tay nàng, bưng tách sôcôla đưa cho nàng. - Ta rất mừng khi

nghe cháu gọi đến. Lúc nào ta cũng yêu cháu... - Bà ngần ngừ một lát, đưa mắt nhìn ngọn lửa rồi nhìn Sam. - Như yêu Barb vậy. - Bà khẽ thở dài. - Mất Barbara ta như mất một đứa con gái. Thật khó tin thời gian đã mười năm rồi. - Sam lắng lẽ gật đầu, rồi Caroline cười với nàng. - Ta mừng là đã không mất cháu luôn. Ta rất thích những bức thư cháu gửi cho ta, nhưng mấy năm gần đây cứ phân vân không biết cháu có trở lại đây nữa không.

- Cháu rất muốn, nhưng... cháu quá bận.

- Cháu muốn nói cho ta biết cháu bận việc gì được không? Hay cháu mệt rồi? - Chuyến bay mất năm giờ, đi xe mất thêm ba giờ rưỡi nữa. Giờ ở California chỉ mới tám giờ rưỡi, nhưng giờ ở New York là mười một giờ đêm. Nhưng nàng không mệt, nàng sung sướng khi gặp lại người bạn già.

- Cháu không mệt quá... chỉ có điều cháu không biết bắt đầu ở đâu.

- Vậy thì bắt đầu uống sôcôla nóng, rồi ăn xăng uých đi. Sau đó hãy nói chuyện. - Hai người cười với nhau, Sam không cưỡng nổi ý muốn đưa tay ôm bà lại và Caroline ôm ghì nàng vào lòng. - Cháu có biết việc cháu trở lại đây thật quá tuyệt không?

- Được trở lại chỉ mới tuyệt một nửa thôi. - Nàng cắn một miếng bánh, ngồi dựa ra ghế, cười thoải mái. - Bill cho biết bà mới mua con ngựa thuần chủng. Nó có đẹp không?

- Đương nhiên là đẹp, Sam à. - Bà lại cười. - Đẹp hơn đôi ủng màu lục của ta. - Bà nhìn xuống chân với vẻ thú vị rồi nhìn lên Sam, mắt long lanh. - Con ngựa đực giống ấy rất hung hăng đến nỗi cưới nó rất khó khăn. Bill sợ nếu cưới nó có ngày ta sẽ chết vì nó, nhưng khi thấy nó, ta không cưỡng được. Người con trai của chủ trại ở gần đây đã mua nó ở Kentucky, rồi anh ta cần tiền gấp nên bán cho ta. Dùng nó để cưới đi chơi thì thật là một tội lỗi, nhưng ta không thể dằn lòng được. Ta phải cưới thôi. Ta bất chấp chứng đau khớp của ta, hay bất chấp mọi người cho ta là điên, nhưng nó là con ngựa mà ta rất muốn cưới cho đến khi chết. - Sam bần chồn khi nghe bà nói đến chết chóc và tuổi già. Vừa rồi nàng và Bill đã nói đến chuyện ấy. Nhưng dù sao cả hai bây giờ cũng đã ở tuổi ngoài lục tuần, có lẽ chuyện chết chóc ám ảnh họ cũng là điều thường. Thế nhưng không thể nào nghĩ rằng họ là “người già”, vì họ quá đẹp, quá hăng hái hoạt động, quá mạnh khỏe, quá bận rộn. Rõ ràng nhìn họ, mọi người đều công nhận như thế.

- Nó tên gì?

Caroline cười to, bà đứng dậy, đến hơ tay trước lò sưởi.

- Nó tên là Black Beauty. - Bà quay về phía Samantha, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt sắc sảo của bà khiến nàng có cảm giác bà giống như pho tượng được điêu khắc rất kỹ càng, hay là hình một mỹ nữ bằng sứ.

- Dao này có ai thường khen dì đẹp như thế nào không, dì Caro? - Barbara thường gọi bà như thế và lần này nghe nàng gọi, Caroline ứa nước mắt.

- Xin Chúa ban ân cho cháu, Sam. Lúc nào cháu cũng lịch sự.

- Cháu hỏi thật đấy. - Nàng cười rồi ăn hết miếng bánh cuối cùng và uống sôcôla nóng mà Caroline vừa rót từ bình đựng nước nóng ra. Bà luôn luôn là một bà chủ nhà lịch sự, lần đầu tiên nàng đến thăm trại bà cũng đón tiếp nồng hậu như thế này và người ta kể lại rằng, trong thời bà còn ở Hollywood năm 1955, bà đã nổi tiếng là con người lịch lãm. - Thật vậy mà. - Mặt Sam trở nên nghiêm túc. - Cháu đoán chắc dì muốn biết về John. Chẳng có gì nhiều hơn những điều cháu đã kể cho bà nghe qua điện thoại vào đêm qua. Anh ta yêu người khác, chị ta có thai nên anh ta bỏ cháu để lấy người ấy. Bây giờ họ đợi đứa con đầu lòng ra đời.

- Cháu kể quá vắn tắt. - Lát sau bà nói tiếp: - Cháu có ghét anh ta không?

- Có lúc. - Giọng Sam nhỏ lại. - Nhiều khi cháu nhớ anh ấy, tự hỏi không biết anh ấy có khỏe không. Cháu tự hỏi không biết chị ta có biết anh ấy dị ứng với len không. Cháu phân vân không biết có ai mua cho anh ấy thứ cà phê anh ấy thích không, không biết anh ấy có bị bệnh hay khỏe mạnh, hạnh phúc hay nổi cáu luôn, không biết anh ấy có nhớ đem theo thuốc suyễn khi đi

xa... không biết... anh ấy có ân hận không... - nàng dừng lại, nhìn Caroline vẫn còn đứng trước lò sưởi. - Cháu có vẻ điên quá phải không? Nghĩa là với người chồng bỏ cháu theo người khác, lừa dối cháu, coi cháu như rác và không hề gọi hỏi cháu một tiếng có khỏe không, thế mà cháu vẫn lo lắng cho anh ấy, sợ chân anh ấy ngứa vì cô vợ không biết đã mua tất len cho anh ấy. Thế có điên không? - Nàng cười nhưng trong tiếng cười ẩn chứa nỗi buồn. - Có điên không? - Bỗng nàng nhắm chặt mắt. Nàng nhẹ lắc đầu, mắt nhắm nghiền như để khỏi thấy những hình ảnh đang nhảy nhót trước mắt mình. - Lạy Chúa, Caro, chuyện này quá lộ liễu, thật khủng khiếp. - Nàng mở mắt. - Bà có đọc báo viết về chuyện này không?

- Có. Một lần. Nhưng báo chỉ đăng lời đồn nói rằng cháu và anh ta chia tay nhau. Ta hy vọng lời đồn lào thôi, chỉ là lời quảng cáo ngu ngốc để làm cho mọi người lưu tâm đến anh ta hơn. Ta biết chuyện báo chí thường hay làm thế, họ phịa ra đủ chuyện chẳng có ý nghĩa lý gì hết.

- Chuyện này có thật. Bà không thấy hai người cùng xuất hiện trên truyền hình à?

- Ta không xem.

- Cháu cũng không. - Samantha có vẻ ân hận. - Nhưng cháu biết.

- Cháu phải chấm dứt thôi.

Samantha khẽ gật đầu. - Vâng, cháu sẽ chấm dứt. Cháu phải chấm dứt nhiều việc. Vì thế mà cháu đến đây.

- Thế công việc của cháu thì sao?

- Cháu không biết. Nhưng dù sao cháu cũng xoay xở để giữ công việc cháu đang làm. Khi cháu đi, họ nói cháu vẫn làm công việc cũ. Nhưng thú thực với bà, cháu không biết sao. Cháu như người không hồn khi ngồi làm việc trong văn phòng. - Nàng ôm mặt và thở dài. - Có lẽ cũng vì thế mà cháu ra đi. - Nàng cảm thấy bà Caroline để tay lên vai nàng.

- Sam, ta cũng nghĩ thế. Có lẽ trại chăn nuôi sẽ làm lành vết thương lòng của cháu, giúp cháu lấy lại tinh thần. Cháu bị một cơn chấn động cực kỳ mạnh. Khi Arthur qua đời, ta cũng bị chấn động như cháu. Ta tưởng không qua được cơn khủng hoảng ấy. Ta nghĩ chắc phải chết mất. Trường hợp của ta không giống cháu hoàn toàn, nhưng cái chết không thể loại trừ. - Khi nói lời cuối cùng, bà hơi cau mày, nhưng chỉ trong nháy mắt, bà bình thường trở lại và cười với Sam. - Nhưng Samantha à, đời cháu còn dài. Cứ mạnh dạn bắt đầu lại. Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?

Samantha thiếu não đáp: - Ba mươi. - Làm như thế nàng đã tám mươi, khiến Caroline bật cười, tiếng cười trong trẻo, vui tươi vang lên trong phòng.

- Cháu có biết ta rất ấn tượng về cháu không?

- Dì thương cảm chứ gì. - Samantha cười đáp.

- Với tuổi ta mà thương cảm cháu sao nổi! Có lẽ ta ganh tỵ với cháu mới đúng. Ba mươi. - Bà nhìn vào lò sưởi, vẻ mơ màng. - Làm sao ta trở lại được cái tuổi ấy!

- Còn cháu làm sao trông xinh đẹp được như dì, tuổi tác mà làm quái gì!

- Cháu tặng bốc ta rồi... - Nhưng rõ ràng bà vui thích khi nghe nàng nói. Bà quay lại nhìn Sam với ánh mắt thắc mắc. - Từ khi chuyện ấy xảy ra đến giờ, cháu đã đi chơi với ai chưa? - Sam vội lắc đầu. - Tại sao không?

- Có hai lý do chính đáng. Không ai tốt mời cháu đi chơi và cháu cũng không muốn đi. Trong thâm tâm, cháu vẫn là vợ của John Taylor. Nếu cháu đi chơi với ai, tức là cháu lừa dối chồng. Cháu chưa chuẩn bị tinh thần. Và bà biết không? - Nàng buồn bã nhìn Caroline. - Cháu nghĩ sẽ không đi với ai hết. Cháu không muốn đi. Khi anh ấy đi ra khỏi nhà, cháu cảm thấy như một phần con người cháu đã chết. Cháu không quan tâm đến ai nữa. Nếu không có ai yêu cháu nữa, cháu cũng chẳng cần. Cháu không muốn yêu lại. Cháu không muốn yêu ai... ngoài anh ấy.

- Nay Samantha, cháu phải vui mà sống. - Caroline nhìn nàng, ánh mắt bất bình nhưng dịu dàng. - Cháu phải thực tế mới được, cháu không thể đi lang thang như cái xác không hồn. Cháu

phải sống. Trước đây người ta cũng khuyên ta như thế. Nhưng cần phải có thời gian. Cháu đã lâm vào hoàn cảnh này mấy tháng rồi?

- Ba tháng rưỡi.

- Cho sáu tháng nữa đi. - Bà cười dịu dàng. - Và nếu khi ấy cháu không yêu ai say đắm, chúng ta sẽ có giải pháp mạnh.

- Như thế nào? Phẫu thuật thùy não ư? - Samantha có vẻ nghiêm túc, nàng uống một hớp sôcôla nóng.

- Rồi sẽ có cách, nhưng bây giờ ta chưa nghĩ ra.

- Hy vọng khi ấy cháu sẽ về lại Madison Avenue, vùi đầu vào công việc một ngày mười lăm giờ.

- Có phải cháu thích làm như thế không? - Caroline buồn bã nhìn nàng.

- Cháu không biết. Cháu thường nghĩ như thế. Bây giờ nhớ lại, cháu nghĩ có lẽ vì cháu ganh đua với John. Tuy nhiên, cháu có viễn tượng rất tươi sáng là có thể trở thành giám đốc thiết kế của công ty và trong công việc này, cháu phải thể hiện nhiều sự tự trọng của mình.

- Cháu có vui mừng trong việc này không?

Samantha gật đầu, cười. - Cháu thích việc này. - Nàng nghiêng đầu sang một bên, cười e thẹn. - Nhưng có nhiều lúc cháu thích cuộc sống ở đây hơn. Dì Caro... - Nàng ngần ngừ một lát rồi nói tiếp: - Ngày mai cháu cưới con Black Beauty được không? - Bỗng trông nàng như một cô gái còn nhỏ.

Nhưng Caroline từ từ lắc đầu. - Chưa được, Sam à. Cháu phải khởi động bằng cách cưới những con khác. Cháu không cưới ngựa đã bao lâu rồi?

- Khoảng hai năm.

- Vậy thì không nên bắt đầu lại bằng con Black Beauty.

- Tại sao thế?

- Vì nếu cháu cưới nó, thì ra chưa khỏi cồng trại nó đã hất cháu nhào xuống đất rồi. Nó rất khó cưới. - Trước đây Caroline đã thấy Sam cưới ngựa rồi, quả nàng cưới rất giỏi, nhưng con Black Beauty rất bất thường. Nó đã gây nhiều khó khăn cho bà, làm cho ông đốc công và các công nhân trong trại khiếp sợ. - Hãy đợi một thời gian. Ta hứa là khi nào cháu đã quen cưới ngựa trở lại, ta sẽ để cho cháu cưới nó. - Cả hai đều biết rằng thời gian chờ đợi sẽ không lâu, vì nàng đã quen cưới rất nhiều ngựa nên khả năng ấy không sút giảm bao nhiêu. - Ta hy vọng cháu muốn cưới ngựa để làm công việc thật sự. Trong ba tuần qua, ta và Bill bận lo nát óc để giải quyết một số giấy tờ trong trại. Chúng tôi phải có tài liệu cụ thể để tổng kết công việc cuối năm. Như ta đã nói với cháu, hiện trại đang thiếu công nhân. Nếu cháu bằng lòng, cháu có thể cưới ngựa đi làm việc với họ.

- Dì nói thật chứ? - Samantha ngạc nhiên hỏi. - Dì cho phép cháu làm việc với họ à? - Đôi mắt to của nàng sáng lên trước ánh lửa trong lò, mái tóc vàng lấp lánh.

- Dĩ nhiên ta phải để cho cháu làm. Ta phải cảm ơn cháu mới phải. - Bà cười dịu dàng và nói tiếp: - Cháu có đủ khả năng như họ. Hoặc chỉ một hai ngày sau là cháu bằng họ. Cháu nghĩ xem, có thể ngồi trên lưng ngựa suốt ngày được không?

- Quá được! - Samantha cười đáp. Caroline bước đến phía nàng, mắt chan chứa tình thương.

- Vậy thì bây giờ đi ngủ thôi, cháu yêu. Cháu phải dậy lúc bốn giờ sáng. Thực ra ta tin thế nào cháu cũng bằng lòng làm việc, nên ta đã nói với Tate Jordan đợi cháu. Bill và ta phải đi ra phố có việc. - Nói xong bà nhìn đồng hồ tay. Đây là chiếc đồng hồ đơn giản mà Bill đã tặng bà vào dịp Giáng sinh. Ba mươi năm trước đây, bà chỉ đeo đồng hồ Thụy Sĩ nam kim cương để tăng thêm vẻ duyên dáng cho cổ tay. Đặc biệt chồng bà có mua cho bà một cái tại cửa tiệm Cartier ở Paris. Nhưng bà đã cất nó đi từ lâu. Thỉnh thoảng thấy lại cái đồng hồ ấy, bà không tin cuộc đời

bà thay đổi như thế này. Bà nhìn Samantha, miệng mỉm cười thân ái rồi ôm ghì lấy nàng lần nữa. - Chào mừng cháu đến đây, cháu thân yêu.

- Cám ơn dì, dì Caro.

Sau đó, hai người chậm rãi đi ra hành lang. Caroline biết lửa trong lò sưởi đã được an toàn và sáng mai bà giúp việc người Mễ (Mexico) sẽ đến dọn khay thức ăn và lau chùi nhà cửa.

Bà đưa Samantha đến phòng dành cho nàng, Sam đưa mắt nhìn quanh với vẻ hài lòng. Phòng này khác với phòng mà nàng và Barbara từng ngủ trong những mùa hè trước đây. Bà Caroline đã biến phòng ấy thành phòng làm việc. Mỗi lần nhớ đến cô cháu là bà đau đớn vô cùng, bà nhớ cô gái mỗi lần đến thăm là ở lại đây, trong căn phòng trang hoàng bằng vải màu hồng xếp nếp mà cô đã ở từ khi còn bé cho đến lúc trưởng thành. Phòng này khác hẳn. Cái gì trang hoàng trong phòng cũng bằng vải tổ ong màu trắng, từ vải treo trên đỉnh màn cho đến gối lót trên ghế dài bằng mây. Chỉ có vải trải giường là có những miếng vải màu đẹp khâu vào. Vải trải giường được xếp lại trên giường, nhưng người ta cũng thấy một số màu sắc tươi sáng, màu đỏ, xanh, vàng, tất cả được khâu theo hình ngôi nhà gỗ sục. Vải gối dựa trên hai cái ghế mây kê gần lò sưởi cũng có màu sắc như vậy. Trên chiếc bàn làm việc lớn bằng mây, có một bình hoa lớn cắm những bông hoa đủ màu. Qua cửa sổ, Samantha có thể thấy cảnh những ngọn đồi xinh đẹp. Đây là căn phòng mà có lẽ người ta muốn được nghỉ ngơi trong nhiều giờ, nếu không muốn ở lâu năm. Ảnh hưởng của Hollywood không hoàn toàn mất hết nơi Caro. Bà vẫn trang hoàng các phòng trong nhà theo phong cách đặc biệt của Hollywood và theo kiểu thẩm mỹ mà bà đã tìm hiểu trong nhiều năm sống ở đây.

- Phòng này chắc không giống phòng ngủ của nhân công trong trại. - Sam nói rồi vừa cười vừa ngồi xuống mép giường, đưa mắt nhìn quanh.

- Không giống. Nhưng nếu cháu thích ta tin chắc có người sẽ sung sướng chia sẻ cùng giường với cháu trong lều của họ. - Họ cười và ôm hôn chúc ngủ ngon, rồi Caroline nhẹ nhàng đóng cửa. Samantha nghe tiếng ủng của người chăn bò nào đấy gõ trên sàn gỗ trên hành lang đi về phía bên kia của ngôi nhà, nơi có căn hộ của bà Caro. Căn hộ của bà có phòng ngủ rộng, phòng làm việc nhỏ, phòng thay áo quần, phòng tắm, tất cả đều trang hoàng màu sáng giống như vải trải giường và vải bọc chăn. Ở đây bà vẫn còn giữ lại một số tác phẩm mỹ thuật đã được sưu tầm từ lâu. Có một bức tranh ấn tượng rất đẹp. Một số tác phẩm khác bà mua ở châu Âu, một vài bức mua với chồng, một vài bức khác mua khi ông đã mất, nhưng tất cả đều là báu vật bà còn giữ lại từ thời trước.

Còn lại một mình trong phòng, Sam mở vali lấy đồ đạc ra, cảm thấy chỉ trong khoảng mấy giờ mà nàng đã đi vào một thế giới hoàn toàn khác. Sáng nay nàng mới ở New York đấy, ngủ trong căn hộ của mình, nói chuyện với Harvey Maxwell trong phòng làm việc của ông ta. Có ai đi xa như thế này trong một thời gian ngắn không? Hình như nàng nghe tiếng ngựa hí nho nhỏ đâu đó xa xa và khi nàng mở cửa sổ nhìn ra ngoài, ngọn gió lạnh mùa đông thổi vào mặt nàng. Ngoài trời, cảnh vật dưới ánh trăng mờ, trên trời sao sáng khắp nơi. Cảnh vật thật huyền diệu, nàng cảm thấy sung sướng vì đã đến đây, mừng vì đã đến thăm Caroline và đã đi xa khỏi New York. Ở đây nàng sẽ tìm lại được mình. Nàng nghĩ nàng đã làm một việc đúng đắn. Khi nàng quay đi khỏi cửa sổ, nàng nghe có tiếng cửa đóng gần phòng ngủ của Caroline, bỗng nàng tự hỏi phải chăng chính Bill King đóng cửa, như trước đây nàng và Barbara đã hỏi nhau như thế.

Chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh giường ngủ của Sam reo lúc bốn giờ sáng. Nàng cầu nhàu, đưa tay để tắt đi, nhưng nàng cảm thấy hơi lạnh trên mấy ngón tay và bỗng nhận ra rằng có gì đó khác biệt. Nàng mở hé mắt, nhìn quanh, mới biết nàng không phải ở nhà. Nàng nhìn quanh lần nữa, lòng bối rối, rồi nhìn lên đỉnh màn, vòm màn trắng xếp nếp và nàng hiểu ra. Nàng đang ở nhà Caroline tại California, sáng hôm nay nàng sẽ cưới ngựa đi làm với các nhân công trong trại. Nghĩ đến chuyện này nàng cảm thấy ít hấp dẫn hơn tối qua. Viễn tượng nhảy ra khỏi giường, tắm vòi sen, ra khỏi nhà ngay cả trước khi ăn sáng, rồi sau đó ngồi đối diện với cái đĩa chất đầy xúc xích, trứng và lên lưng ngựa đi làm việc, tất cả phải hoàn tất trước sáu giờ sáng, thời gian như thế thật căng. Nhưng nàng đến miền Tây là để làm việc này, cho nên nàng không thể nằm nán lại trên giường ngủ tiếp vào sáng đầu tiên được. Nếu nàng phải làm bạn với nhóm đàn ông, thì không thể ngủ tiếp được. Ngoài ra, được cưới ngựa đi làm với đàn ông là một ân huệ mà bà Caroline đã ban cho nàng. Và nếu nàng muốn các công nhân trong trại kính nể, thì nàng phải tỏ ra gan dạ, hăng hái, hiểu biết, sành việc cưới ngựa, sẵn sàng cưới ngựa như bất cứ người nào.

Sau khi tắm xong, nàng nhìn ra ngoài, trời còn tối, khắp nơi đều phủ một màn mưa lất phất trông thật thê lương, nàng bỗng cảm thấy chán nản. Nàng mặc chiếc quần jeans cũ, áo sơ mi trắng cài nút, chiếc áo len tay dài đen dày cổ tròn, mang tất đen và đi đôi ủng mà nàng thường mang khi cưới ngựa ở miền Đông. Đôi ủng này là loại tốt bán ở cửa hàng Miller, không phải loại thường mang ở trại chăn nuôi, nhưng nàng nghĩ bây giờ cứ mang tạm, cuối tuần nàng sẽ mua đôi ủng chăn bò khác. Nàng buộc tóc ra sau gáy, phả nước lạnh vào mặt, lấy cái áo khoác Parka cũ màu xanh nàng thường mặc khi đi trượt băng và đôi găng da màu nâu. Những ngày đi trượt băng ở Halston, Bill Blass và Norell qua rồi. Bây giờ công việc nàng sắp làm không phải loại công việc như thế. Cho nên vấn đề lịch sự không quan trọng, mà chỉ mặc sao cho ấm và thoải mái là được. Và nàng nghĩ phải làm sao để tối nay khi về phòng các cơ bắp bớt nhức, các khớp xương ít mỏi, đầu gối khỏi đau, mắt khỏi xốn vì gió, mặt khỏi ngứa, tay ghì cương ngựa bớt mỏi là được. Nàng biết có lẽ không có ai để khích lệ nàng hăng hái lên, nên nàng đành bước ra hành lang. Nàng thấy dưới cửa phòng của bà Caroline có đường ánh sáng nhỏ. Nàng định chào bà buổi sáng, nhưng nàng không muốn quấy rầy ai vào giờ giấc này, bèn nhẹ bước đi ra cửa trước. Nàng ra ngoài, đóng cửa, kéo mũ trùm đầu của áo Parka lên, buộc chặt sợi giây quanh mũ để tránh lớp mưa bụi ngoài trời. Nàng lội vào những vũng nước trên mặt đất, đôi ủng da phát ra những tiếng kêu kin kít.

Nàng cảm thấy hình như phải đi thật lâu mới đến được đại sảnh, nơi đám đàn ông ăn uống và là nơi một số tụ tập vào ban đêm để chơi pun hay chơi bài. Phòng này thấp, rộng, sơn màu trắng sáng sữa, trần nhà bằng xà gỗ, lò sưởi bằng gạch cao vừa đủ người đứng trong, có máy hát, tivi, nhiều bàn đánh bài và bàn chơi pun cổ đẹp. Sam biết bà Caroline đối xử với đàn ông làm công việc trong trại rất tốt.

Khi Sam đến cửa phòng, nàng ngần ngại đưa tay nắm vào tay nắm cửa, nó lạnh ngắt khiến nàng phân vân không biết có nên vào không. Nàng sẽ vào nơi toàn đàn ông, sẽ ăn sáng ăn trưa với họ, làm việc cùng họ, đóng vai như họ. Thấy nàng vào lãnh địa của họ, họ sẽ nghĩ sao? Bỗng Samantha cảm thấy đầu gối hơi run, vì nàng không biết bà Caroline hay Bill đã báo cho họ biết chưa. Nàng đứng yên tại chỗ, lòng lo sợ, không muốn đi vào. Nàng đang đứng dưới mưa, tay để trên nắm cửa, ngần ngại thì bỗng phía sau nàng có tiếng nói cất lên: - Vào đi ông ơi, trời lạnh quá mà! - Nàng quay lại, không ngờ có người đến từ phía sau. Trước mắt nàng là một người đàn ông to bè bè, tóc nâu, mắt đen, cao cỡ bằng nàng và tuổi cũng gần bằng nàng. Anh ta cũng ngạc nhiên như nàng, rồi vội đưa tay che miệng với vẻ hoảng hốt, nhoẻn miệng cười. - Cô là bạn của bà Caroline phải không? - Nàng gật đầu không đáp, cố cười với anh ta. - Xin lỗi... Nhưng cô mở cửa vào đi chứ? Trời quá lạnh!

- Ồ... - Nàng mở rộng cửa. - Tôi xin lỗi. Tôi đang... Bà ấy... Bà ấy có nói gì về tôi không? - Hai má nàng bỗng ửng hồng vì bối rối và vì mưa lạnh.

- Có chứ. Chào mừng cô đến trại, thưa cô. - Anh ta cười rồi đi qua mặt nàng, chỉ chào mừng, không bận tâm nói thêm gì. Anh ta chào hai người làm trong trại rồi đi về phía nhà bếp lớn mở rộng, chào người đầu bếp, lấy tách cà phê và tô kem bột lúa mì.

Samantha thấy trong phòng có nhiều đàn ông như người mới đi vào, tất cả đều mặc quần jeans xanh, áo lao động dày, áo len ấm, mũ treo ở móc gần trên tường, ủng chần bở kêu rảng rặc khi họ đi trên sàn gỗ. Sáng hôm đó có khoảng hơn hai mươi người, họ ngồi từng nhóm nói chuyện hay uống cà phê một mình. Sáu người ngồi trên chiếc bàn dài, ăn trứng tráng thịt heo muối hay ngũ cốc nóng, hay đang uống tách cà phê thứ hai, thứ ba. Nhưng bất cứ nhìn vào đâu, nàng cũng thấy cảnh đàn ông đang lo ăn sáng để chuẩn bị đi làm, cảnh của thế giới đàn ông, nên lần đầu tiên trong đời, Samantha cảm thấy mình lạc lõng. Khi đi về phía nhà bếp, nàng lại cảm thấy mặt ửng đỏ, nàng cười gượng với hai người đàn ông gần đấy, rót cho mình tách cà phê đen, rồi đi đến chỗ có nhiều đồ gỗ ở cuối phòng.

Đưa mắt nhìn quanh một vòng, nàng thấy không có ai quen. Hầu hết đều còn trẻ và có lẽ mới đến làm, chỉ có vài người có vẻ như đã làm việc đâu đó một thời gian dài. Một người to con, vai rộng, tuổi vào khoảng từ năm mươi đến năm mươi lăm, trông giống Bill King. Ông ta có vóc dáng khỏe mạnh như Bill, nhưng mắt không ấm áp và mặt không hiền từ như ông ấy. Ông ta chỉ nhìn Samantha một lần, rồi quay lưng về phía nàng để nói gì đấy với người thanh niên tóc đỏ, mặt lốm đốm tàn nhang. Cả hai đều cười rồi đi đến cái bàn có hai người đàn ông khác đang ngồi. Samantha bỗng cảm thấy nghi ngại, nàng phân vân không biết phải chăng nàng là nguyên nhân khiến cho họ cười đùa, phải chăng nàng đến đây là điên cuồng và chuyện nàng muốn cưới ngựa đi làm với họ còn điên hơn nữa. Lần này rất khác xa với những lần nàng đến đây với Barbara. Khi ấy họ đến đây để vui chơi quanh trại. Vì cả hai đều còn rất trẻ, rất xinh, đám đàn ông rất vui khi thấy hai cô cưới ngựa tung tăng quanh trại. Nhưng bây giờ thì khác. Samantha cố làm cho bằng họ, đây là điều làm cho họ bất bình, cho nên khi thấy nàng xuất hiện ở đây, họ lạnh lùng là phải.

- Cô không ăn điểm tâm hay sao? - Bỗng có ai gần bên nàng cất tiếng nói, giọng khàn khàn nhưng dịu dàng. Sam nhìn kỹ người vừa nói, nàng nhớ ông ta đã làm ở đây từ thời ông đốc công cũ, nhưng lần này ông ta có vẻ không được thoải mái như lần nàng gặp đầu tiên. Thực vậy, sau khi nhìn lại ông ta lần nữa, nàng ngạc nhiên thốt ra tiếng kêu nho nhỏ.

- Tôi là Josh đây, Sam! Josh. - Vào mùa hè, nàng thường đến đây với Barbara, nàng gặp ông ta làm việc ở đây. Ông ta luôn luôn chăm sóc hai người. Barbara đã nói cho nàng biết khi cô ấy còn nhỏ, chính ông ta đã dạy cho cô cưới ngựa. Sam nhớ ông ta có vợ và sáu con, nhà ở đâu đó. Nhưng nàng không thấy họ ở đâu trong trại. Giống như hầu hết những người đàn ông đồng nghiệp với mình, ông sống cuộc đời riêng biệt trong thế giới đàn ông. Đây là cuộc sống cô độc, kỳ lạ, cuộc sống đơn chiếc trong số nhiều người cũng cô độc như ông. Những con người cô độc họp lại với nhau, như thể để tìm hơi ấm. Và bây giờ ông ta nhìn Samantha, ánh mắt dịu dàng rồi bỗng trở nên thăm thiết và ông nhoẻn miệng cười. Không do dự, sau đó ông ôm ghì lấy nàng, nàng cảm thấy chân râu lồm chồm nơi mặt ông cạ vào má nàng.

- Đúng là Sam rồi! - Ông ta thốt lên tiếng than nho nhỏ, nàng bật cười. - Khi nghe bà Caroline nói có bạn của bà ấy đến, tại sao tôi không nghĩ ra là cô nhỉ? - Ông ta vỗ đùi, cười toe toét với nàng thêm một hồi nữa.

- Chào Sam! Cô khỏe chứ? Trời đất, trông cô tuyệt quá!

- Nàng mặt còn ngái ngủ, áo quần trên người cũ rách, xấu xí, nên cảm thấy thật khó tin lời ông ta.

- Trông ông cũng tuyệt! Vợ con ông đều khỏe cả chứ?

- Cám ơn Chúa, con cái lớn và đi hết, chỉ còn một đứa ở nhà với vợ tôi thôi. - Bỗng ông hạ thấp giọng như thể để nói một chuyện cực kỳ bí mật. - Hiện hai mẹ con đang sống ở trong trại. Bà Caroline làm nhà cho tôi. Bà nói tôi ở đây mà họ sống ở thành phố thì quá sai.

- Tôi rất mừng.

Ông ta tròn xoe mắt nhìn nàng và cả hai cùng cười.

- Cô không đi ăn sáng à? Bà Caroline báo cho chúng tôi biết có người bạn của bà ở New York đến để giúp chúng tôi. - Ông ta cười nham nhở một lát. - Cô mà thấy mặt họ khi nghe bạn của bà ấy là đàn bà thì hay biết mấy.

- Chắc họ rất sừng sốt. - Samantha đáp, giọng mỉa mai. Hai người đi về phía bếp. Nãy giờ nàng mới uống cà phê, nhưng sau khi gặp Josh, nàng ngửi thấy thức ăn ngon.

Rồi khi nàng lấy cho mình tô cháo yến mạch đầy thì Josh nghiêng người sát vào nàng với vẻ thân mật.

- Sam, cô làm gì ở đây? Không phải cô đã có chồng rồi sao?

- Hết rồi. - Ông ta gật đầu hiểu biết. Hai người đi đến cái bàn và ngồi xuống, nàng không nói cho ông ta biết lý do tại sao nàng không có chồng nữa. Sam ăn cháo yến mạch, thêm một ít bánh mì nướng. Trong lúc nàng ăn, không có ai đến ngồi với họ, cuối cùng có một số hiệu kỳ, lân la đến gần. Josh giới thiệu họ với Samantha, phần lớn thời gian họ làm việc vất vả ở ngoài trời. Đây không phải là nghề nhàn hạ, nhất là vào mùa này. Vì thế mà mặt Bill King đầy nét phong sương. Khi nhìn mặt ông, người ta có cảm giác như là bức tượng điêu khắc thô tháp. Sở dĩ mặt ông như thế là vì ông đã trải qua cuộc đời gần năm mươi năm ngồi trên lưng ngựa đi làm việc trong nhiều trang trại khác nhau, cho nên thời gian và thời tiết đã làm cho mặt ông có vẻ khắc khổ. Khi Sam nhìn mặt Josh, ông ta cũng có những nét không khác gì mặt Bill. Nàng nghĩ, mặt của những người làm trong trại chăn nuôi chỉ cần sau một thời gian ngắn là có nét phong sương khắc khổ như thế.

- Có nhiều người mới đến làm, phải không Sam? - Nàng gật đầu. Sau đó, Josh đứng dậy đi lấy thêm cà phê. Nàng nhìn chiếc đồng hồ lớn trên bệ lò sưởi, thấy đã năm giờ bốn mươi lăm phút. Trong mười lăm phút nữa mọi người phải đến nhà kho để lấy ngựa và công việc trong ngày chính thức bắt đầu. Nàng phân vân không biết hôm nay ai sẽ phân ngựa cho nàng. Đêm qua bà Caroline không nói gì về chuyện này. Nàng bèn đưa mắt nhìn quanh để tìm Josh, lòng bỗng thấy lo sợ. Nhưng Josh đã biến đâu đó với bạn bè thân thiết, Sam nhìn quanh, cảm thấy mình như đứa bé đi lạc. Mặc dù có một số hiệu kỳ nhìn về phía nàng, nhưng họ không nói gì với nàng, mà quay mặt nhìn đi chỗ khác. Nàng nghĩ họ không muốn quan tâm đến nàng, cho nên hầu hết đều giả vờ không thấy nàng. Thấy họ như thế, nàng muốn hét thật to hay leo lên đứng trên bàn để cho mọi người đều thấy, rồi nói với họ rằng nàng xin lỗi vì đã xâm phạm đến lãnh địa của họ và nếu họ muốn nàng phải ra về, nàng sẽ về ngay. Nhưng thái độ họ không quan tâm tới nàng, khiến nàng thấy tức giận. Họ làm như thế muốn nói nàng không nên đến đây, cho nên họ giả vờ như không thấy nàng.

- Cô Taylor phải không? - Bỗng có người cất tiếng hỏi, nàng quay người nhìn người vừa hỏi. Người đàn ông hỏi nàng có bộ ngực vạm vỡ, anh ta mặc áo sơ mi nỉ pha len dày màu xanh và đỏ.

- Phải, ông muốn gì? - Nàng hỏi lại, nhìn vào cặp mắt có màu sắc mà nàng ít khi thấy. Đôi mắt có màu xanh ngọc bích với những đốm vàng. Tóc màu đen, hai bên thái dương lốm đốm bạc. Mặt rám nắng có màu như da thuộc, nét mặt nghiêm nghị và anh ta cao hơn bất cứ người nào trong trại, kể cả Bill King.

- Tôi là phó đốc công ở đây. - Anh ta chỉ nói chức vụ, chứ không giới thiệu tên. Giọng anh ta nghe lạnh lùng dễ sợ. Nếu nàng gặp anh ta trên con đường hẻm tối tăm, chắc nàng sẽ run vì sợ.

- Ông khỏe chứ? - Nàng không biết nói gì hơn. Anh ta cau mày nhìn, nàng khiếp sợ trước thái độ uy nghiêm cũng như trước chiều cao quá cỡ của anh ta. Đồng thời nàng nhận thấy những người khác đều quay nhìn nàng, phân vân không biết anh ta sẽ nói gì với nàng. Rõ ràng trong khi anh ta nói, không có dấu hiệu gì thân thiết hết, giọng nghe cộc lốc và không cười với nàng.

Nàng muốn uống thêm tách cà phê nữa, nhưng khi thấy anh ta đi ra cửa, nàng không nói gì hết, đành phải đi theo. Nàng lấy cái áo khoác trên móc, mặc vào, kéo mũ trùm đầu, đóng cửa, lòng cảm thấy như đứa bé đã làm gì sai trái. Vừa đi nhanh đến nhà kho, anh ta vừa nghĩ đến chuyện

Samantha sẽ cưới ngựa đi làm với họ và bỗng cảm thấy bức mình. Khi đến nơi, nàng hất mũ trùm đầu xuống, phúi cho nước mưa văng hết khỏi mũ rồi nhìn anh ta. Anh ta lấy tấm bảng kẹp danh sách tên của những người đàn ông và tên con ngựa họ cưới, rồi cau mày suy nghĩ, sau đó bước đến chuồng ngựa gần đó.

Tên con ngựa treo ngoài chuồng là Lady. Không hiểu tại sao nàng lại nổi giận khi thấy anh ta chọn con ngựa này cho nàng cưới. Phải chăng vì nàng là phụ nữ nên phải cưới con Lady? Bỗng nàng có cảm giác nàng phải cưới con ngựa này trong suốt thời gian ở đây và hy vọng con Lady sẽ tỏ ra là một con ngựa tốt.

- Cô cưới ngựa giỏi chứ? - Nàng lại gật đầu, sợ nói ra có vẻ khoe khoang, sợ xúc phạm anh ta. Sự thật nàng cưới rất giỏi, có thể giỏi hơn cả số đàn ông trong trại, nhưng nếu anh ta muốn biết, thì cứ xem nàng cưới sẽ biết. Sam nhìn anh ta khi anh ta nhìn vào danh sách lại. Nàng nhìn vào cổ anh ta, mái tóc đen dài phủ xuống cổ áo. Anh ta mạnh mẽ, có vẻ đa cảm, tuổi vào khoảng bốn mươi. Anh ta có vẻ đáng sợ, dữ dằn, bướng bỉnh và quyết đoán. Chưa biết rõ anh ta, nhưng nàng có thể cảm thấy như thế. Khi quay lại nhìn nàng, anh ta lắc đầu và nàng cảm thấy lo sợ.

- Không được. Con ngựa này sẽ quá hung dữ đối với cô. Tôi muốn cô cưới con Rusty. Nó ở phía đằng kia nhà kho. Lấy bộ yên cương nào còn lại trong phòng kho mà chuẩn bị cho nó để cưới. Chúng ta sẽ đi trong vòng mười phút nữa. - Rồi với vẻ bức tức, anh ta nói tiếp: - Cô có chuẩn bị kịp không? - Nàng tự hỏi anh ta có đùa không đấy, làm như thế nàng phải mất hai giờ mới chuẩn bị xong cho một con ngựa.

Bỗng nàng nổi giận, nhìn anh ta và đáp: - Tôi có thể chuẩn bị trong năm phút. Hay ít hơn. - Anh ta không nói gì, chỉ bỏ đi, treo tấm bản kẹp giấy lại vào chỗ cũ rồi bước nhanh về phía chuồng ngựa. Anh ta chuẩn bị yên cương cho con ngựa của mình rồi dẫn nó ra ngoài. Trong vòng năm phút, tất cả đàn ông ăn sáng xong đều tề tựu tại nhà kho, họ gọi nhau, cười nói với nhau, pha lẫn tiếng chân ngựa xê dịch, tiếng ngựa hí chào mừng người cưới quen thuộc của nó hay hí lên để chào nhau khi những người đàn ông dẫn chúng ra khỏi chuồng. Người và ngựa tạo ra cảnh chen chúc nhau trước chuồng ngựa rồi tất cả đi ra ngoài sân trại, vui vẻ tụ tập thành một nhóm dưới làn mưa bụi.

Hầu hết đàn ông đều mặc áo mưa ngoài áo khoác, khi nàng dắt ngựa ra ngoài, Josh đưa cho nàng một cái. Con ngựa nàng dắt ra có màu hạt dẻ, vẻ thiếu sinh khí uể oải. Samantha đoán chú ngựa này khi gặp con suối sẽ muốn dừng lại, chỉ đi khi bắt buộc phải đi, gặp bụi cây sẽ đứng lại để gặm lá, thấy chỗ nào có bãi cỏ sẽ chạy đến để ăn và bất cứ khi nào Sam tỉnh cờ chạy theo hướng như muốn về trại, chắc nó sẽ năn nỉ xin nàng đi về. Nàng thấy một ngày hứa hẹn lắm chuyện bức mình đang chờ đón nàng, bỗng nàng ân hận vì đã tỏ ra tức giận con Lady mới cách đây năm phút. Nhưng điều quan trọng hơn hết là nàng muốn tỏ ra cho anh chàng phó đốc công này biết nàng có khả năng cưới những con ngựa hay hơn con ngựa này. Như con Black Beauty. Nàng cười thầm nghĩ đến con ngựa thuần chủng của Caroline. Nàng mong đợi đến lúc cưới con ngựa này, không phải chỉ để chứng tỏ cho anh chàng chăn bò có đầu óc sô vanh cứng nhắc này biết nàng là tay cưới ngựa cừ khôi đâu. Nàng phân vân không biết Bill King có giống anh ta không. Nàng nghĩ có lẽ anh ta còn tệ hơn thế nữa. Bill King từng là người đốc công gay gắt và bây giờ vẫn thế. Còn anh chàng phó đốc công này không làm gì hết ngoài việc giao cho nàng con ngựa đã thuần phục. Mặc dù nàng không thích, nhưng nàng phải công nhận rằng anh ta làm thế là đúng, vì đối với anh ta, nàng chỉ là người cưới ngựa xa lạ ở tận New York. Làm sao anh ta biết nàng cưới ngựa được? Nếu Caroline không báo trước cho họ biết, thì ai cũng phải làm thế thôi.

Những người đàn ông mặc áo mưa ngồi trên lưng ngựa dưới trời mưa, tụ tập thành từng nhóm nhỏ nói chuyện với nhau, đợi lệnh của người phó đốc công để nhận công việc trong ngày. Hai mươi tám công nhân không bao giờ cùng đi với nhau, nhưng thường chia ra thành nhóm bốn năm người để làm những công việc khắp nơi trong trại. Sáng nào Bill King hay người trợ lý của ông, cũng đi theo họ, ra lệnh cho họ phải làm ở đâu và làm gì. Hôm nay Bill King không có mặt nên anh chàng trợ lý to cao, tóc đen đi theo họ, ra lệnh cho họ. Anh ta phân công Josh với bốn người khác đi làm ở cuối phía nam trang trại để tìm những con bò lạc và những con đau yếu.

Hai nhóm khác đi kiểm tra hàng rào ở những nơi mà anh ta nghi bị hỏng. Bốn người khác đi chăm sóc cho hai con bò cái bị bệnh để đưa chúng xuống bờ sông. Còn anh ta và bốn người khác cùng Samantha đi kiểm tra các vùng ranh giới ở phía bắc để tìm ba con bò cái sắp đẻ chạy lạc. Samantha lặng lẽ theo đoàn người ra khỏi sân trại, ngồi yên trên lưng con Rusty, nàng chỉ mong sao trời ngớt mưa. Họ đi một hồi có vẻ như thật lâu mới chạy sang nước tế. Nàng nhắc nhở mình nhớ rằng khi cưỡi ngựa ở miền Tây, không được đi nước kiệu. Ngồi trên bộ yên rộng lớn thoải mái mà cho ngựa chạy nước kiệu thì thật là kỳ dị. Nàng có thói quen ngồi trên những yên ngựa của người Anh nhỏ hơn, bằng phẳng hơn để thi nhảy rào đua tranh ở Madison Square Garden, nhưng cưỡi ngựa ở đây là để làm việc, khác với ở đấy.

Chỉ có một lần nàng cười với mình, phân vân không biết sáng nay có chuyện gì xảy ra ở văn phòng của nàng không. Nàng thấy thật điên khùng, vì mới cách đây hai hôm nàng đang mặc bộ áo quần màu xanh nhãn hiệu Dior, họp với khách hàng mới để bàn công việc thiết kế quảng cáo, thế mà bây giờ nàng cười to lên khi nghĩ đến chuyện tức cười này. Nhưng nàng vội thôi cười ngay, vì nàng cười như thế sẽ không hợp với cảnh nàng đang làm, trông như có cái gì thật phi lý. Nhiều lần nàng thấy người phó đốc công nhìn nàng, như thể để xem nàng có điều khiển được con ngựa hay không. Có một lần anh ta cưỡi ngựa ngang qua mặt nàng, nhắc nàng phải ghi cương, vì con Rusty đang cố gặm ít cỏ bên đường và nàng đã nói với anh ta vài lời hơi khiếm nhã. Vì Samantha đã lỏng tay để cho con ngựa thoải mái gặm cỏ một chút, nàng muốn cho con vật buồn tẻ này thư thái một lát, để lại đi tiếp hăng hái hơn. Có lẽ anh chàng tóc đen đáng ghét kia nghĩ rằng nàng không thể điều khiển được con ngựa, vì thế mà nàng cảm thấy tức lộn ruột, muốn hét lên rằng: "Tôi muốn làm như thế đấy!". Nàng muốn hét lên phía sau anh ta, nhưng anh ta có vẻ không thêm quan tâm đến hành động của nàng, mà cứ đi nhanh cho kịp hai người đàn ông trước đó và thản nhiên nói chuyện với họ. Nàng nhận thấy họ có vẻ xem anh ta như người có uy quyền. Họ lễ phép với anh ta cũng như lễ phép như với Bill King, rầm rập tuân lệnh của anh ta. Không ai dám trái lệnh của anh ta. Nhưng dù sao Sam cũng thấy anh ta đã làm cho nàng phật lòng. Điều anh ta nói với nàng chính là nguyên nhân có vẻ thách đố nàng.

Một lát sau, anh ta cho ngựa chạy một bên nàng và hỏi:

- Cô thấy cưỡi ngựa thú vị chứ?

- Rất thú, - nàng nghiêng răng đáp. Trời mưa nặng hạt hơn. - Thời tiết tuyệt vời. - Nàng cười với anh ta, nhưng anh ta không đáp. Anh ta chỉ gật đầu rồi giục ngựa đi tới trước. Nàng trách thầm anh ta là người khô khan, không có sự hài hước. Lúc gần trưa, nàng thấy hai chân mỗi như, bàn thối đau, hai đầu gối nhức nhối vì cò vào yên ngựa, nàng không quen cưỡi ngựa lâu như thế này. Hai bàn chân lạnh ngắt, hai bàn tay tê cứng và nàng phân vân không biết đến khi nào mới nghỉ ăn trưa. Nhưng rồi họ cũng dừng lại trong căn lều nhỏ nằm một nơi rất xa với trại của Caroline, căn lều được xây để dành vào lúc nghỉ trưa. Trong lều cũng có cái bàn, mấy cái ghế và một số dụng cụ để giúp họ làm bữa ăn trưa: lấy nước và hâm nóng thức ăn. Sam thấy anh chàng phó đốc công có mang theo thức ăn trong cái túi yên. Mỗi người đều được phân phát bánh xăng uých béo ngậy với thịt gà tây và thịt heo xông khói. Anh ta còn mang theo hai bình đựng nước lớn và chỉ trong nháy mắt, hai cái bình đã cạn hết không còn một giọt. Một bình đựng xúp và một bình đựng cà phê. Mãi cho đến khi nàng thưởng thức giọt cà phê cuối cùng, anh ta mới lên tiếng nói chuyện với nàng.

- Làm tiếp công việc được chứ, cô Taylor? - Trong giọng anh ta có pha chút châm biếm, nhưng lần này ánh mắt của anh ta đã có vẻ tử tế hơn.

- Được, cảm ơn. Còn ông, ông...ờ...mà tôi không biết tên ông. - Nàng cười vui với anh ta và lần này anh ta cười lại. Anh ta thấy cô gái này có thái độ rất đáng trọng. Anh ta đã nghĩ thế ngay khi mới gặp nàng, khi anh đề nghị nàng cưỡi con Lady và thấy mắt nàng long lên vì tức tối, nhưng anh ta không quan tâm việc nàng thích cưỡi con ngựa nào. Anh ta chỉ cần đưa cho nàng con ngựa nào hiền từ nhất. Anh ta không muốn làm cho người đàn bà lạ đời ở New York này sáng nay phải bế mộng vì cưỡi ngựa lên tận ranh giới phía bắc trang trại. Anh ta chỉ cần như thế, nhưng anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng điều khiển con ngựa rất tốt. Và anh ta phải công nhận rằng, thật khó mà hình dung ra nàng là loại kỵ sĩ nào khi cưỡi con ngựa lười nhác ấy.

- Tôi tên là Tate Jordan. - Anh ta đưa tay bắt tay nàng, một lần nữa nàng không biết anh ta thành thật hay đùa bỡn. - Cô thấy ở đây có vui không?

- Rất tuyệt. - Nàng cười duyên dáng với anh ta. - Thời tiết tuyệt vời. Con ngựa tuyệt đẹp. Mọi người kỳ diệu... - Nàng bỗng ngừng nói và anh ta nhướng mày.

- Sao? Thực phẩm không có gì đáng nói chứ?

- Tôi sẽ có ý kiến về vấn đề này.

- Chắc vậy. Điều khiến tôi ngạc nhiên là cô quyết định cưới ngựa hôm nay. Đáng ra cô nên đợi hôm nào trời tốt sẽ bắt đầu thì hơn.

- Tại sao tôi phải đợi? Anh không đợi chứ?

- Không. - Anh ta nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. - Nhưng tôi với cô không giống nhau.

- Những người tình nguyện luôn muốn làm việc căng hơn, ông không biết thế sao, ông Jordan.

- Chắc tôi không biết. Ở đây chúng tôi không có ai tình nguyện hết. Cô đã đến đây rồi phải không? - Anh ta nhìn nàng, lần đầu tiên chú ý đến nàng, nhưng vì hiếu kỳ chứ không phải có ý tạo ra tình bạn giữa họ.

- Rồi, nhưng không ở lâu.

- Bà Caroline trước đây cũng để cho cô cưới ngựa với cánh đàn ông à?

- Không... Ồ, cũng thỉnh thoảng, nhưng thường là để đi cho vui.

- Còn lần này thì sao? - Anh ta lại nhướng mày khi hỏi.

- Chắc lần này cũng cho vui thôi. - Nàng cười, nhưng lần này nụ cười có vẻ dễ thương hơn. Đáng ra nàng nên nói cho anh ta biết lần này nàng đến đây là để chữa bệnh, nhưng nàng không muốn tiết lộ bí mật với anh ta. Thay vì thế, nàng liền lên tiếng cảm ơn anh ta. - Tôi rất cảm ơn anh đã để cho tôi đi theo. Tôi biết anh sẽ rất khó khăn khi có người lạ đi theo. - Nàng không muốn cảm ơn anh ta vì để cho phụ nữ đi theo. Nàng không chịu nổi sự phân biệt giữa hai phái. - Tôi hy vọng cuối cùng tôi sẽ giúp ích anh được một số công việc.

- Có lẽ thế. - Anh ta gật đầu chào nàng và bỏ đi chỗ khác. Suốt buổi chiều còn lại anh ta không nói gì với nàng. Họ không tìm ra những con bò chạy lạc và vào khoảng hai giờ chiều, họ gặp một toán đi chữa hàng rào và nhập với toán này. Samantha chỉ giúp họ chút ít trong việc này, nhưng đến ba giờ thì nàng quá mệt, muốn nằm trên lưng ngựa mà ngủ dưới trời mưa, dù bị người ta chê. Đến bốn giờ, trông nàng thật sự khổ sở và lúc năm giờ ba mươi ra về, nàng tin thể nào khi xuống ngựa nàng cũng không đi nổi. Nàng đã ngồi trên lưng ngựa dưới trời mưa mười một giờ. Nàng nghĩ đêm nay nàng có thể chết mất. Khi họ về đến trại, nàng cố gắng hết sức mới bò xuống ngựa được và nhờ hai tay chắc nịch của Josh giúp đỡ nàng mới khỏi khuyu chân, ngã xuống đất. Nàng nhìn vào mắt ông ta, ông có vẻ lo lắng và cười khúc khích nhìn nàng. Nàng mừng vì đã nắm cánh tay của ông.

- Tôi nghĩ có lẽ hôm nay cô làm việc quá sức, Sam à. Tại sao cô không về nhà sớm hơn?

- Ông đùa hay sao? Nếu về sớm tôi sẽ chết mất. Carol làm được thì tôi cũng làm được chứ... - Rồi nàng nhìn ông bạn già với vẻ ân hận. - Tôi làm được không?

- Thú thật với cô là bà ấy làm việc này quá lâu rồi và làm hằng ngày nên quen. Ngày mai cô sẽ đau cả người đấy.

- Khởi quan tâm đến ngày mai! Chỉ cần biết hôm nay tốt đẹp là được rồi. - Họ nói nho nhỏ với nhau trong chuồng con Rusty. Con ngựa chẳng để ý đến họ, nó thản nhiên ăn cỏ khô.

- Cô đi được không?

- Tôi phải đi cho được. Tôi không nghĩ là tôi phải bò ra khỏi đây.

- Muốn tôi bế đi không?

- Rất muốn. - Nàng cười. - Nhưng mọi người sẽ nói sao? - Cả hai đều cười. Rồi khi nàng nhìn lên, bỗng mắt nàng sáng long lanh. Nàng vừa trông thấy cái tên trên tấm biển bằng đồng nhỏ xinh xắn treo ngoài một chuồng ngựa khác. - Josh này. - Bỗng mắt nàng không còn có vẻ như đang mệt mỏi. - Con Black Beauty ở trong chuồng này à?

- Phải, thưa cô. - Ông ta đáp, miệng cười thán phục, thán phục nàng cũng như con ngựa thuần chủng. - Muốn xem không?

- Dù phải đi qua lửa địa ngục để xem nó tôi cũng đi, ông Josh à. Dẫn tôi đến xem nó đi. - Ông ta đưa cánh tay cho nàng vịn rồi dìu nàng đi khắp khiêng đến chuồng ngựa trong nhà kho. Tất cả mọi người khác đều đi hết rồi, trong nhà kho không có tiếng ai hết ngoài tiếng của họ.

Nhìn từ xa, chuồng ngựa có vẻ như trống không, nhưng khi Sam đến gần, nàng thấy con ngựa ở góc xa. Thấy nàng, nó đi về phía hai người, miệng hí lên nho nhỏ rồi húc mũi vào tay nàng. Nàng chưa bao giờ thấy con ngựa nào đẹp như thế này, nó là một kiệt tác, lông như nhung đen với ngôi sao trắng trên trán và trên hai chân trước lông trắng như mang đôi tất dài màu trắng. Bờm và đuôi lông đen nhánh như khắp nơi trên cơ thể và cặp mắt nó to dịu dàng. Chân của nó cực kỳ đều đặn không chê được và nàng chưa bao giờ thấy con ngựa nào to lớn như thế. - Lạy Chúa, Josh, nó tuyệt đẹp.

- Nó đẹp quá, phải không?

- Quá đẹp. Tôi chưa thấy có con ngựa nào đẹp như thế. - Sam có vẻ kinh ngạc. - Nó cao bao nhiêu?

- Gần một mét tám mươi hai. - Josh đáp với vẻ tự hào, thú vị và Samantha khẽ huýt gió kinh ngạc.

- Chắc tôi phải cưới nó cho biết.

- Cô nghĩ bà ấy sẽ để cho cô cưới nó à? Ngay cả ông King cũng không thích bà ấy cưới nó. Con ngựa này rất khôn. Nó đã hất bà ấy ngã hai lần, cô không dễ gì cưới nó đâu. Tôi chưa bao giờ thấy có con ngựa nào hất nổi bà Caro.

Samantha không rời mắt khỏi con ngựa. - Bà ấy đã nói tôi có thể cưới nó, tôi cam đoan nó sẽ không hất tôi đâu.

- Cô Taylor, tôi không muốn cô liều lĩnh như thế.

- Giọng nói phía sau nàng cất lên không phải là giọng của Josh, mà là giọng của người khác, trầm đục và nhỏ nhẹ nhưng không thân thiện. Nàng quay lại, thấy người nói là Tate Jordan. Bỗng nàng quắc mắt đáp:

- Tại sao anh nghĩ tôi không nên liều lĩnh như thế?

Anh tin con Rusty là hợp cho tôi rồi à? - Bỗng nàng nổi giận vì sự mệt mỏi, đau nhức, tức tối quện lấy nhau khiến cho nàng không kiềm chế được mình.

- Tôi không biết nó có hợp cho cô hay không. Nhưng giữa hai con ngựa này có sự khác biệt rất lớn và có lẽ bà Caroline là nữ kỵ sỹ giỏi nhất mà tôi từng thấy. Nếu bà ấy cưới con Black Beauty gặp nhiều khó khăn, thì tôi cam đoan cô còn gặp nhiều khó khăn hơn nữa. - Anh ta có vẻ tự tin khi nói câu ấy. Bỗng Josh thấy khó chịu khi nghe hai người lời qua tiếng lại như thế.

- Ồ thế sao? Hay quá, ông Jordan. Tôi thấy ông đánh giá Caroline là “nữ kỵ sỹ giỏi nhất” mà ông từng thấy. Tôi nghĩ là ông muốn nói bà ấy không thể so sánh với đàn ông được, phải không?

- Việc cưới ngựa rất khác nhau giữa hai giới.

- Không hoàn toàn đâu. Tôi cam đoan với ông tôi có thể điều khiển con ngựa này tốt hơn ông rất nhiều.

- Cái gì làm cho cô nghĩ thế? - Mắt anh ta sáng lên, nhưng chỉ một lát thôi.

- Tôi đã cưới ngựa giống thuần chủng lâu rồi. - Nàng nói với giọng chua cay vì người quá mệt

mỗi, nhưng Tate Jordan có vẻ dửng dưng, không vui mà cũng không buồn.

- Một số trong chúng tôi không có được dịp may như thế. Chúng tôi cố hết sức để cưỡi ngựa có được, dù là loại ngựa gì. - Khi anh ta nói xong, nàng cảm thấy mặt đỏ nhừ. Anh ta chạm tay vào mũ, gật đầu chào nàng mà không nhìn người đàn ông đứng bên nàng, rồi bước ra khỏi nhà kho.

Im lặng một lát, Josh nhìn nàng để xem sắc mặt của nàng ra sao. Nàng cố giữ vẻ tự nhiên, vỗ nhẹ lên mồm con Black Beauty, rồi quay nhìn Josh lại. - Anh ta là đồ chó đẻ hẳn học với mọi người, phải không? Anh ta thường như thế à?

- Có lẽ, với phụ nữ. Vợ anh ta bỏ anh ta cách đây đã lâu năm. Chị ta chạy trốn với người con trai của chủ trại nơi anh ta làm, rồi lấy cậu ta. Thậm chí cậu ấy còn nhận con trai của Tate làm con nuôi. Cho đến khi họ chết. Vợ anh ta và cậu con trai chủ trại bị chết vì tai nạn xe hơi. Tate không quan tâm đến việc chàng trai mang họ gì. Anh ta rất thương thằng con. Nhưng không bao giờ anh ta nói đến vợ mình. Tôi nghĩ là chị ta bỏ anh ta vì anh ta thường nói về phụ nữ rất chua cay. Ngoại trừ...

- Josh bỗng hăm hăm nổi giận. - Ngoại trừ... chắc cô biết rồi, những phụ nữ dễ dãi. Tôi nghĩ anh ta không dan díu với ai nữa. Trời đất, anh ta nói con trai anh ta bây giờ đã hai mươi hai tuổi, cho nên chuyện này xảy ra đã lâu rồi.

Sam khẽ gật đầu. - Anh có biết chàng trai ấy không? Josh nhún vai lắc đầu. - Không. Tôi biết anh ấy đã kiếm cho chàng trai việc làm ở gần đây vào năm ngoái, nhưng anh ta thường không nói gì về mình, hay về cậu con trai. Anh ta giữ chuyện gia đình rất bí mật. Hầu hết đàn ông đều thế. Nhưng anh ta đi thăm con mỗi tuần một lần. Con anh ta hiện tại ở trại chăn nuôi Bar Three.

Lại một kẻ cô đơn nữa, Sam nghĩ và lòng phân vân không biết phải chẳng những người chăn bò đều thế. Nàng thấy tò mò muốn biết thêm về Tate Jordan. Anh ta có vẻ thông minh, nhanh nhẹn, nàng tự hỏi không biết Tate Jordan có lý lịch bản thân như thế nào. Josh lắc đầu, cười toe toét. - Cô đừng lo về chuyện này, Sam. Anh ta không muốn làm hại ai đâu. Tính của anh ta như thế. Dưới vẻ cau có khó chịu ấy, anh ta rất dễ thương. Khi anh ta chơi với con nít trong trại mới thấy anh ta đáng mến. Chắc anh ta là người bố nhân từ với con trai của mình. Và Tate là người có học. Không phải nhờ có học mà địa vị của anh ta ở đây khác đâu. Bố anh ta là chủ trại chăn nuôi, cho anh ta theo học những trường tốt. Rồi còn cho anh ta vào đại học, có bằng đại học gì đấy, nhưng bố anh ta chết rồi gia đình anh ta mất trang trại. Tôi nghĩ vì thế mà anh ta đi làm thuê cho trại khác rồi vợ bỏ theo con trai của ông chủ. Tôi nghĩ anh ta không có tham vọng gì nhiều hơn dù là cho mình hay cho con. Anh ta chỉ là người làm công trong trại như tất cả chúng tôi. Nhưng anh ta thông minh và ngày nào đó anh ta sẽ lên làm đốc công. Nếu không làm ở đây thì chắc anh ta cũng làm ở chỗ khác. Mọi người đều thấy khả năng của anh ta. Dù thích hay không thì ai cũng thấy anh ta là người rất tốt ở trong trại. - Sam suy nghĩ đến những điều nàng vừa nghe. Nhờ Josh có tính bép xép mà Sam biết được nhiều chuyện nàng muốn biết. - Bây giờ vào nhà thôi chứ? - Ông ta có vẻ ái ngại cho nàng vì trông nàng có vẻ mệt mỏi, áo quần ướt nhoẹt. - Cô đi vào được không?

- Nếu ông hỏi tôi như thế lần nữa, tôi đá ông cho mà xem. - Nàng quắc mắt nhìn Josh một cách giận dữ và ông cười.

- Đá khỉ mốc, cô không đá nổi đâu. - Ông ta cười to hơn. - Cô không cất nổi chân để đá con chó nữa, Samantha à. - Rồi ông cười tiếp vì câu nói đùa của mình khi hai người đi vào nhà. Khi Caroline mở cửa thì đã sáu giờ mấy phút. Josh chia tay nàng ở cửa trước. Sam cố đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế nệm dài, miệng càu nhàu, khiến cho Caroline không thể nào không cười với cô bạn trẻ. Nàng đã cởi áo khoác bị ướt khi đi vào phòng khách, còn cái quần thì nhờ có áo mưa che nên còn khô, vì vậy nàng không sợ làm hỏng bàn ghế mà cứ ngồi xuống vì cần ngồi.

- Lạy Chúa lòng lành, cô bạn ời, cô cưỡi ngựa cả ngày à? - Sam gật đầu, không mở miệng nói nổi. Nàng quá mệt và người tê cóng. - Trời đất ời, tại sao khi thấy mệt rồi cháu không về?

- Cháu không muốn làm kẻ hèn nhát... - Nàng lầu bầu đáp, nhưng cố cười với Caroline. Bà ngồi

xuống ghế dài, cười vui vẻ.

- Ôi Samantha, cháu điên quá! Ngày mai cháu sẽ bị bệnh đấy.

- Không, cháu sẽ không bệnh. Cháu sẽ cưới lại con ngựa chết dịch ấy. - Rồi nàng lại cầu nhàu, nhưng nghĩ đến con ngựa hơn là nghĩ đến sự đau đớn của cơ thể.

- Họ để cho cháu cưới con nào?

- Con ngựa già khốn khổ có tên là Rusty. - Sam nhìn Caroline vẽ ghê tởm ra mặt và Caroline cười ha hả.

- Ôi lay Chúa, họ không làm thế chứ. Có thật họ đã làm thế không? - Samantha gật đầu. - Ai làm thế? Ta đã nói với họ rằng cháu cưới ngựa giỏi như đàn ông mà.

- Ấy, thế mà họ không tin bà. Chính Tate Jordan làm thế đấy. Anh ta đã đưa cho cháu con Lady, rồi đổi ý, đưa con Rusty cho hợp với cháu hơn.

- Ngày mai cháu nói cháu muốn cưới con Navajo. Nó là con ngựa đẹp của vùng Appaloosa, ngoài Bill và ta ra, không ai cưới nó.

- Làm thế những người khác có tức cháu không?

- Hôm nay họ tức cháu à?

- Cháu không biết. Không ai nói nhiều với cháu.

- Họ cũng không nói với nhau nhiều. Nếu sáng nay cháu đã đi với họ, tại sao họ tức cháu được? Lay Chúa, mới ngày đầu mà cháu đã đi suốt cả ngày. - Trông bà có vẻ khiếp sợ khi nghe Sam nói thế.

- Dì không làm như thế hay sao?

Bà trầm ngâm một lát, cười ngại ngùng rồi gật đầu.

- Mà dì Caro này, cháu đã thấy con Black Beauty.

- Cháu thấy nó ra sao? - Mắt Caroline sáng lên.

- Cháu muốn ăn trộm nó, hay ít ra cưới nó. Nhưng... - Bỗng mắt nàng lại sáng lên. - Chính Jordan bảo cháu không cưới được. Theo anh ta thì con Black Beauty không phải là ngựa dành cho đàn bà.

- Thế ta cưới nó thì sao? - Caroline trông có vẻ rất thích thú.

- Anh ta nói bà là “nữ kỵ sỹ tuyệt vời nhất” mà ông ta từng thấy. Cháu cãi lại anh ta về chuyện này, cháu nói tại sao chưa thử tài cưới ngựa của cháu mà đã dám nói cháu không phải “kỵ sỹ tuyệt vời”? - Nhưng Caroline chỉ cười với nàng. - Dì Caro, dì thấy thế quá buồn cười, phải không? Dì là kỵ sỹ quá giỏi mà cháu từng thấy.

- Giỏi đối với phụ nữ, - bà đáp.

- Dì có thấy như thế buồn cười không?

- Ta đã quen với chuyện này rồi. Bill King cũng nghĩ vậy.

- Vùng này người ta không có tinh thần phóng khoáng sao? - Samantha cầu nhàu rên rĩ khi đứng dậy, đi về phía phòng mình. - Nếu ngày mai mà cháu phấn đấu với Tate Jordan để đòi cho được con ngựa tốt hơn, thì cháu đã tranh đấu đòi được bình đẳng cho phụ nữ rồi. Con ngựa vùng Appaloosa ấy tên gì nhỉ?

- Navajo. Cứ nói với Jordan ta bảo thế.

Samantha bước nhanh ra hành lang, nàng tròn xoe mắt cố nhớ.

- Chúc may mắn, - Caroline nói theo. Nhưng khi nàng rửa mặt chải tóc trong phòng ngủ đẹp đẽ, nàng nhận ra rằng đây là lần đầu tiên nàng không đợi xem chương trình phát sóng buổi tối của

John và Liz, thậm chí nàng cũng không nhớ đến chương trình ấy. Bây giờ nàng đã ở trong một thế giới khác. Thế giới ngựa có tên là Rusty và những con ở Nappaloosa và những ông phó đốc công cho rằng họ đang làm bá chủ thế giới. Nhưng chuyện này rất đơn giản, rất thường tình, điều khó khăn nàng đang đối diện trước mắt là ngày mai nàng sẽ cưới con ngựa nào.

Sau khi ăn tối xong một lát, nàng lên giường nằm và một lần nữa nàng nghĩ rằng cuộc sống như thế này thật giản dị, hạnh phúc nhất, cuộc sống nàng đã từng trải qua khi còn thơ ấu. Rồi khi những ý nghĩ bắt đầu mờ dần trong tâm trí và trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng cảm thấy như đã nghe có tiếng cửa đóng và lần này nàng tin chắc rằng nàng đã nghe có tiếng chân người bước nhẹ nhàng ngoài hành lang cùng với tiếng cười nho nhỏ.

Sáng hôm sau, Samantha bước ra khỏi giường với cơ thể đau khủng khiếp đến nỗi nàng phải rên lên nho nhỏ. Nàng cố lết vào phòng tắm, đứng dưới vòi nước nóng suốt mười lăm phút cho tứ chi bớt đau mỏi. Phía bên trong của hai đầu gối da bầm tím vì kẹp vào yên ngựa suốt mười một giờ liền. Tắm xong, nàng mặc quần lót dài độn bông vào đáy rồi mới mặc quần jeans ra ngoài. Hôm nay, điều duy nhất làm cho nàng phấn khởi là trời không mưa. Khi nàng đến phòng ăn chung để ăn sáng, nàng thấy chung quanh trời còn tối, sao lấp lánh trên bầu trời cao. Sáng nay nàng thấy ít rụt rè hơn khi đi vào phòng ăn. Nàng treo áo khoác lên móc, đi thẳng đến máy pha cà phê, rót cho mình một tách đầy cà phê nóng bốc hơi. Nàng thấy ông bạn già Josh ngồi ở cái bàn đằng xa, ông ta ra dấu cho nàng đến ngồi với ông và nàng đến đấy.

- Hôm nay cô thấy khỏe không, Samantha?

Nàng cười vui vẻ rồi vừa ngồi xuống ghế nàng vừa hạ thấp giọng nói như muốn tâm sự với ông ta. - Josh à, thú thật với bác là hôm nay được cưới ngựa đi làm quả thật may.

- Sao lại may?

- Vì tôi chắc không thể nào đi bộ nổi. Đi từ nhà chính ra đây, thiếu đường tôi phải bò. - Josh và hai người đàn ông khác ngồi cùng bàn đều cất tiếng cười. Một người khen nàng hôm qua đã cưới ngựa vất vả cả ngày.

- Samantha, cô quả là tay kỳ sĩ cừ khôi. - Đó là nàng chỉ mới có dịp cho họ thấy khả năng cưới ngựa dưới trời mưa tầm tã thôi.

- Tôi đã cưới ngựa quen rồi. Quen cưới ngựa lâu như thế.

- Cô đừng làm việc khác với nghề của mình, - Josh nghiêm nghị nói. - Cô đang có công việc tốt mà. Ngày Sam, hôm nay cô sẽ cưới con Rusty nữa à? - Ông ta nhướn mày hỏi. Nàng vừa uống cà phê vừa nhún vai.

- Rồi sẽ biết. Chắc không cưới nó nữa đâu. - Josh chỉ cười. Ông ta biết Sam sẽ không chịu cưới con ngựa già ấy lâu. Nhất là sau khi đã thấy con Black Beauty. Nếu nàng không cưới nó sớm thì thật là điều lạ. - Cô nghĩ sao về cậu cả? - Ông ta cười sung sướng.

- Con Black Beauty à? - Mắt nàng sáng lên một cách kỳ lạ khi nói đến tên con ngựa. Giữa giới sành ngựa với con ngựa giống thuần chủng, bao giờ cũng có mối kháng khí. Đây là loại đam mê mà người khác giới không thông cảm nổi. Josh gật đầu cười. - Nó là con ngựa rất tuyệt tôi từng thấy.

- Bà Caro có để cho cô cưới không? - Ông ta không thể nào kiềm chế mình khỏi hỏi như thế.

- Nếu tôi xin phép bà ấy... bác cứ tin là tôi sẽ cố gắng xin bà ấy! - Sam đáp, rồi nàng đến sắp hàng để nhận thức ăn sáng, vừa đi vừa quay mặt lại cười với ông. Năm phút sau nàng quay lại với đĩa xúc xích và trứng chiên. Hai người đàn ông đã đi sang bàn khác, còn Josh đã đội mũ ngay ngắn trên đầu. - Đi sớm thế, Josh?

- Tôi đã nói với Tate sáng nay rằng tôi sẽ giúp anh một tay trong nhà kho trước khi đi làm. - Ông ta cười, quay qua gọi một người bạn, rồi họ đi ra khỏi phòng.

Hai mươi phút sau, Samantha đến nhà kho để chuẩn bị yên cương cho ngựa. Đến đây, nàng đưa mắt nhìn Tate, không biết phải nói sao với anh ta để đổi con ngựa. Nhưng vào một hôm như thế này, không lẽ nàng phải cưới con ngựa già như anh ta đã giao cho nàng. Nàng nghĩ rằng nếu Caroline đã đề nghị nàng cưới con Navajo, thì chắc nó sẽ hợp với nàng hơn.

Hai người đàn ông đi qua mặt nàng, họ gật đầu chào nàng. Hôm nay họ có vẻ bớt hậm hực khi thấy nàng ở đây hơn sáng hôm qua. Nàng biết, mặc dù họ đã thấy nàng cưới ngựa cả ngày hôm qua rồi, nhưng họ vẫn không tin nàng sẽ giống như họ được. Nàng nghĩ chỉ còn một cách để làm cho họ tin nàng, là nàng phải cưới ngựa nhanh như họ, lâu như họ dưới trời mưa như trút.

Và nếu nàng muốn sống hết ba tháng trong trại khi ấy mới hy vọng cánh đàn ông ở đây công nhận nàng là người giống họ. Tuy nhiên, nàng biết có một hai người nhân công còn trẻ đã sững sốt kinh ngạc khi thấy nàng trẻ đẹp. Tối hôm qua khi nàng tháo sợi dây cao su buộc tóc để mái tóc vàng nhạt xõa ra, nàng thấy một cậu đã mê mẩn đứng nhìn nàng. Nàng bèn cười với cậu ta và lập tức cậu ta đỏ mặt tía tai, vội bỏ đi ngay.

- Chào cô Taylor buổi sáng. - Giọng nói cất lên kéo Sam ra khỏi giấc mơ. Nàng nhìn lên, thấy Tate Jordan. Nàng liền nghĩ dù anh ta phản đối việc nàng muốn đổi ngựa, thì nàng cũng không cưới con ngựa tồi hôm qua nữa, nhất quyết không chịu nghe theo sự phân công của anh ta. Nàng thấy trong ánh mắt của anh ta có cái gì đấy chứng tỏ anh ta là người bướng bỉnh và quả quyết. Nhìn cái đầu lắc lư của anh ta, nàng cảm thấy anh ta ương ngạnh. - Hôm qua một không?

- Không một. - Nàng đáp, không muốn công nhận với anh ta nàng đau cả tứ chi. Còn một thì dĩ nhiên không. Chỉ nhìn vào anh ta thôi, người ta đều nghĩ anh ta rất mạnh khỏe và anh ta tin là mình rất quan trọng. Được đấy, ông phó đốc công à. Sam nghĩ rằng Bill King đã sáu mươi ba tuổi, có lẽ ông ta sẽ về hưu lúc nào đấy không biết và khi ấy Tate Jordan sẽ nhận lãnh công việc nặng nề của ông ta. Không biết rồi Jordan có làm tròn trách nhiệm như Bill King hay không. Không biết anh ta có thông minh, khôn ngoan, tốt bụng như... Nàng không biết sao, nhưng Tate Jordan đã làm cho nàng tức tối, anh ta đã gây ra sự xích mích giữa họ, tuy không nói ra nhưng hai người đều biết như thế. - À... Ông Jordan này. - Bỗng nàng cảm thấy thích thú một cách kỳ lạ khi ngăn cản công việc của anh ta.

- Vâng, chuyện gì đấy? - Anh ta quay lại nhìn nàng, đang vác cái yên ngựa trên vai.

- Chắc tôi phải đổi con ngựa khác. - Mắt nàng lạnh lùng, còn mắt anh ta bỗng sáng lên long lanh.

- Cô muốn sao? - Giọng anh ta hàm ý thách thức. Nàng rất muốn nói nàng muốn cưới con Black Beauty, nhưng nàng nghĩ không nên chọc tức thêm anh ta làm gì. - Bà Caroline có nói tôi nên cưới con Navajo. Tate Jordan tỏ ra tức tối, nhưng rồi anh ta gật đầu, quay đi, vừa đi vừa quay đầu lại trả lời một cách thờ ơ. - Lấy mà cưới. - Câu trả lời khiến Samantha tức giận. Tại sao nàng cần sự cho phép của anh ta trong việc cưới con ngựa nào? Nàng biết xin phép anh ta là hợp lý, nhưng nàng vẫn tức giận trước thái độ trả lời của anh ta. Nàng đến chuồng con Navajo, sang lấy yên cương của nó ở phòng để yên gần đó rồi quay lại thắng yên cương cho ngựa, trong thời gian này lòng nàng vẫn hậm hực tức tối. Con ngựa ở xứ Appaloosa xinh đẹp, mặt lốm đốm màu sôcôla và màu kem, lông ở hai bên hông màu nâu đậm và thân sau có màu trắng đặc biệt với những đám lớn màu nâu. Khi Samantha thắng, yên cương và buộc dây nịt xuống dưới bụng nó, nó đứng yên ngoan ngoãn, nhưng khi nàng dẫn nó ra khỏi chuồng, nó có thái độ khó trị hơn con Rusty rất nhiều. Thực vậy, khi nàng leo lên ngồi trên yên, nàng phải mất công để kiềm chế nó và khi nàng thúc nó đến nhập vào đám người bắt đầu ra khỏi trại nó nháy chồm lên hết năm phút. Hôm nay nàng cũng được phân công đi theo nhóm người làm việc hôm qua. Khi đoàn người phi ngựa lên đồi, nàng thấy Tate Jordan nhìn nàng với vẻ bất bình.

- Cô Taylor, cô tin cô sẽ điều khiển được nó à? - Giọng anh ta trong như tiếng chuông, bỗng Samantha cảm thấy rất muốn đánh vào mặt anh ta khi anh ta phi ngựa song hành với nàng và quan sát con ngựa nàng đang nhún nhảy vui sướng.

- Tôi sẽ cố gắng để điều khiển nó cho được, ông Jordan.

- Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi nên để cho cô cưới con Lady. - Samantha không nói gì, cứ tiếp tục đi. Nửa giờ sau, họ chú tâm vào công việc phải làm: tìm những con bò lạc và chữa tiếp hàng rào hỏng. Họ tìm ra một con bò cái tơ bị bệnh, hai người đàn ông dùng dây quăng bắt nó để dẫn về chỗ nhốt bò chính. Khi nghỉ ăn trưa, họ đã làm việc sáu giờ liền. Họ dừng lại trong một quãng trống, buộc con ngựa vào gốc cây ở chung quanh. Họ lại ăn bánh xăng uých, xúp và cà phê, ít nói chuyện nhưng thư giãn nhiều. Không ai nói nhiều với nàng, nhưng nàng cảm thấy thoải mái khi ngồi dưới ánh mặt trời mùa đông để cho tư tưởng trôi theo chiều gió.

- Cô Taylor, chắc cô mệt rồi. - Lại giọng nói của Tate cất lên. Nàng mở hé mắt.

- Không mệt đâu. Tôi đang thưởng thức nắng ấm. Như thế có phiền ông không?

- Không phiền gì. - Anh ta cười thích thú. - Cô cưới con Navajo có thoải mái không?

- Rất thoải mái. - Nàng mở to mắt, cười tươi với anh ta. Bỗng nàng không dẫn lòng được, bèn nói đùa với anh ta một chút. - Dĩ nhiên không thoải mái bằng con Black Beauty. - Nàng cười tinh nghịch, thật khó mà biết nàng nói thật hay đùa.

- Cô Taylor... - anh ta cười lại với nàng như đánh quả tennis trả cho đối thủ. - Việc ấy là một sai lầm, tôi mong sao cô không nên phạm phải. - Anh ta gật đầu tin tưởng vào lời mình. - Cô sẽ bị thương tích. Và... - anh ta lại cười dịu dàng với nàng - nếu thế thì thật quá xấu hổ. Rất ít người muốn cưới một con ngựa đực giống như thế. Ngay cả bà Lord cũng phải hết sức cẩn thận khi dắt nó ra khỏi chuồng. Nó rất nguy hiểm và không... - Anh tìm những từ chính xác - không phải loại ngựa dành cho “người thỉnh thoảng cưới chơi” cưới nó. - Anh ta nhìn nàng, tách cả phê nóng nơi tay, cặp mắt xanh lục lộ vẻ rất tự tin.

- Ông đã cưới nó chưa? - Nàng hỏi thẳng thắn, mắt nghiêm trang.

- Một lần.

- Ông thấy nó như thế nào?

- Nó là con ngựa đẹp. Rõ ràng như thế. - Cặp mắt màu xanh lục lại cười. Nó hoàn toàn khác với con Navajo. - Nhưng trong lời anh ta có hàm ý nói rằng nàng chỉ cưới được con ngựa Navajo mà thôi. - Mỗi khi chúng tôi dắt nó ra là nó có vẻ như ngừng ngẩng, gây khó khăn cho mình.

- Thế ông tin rằng tôi không thể điều khiển được nó à? - Nàng hỏi với vẻ rất thích thú.

- Tôi lo thôi. Dù sao thì nếu cô bị thương tích, tôi phải chịu trách nhiệm, cô Taylor à.

- Ông Jordan, ông nói như mình là người đốc công thật sự rồi. Nhưng tôi nghĩ rằng bà Lord sẽ không đổ trách nhiệm cho ông nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi. Bà ấy biết tôi quá rõ.

- Cô nói thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là tôi không quen cưới những con ngựa như Rusty.

- Nhưng cô tin cô sẽ cưới được con ngựa giống như Black Beauty ư? - Anh ta nghĩ cả Caroline Lord lẫn Bill King đều không để cho nàng cưới con ngựa này. Họ chỉ để cho anh ta cưới con ngựa thuần chủng này một lần thôi. Samantha lặng lẽ gật đầu. - Vâng, tôi tin tôi sẽ cưới được nó.

Anh ta tỏ ra vui vẻ. - Thật không? Cô tin chắc như thế à?

- Tôi biết cách cưới ngựa. Tôi đã cưới nhiều ngựa. Tôi biết phải làm gì vì tôi cưới ngựa từ khi mới lên năm.

- Cưới hàng ngày à? - Anh ta hỏi, giọng lại có vẻ thách đố. - Ở New York, cô cưới nhiều không?

- Không, ông Jordan. - Nàng cười dịu dàng. - Tôi không cưới ở đây. - Nhưng khi trả lời, nàng thề sẽ cưới con ngựa Black Beauty ngay khi bà Caroline cho phép, vì nàng muốn cưới, nàng muốn tỏ rõ cho anh chàng chăn bò kiêu căng này thấy nàng có thể cưới được con ngựa chướng này.

Một lát sau, anh ta quay về với nhóm đàn ông và ra dấu cho họ đi làm. Họ lên ngựa, kiểm tra hàng rào ranh giới của trại suốt cả buổi chiều. Họ tìm ra thêm nhiều con bò cái tơ chạy lạc tại những nơi xa xôi nhất và đến lúc mặt trời lặn họ mới đưa nó về nhà. Lại một lần nữa, Samantha phân vân không biết khi về trại nàng có cất nổi chân xuống ngựa hay không. Nhưng khi về đến nơi, Josh đã đợi nàng ở ngoài nhà kho, giúp nàng bước xuống lưng con Navajo, nàng vừa xuống ngựa vừa rên.

- Sam, cô hoàn thành công việc chứ?

- Tôi nghĩ thế. - Ông ta cười toe toét nhìn nàng tháo yên cương, cắt các thứ dây vào đấy.

- Công việc hôm nay như thế nào? - Ông ta đi theo nàng rồi đứng lại trước ngưỡng cửa.

- Tôi thấy tốt đẹp. - Nàng mỉm cười uể oải khi nhận ra rằng nàng đã bắt đầu ít lời như đa số dân

chăn bò. Chỉ có Jordan mới nói năng khác họ thôi và chỉ khi nào anh ta nói với nàng mới khác họ. Rõ ràng anh ta có học mới làm thế. Còn những lúc khác anh ta có vẻ giống họ. Giống như Bill King, ông ta chỉ khác họ khi nói chuyện với Caroline, nhưng không khác nhiều. Bill King và Tate Jordan là hai người rất khác biệt. Jordan là viên kim cương ít thô thấp nhất.

- Ở xa New York quá, phải không Samantha? - Người chăn bò già mặt mày nhăn nheo nhoẻn miệng cười. Nàng tròn xoe mắt.

- Đương nhiên rồi. Vì thế mà tôi đến đây.

Ông ta gật đầu. Ông không biết lý do nàng đến đây. Nhưng ông hiểu. Trại chăn nuôi là nơi tốt cho những ai gặp vấn đề khó khăn đến để giải sầu. Nhiều công việc nặng nhọc, không khí trong lành, thức ăn ngon, ngựa hay, sẽ chữa lành mọi thứ rắc rối. Ăn uống no nê, mộng mỗi nư, mặt trời mọc rồi lặn và nếu ngựa của mình không cần thay móng và hàng rào ở phía nam cách nhà năm mươi dặm không cần phải sửa chữa, thì một ngày nữa trôi qua, không có gì làm cho người ta phải bận tâm.

Josh chỉ thích có được một cuộc sống như thế, vậy mà có nhiều người mơ ước những chuyện viễn vông, họ chạy theo cái bóng một thời gian rồi quay về với cuộc sống cũ. Cuộc sống cũ tốt hơn. Ông ta biết cuộc sống ở đây sẽ làm cho Sam bình phục. Cho dù nàng chạy trốn cái gì đi nữa thì cuộc sống ở đây cũng giúp ích cho nàng. Đêm qua ông đã thấy dưới mắt nàng có vết thâm quầng. Hôm nay ông thấy đã hết nhiều.

Hai người cùng đi qua con Black Beauty, tự nhiên Sam đưa tay vỗ nhẹ lên cổ nó. - Chào chú. - Nàng dịu dàng nói với nó, con ngựa hí lên như thể nó biết nàng. Nàng nhìn nó vẻ trầm tư, như là nàng mới thấy nó lần đầu. Khi nàng đi ra khỏi nhà kho cùng với Josh, bỗng mắt nàng sáng lên một cách kỳ lạ. Nàng chúc Josh ngủ ngon, chia tay với ông ta rồi đi vào nhà lớn. Trong nhà, Bill King đang nói chuyện với bà Caroline. Thấy nàng vào, họ ngừng nói.

- Chào Bill... chào Caro. - Nàng cười chào hai người.

- Tôi có làm gián đoạn câu chuyện của hai người không?

- Nàng bối rối lo sợ, nhưng hai người lắc đầu.

- Không có gì đâu. - Caroline đến hôn lên má nàng, còn Bill King lấy mũ và đứng dậy.

- Hẹn ngày mai sẽ gặp lại hai người. - Ông ta vội ra khỏi phòng. Samantha ngồi dựa người trên ghế nệm và thở dài.

- Hôm nay vất vả không? - Caroline nhìn nàng, hỏi. Bà không cưỡi ngựa cả tuần nay. Bà và Bill bận công việc giấy tờ kết toán cuối năm, chỉ còn hai tuần nữa thôi là hết năm. Bà muốn đi cưỡi con Black Beauty một hôm kéo sợ nó trở thành bất trị, nhưng bà không có thì giờ để đi. - Sam, cháu mệt không? - Caroline nhìn nàng ái ngại.

- Mệt à? Dì có đùa không đấy? Sau mấy năm ngồi làm việc trong văn phòng mà bây giờ mệt thôi à? Cháu không mệt, mà gãy lưng. Nếu mỗi tối mà không có Josh giúp cháu xuống ngựa thì có lẽ cháu ngủ ở đấy luôn.

-Ồ tệ thế à?

- Rất tệ. - Hai người cùng cười. Chị người Mẽ giúp việc cho Caroline từ trong bếp ra dấu cho họ biết bữa ăn tối đã dọn. - Chà, thứ gì đấy? - Samantha hỏi, nàng nhăn mũi với vẻ sung sướng, nhìn vào trong nhà bếp đồ sộ xây theo kiểu thôn quê rất đẹp.

- Các món tôi thích nhất, enchiladas, chiles rellenos, tamales... tôi nghĩ các bà cũng thích các món này.

Samantha cười sung sướng với chị ta. - Sau một ngày làm việc như thế này chị cho ăn giấy bìa cũng ngon, miễn là thật nhiều rồi sau đó được tắm và đi ngủ là được.

- Tôi sẽ ghi nhớ lời cô, Samantha. Nhưng công việc như thế nào? Chắc mọi người đều tử tế với cô chứ? - Chị ta nhăn mày hỏi. Samantha cười, gật đầu.

- Mọi người đều rất dễ thương. - Nhưng Caroline nghe trong giọng nàng có điều gì chưa thỏa đáng.

- Ngoại trừ?

- Không ngoại trừ ai. Chỉ có điều cháu và Tate Jordan sẽ không thành bạn bè được thôi. Nhưng anh ấy là người rất lịch sự. Cháu nghĩ câu anh ta nói “những kỳ sĩ thỉnh thoảng cưỡi ngựa chơi” là không đúng khi đem áp dụng vào trường hợp của cháu.

Caroline thích thú đáp: - Có lẽ không. Anh ta kỳ lạ lắm. Trong vài mặt, anh ta nghĩ như người chủ trại, nhưng anh ta rất sung sướng khi làm việc gầy lưng trong trại. Anh ta là người mâu thuẫn. Là dân chăn bò chính cống, cưỡi ngựa suốt ngày để làm việc vất vả, là nhân công trong trại chăn nuôi một trăm phần trăm, sẵn sàng phục vụ cho chủ trại và làm bất cứ việc gì để giữ trại đứng vững. Anh ta là người tốt và một ngày nào đó, - bà thở dài nho nhỏ, - anh ta rất xứng đáng để thay chỗ Bill, nếu anh ta ở lại.

- Tại sao anh ta không ở lại? Anh ta sống ở đây quá thoải mái. Dì đã cung cấp đầy đủ tiện nghi cho nhân công hơn bất cứ trại chăn nuôi nào.

- Phải. - Bà khẽ gật đầu. - Nhưng ta tin những việc đó cũng không đủ để giữ chân họ lại. Họ là những người rất kỳ lạ. Bao giờ họ cũng đặt vấn đề tự hào và danh dự lên trên các thứ khác. Họ làm việc cho người mà họ nghĩ họ có nợ với ông ta, hay là vì ông ta đã làm điều phải cho họ nên họ không đòi hỏi gì hết, rồi bỗng nhiên bỏ đi vì nghĩ phải ra đi. Mình không tiên đoán được họ sẽ làm gì. Ngay cả Bill cũng vậy. Ta không rõ ông ấy sẽ làm gì nữa.

- Chắc ông ấy sẽ cố sức điều hành trại cho tốt.

- Được thế thì quá hay. - Caroline cười. - Rất hay. - Bỗng bà thấy Sam nhìn đồng hồ. - Có gì không ổn à, Sam?

- Không. - Bỗng Sam có vẻ rất bình tĩnh. - Sáu giờ.

- Thế ư? - Mới đầu Caroline không hiểu, nhưng liền sau đó bà hiểu. - Giờ phát tin tức thời sự phải không?

- Samantha gật đầu. - Cháu xem chương trình ấy hàng đêm à?

- Cháu cố không xem. - Mắt Sam lại hiện ra vẻ đau khổ. - Nhưng cuối cùng cháu cứ xem.

- Cháu có muốn ta bảo Lucia Maria đem tivi vào phòng cháu không? Chị ấy có thể làm được. - Nhưng Sam lại lắc đầu.

- Lúc nào đó cháu phải chấm dứt xem chương trình này. - Nàng thở dài nho nhỏ. - Cháu phải chấm dứt ngay bây giờ. - Giống như nàng cố phấn đấu để chấm dứt việc nghiện ngập. Nghiện nhìn vào mặt John Taylor mỗi đêm.

- Ta mang đến cho cháu cái gì để giải trí nhé? Uống rượu được không? Xem đài cạnh tranh với đài này nhé? Ăn kẹo không? Lấy vải xé chơi nhé? - Bà nói đùa khiến cho Samantha bật cười. Bà quả là con người rất tuyệt vời, hình như bà hiểu hết tâm trạng của nàng.

- Cháu sẽ không sao đâu, nhưng cháu vừa nghĩ đến chuyện này... - Nàng nhìn Caroline ở bên kia bàn ăn, trông nàng như cô bé muốn xin một việc to lớn, như cô gái muốn xoáy áo lông chồn của mẹ để đi chơi xa. Mái tóc vàng xõa xuống hai vai càng làm cho nàng tăng thêm vẻ non nớt dưới ánh sáng êm dịu trong phòng. - Cháu muốn xin dì một việc.

- Việc gì thế? Ta không nghĩ ra cháu thiếu cái gì ở đây.

- Cháu nghĩ ra. - Samantha cười như một đứa bé.

- Vậy cái gì thế?

Samantha thốt ra nho nhỏ hai từ kỳ diệu: - Black Beauty.

Mới nghe, Caroline có vẻ tung hứng, nhưng rồi bỗng bà trở nên vui vẻ: - Thì ra thế. Ta hiểu rồi...

- Dì Caro... cháu được phép không?

- Được phép cái gì? - Caroline Lord dựa người ra ghế với vẻ đài các, mắt sáng long lanh.

Nhưng Samantha không xuống nước một cách dễ dàng:

- Cháu cưới nó được không?

Caroline không đáp một hồi lâu vì bà lo sợ.

- Cháu nghĩ cháu cưới nó được à?

Samantha khẽ gật đầu. Nàng thấy lời của Josh đã nói với nàng thật đúng, nếu mình đã có tài gì, sẽ không bao giờ mất tài ấy. Nàng liền đáp: - Dạ được.

Caroline gật đầu. Khi bà và Bill đứng nơi cửa sổ rộng ngắm phong cảnh, bà đã thấy Sam cưới ngựa về trại. Sam đã có máu cưới ngựa trong xương tủy. Máu ấy chảy khắp người nàng, cho dù nàng không cưới ngựa trong mấy năm nay, nhưng khả năng ấy vẫn còn mãi trong người nàng. - Tại sao cháu muốn cưới nó? - Bà nghiêng đầu sang một bên nhìn nàng, quên cả ăn.

Khi Sam trả lời, giọng nàng dịu dàng, mắt xa vắng,

nàng quên hết chương trình phát sóng của người chồng cũ cùng với người đàn bà mà anh ta đã chạy theo. Nàng chỉ thấy trước mắt con ngựa xinh đẹp trong chuồng, nàng chỉ muốn ngồi trên lưng nó và cả hai cùng chạy như bay trong gió.

- Cháu không biết tại sao. - Nàng đáp và nhìn Caroline, giọng thành thật. Rồi nàng cười. - Cháu chỉ cảm thấy như thế, như thế... - Nàng ngáp ngừng một lát, mắt lại xa vắng... - như thế cháu phải cưới nó. Cháu không giải thích được, Caro. Con ngựa ấy có cái gì lôi cuốn cháu. - Nàng cười, nụ cười xa xôi, gây ấn tượng rất mạnh trong mắt Caroline và phản ánh tâm trạng của bà.

- Ta biết. Ta cũng cảm thấy như thế. Vì thế mà ta đã mua nó. Dù với người đàn bà bằng tuổi ta mà mua một con ngựa như nó là điều vô nghĩa. Ta mua nó lần cuối trong đời. - Samantha gật đầu thông cảm, hai người nhìn vào mắt nhau, họ cảm thấy giữa họ có sợi dây vô hình ràng buộc nhau, qua thời gian và qua không gian. Trong vài mặt nào đó, như thế họ là hai mẹ con.

- Sao? - Samantha hỏi, nhìn bà với ánh mắt hy vọng.

- Cứ việc. - Caroline cười dịu dàng. - Cháu cứ cưới nó.

- Khi nào? - Sam gần nín thở.

- Ngày mai. Tại sao không?

Sáng hôm sau, Samantha ngủ dậy người vẫn còn thấy đau, nhưng chỉ đau một lát thôi. Sau đó nàng nhớ câu chuyện giữa nàng với Caroline vào tối qua. Nàng liền chạy vào phòng tắm, mở vòi nước nóng cho chảy khắp người và không còn cảm thấy đau đớn gì nữa. Sáng nay nàng chẳng cần ăn sáng, vì mất thì giờ vô ích. Nàng chỉ cần uống tách cà phê nơi bếp của Caroline là đủ, sau đó nàng sẽ chạy nhanh ra nhà kho. Nghĩ đến chuyện đó, nàng cười. Sáng nay nàng chỉ nghĩ đến chuyện đó. Khi nàng chạy xuống nhà kho, nụ cười vẫn còn ánh lên trên mắt nàng. Hai người đàn ông đang nói chuyện trong góc nhà kho, nhưng ngoài họ ra không còn ai nữa hết. Trời còn sớm quá, chưa ai ra đây làm gì. Họ đang ăn sáng trong phòng ăn lớn bàn nhau về những tin tức thời sự địa phương và nói về công việc thông thường trong trại.

Samantha lặng lẽ, hầu như lén lút, lấy yên cương của con Black Beauty và đi đến chuồng nó. Nhưng khi nàng làm thế, hai người đàn ông nhìn nàng, một người nhướng lông mày ngạc nhiên. Cả hai ngừng nói chuyện, thắc mắc nhìn nàng. Nàng lặng lẽ gật đầu chào họ và đi vào chuồng ngựa. Nàng nói nhỏ nhỏ để đỡ dành con ngựa, vuốt bàn tay trên cái cổ dài duyên dáng, rồi vỗ nhẹ lên bên hông mạnh mẽ của nó. Mới đầu nó nhìn nàng với vẻ lo sợ, có vẻ tránh né nàng, rồi dừng lại như thể để người không khí nơi nàng đứng. Nàng để cái yên xuống đất, tròng dây cương vào đầu nó và dẫn nó ra khỏi chuồng.

- Thưa cô, cô làm gì thế? - Bỗng có người cất tiếng hỏi khi nàng buộc sợi dây cương vào chiếc cọc để thắng yên lưng con Black Beauty. Nàng quay lại, thấy người hỏi nàng. Đây là một trong hai người đàn ông trong nhà kho, nàng nhận ra một trong hai người là bạn của Josh.

- Cô Taylor phải không?

- Phải, mà sao?

- Ờ... Có phải... tôi không có ý... - Anh ta lúng túng, nhưng có vẻ lo sợ, Sam cười duyên dáng. Sáng nay, nàng xoa tóc ra sau lưng, mắt sáng long lanh, mặt ửng hồng vì hơi lạnh tháng mười hai. Nàng trông rất đẹp khi đứng bên cạnh con ngựa thuần chủng đen tuyền, như con ngựa huyền nhỏ bên cạnh nó.

- Không sao. - Nàng vội trấn an anh ta. - Tôi đã được phép bà Lord cho cưỡi nó rồi.

- Ờ... thế cô... Tate Jordan đã biết chưa?

- Chưa. - Nàng lắc đầu. - Tôi nghĩ tại sao phải nói cho anh ta biết? Con Black Beauty là của bà Caroline, phải không? - Người đàn ông gật đầu. Sam lại cười vui vẻ. - Vậy chẳng có vấn đề gì đáng ngại.

Anh ta ngần ngừ một lát rồi không thắc mắc gì nữa.

- Đúng là chẳng có vấn đề gì đáng ngại. - Anh ta đáp nhưng nhúu mày nói tiếp: - Cô cưỡi nó mà không sợ sao? Bốn cái chân dài ấy có sức mạnh phi thường lắm đấy.

- Tôi đoán nó rất khỏe. - Nàng nhìn vào chân con ngựa với vẻ sung sướng, hồ hởi, rồi tung cái yên lên lưng nó. Caroline đã đặt người ta làm cái yên theo kiểu Anh và hiện Samantha đang dùng cái yên ấy. Khi nàng buộc yên ngựa, nàng cảm thấy như con ngựa biết cái yên trên lưng nó là loại da nâu êm dịu, chứ không phải loại yên thô cứng của miền Tây nước Mỹ mà Sam đã dùng trong hai ngày qua. Nàng đã có kinh nghiệm trong việc dùng loại yên này và sành về giống ngựa tốt mà nàng thường cưỡi, những con ngựa hay như thế này là món quà quý hiếm trong đời kỵ sĩ.

Mấy phút sau khi thắng yên xong, nàng buộc dây nịt quanh bụng con ngựa, rồi một trong hai người làm trong trại rút rề bước đến gần, giúp nàng lên ngồi trên lưng nó. Con ngựa đen khổng lồ cảm thấy nàng ngồi trên lưng nó, nó bèn nhảy chồm lên một lát. Nhưng với dây cương trong tay, Samantha khéo léo điều khiển nó, nàng gật đầu chào hai công nhân rồi thúc Black Beauty chạy tới. Trên đường chạy đến chiếc cổng đầu tiên, nó nhảy chồm lên và chạy ngoằn ngoèo

sang hai bên. Khi đã thúc nó chạy ra khỏi cổng, nàng cho nó chạy nước kiệu và khi chạy bằng qua đồng, nàng thúc nó chạy sang nước tể nhanh hơn. Bầu trời đã xuất hiện những dấu hiệu đầu tiên của bình minh, ánh sáng quanh họ từ màu xám bạc chuyển sang màu vàng. Buổi sáng mùa đông thật tuyệt vời và nàng đang cười con ngựa tuyệt vời chưa từng thấy. Nụ cười sung sướng bùng nổ trên môi nàng và nàng để cho con ngựa phi nước đại băng qua cánh đồng. Nàng có cảm giác hoàn toàn tự do chưa từng có, ngựa phi như bay, nàng hòa chung làm một với nó, cùng lướt nhanh trong gió. Ngựa phi một hồi lâu, nàng cảm thấy như đã lâu đến hàng giờ bèn cho ngựa đổi hướng. Nàng cho nó chạy chậm lại một chút rồi trở về. Sáng nay nàng còn phải cười ngựa đi làm với công nhân và nàng đã bỏ ăn sáng để cười con ngựa đẹp chạy một vòng. Khi còn cách trại chừng một phần tư dặm, nàng không thể kiềm chế được mình, bèn cho ngựa nhảy qua một con suối hẹp và nó nhảy qua một cách dễ dàng. Sau khi vừa nhảy qua con suối, nàng liền thấy Tate Jordan đang đến gần, anh ta cười con ngựa vằn xinh đẹp màu đen trắng. Nàng liền ghì cương cho ngựa chạy về phía anh ta, muốn tông vào anh ta - chỉ một lát thôi - để cho anh ta thấy nàng cười ngựa rất giỏi. Nhưng nàng kiềm chế được ý muốn ấy, chỉ cho ngựa chạy đến phía anh ta. Nàng cho ngựa chạy nước tể, con Black Beauty nhảy chồm lên sung sướng khi đến gần Tate.

- Chào buổi sáng! Muốn chạy với chúng tôi à? - Mắt nàng lộ vẻ chiến thắng, còn mắt Tate đáp lại bằng vẻ cau có dữ tợn.

- Cô làm quái gì với con ngựa ấy?

- Caroline nói tôi có thể cười nó. - Nàng có vẻ như một đứa bé hờn dỗi khi cho ngựa chạy chậm lại hơn nữa và Tate quay ngựa để chạy một bên nàng. Hai người cùng phi ngựa chạy về trại. Nàng nhớ những lời anh ta đã nói hôm qua, nên sung sướng trước chiến thắng của mình. - Nó tuyệt không?

- Tuyệt. Và nếu nó vấp ngã gây chân nơi con suối ấy thì còn tuyệt hơn nữa, hay cô không nghĩ đến chuyện đó khi cho nó nhảy qua suối? Cô không thấy đá ở con suối ấy trơn trượt hay sao? Cô không nghĩ nó rất dễ bị trượt chân à? - Giọng anh ta vang lên trong không khí yên lặng của buổi sáng tinh mơ. Samantha nhìn anh ta với vẻ tức tối.

- Jordan, tôi biết cách điều khiển con ngựa.

- Thật không? - Anh ta giận dữ nhìn nàng. - Tôi rất nghi ngờ việc này. Cô nói biết cách tức là cô biết cách trình diễn, cô biết cách cho ngựa phóng như bay. Như thế cô chỉ làm hại cho con ngựa thôi. Đó là không nói đến việc cô hại mình. Nàng cười ngựa đi bên cạnh anh ta, muốn hét lớn vào mặt anh ta.

- Có phải anh nghĩ anh có thể làm tốt hơn không?

- Có lẽ tôi nghĩ không nên làm như cô. Con ngựa như thế nên dùng làm ngựa đua hay ngựa trình diễn. Nó không thuộc loại ngựa dùng trong trại chăn nuôi. Nó không thể để cho những người như cô, như tôi hay như bà Caro cưỡi. Nó phải để cho những người được huấn luyện chu đáo cưỡi, những người chuyên cưỡi ngựa thuần chủng, nếu không thì không nên để cho ai cưỡi nó hết.

- Tôi đã nói rồi, tôi biết cách cưỡi nó. - Giọng nàng cao lạnh lạnh trong không khí tĩnh mịch. Bỗng anh ta đưa tay chụp dây cương của nàng. Cả hai con ngựa tự động dừng lại bên nhau.

- Hôm qua tôi đã nói với cô rồi, cô không hợp với con ngựa ấy đâu. Cô sẽ làm nó bị thương hay cô tự giết mình.

- Thôi. - Nàng giận dữ nhìn anh ta. - Tôi đã làm thế chưa?

- Có lẽ lần sau cô sẽ mắc phải.

- Anh không xác nhận sự thật này à? Anh không tin phụ nữ có thể cưỡi ngựa giỏi như anh hay sao? Phải chăng việc này làm cho anh tức tối?

- Tức con khỉ. Cô là phụ nữ ở thành phố, cô đến đây để giải trí, vui chơi, làm “gái chăn bò” trong

vài tuần, cưới con ngựa như thế, cho nó nhảy qua những nơi cô không biết rõ... Tại sao những người như cô không ở lại tại những nơi thuộc về mình? Cô không thuộc về nơi đây! Cô không hiểu thế hay sao?

- Tôi hiểu rất rõ, bây giờ xin buông tay thả ngựa tôi ra.

- Tôi sẽ thả ngay.

Anh ta ném dây cương cho nàng và thúc ngựa chạy đi. Nàng cảm thấy như thể mình đã thua chứ không phải thắng. Nàng cười ngựa về trại, người bình tĩnh hơn. Nhưng nàng không biết tại sao những lời của anh ta làm cho nàng đau đớn. Trong lời anh ta nói đã có một điểm là sự thật. Nàng cho con Black Beauty nhảy qua suối là sai. Nàng không biết rõ địa thế ở đây, hay là không biết đủ để làm những việc liều lĩnh như thế. Nhưng dù sao thì nàng cũng cảm thấy việc ngồi trên lưng con ngựa hay để phi một hồi như gió khắp vùng là một điều tuyệt diệu.

Khi về đến trại, nàng cảm thấy cánh đàn ông đã tề tựu ở sân trại, nàng vội vã dẫn Black Beauty vào chuồng. Nàng sẽ kỳ cọ lau chùi nó một lát, đắp chăn lên mình nó rồi đi. Tối đó nàng sẽ kỳ cọ nó kỹ hơn, nhưng khi nàng vào đến chuồng, Tate Jordan đã đợi nàng ở đấy, cặp mắt xanh màu ngọc bích có vẻ hầm hầm tức giận, mặt anh ta cau có hơn trước, nhưng anh ta có vẻ cao hơn và đẹp trai hơn bất cứ người chăn bò nào trên bích chương quảng cáo và bỗng nàng liên tưởng đến chương trình quảng cáo xe hơi mới của công ty nàng. Anh ta làm người mẫu nam sẽ rất tuyệt, nhưng đây không phải là New York, không phải là nơi quảng cáo thương mại.

- Cô định sẽ làm gì với con ngựa ấy? - Giọng anh ta trầm, gắt gỏng.

- Lau chùi cho nó một lát rồi đắp chăn cho nó.

- Và thế là xong ư?

- Tạm thế. - Nàng biết anh ta muốn nói gì, bỗng nàng cảm thấy chột dạ. - Tôi sẽ quay lại để chăm sóc nó kỹ hơn.

- Khi nào? Mười hai giờ sau ư? Cô Taylor, không xong đâu. Nếu cô muốn cưới một con ngựa như Black Beauty, cô phải có tinh thần trách nhiệm với nó. Dẫn nó đi bộ cho nó mát, rồi kỳ cọ nó thật kỹ. Nếu thế cô phải mất một giờ, sau đó mới ra ngoài kia làm việc với những người khác được. Cô rõ chưa? Tôi biết cô không mấy nghe lời khuyên của người khác, nhưng những lời tôi vừa nói là lệnh, cô hiểu không?

Hay đấy chỉ lời nghe chơi cho vui thôi? Nàng nhìn anh ta, muốn tát mạnh vào mặt anh. Anh ta là con người đáng ghét, nhưng lại là người yêu ngựa, những điều anh ta vừa nói thật đúng.

- Tôi hiểu! - Mặt nàng sụp xuống, nàng nắm dây cương con ngựa để chuẩn bị dẫn nó đi. - Cô hiểu chắc không? - Nàng quay qua hét lớn vào mặt anh ta, nàng thấy mặt anh ta sáng lên một cách kỳ lạ. Anh ta gật đầu, bước đến chỗ con ngựa của mình, dây cương buộc lỏng lẻo trên chiếc cọc ở ngoài kho. - Tôi muốn biết hôm nay các anh sẽ làm việc ở đâu?

- Tôi không biết. - Anh ta đi qua mặt nàng. - Cứ tìm chúng tôi.

- Làm sao tìm?

- Cứ cho ngựa phi khắp trại mà tìm. Cô thích làm thế mà! - Anh ta cười mỉa mai, đi đến lấy ngựa rồi cười đi. Bỗng Samantha ước chi mình là đàn ông. Ngay lúc này, nàng muốn đánh anh ta, nhưng anh ta đã đi rồi.

Sau đó nàng phải mất hai giờ mới tìm ra họ. Hai giờ băng bụi lủi bở, theo những con đường mòn quen thuộc và bị lạc lối sang những con đường khác. Có lúc nàng phân vân không biết phải chăng Tate có ý đồ chọn công việc gần, khỏi phải đi xa để nàng không tìm ra họ. Nhưng cuối cùng, nàng đã tìm ra họ. Mặc dù trời tháng mười hai lạnh, nhưng sau khi đi nhiều nơi mà nàng nghĩ sẽ tìm ra họ, nàng cảm thấy nóng người dưới ánh nắng mùa đông. Nàng tìm ra hai nhóm làm việc ít người và một nhóm đông hơn, nhưng không thấy bóng dáng nhóm của Tate đâu hết.

- Cưỡi ngựa đi tìm vui không? - Anh ta hỏi, vẻ thích thú. Nàng dừng ngựa, con Navajo cào chân dưới đất.

- Tuyệt, cảm ơn. - Nhưng nàng cảm thấy đã chiến thắng khi tìm ra họ. Nàng nhìn cặp mắt màu ngọc bích sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Rồi không nói thêm một tiếng nào nữa, nàng thúc ngựa đến làm việc với những người đàn ông và sau đó một lát, nàng nhảy xuống ngựa, giúp mang một con bê mới sinh để vào chiếc vồng làm bằng tấm chắn. Con bò mẹ đã chết cách đó mấy giờ nên con bê trông có vẻ cũng khó sống nổi. Một người đàn ông đặt con bê nhỏ chỉ còn thở thoi thóp lên phía trước yên của mình và phi ngựa về chuồng bò, ở đây anh ta sẽ đem nó đến cho một con bò cái khác, hy vọng con bò cái này sẽ cho nó bú. Nửa giờ sau, Sam thấy một con bê khác, con này còn nhỏ hơn con trước và con bò mẹ rõ ràng đã bỏ đi nhiều giờ rồi. Lần này nàng không cần ai giúp sức, nàng tự đưa con bê vào vồng, rồi nhờ một công nhân khác đưa con bê lên trước yên ngựa của mình. Chàng công nhân trẻ này rất kinh ngạc trước hành động của nàng lo cứu sống con bê. Rồi không đợi ai ra lệnh, nàng phi ngựa chạy về phía chuồng nhốt bò chính.

- Cô có thể tự làm một mình được à? - Nàng giật mình nhìn lên, thấy Tate Jordan đang cưỡi ngựa chạy bên cạnh mình, con ngựa vá hai màu đen trắng lảng lẩy với con Appaloosa màu trắng nâu của nàng tạo thành một cặp đẹp mắt.

- Phải, tôi làm một mình được. - Nàng đáp rồi đưa mắt lo lắng nhìn con bê trên yên trước mắt mình. - Anh nghĩ con vật này có thể sống được không?

- Chắc khó sống. - Anh ta nói một cách tự nhiên rồi nhìn nàng. - Nhưng phải cứu thử xem. - Nàng gật đầu, thúc ngựa chạy nhanh hơn và anh ta quay ngựa lại. Mấy phút sau nàng đến chuồng nhốt bò, con bê bị mẹ bỏ rơi được đưa cho những người chuyên môn cứu chữa. Họ làm việc hơn một giờ, nhưng con bê vẫn không sống được. Khi nàng quay lại chỗ con Navajo đang đứng ở ngoài chuồng bò, nàng rơi nước mắt và rồi khi nhảy lên ngựa, bỗng nàng cảm thấy tức giận. Giận vì họ không cứu được nó, con vật bé nhỏ tội nghiệp không sống được. Nàng biết có nhiều con bê khác như nó, khi sinh ra thì mẹ chúng đã chết trong đêm giá lạnh, vì lý do này hay lý do khác. Các công nhân thường canh chừng những con bò gặp khó khăn trên các ngọn đồi, nhưng không tránh khỏi việc họ không thấy hết, nên hàng năm có nhiều con đã chết trên đồi. Những người khác cho đây là chuyện bình thường, nhưng Samantha thì không. Dù sao thì những con bê mồ côi này là hình ảnh của các trẻ em bị mồ côi trong xã hội, nàng không chịu được cảnh tượng khốn khổ này. Nàng cưỡi ngựa trở lại với những người khác, quyết tâm sẽ dốc hết sức để cứu sống con bê sau.

Chiều hôm đó nàng mang đến chuồng ba con bê nữa, nàng phi ngựa nhanh như cưỡi con Black Beauty vào lúc sáng, con bê bọc trong chắn. Đàn ông nhìn nàng vừa ngạc nhiên vừa thán phục. Nàng là cô gái trẻ đẹp, hành động kỳ lạ, cúi người trên cổ ngựa, trước đây không có người đàn bà nào trong trại Lord Ranch như thế, ngay cả bà Caroline Lord cũng không. Điều đặc biệt nữa là khi họ nhìn nàng cưỡi ngựa phi qua đồi, con Navajo bay qua nhanh thành một đường màu nâu cho đến khi họ không thấy nó đâu nữa. Họ nghĩ rằng Samantha rất có tài cưỡi ngựa. Nàng là kỵ sĩ như một ít người khác thôi. Tối đó, khi về nhà kho, họ nói đùa với nàng, trước đây họ không đùa như vậy.

- Cô thường cưỡi ngựa như thế à? - Lại Tate Jordan, mái tóc đen thò ra bù xù dưới chiếc mũ Stetson lớn màu đen, mắt sáng, râu bắt đầu mọc khắp mặt sau một ngày làm việc. Người anh ta toát ra vẻ đàn ông dũng mãnh khiến cho phụ nữ mỗi khi nhìn thấy anh ta đều dừng lại, như có một cái gì đấy làm cho họ nghet thở. Nhưng Samantha không bị anh ta làm cho mê mẩn như thế. Thái độ đi đứng có vẻ tự chủ của anh ta làm cho nàng bức tức. Anh ta rất tự tin vào công việc, vào cuộc sống của mình, tin người dưới quyền và ngựa luôn luôn phục tùng mình và có lẽ tin phụ nữ đều say mê mình. Nàng không đáp câu hỏi của anh ta một lát, rồi nàng gật đầu, cười nhạt.

- Vì có nguyên nhân chính đáng.

- Sáng nay cũng thế à? - Tại sao anh ta muốn nàng phải nói việc sáng nay. Nàng tự hỏi. Tại sao

anh ta quan tâm như thế?

- Sáng nay cũng có nguyên nhân chính đáng.

- Thật ư? - Cặp mắt màu xanh lục mãi nhìn theo nàng trong khi hai người cưới ngựa về nhà sau một ngày dài làm việc.

Nhưng lần này Samantha nhìn thẳng vào mặt anh ta, cặp mắt xanh của nàng nhìn vào cặp mắt xanh lục của anh ta.

- Phải, thật thế. Việc cưới ngựa nhanh sáng nay làm cho tôi cảm thấy sống lại, anh Jordan à. Nó làm cho tôi cảm thấy tự do. Từ lâu rồi tôi không cảm thấy được tự do như thế.

Anh ta khẽ gật đầu, không nói gì. Nàng không biết anh ta có hiểu không, hay không biết anh có quan tâm đến câu trả lời không, nhưng anh ta chỉ nhìn nàng lần cuối cùng rồi phi ngựa tới trước.

- Sáng nay cô không cưới con Black Beauty nữa à? - Tate hỏi.

Nàng leo lên lưng con Navajo, muốn đáp gay gắt với anh ta, nhưng chẳng thấy có lý do gì để làm thế, nên nàng chỉ cười và dịu dàng đáp:

- Không. Để cho nó nghỉ ngơi, anh Jordan à. Còn anh thì sao?

- Tôi không cưới ngựa thuần chủng, cô Taylor. -

Cặp mắt màu xanh lục nhìn nàng, cười với nàng. Con ngựa vá của anh ta nôn nóng nhảy chồm lên.

- Có lẽ anh nên cưới. - Nhưng anh ta không nói gì, thúc ngựa chạy đi để dẫn nhân công đi làm ở một nơi xa trại. Nhóm của họ đông hơn mọi khi, hôm nay Bill King và Caroline cũng cưới ngựa đi làm với họ. Nhưng Samantha không thấy hai người. Nàng bận làm công việc được giao và bây giờ đàn ông đã chấp nhận nàng. Nàng làm việc cật lực, phi ngựa rất giỏi, làm việc rất lâu, quyết tâm cứu sống những con bê mồ côi. Vì thế sáng nay nàng được nghe họ gọi: - Này cô ơi! Đến đây... Này Sam!... kìa Sam,... ngay bây giờ! - Không còn một tiếng "thưa cô Taylor" hai tiếng "thưa cô". Nàng đã quên thời gian, quên hết mọi thứ, chỉ biết công việc và những người chung quanh. Mãi cho đến bữa ăn tối đó, nàng mới có dịp nói chuyện với Caroline.

- Sam à, cháu thật tuyệt! - Bà rót cho Samantha tách cà phê thứ hai, rồi ngồi dựa vào lưng ghế một cách thoải mái. - Đáng ra cháu ngồi trong văn phòng ở New York, thiết kế những chương trình quảng cáo, ở trong căn hộ đẹp để khiến mọi người thêm muốn, thế mà cháu đến đây, đi lừa bò cái, mang những bê bệnh, chân dẫm trong phân, chữa hàng rào với đàn ông, tuân lệnh những công nhân mới học tới lớp năm, thức dậy từ lúc chưa bình minh, cưới ngựa cả ngày. Cháu biết không, nhiều người không hiểu được điều đó. - Đó là chưa kể chuyện nàng từng là vợ của người sáng giá nhất trên truyền hình, Caroline nghĩ. - Cháu nghĩ sao về việc cháu làm? - Caroline nhìn nàng, cặp mắt xanh long lanh. Samantha cười.

- Lần đầu tiên cháu đã làm được một việc có ý nghĩa mà cháu mơ ước từ lâu. Cháu thích công việc như thế này. Vả lại... - nàng cười rất trẻ con - cháu nghĩ, nếu cháu ở lại đây lâu, cháu sẽ cưới con Black Beauty lại.

- Ta nghe nói Tate Jordan không thích cháu cưới nó.

- Theo cháu thì anh ta không thích cháu làm việc gì hết.

- Cháu làm cho anh ta quá khiếp sợ phải không?

- Không phải đâu. Anh ta là người kiêu căng, nên còn lâu cháu mới làm cho anh ta khiếp sợ.

- Ta nghĩ anh ta không như thế đâu. Nhưng ta nghe anh ta nói là cháu cưới ngựa giỏi. Theo anh ta thì đó là lời khen.

- Sáng nay cháu cũng nghĩ thế. Nhưng anh ta thà chết còn hơn mở miệng khen ai.

- Anh ta cũng giống như những người khác ở đây thôi. Đây là thế giới của họ, Samantha à, không phải thế giới của chúng ta. Ở trại chăn nuôi, đàn bà là người phụ thuộc, là công nhân loại hai, còn đàn ông mới là vua.

- Như thế dì có thấy khó chịu không? - Samantha nhìn Caroline kinh ngạc, nhưng bà vẫn tỏ ra dịu dàng, có vẻ trầm tư, ánh mắt mơ màng.

- Không. Ta thích như thế. - Nhưng giọng bà dịu dàng một cách kỳ lạ. Bà nhìn Samantha, trông bà khi ấy có vẻ như một cô gái còn nhỏ. Chỉ trong nháy mắt, thái độ của bà đã nói lên vai trò của Bill King. Trên thực tế, ông ta đã điều khiển bà và bà thích thế. Bà đã sống như thế nhiều năm rồi. Bà kính trọng sức mạnh của ông ta, trọng bản chất nam nhi của ông, trọng phán xét của ông về trang trại và trong cách điều hành nhân sự của ông. Caroline là chủ trang trại,

nhưng chính Bill King ở phía sau bà, giúp bà điều hành công việc, lặng lẽ cầm cương đi với bà. Các công nhân trong trại kính nể bà, nhưng bà chỉ là phụ nữ. Chính Bill King mới là người làm cho họ làm việc. Và bây giờ chính Tate Jordan mới là người làm cho họ làm việc. Muốn cho đám đàn ông răm rắp tuân lệnh, người chỉ huy phải mạnh bạo, có tài tháo vát và biết việc. Người phụ nữ tiến bộ thường có sự thôi thúc trong lòng muốn chống lại sự chỉ huy này, nhưng họ không làm được. Sức mạnh của nam tính vẫn là vấn đề quan trọng trong việc này.

- Cháu có thích Tate Jordan không? - Câu hỏi thẳng thắn, kỳ cục, nhưng Caroline đã hỏi với vẻ thơ ngây khiến cho Sam cười to.

- Thích anh ta à? Chắc cháu không thích nổi. - Nhưng không phải là điều Caroline muốn biết, nàng nghĩ thế, nên nàng cười khe khẽ và ngồi dựa ra ghế. - Anh ta làm việc giỏi thật đấy. Cháu khâm phục anh ta về việc này, nhưng có vẻ anh ta là người không thể kết bạn thân thiết được, cháu nghĩ anh ta không thích cháu. Chắc dì muốn nói anh là người hấp dẫn, cháu thấy điều này đúng, nhưng đồng thời cũng là người khó gần. Anh ta kỳ dị lắm, dì Caro à. - Caroline gật đầu lặng lẽ. Trước đây bà đã từng nói thế với Bill King.

- Cái gì khiến dì hỏi cháu như thế? - Dĩ nhiên giữa hai người chẳng có gì hết, chẳng có gì để bà Caroline nghi ngờ hay tin chắc khi bà thấy họ làm việc với nhau suốt ngày.

- Ta không biết. Chỉ hỏi vì ta có cảm giác anh ta thích cháu. - Bà nói với vẻ giản dị như các cô gái trẻ thường nói.

- Cháu không tin thế. - Samantha cảm thấy vừa thích thú vừa nghi ngờ. Rồi nàng nói tiếp bằng giọng tin tưởng: - Nhưng lý do khiến cháu đến đây không phải vì thế. Mà cháu đến đây để quên người chồng bất nghĩa. Cháu không cần gá nghĩa với người này để quên người khác. Và dĩ nhiên ở đây không có ai để gá nghĩa cả.

- Cái gì khiến cháu nói thế? - Caroline nhìn nàng một cách kỳ lạ.

- Vì cháu và anh ta đều xa lạ với nhau. Cháu là kẻ lạ đối với họ và cháu nghĩ họ cũng cảm thấy xa lạ với cháu. Cháu không hiểu được tâm hồn của họ cũng như họ không hiểu tâm hồn của cháu. Không, - nàng thở dài nho nhỏ, - cháu đến đây để làm việc, dì Caro à, chứ không để chơi với những người chần bò. - Caroline cười trước từ ngữ nàng dùng, bà lắc đầu.

- Chuyện tình thường bắt đầu như thế. Không ai có ý định... - Bỗng Sam tự hỏi không biết phải chăng Caroline muốn nói với nàng chuyện gì đấy. Phải chăng bây giờ bà muốn xác nhận chuyện tình giữa bà với Bill King, nhưng bà không nói gì nữa và đứng dậy, đem đĩa để vào bồn rửa và mấy phút sau, bà tắt đèn trong bếp. Lucia Maria đã về lâu. Samantha ngỡ rằng mình đã làm cho Caroline không muốn nói tiếp nữa. Cửa lòng của bà đã lặng lẽ khép kín.

- Dì Caro à, sự thật thì hiện cháu đang yêu một người.

- Thật không? - Bà bỗng dừng lại, vẻ kinh ngạc. Bà đang hoang mang trong óc, tự hỏi Samantha đã yêu ai thì nàng đáp:

- Thật.

- Ta có thể hỏi cháu yêu ai được không?

- Được chứ. - Samantha tươi cười với bà. - Cháu yêu tha thiết con ngựa thuần chủng của dì. - Cả hai đều bật cười, rồi mấy phút sau họ chúc nhau ngủ ngon. Đêm nay Sam lại nghe tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại như những đêm trước. Bây giờ thì nàng tin chắc chính Bill King đã đến để ngủ đêm với Caroline, nàng tự hỏi tại sao họ không cưới nhau, vì nàng biết hai người đã chùng lén với nhau từ lâu. Có lẽ họ có lý do nào đấy. Có lẽ ông ta đã có vợ. Nàng cũng nghĩ đến câu hỏi của Caroline đã hỏi về Tate Jordan, nàng tự hỏi tại sao bà nghi Samantha bị anh ta thu hút. Nàng không bị anh ta lôi cuốn. Nếu có chăng thì chính việc anh ta làm cho nàng tức giận thôi. Hay anh ta đã thu hút nàng? Bỗng nàng đâm ra tự hỏi mình. Anh ta rất đẹp trai, như người quảng cáo thương mại... như người trong mơ. Nhưng anh ta không phải là người nàng mơ ước, mặc dù anh ta cao, ngăm đen và đẹp trai. Nàng cười với mình, bỗng trí óc quay về với John Taylor... John với mái tóc vàng xinh đẹp, chân dài, đôi mắt to có màu của ngọc xaphia. Hai

người đã sống với nhau rất tuyệt, rất sinh động, rất hạnh phúc, họ cùng làm việc với nhau... mọi việc... ngoại trừ việc yêu Liz Jones. John đã làm việc này một mình.

Ít ra nàng xưa đuổi được hình ảnh của anh ta ra khỏi trí óc, nàng mừng vì đã làm được thế và không xem chương trình truyền của John. Ít ra nàng không biết chuyện thai nghén của chị ta như thế nào, hay là khỏi nghe Liz cảm ơn hàng ngàn khán giả vì đã gửi tặng chị ta giày đan con nít, chăn móc crô-sê hay là “mũ hồng em bé”. Khi còn ở New York, mặc dù đau đớn, nhưng nàng không thể không xem chương trình trên truyền hình của John. Ngay cả khi nàng làm việc trẻ nàng cũng xem họ trên truyền hình. Trong người nàng như thể có cái đồng hồ báo giờ nằm ẩn đâu đó, cứ đến sáu giờ là nó reo, bắt nàng phải chạy đến tivi để xem chương trình của anh ta. Ít ra ở đây nàng đã không nghĩ đến chuyện xem tivi trong suốt một tuần. Và chỉ còn một tuần nữa thôi là đến lễ Giáng sinh và sau khi nàng đã qua được lễ Giáng sinh này - lễ Giáng sinh đầu tiên không có John - nàng biết rằng nàng sẽ sống mà không cần có anh ta. Và trong lúc chờ đợi đến ngày ấy, nàng phải làm việc từ sáng đến tối, theo những người chăn bò, ngồi trên lưng con Navajo mười hai giờ một ngày, tìm những con bê nhỏ mất mẹ, mang chúng về còn sống. Rồi ngày này qua ngày nọ, tháng nọ qua tháng kia, nàng sẽ hoàn thành công việc đó. Cuối cùng nàng sẽ trở lại cuộc sống bình thường. Nàng nhắm mắt để ngủ, tự khen mình một lần nữa là đã đi về miền Tây và lần này trong giấc mơ, ngoài Liz, John và Harvey Maxwell ra, nàng còn thấy những người khác nữa: đó là Caroline, đang cố sức nói cái gì đấy với nàng nhưng nàng không nghe rõ: Josh cười, ông ta luôn luôn cười và người đàn ông cao, tóc đen cười trên lưng con ngựa đen đẹp có ngôi sao trắng trên trán và hai chiếc tất dài trắng. Nàng ngồi trên ngựa phía sau anh ta, trên lưng ngựa không yên, tay ôm chặt anh, họ phi ngựa trong đêm tối. Nàng không biết họ đi đâu hay từ đâu đến, nhưng nàng biết nàng cảm thấy bình an khi họ cùng đi như thế. Khi đồng hồ báo thức reo đánh thức nàng dậy lúc bốn giờ ba mươi, nàng cảm thấy người khỏe một cách kỳ lạ, nhưng nàng không nhớ hết giấc mơ vừa rồi.

Như mọi khi, gần đến giờ nghỉ ăn trưa, Tate Jordan ra dấu báo cho mọi người biết và đám đông công nhân làm việc liền gọi nhau í ới để về nhà. Sam đi trong số họ, đùa với Josh về vợ con ông và nàng bị hai người đàn ông khác trêu. Một người nói rằng, có lẽ nàng bỏ chạy vì bị bạn trai đánh và anh chàng này “khi nghe nàng bỏ chạy hẳn bèn nói xấu nàng”. Còn người kia quả quyết rằng có lẽ nàng là bà mẹ của mười một đứa con và vì nấu ăn quá dở nên bị đuổi ra khỏi nhà.

- Các anh nói đúng hết. - Samantha cười với những người đàn ông đang cùng nàng cười ngửa về nhà. Sáng đó công việc dễ làm, họ quyết làm xong sớm hơn trước giờ ăn trưa. Hôm ấy là hai mươi một tháng mười hai, đêm đó sẽ có một bữa tiệc lớn mừng Giáng sinh tại đại sảnh, vợ con công nhân và ngay cả bạn gái của họ cũng được mời đến đấy. Đây là việc xảy ra hàng năm được mọi người ưa thích. Nó làm cho họ cảm thấy như ở trong một đại gia đình, được gắn bó, liên kết nhau vì tình thương yêu trang trại. - Đúng là tôi có mười lăm đứa con ngoại hôn và chúng đánh tôi, nên tôi phải chạy. Tại sao thế nhỉ?

- Sao, không có bạn trai à? - Ông già bấm giờ cười hô hố. - Cô đẹp như con ngựa huyền nhỏ mà không có bạn trai, ối trời ơi! - Mọi người bắt đầu so sánh nàng với con ngựa huyền có bờm và đuôi trắng, nhưng vì nàng thích ngựa nên nàng xem sự so sánh này như lời khen. Sự thật càng ngày nàng càng trông giống như con ngựa huyền. Tóc nàng dài sáng lên dưới ánh mặt trời, mặt rám nắng thành màu nâu đậm như mật. Hình ảnh ấy tuyệt đẹp, tất cả đàn ông trong trại đều nhận thấy thế, dù nói ra hay không. - Sam, đừng nói với tôi là cô không có bạn trai! - Ông già bấm giờ nhất quyết phủ nhận điều đó. Khi không có nàng gần đấy, một số đàn ông thường hỏi nhau điều đó.

- Không. Dĩ nhiên có mười lăm ông bố cho mười lăm đứa trẻ ngoại hôn, nhưng bây giờ - nàng cười với họ rồi nhún vai, quay đầu lại khi cười ngửa về nhà kho, nàng nói tiếp: - Tôi không xứng đáng cho người đàn ông nào hết.

Josh nhìn nàng đi với ánh mắt dịu dàng. Người đàn ông cười ngửa bên cạnh, nghiêng người sát ông và hỏi:

- Josh, chuyện cô ta có thật không? Cô ấy có con chưa?

- Theo chỗ tôi biết thì chưa.

- Có chồng chứ?

- Hết rồi. - Nhưng ông ta không nói gì thêm nữa. Một phần vì ông sợ Sam muốn họ tin chuyện nàng kể là thật, một phần vì chính ông cũng không biết gì nhiều hơn về nàng.

- Theo tôi thì cô ấy đến đây là vì chạy trốn cái gì đấy, - anh chàng chặn bò còn rất trẻ lên tiếng, anh ta then đỏ mặt.

- Có thể như thế, - Josh đáp rồi tiến lên trước.

Không ai muốn bàn về chuyện này. Lễ Giáng sinh đến rồi, họ còn nghĩ đến vợ con, còn chuyện của nàng thì mặc nàng. Dù mọi người đều có xu hướng hay bàn tán chuyện lạ xảy ra trong trang trại, nhưng họ vẫn cố sao để duy trì được không khí chung của toàn trại. Nhất là đàn ông trong trại, họ muốn nắm giữ vai trò cố vấn, họ thường cho họ có vai trò cao hơn, họ muốn có đời sống riêng tư, không thích tò mò tọc mạch chuyện của người khác. Hầu hết đàn ông không bàn chuyện đời tư của người khác, mà chỉ xoay vào việc chăn nuôi gia súc và công việc trong trại. Sam biết thế nên nàng cảm thấy được yên ổn khi sống với họ. Vì thế đây là lý do khiến nàng đến đây. Ở đây sẽ không có ai hỏi về John, về Liz hay tại sao nàng không có con, nàng cảm thấy như thế nào khi bị chồng ly dị... “Bà Taylor, chồng bà bỏ đi lấy người khác, bà nghĩ sao về chuyện này...”. Ở New York nàng thường gặp những câu hỏi như thế. Còn bây giờ thì hết.

- Hẹn gặp lại bác! - Nàng vui vẻ chào Josh rồi vội vã đi về phía ngôi nhà lớn. Nàng sẽ đi tắm, thay quần jeans sạch, rồi đến đại sảnh, nàng đã hứa sẽ đến đây để trang hoàng giúp họ cây

Giáng sinh. Đã có nhiều nhóm tự nguyện làm các công việc tổ chức ngày lễ, từ việc hát thánh ca mừng Giáng sinh cho đến làm bánh mừng Giáng sinh. Ở Lord Ranch không có ai không tham gia vào lễ Giáng sinh.

Khi nàng đi vào nhà, Caroline đang cau mày suy nghĩ trước cuốn sổ kế toán lớn. Samantha lặng lẽ đến phía sau bà, ôm ghì bà thật mạnh.

- Ôi! Cháu làm ta giật mình!

- Sao dì không nghỉ ngơi thư giãn một lát? Lễ Giáng sinh mà?

- Trông ta như đồ “dị hợm” phải không? - Caroline nhoẻn miệng cười vui vẻ. - Gọi ta là đồ “cù lần” được chưa?

- Chưa. Đợi đến ngày mai mới biết. Ngày mai nếu dì để cho các bóng ma của Giáng sinh cũ ám ảnh, chúng cháu mới gọi như thế.

- Ồ, chỉ một chút thôi. - Caroline gấp sổ đẩy sang một bên, vẻ trầm tư. Bà bỗng nhớ lại thời còn ở Holly-wood và những ngày lễ Giáng sinh tuyệt vời ở đấy. Samantha nhìn bà, nàng biết bà đang nghĩ đến chuyện gì.

- Dì vẫn còn nhớ ngày ấy chứ? - Nàng hỏi, ý nàng muốn nói: “Dì còn nhớ đến chồng phải không?”. - Bỗng mắt nàng có vẻ buồn bã. Như thể nàng muốn biết bà nhớ bao lâu mới hết.

- Không. - Caroline trả lời. - Sau khi đến lập nghiệp ở đây, ta không tin ta còn nhớ. Thật cũng kỳ lạ, điều này khác với tâm hồn ta. Ta không biết ta đã hết nhớ khi nào, nhưng chắc chắn khi đến đây thì đã hết nhớ. Ở đây ta rất hạnh phúc, Samantha à. Ta đã tìm ra được đúng chỗ để đến.

- Cháu biết. Cháu thường nghĩ như thế về dì. - Nàng ganh tỵ với bà. Sam chưa tìm ra được đúng chỗ cho mình. Nàng chỉ có căn hộ mà nàng đã từng ở chung với John Taylor. Sam không có gì để sống riêng tư cả.

- Sam, cháu nhớ New York nhiều lắm phải không? Sam khẽ lắc đầu. - Không, không nhớ New York.

Mà chỉ nhớ một vài người bạn. Ông bạn Charlie và vợ anh ấy, Melinda, với ba đứa con trai của họ. Một đứa là con đỡ đầu của cháu. - Bỗng nàng cảm thấy cô độc, trơ trọi một mình, nhớ những người nàng đã chia tay. - Và có lẽ nhớ ông chủ của cháu nữa, ông Harvey Maxwell. Ông ấy là giám đốc thiết kế của công ty quảng cáo CHL. Ông ấy giống như cha cháu. - Rồi bỗng khi nhắc lại những người nàng thương nhớ, nàng cảm thấy lòng cô đơn lạnh lẽo và đột nhiên nàng nghĩ đến John, nghĩ đến những ngày lễ Giáng sinh đầu tiên không có anh ta. Tự nhiên nước mắt ứa ra, nàng phải quay mặt đi, nhưng Caroline đã thấy, bà liền dịu dàng nắm bàn tay nàng.

- Rồi sẽ ổn thỏa hết. Ta hiểu... - Bà ôm Samantha kéo vào lòng. - Ta nhớ ta cũng đau khổ như cháu khi chồng ta mất. Năm ấy cũng rất khó khăn cho ta. - Bà yên lặng một lát mới nói tiếp: - Nhưng mọi việc đều đã trở lại bình thường. Chỉ có điều là phải có thời gian. - Sam chỉ gật đầu, rồi hai vai nàng rung nhẹ, nàng cúi đầu dựa lên vai Caroline và một lát sau, nàng hít mũi, nhích người ngồi thẳng lại.

- Cháu xin lỗi. - Nàng cười bối rối, nước mắt giàn giụa. - Cháu sốt mướt quá. Cháu không hiểu tại sao lại như thế này.

- Vì lễ Giáng sinh và vì cháu đã lấy anh ta lâu lắm rồi. Sam à, chuyện ấy bình thường thôi. Lạy Chúa, cháu buồn là phải, biết làm sao được? - Nhưng cứ mỗi lần bà nhớ đến khi nghe tin John bỏ Sam, bà lại tức giận việc anh ta đã làm. Tại sao anh ta có thể bỏ người phụ nữ tuyệt vời này để chạy theo con người lạnh lùng ấy? Đêm kia bà đã lên xem truyền hình để xem tình hình thế nào mà anh ta bỏ Sam để lấy cô ta. Bà chỉ thấy lý do duy nhất làm cho anh ta chọn cô ta là vì cô ta đã có con với anh ta. Nhưng đấy không phải là lý do làm cho anh ta phải mất trí để bỏ Sam. - Cháu định đến giúp trang hoàng cây Giáng sinh phải không?

Sam gật đầu và cười vui vẻ trở lại. - Cháu đã hứa sẽ làm bánh bích quy, nhưng chắc dì nghi ngờ việc này. Đàn ông làm việc với cháu trêu cháu rằng đàn bà cưỡi ngựa như cháu có lẽ không nấu

nướng được. Và khổ nhất là họ nói đúng. - Cả hai cùng cười, Sam hôn nhẹ dì Caro và ôm ghì bà lần nữa. - Cảm ơn dì. - Nàng nói.

- Cảm ơn gì? Đừng nói vậy.

- Cảm ơn dì đã làm bạn với cháu. - Nàng thả bà già ra và nước mắt cũng chảy ra trên mắt bà Caroline.

- Đồ quý. Đừng cảm ơn vì ta là bạn của cháu. Nếu không ta sẽ không chơi với cháu đâu! - Bà cố làm ra mặt giận nhưng không làm được, rồi mời Sam ra khỏi phòng để đi trang hoàng cây Giáng sinh. Nửa giờ sau, Sam ở nơi phòng ăn chính, đứng trên cái thang cao, treo những vật trang hoàng đủ màu xanh đỏ trắng vàng lục bạc. Ở những cành thấp có trẻ em làm giúp, chúng treo những đồ trang sức bằng giấy nho nhỏ do chúng làm ra. Có nhóm người lớn xâu bắp rang và trái man viết quất lại với nhau thành chuỗi, đàn ông đàn bà đứng quanh một vòng để chọn đồ trang hoàng, họ bàn tán ồn ào và con họ còn làm ồn hơn nữa. Người tụ tập thành đám đông vui vẻ, phụ nữ chuyền quanh những tô lớn đựng bắp rang, những đĩa lớn đựng bánh sôcôla hạnh nhân, những hộp đựng bánh bích quy, tất cả đều được làm ở trong trại hay từ “nhà” gửi đến. Mọi người đều làm việc trong tinh thần chào đón lễ Giáng sinh, ngay cả Tate Jordan cũng đến. Anh ta bằng lòng treo ngôi sao lên đỉnh cây Giáng sinh vì anh là người to cao nhất trong trại. Trên mỗi vai, anh ta công một đứa bé, còn cái mũ Stetson đen móc trên cái móc ở cửa. Khi đến gần cây Giáng sinh, anh ta mới thấy Samantha, anh ta bèn để mấy đứa bé xuống đất và cười chào nàng. Nàng đang đứng trên cái thang, nên cao hơn anh.

- Kia, Sam, họ bắt cô trang hoàng à?

- Đương nhiên. - Nàng cười, nhưng nụ cười đã có vẻ tươi vui hơn hồi nãy nhiều, nụ cười hồi nãy còn mang vẻ nuối tiếc quá khứ. Anh ta liền mượn cái thang và leo lên để treo ngôi sao màu vàng khổng lồ lên ngọn cây. Anh ta còn treo thêm trên đó vài hình thiên thần, vài quả bóng Giáng sinh màu sáng, chỉnh lại những ngọn đèn rồi bước xuống, trả thang cho Samantha. - Rất đẹp.

- Cao như tôi cũng có vài điểm lợi. Cô muốn uống cà phê không? - Anh ta nói một cách thân thiện, như thể họ là bạn bè và lần này khi nàng trả lời, nụ cười trên môi nàng càng sinh động vui vẻ hơn nữa.

- Muốn chứ.

Anh ta quay lại với hai tách cà phê, vài cái bánh bích quy và đưa thêm cho nàng một số đồ trang hoàng để nàng treo trên cây. Nàng đứng trên thang mà ăn bánh, uống cà phê và anh đề nghị nàng treo quả bóng ở đâu. Cuối cùng, khi anh ta đề nghị nàng nên treo vị thiên thần nhỏ bằng bạc ở đâu, thì nàng cười thoải mái với anh ta.

- Này Jordan, có phải anh thường ra lệnh cho người khác làm hay không?

Anh suy nghĩ một giây rồi gật đầu.

- Phải, chắc thế.

Nàng hớp một chút cà phê rồi nhìn anh ta.

- Anh không thấy việc này làm cho người ta khó chịu à?

- Không. - Bỗng anh ta nhìn thẳng vào mặt nàng.

- Thế cô... thấy việc ra lệnh làm cho người ta bức mình à? - Anh ta nghĩ nàng cũng thường ra lệnh cho người khác làm việc. Nhìn nàng, người ta thấy nàng có phong thái của kẻ thường ra lệnh.

Nàng trả lời ngay: - Phải, rất bức.

- Và vì thế mà cô đến đây phải không? - Câu hỏi rất thẳng thắn. Nàng nhìn anh ta một lát mới đáp.

- Đúng một phần. - Nghe nàng đáp, anh ta phân vân tự hỏi phải chăng nàng có chuyện gì khủng hoảng tinh thần. Anh tin chắc nàng đến trại là có lý do gì rất gay gắt và tin đây không phải là trường hợp bình thường người vợ bỏ nhà ra đi. Nhưng không thấy có dấu hiệu gì cho thấy nàng là người bất bình thường. Anh không có chứng cứ gì xác thực.

- Samantha, khi cô không làm việc tại trại chăn nuôi ở California nữa thì cô làm gì?

Nàng không muốn trả lời câu hỏi của anh ta, nhưng nàng thích tính tình cởi mở của anh. Nàng không muốn trả lời khó chịu khiến anh ta thất vọng để dẫn đến chỗ phá tan bầu không khí thân mật đang được họ nhen nhúm. Đây là người đàn ông nàng thích và kính trọng, tuy thỉnh thoảng nàng thấy ghét cách cư xử của anh ta, nhưng nàng tin anh ta làm việc rất tốt. Bây giờ gây xích mích làm gì?

- Tôi viết bài quảng cáo thương mại trên truyền hình. - Câu trả lời tóm tắt ngắn gọn công việc của nàng, nhưng chính sự đơn giản hóa vấn đề này lại bắt đầu việc khác. Xét chức năng của nàng trong công ty Crane, Harper và Laub, nàng chẳng khác gì chức phó đốc công. Nghĩ thế bỗng nàng tủm tỉm cười.

- Có gì vui mà cô cười thế? - Anh ta ngạc nhiên hỏi.

- Không có gì. Tôi thấy công việc chúng ta có vài phương diện giống nhau. Tại công ty quảng cáo của tôi có người tên là Harvey Maxwell. Ông ta xem như Bill King. Ông ta già rồi và ngày nào đó ông ta sẽ về hưu và... - Bỗng nàng ân hận vì đã nói điều này. Nếu Tate Jordan nghĩ rằng nàng sắp thay thế công việc quản lý của đàn ông, thì chắc anh ta sẽ tức nàng, nhưng anh ta cười khi thấy nàng bỗng dừng câu chuyện nửa chừng và giục nàng.

- Nói tiếp đi chứ.

- Nói cái gì? - Nàng làm ra vẻ dửng dưng.

- Nói cô sẽ thay thế ông ấy.

- Cái gì làm cho anh nghĩ thế? - Mặc dù da nàng rám nắng nhưng vẫn thấy nàng đỏ mặt. - Tôi không nói thế.

- Cô khỏi nói tôi cũng biết. Cô nói công việc của chúng ta giống nhau. Vậy cô cũng là phó đốc công, phải không? - Không hiểu sao nàng cảm thấy anh ta có vẻ vui, như thể điều này làm anh khoái trá. - Rất tuyệt. Cô thích công việc cô làm không?

- Thỉnh thoảng. Nhưng nhiều lúc công việc cũng bề bộn, rắc rối khiến tôi đâm ghét.

- Ít ra, cô cũng khỏi cưỡi ngựa mười hai giờ dưới trời mưa.

- Cũng có. - Nàng cười đáp. Bỗng nàng thấy ngạc nhiên, tò mò muốn biết thêm về anh chàng to lớn nhưng hiền lành này. Mới đầu, nàng thấy anh ta hết sức gay gắt, hống hách và khi thấy nàng cưỡi con Black Beauty, anh ta nổi giận. Nhưng bây giờ trông anh ta khác khi ấy, anh ta đứng uống cà phê, ăn bánh bích quy bên cạnh cây Giáng sinh với vẻ rất hiền lành. Nàng nhìn anh ta một lát và muốn hỏi anh ta vài điều. Nàng cảm thấy chẳng có gì để mất khi hỏi chuyện anh ta. Anh ta đứng với vẻ hiền từ, không có lý do gì để giận dữ. - Xin hỏi anh việc này. Tại sao khi thấy tôi cưỡi con Black Beauty anh tức giận như thế?

Anh ta đứng yên lặng một lát, rồi để tách cà phê xuống và nhìn thẳng vào mặt nàng. - Vì tôi nghĩ là cô cưỡi con ngựa ấy rất nguy hiểm.

- Vì anh nghĩ tôi không đủ sức để cưỡi nó phải không? - Lần này nàng hỏi không phải vì thách thức anh ta, mà là câu hỏi thẳng thắn và anh ta cũng trả lời thẳng thắn.

- Không, tôi biết cô cưỡi ngựa giỏi vào hôm đầu tiên. Thấy cách cô ngồi trên lưng con Rusty dưới trời mưa tầm tã mà lại còn làm việc khi cưỡi con ngựa già ấy, tôi biết cô là người cưỡi ngựa giỏi. Nhưng cưỡi con Black Beauty lại là chuyện khác. Cưỡi nó cần phải có sức mạnh, phải cẩn thận mà tôi tin cô không chịu đựng nổi lâu các yêu cầu ấy. Thực vậy, tôi tin cô không bền. Một ngày nào đó con ngựa đó sẽ giết chết người nào đó. Tôi không muốn chuyện đó xảy ra cho

cô. - Anh ta dùng một lát mới nói tiếp, giọng khàn khàn. - Đáng ra bà Caroline không nên mua con ngựa đó. Nó làm cho tôi sợ. - Rồi anh ta lấy giọng dịu dàng nói tiếp khiến nàng ngạc nhiên: - Tôi không muốn cô cười nó lại lần nữa. - Nàng không nói gì, một lát sau nàng quay mặt đi chỗ khác. - Nhưng cô không thích thế, phải không? Cô không thích đảo ngược sự thách thức, không muốn làm việc gì không nguy hiểm, phải không? Nhất là hiện giờ.

- Cái gì làm cho anh có ý nghĩ như thế? - Nàng rất kinh ngạc trước điều nàng vừa nói.

Khi trả lời, anh ta nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Tôi có cảm giác cô mất cái gì đấy rất quý đối với cô... có thể cô mất người nào đấy... đây là lý do duy nhất thường khiến chúng ta có hành động như thế. Có lẽ vì thế mà cô coi thường mạng sống của mình. Cô cười con ngựa hung dữ như quỷ, có lẽ cũng vì thế. Tôi muốn cô cười bất kỳ con ngựa nào trong trại, chứ đừng cười con ngựa ấy. Nhưng tôi nghĩ cô sẽ không nghe lời tôi đâu, cô sẽ không từ bỏ ý muốn cười con ngựa đực thuần chủng ấy. - Khi anh ta nói hết, nàng không biết trả lời sao và cuối cùng, khi nàng cất tiếng nói lại, giọng nàng khàn khàn.

- Anh nói đúng về nhiều vấn đề, Tate à. - Tên của anh ta được thốt ra trên môi nàng nghe thật mới lạ, nàng đưa mắt nhìn anh, giọng bỗng trở nên dịu dàng hơn. - Tôi sai lầm khi cười nó... sai lầm trong việc này. Sáng hôm ấy, tôi thật liều lĩnh. - Rồi sau một lát im lặng, nàng nói tiếp: - Tôi không hứa với anh tôi sẽ không cười nó lại, nhưng khi cười, tôi sẽ rất thận trọng. Tôi xin hứa với anh như thế. Cười vào lúc ban ngày, chạy trên vùng đất tôi biết, không nhảy qua khe đá hay qua suối nước mà tôi không biết rõ...

- Lạy Chúa, hợp lý quá! - Anh ta nhìn nàng, cười thoải mái. - Tôi rất ấn tượng! - Anh trêu nàng và nàng cười rất tươi.

- Anh ấn tượng là phải. Anh không thể tượng tượng ra những trò cười ngựa điên cuồng của tôi trong những năm qua đâu.

- Cô phải chấm dứt những trò nguy hiểm như thế, Sam à. Cô không đáng phải trả giá quá đắt vì những trò như thế này. - Cả hai đều im lặng trong một lúc. Hai người đều biết những tai nạn xảy ra do cười ngựa gây nên cho nhiều người. Nhiều người cười ngựa bị ngã đã trở thành tàn phế, ngồi xe lăn suốt đời. - Tôi không hiểu tại sao dân miền Đông thích trò cười ngựa nhảy qua chướng ngại vật như thế. Lạy Chúa, cô sẽ tự giết mình thôi, Sam à. Có đáng cho ta phải làm như thế không?

Nàng nhìn vào mắt anh ta. - Vấn đề có quan trọng không?

Anh ta nhìn nàng gay gắt một hồi lâu. - Có lẽ bây giờ vấn đề không quan trọng cho cô, nhưng một ngày nào đó nó sẽ rất quan trọng. Đừng làm những việc gì điên khùng. Cô không thay đổi được tình thế đâu. - Nàng nhe gật đầu và cười. Anh ta là người sâu sắc lạ lùng, nàng thấy anh ta có nhiều đức tính mà trước đây nàng không nhận ra. Mới đầu nàng chỉ thấy anh ta như là người phò đốc công có khả năng và độc đoán. Bây giờ nàng thấy anh ta sống lăn lộn với đời, va chạm với nhiều người, nhiều chủ trại và công nhân trong trại, sống và làm việc, thành công và thất bại cho đến ngày xuôi tay, những kinh nghiệm này không phải là vô ích. Anh ta đã học được rất nhiều trong cuộc sống gian khổ, để hiểu lòng người... công việc này không phải đơn giản. - Uống thêm cà phê nữa không? - Anh ta lại nhìn nàng, mỉm cười và nàng lắc đầu.

- Thôi, cảm ơn Tate. - Lần này tên anh được thốt ra một cách dễ dàng hơn. - Tôi phải đi làm việc khác. Phải đi giúp nhà bếp làm bánh bích quy. Còn anh thì sao? - Anh ta cười thoải mái, cúi người gần sát tai nàng, nói nhỏ.

- Tôi làm ông già Noel. - Giọng anh vừa hân hoan vừa bối rối.

- Cái gì? - Nàng hỏi, nhìn anh ta với vẻ thích thú, ngạc nhiên, phân vân không biết có phải anh ta nói đùa hay không.

- Tôi làm ông già Noel. - Anh ta nói lại, nho nhỏ chỉ vừa cho nàng đủ nghe, rồi cúi miệng sát tai nàng, anh nói tiếp: - Hàng năm tôi phục sức thành ông già Noel đem quà của bà Caroline đi phát cho các em bé. Tôi đóng vai ông già Noel.

- Ôi Tate, anh làm ông già Noel ư?

- Vì tôi cao nhất ở đây, nên đóng vai trò ấy rất hợp. - Anh viện cớ để làm cho việc có vẻ bình thường, nhưng trông anh ta có vẻ thích vai trò này. - Các em bé đáng được hưởng niềm hạnh phúc này. - Bỗng anh ta nhìn nàng và hỏi: - Cô có con không?

Nàng khẽ lắc đầu, mắt cố giữ vẻ tự nhiên, không để lộ tâm trạng trống rỗng trong lòng. - Còn anh? - Nàng quên lời Josh đã nói về những chuyện rĩ tai giữa nhiều người trong trại.

- Tôi có một đứa con. Hiện nó đang làm việc tại một trại chăn nuôi ở gần đây. Thằng bé rất tốt.

- Nó có giống anh không?

- Không, không giống tý nào hết. Nó nhỏ và có tóc đỏ như mẹ nó. - Anh cười, nghĩ đến con trai với tâm trạng tự hào.

Nàng cất giọng khàn khàn nói với anh ta.

- Anh thật may mắn.

- Tôi cũng nghĩ như thế. - Anh ta cười. Rồi hạ thấp giọng, anh ta nói tiếp giọng dịu dàng. - Nhưng đừng lo, người đẹp, rồi có ngày cô cũng được may mắn cho mà xem. - Anh ta chạm nhẹ tay lên vai nàng rồi đi.

- Ông già Noel... Ông già Noel... đến đây...

- Đợi một lát, Sally. Cháu cứ ngồi yên ở góc phòng bên ấy rồi ông sẽ sang. - Tate Jordan đeo bộ râu trắng nặng trĩu, mặc bộ áo quần bằng nhung đỏ, đi thủng thẳng quanh phòng, dừng lại trước từng em bé, đưa quà tặng cho các cháu, đưa bánh kẹo rồi ôm ghì chúng, thậm chí còn hôn chúng. Đây là ưu điểm của Tate Jordan, ưu điểm này không ai biết ngoại trừ những người đã thấy anh ta làm như thế này hàng năm vào lễ Giáng sinh ở trong trại. Chỉ nhìn anh ta cười khúc khích, đi nhún nhảy và lời quà trong cái bao lớn ra là mọi người đều tin đó là ông già Noel. Nếu chiều đó mà nàng không được anh ta nói trước, thì bây giờ nàng khó mà nhận ra chính anh ta đóng vai ông già Noel. Ngay cả khi anh ta nói chuyện và cười với các em bé, giọng anh ta cũng khác. Anh ta khuyên các cháu phải ngoan với bố mẹ, đừng chọc ghẹo các em bé gái, phải làm bài tập và đừng hành hạ chó mèo. Hình như chuyện của ai anh ta cũng biết, dĩ nhiên công việc này không khó trong trại chăn nuôi. Nhưng khi các cháu chạm đến anh ta, hay anh ta chạm đến chúng, chúng đều hết sức hân hoan, thậm chí Samantha cũng say mê tiếng chào “hô hô hô” kỳ diệu của anh. Anh đóng vai ông già Noel suốt mấy tiếng đồng hồ và khi đóng xong, sau khi đã ăn một đĩa bánh bích quy và uống sáu ly sữa, anh chào “hô hô hô” lần cuối rồi biến mất về phía nhà kho và năm sau người ta mới gặp ông già Noel lại.

Bốn mươi lăm phút sau, anh ta xuất hiện lại trong đại sảnh, không hóa trang, bụng không độn to, không đội tóc giả màu trắng và không mặc bộ áo quần đỏ. Anh ta đi qua đám đông, không ai chú ý đến anh ta vì mọi người đang ngắm các món quà, các con búp bê, họ thọc léc chọc ghẹo các em bé. Anh đi đến chỗ Samantha đứng với Bill và Caroline, nàng mặc chiếc váy nhung đen và cái áo có viền đăng ten rất đẹp. Nàng buộc tóc lỏng lẻo ra phía sau gáy với dải vải nhung đen. Từ khi đến đây, bây giờ là lần đầu nàng trang điểm.

- Sam, có phải cô đây không? - Anh ta trêu nàng sau khi đã nhận của bà chủ một ly rượu Punch và cảm ơn bà nồng nhiệt.

- Tôi cũng nói với anh như thế. - Nàng đáp rồi bằng giọng dịu dàng, nàng nói tiếp. - Anh đóng vai thật tuyệt vời. Có phải năm nào anh cũng tuyệt như thế không?

- Mỗi năm mỗi cải tiến. - Anh ta cười sung sướng. Vai trò ông già Noel thường làm cho anh ta ngoan đạo.

- Con trai anh có mặt ở đây không?

- Không. - Anh vội lắc đầu. - Chủ của Jeff không rộng lượng như chủ của tôi. - Anh cười với Samantha. - Đêm nay nó còn làm việc.

- Thế thì bậy quá. - Nàng có vẻ thất vọng.

- Ngày mai tôi sẽ gặp nó. Ổn thôi. Bây giờ nó lớn rồi. Nó không có thì giờ dành cho bố già của nó. - Nhưng anh không tức giận con về việc này. Anh ta sung sướng khi thấy con trở thành đàn ông. Bỗng anh muốn hỏi tại sao Samantha không có con. Suốt cả buổi tối, anh ta thấy nàng nhìn chăm chú các cháu với vẻ thèm thuồng. Nhưng anh ta nghĩ không nên hỏi những chuyện riêng tư, nên quay sang hỏi nàng về New York.

- Ở đây lạnh hơn ở đây nhiều, nhưng tôi thấy không có nơi nào mừng lễ Giáng sinh vui vẻ, có nhiều ý nghĩ như ở đây.

- Ở California cũng không có gì đáng chú ý đâu. Chỉ có ở đây mới khác, mới có ý nghĩa, tất cả đều nhờ công lao của bà Caroline Lord. - Samantha gật đầu, lần này họ nhìn nhau khi cười.

Lát sau, Samantha gặp vợ của Josh và hai người con đã lập gia đình của ông ta. Nàng còn gặp những người đàn ông cưới ngựa đi làm với nàng trong hai tuần qua, họ bến lên đưa vợ hay bạn gái đến giới thiệu với nàng, có người còn đưa con trai con gái và cả cháu đến chơi nữa. Từ khi nàng đến đây, bây giờ là lần đầu nàng gặp họ và nàng cảm thấy thương mến gần gũi họ ngay.

- Cháu thấy như thế nào Sam, có khác những buổi lễ Giáng sinh trước đây của cháu không? - Caroline hỏi, bà cười thân mật với nàng, Bill đang đứng bên cạnh bà.

- Rất khác. Và cháu rất thích.

- Ta sung sướng thấy cháu thích. - Một phút sau, Caroline đến ôm ghì nàng, chúc nàng Giáng sinh vui vẻ. Rồi sau đó Sam thấy bà biến mất và một lát sau ông đốc công già cũng vậy. Nàng không biết những người khác có để ý như nàng không, nhưng nàng không nghe ai xâm xì gì về chuyện này. Nàng phân vân không biết có phải nàng tò mò như thế là không tốt hay không. Có lẽ làm thế không tốt, nhưng mấy ai không tò mò.

- Một há? - Nàng nhận ra giọng người hỏi là của Tate Jordan. Nàng quay qua nhìn anh ta và gật đầu.

- Tôi định vào trong nhà. Tôi tìm dì Caro, nhưng chắc bà ấy đi mất rồi. - Bà ấy thường lặng lẽ lên đi như thế để khỏi làm cho mọi người mất vui. - Anh ta nói với vẻ đầy thần phục. Anh ta có cùng quan điểm với Sam. - Cô cũng sắp đi phải không? - Sam gật đầu và không làm sao ngăn được cái ngáp. - Thôi, đi ngủ cho khỏe. Tôi đưa cô về nhà.

- Người chỉ huy công việc mà đề nghị đưa tôi về như thế, làm sao tôi dám từ chối? Vào cuối ngày làm việc mà tôi không ngã ngựa nằm bất tỉnh thì cũng kỳ lạ thật.

- Có vài lần - anh cười vui với nàng, - tôi cứ nghĩ thế nào cô cũng té. - Rồi anh ta cười to. - Hôm đầu tiên, tôi nghĩ nếu cô có chết trên yên ngựa, cô cũng kiên trì đến cùng.

- Đúng thế. Josh phải mang tôi về nhà.

- Và sau đó cô vẫn cười cho được con Black Beauty! Cô thật say mê nó. - Vì con ngựa... đúng thế! - Anh ta có vẻ không vui khi nghe nàng nói, liền thay đổi đề tài. Hai người cùng sánh bước trong đêm tối giá lạnh. - Trời như sắp đổ tuyết.

- Phải, nhưng có lẽ chưa đâu. Tôi hy vọng chưa. - Anh ta nhìn lên bầu trời nhưng có vẻ không lo sợ trời sa tuyết. Ngay khi ấy, họ đến cửa tòa nhà lớn nơi Sam ở.

Samantha ngần ngừ một lát mới mở cửa rồi bước sang một bên, đưa mắt nhìn anh chàng cao to tóc đen.

- Mời anh vào nhà uống ly vang hay tách trà cho vui, bằng lòng không, Tate? - Nhưng anh ta lắc đầu ngay, như thể nàng vừa đề nghị điều gì quá đáng, khiến anh ta không thể chấp nhận được.

Nàng cười nhìn anh ta và nói tiếp: - Xin hứa là tôi không tấn công anh đâu. Tôi ngồi ở ghế khác, xa anh. - Anh ta phá lên cười thật lớn, nàng thấy anh ta thật khác xa với người đàn ông mà nàng đã cùng làm việc trong hơn hai tuần qua.

- Không phải tôi sợ cô tấn công, mà tôi muốn tiếng tốt cho trại. Đây là nhà của Caroline. Không hợp cho tôi... thật khó nói...

Samantha nhìn anh ta, nàng cười sung sướng.

- Anh có muốn tôi đánh thức bà ấy dậy để bà thân hành mời anh vào không?

Anh ta tròn xoe mắt: - Không cần, xin cảm ơn cô. Để khi khác.

- Đồ nhát gan. - Trông nàng như cô gái còn bé, và anh ta cười.

Vì đã quen dậy sớm trong mười ngày qua, nên sáng hôm sau Samantha cũng thức dậy lúc bốn giờ ba mươi. Nàng cố nằm yên để ngủ, nhưng sau một giờ nằm nhắm mắt tâm trí vẫn nghĩ miên man, nên nàng đành ngồi dậy, bước ra khỏi giường. Ngoài trời vẫn còn tối, sao lấp lánh đầy trời, nhưng nàng biết chỉ trong vòng chưa đầy một giờ nữa thôi, cuộc sống trong trại sẽ bắt đầu. Sáng ngày lễ Giáng sinh hay không thì sức vật vẫn cựa quậy, đàn ông trong trại phải vào chuồng ngựa để săn sóc chúng, dù không có ai cười chúng chạy ra đồi.

Samantha lặng lẽ đi chân trần xuống bếp, cắm phích điện bình pha cà phê, rồi ngồi chờ trong nhà bếp tối tăm, để cho trí nhớ quay về với tối hôm qua. Đêm qua là một buổi tiệc Giáng sinh tuyệt vời nàng đã cùng tham dự với những người khác. Giống như đại gia đình, tất cả mọi người đều gắn bó mật thiết với nhau, người này chăm sóc người kia, trẻ con sống trong trại đều quen biết nhau, chúng sung sướng hò hét chạy quanh khắp phòng có cây Giáng sinh trang hoàng đẹp mắt. Nghĩ đến trẻ con trong bữa tiệc Giáng sinh đêm qua bỗng nàng nhớ đến Charlie, Malinda và các con của họ. Đây là lễ Giáng sinh đầu tiên nàng không gửi quà biếu chúng. Nàng đau đớn nhớ đến lời hứa của mình với Charlie, nhưng chỗ nàng ở không gần cửa hàng nào hết. Samantha ngồi trong nhà bếp trống vắng, bỗng nàng cảm thấy cô đơn và tự nhiên nàng nghĩ đến John, lòng đau đớn vô cùng. Lễ Giáng sinh năm nay anh ta ra sao nhỉ? Cảm giác của anh ta như thế nào khi kết hôn với người đàn bà có thai? Họ đã làm phòng trẻ chưa? Sam cảm thấy đau đớn như bị dao cắt không chịu nổi và như do phản xạ tự nhiên, nàng tự động đưa tay nhắc máy điện thoại. Nàng muốn gọi cho ai đấy quen biết, muốn nghe giọng nói của người quen, bèn bấm số máy nhớ nằm lòng và chỉ một lát sau nàng nghe tiếng Charlie Peterson trả lời điện thoại. Giọng nói ngọt ngào của anh vang lên trong máy với điệp khúc của bản thánh ca "Jingle Bells". Anh ta đang hát đến đoạn giữa của câu ca thứ hai thì Sam giới thiệu tên nàng.

- Ai?... "Chúng ta băng qua đồng..."

- Im đi Charlie! - Tôi đây, Sam đây.

- Ô chào Sam... "vượt đường đến..."

- Charlie! - Nàng cười khi nghe anh ta hát, muốn hét to để cho anh ta ngừng lại. Nhưng dù lòng thấy vui khi nghe anh ta hát, nàng vẫn cảm thấy cô đơn và quá xa cách. Bỗng nàng ước chỉ được ở gần bên họ chứ không ở một nơi xa họ đến ba ngàn dặm. Nàng đành đợi cho đến khi anh ta hát xong.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ!

- Hát xong chưa? Thế anh không hát bài "Silent night" à?

- Tôi không có ý định hát bài ấy, nhưng nếu cô yêu cầu thì tôi sẵn sàng...

- Thôi, Charlie! Tôi muốn nói chuyện với Mellie và các cháu trai. Nhưng trước hết... - Nàng ghen ngào khi nói đến đây - cho tôi biết tình hình ở văn phòng ra sao. - Nàng đã tự nhủ không gọi về văn phòng. Harvey đã ra lệnh cho nàng không được gọi về và nàng phải vâng lời. Họ đã có số điện thoại của nàng, nếu cần họ sẽ gọi. Chủ của nàng nghĩ rằng nàng quên được họ trong một thời gian sẽ rất tốt cho nàng. Và kết quả là nàng đã làm được như thế, ngoài sức mong đợi của mình. - Bài viết quảng cáo của tôi được không? Các ông liệng hết đi rồi phải không?

- Bài nào cũng dùng hết. - Charlie đáp với giọng hãnh diện. Anh thấp điệu xì gà, rồi bỗng cau mày nhìn đồng hồ. - Cô làm quái gì mà thức dậy vào giờ này? Chắc là... sao đấy? Chắc ở đấy chưa đến sáu giờ sáng phải không? Hiện cô đang ở đâu? - Anh ta tự hỏi phải chăng nàng đã bỏ trại chăn nuôi mà quay về.

- Tôi vẫn ở đây. Tôi không ngủ được. Tôi dậy vào lúc bốn giờ ba mươi sáng quen rồi, nhưng hôm nay tôi không biết làm gì vào giờ này. Tôi cảm thấy như đang ở vào giữa buổi chiều. - Không phải thế nhưng nàng đã thức dậy rồi. - Mấy cháu khỏe chứ?

- Tuyệt vời. - Anh ta im lặng rồi hỏi nàng có khỏe không và nói tiếp: - Chắc cô cười ngựa rồi cả người phải không?

- Đương nhiên. Này Charlie, nói cho tôi biết chuyện ở nhà ra sao. - Nàng muốn biết đủ thứ, từ chuyện rỉ tai nhau ở văn phòng cho đến người nào đe dọa sẽ phồng tay trên tài liệu quảng cáo nào của hãng khác.

- Không có gì nhiều, bạn ạ. New York không có gì thay đổi nhiều trong hai tuần qua. Chuyện của cô ra sao?

- Anh ta nghiêm túc hỏi và Sam cười. - Cô được hạnh phúc ở đây chứ, Sam? Cô bình an chứ?

- Tôi bình an. - Rồi khẽ cười, nàng nói tiếp. - Thú thật với anh, việc tôi đến đây là đúng. Tôi nghĩ, tôi cần điều có thể trị căn bệnh tận gốc. Suốt cả tuần tôi không xem chương trình thời sự lúc sáu giờ.

- Ít ra đây là việc quan trọng. Nếu cô dậy sớm lúc bốn giờ rưỡi, thì chắc có lẽ cô đã ngủ lúc sáu giờ tối rồi.

- Gần lúc ấy thôi, chứ không đúng giờ ấy.

- Còn bà bạn... Caroline và những con ngựa ra sao? Tất cả khỏe mạnh chứ? - Anh ta có vẻ như người New York hiếu kỳ, nàng cười, hình dung cảnh anh ta đang bập bập hút xì gà, mắt nhìn vào khoảng không, người mặc pyjama, áo tắm và có thể mang cái gì đấy của con tưng Giáng sinh, như là cái mũ lưỡi trai chơi dã cầu hay cặp găng tay bắt bóng, hay là đôi tất dài có sọc vàng đỏ.

- Mọi người ở đây đều khỏe. Cho tôi nói chuyện với Mallie. - Chị ta cầm máy và không để ý đến chồng ra dấu, chị báo cho nàng biết tin chị có thai. Em bé sẽ sinh ra vào tháng bảy và chị mới biết tin này trong tuần qua. Hai người im lặng một giây đồng hồ, rồi Sam thành thật chúc mừng chị khiến cho Charlie nhắm mắt rên rĩ.

- Tại sao em nói cho cô ấy biết làm gì? - Anh căn nhắc vợ nho nhỏ trong khi chị tiếp tục nói chuyện với Sam.

- Tại sao không? Khi về nhà thế nào cô ấy cũng biết thôi, - Melinda lấy tay bịt ống nghe nói nhỏ đáp lời chồng, rồi chị cất tay và nói tiếp với Sam. - Các cháu ư? Chúng tôi muốn có em trai nữa, nhưng nếu lần này không có con gái, tôi nghĩ để. Charlie làm dấu hết kiên nhẫn, để cho vợ nói lời tạm biệt rồi lấy lại máy điện thoại.

- Tại sao anh không nói cho chúng tôi biết, ông mảnh? - Sam cố lấy giọng tự nhiên để hỏi anh ta, nhưng cũng như mọi khi, mỗi lần nghe loại tin như thế, nhất là độ gần đây, nàng thường cảm thấy nỗi buồn xa xưa, sâu lắng trong lòng. - Anh sợ tôi không chịu được ư? Charlie, tôi đâu phải bị đau thần kinh, tôi chỉ ly dị chồng thôi. Hai việc không giống nhau.

- Ai quan tâm đến chuyện ấy mà nói. - Giọng anh ta có vẻ buồn, lo âu.

- Anh quan tâm. - Giọng Sam nhỏ nhẹ. - Mellie quan tâm. Và tôi quan tâm. Gia đình anh là bạn của tôi. Chị ấy nói với tôi là đúng. Khi cúp máy đừng to tiếng với chị ấy đấy nhé.

- Tại sao không? - Anh ta cười toe toét, vẻ ân hận.

- Cô ấy phải làm theo lời chồng chứ.

- Peterson, chị ấy nghe lời chồng theo chuyện. Không phải vì anh là giám đốc nghệ thuật có lương cao mà chuyện gì cũng bắt chị ấy làm theo. Việc anh làm có lương cao tốt đấy, nhưng tốt cho các cháu hơn.

- Vâng, - anh ta cầu nhàu đồng ý, - tôi không đúng.

- Anh ngừng một lát mới nói tiếp. - Này, cô bạn, hãy vui với ngựa đi, nếu cô cần chúng tôi, hãy gọi. Và Sam này, - lại im lặng lát nữa - chúng tôi đều nhớ cô, luôn luôn nghĩ đến cô. Chắc cô biết rồi chứ? - Nàng gật đầu, không thể nói nên lời, giọng bỗng thổn thức vì nước mắt chảy ra.

- Vâng, tôi biết. - Nàng nghen ngào thốt ra được từng ấy lời. - Và tôi cũng nhớ gia đình anh. Chúc Giáng sinh vui vẻ. - Nàng cười qua nước mắt, hôn gió rồi gác máy. Sau đó nàng ngồi trong bếp suốt nửa giờ, tách cà phê nguội lạnh, mắt nhìn vào bàn, tâm trí bay về New York xa đến ba ngàn dặm. Khi nhìn lên, nàng thấy trời bắt đầu sáng, bóng đêm chuyển từ màu xanh đậm sang màu xám nhạt. Nàng đứng dậy, đem tách đĩa đến bồn rửa. Nàng đứng yên, nghĩ đến công việc phải làm. Nàng trở về phòng, lẳng lẽ mặc áo quần, độn hai cái áo len dày và choàng ra ngoài cái áo khoác, đội cái mũ chần bô mà bà Caroline đã cho mượn trước đây mấy hôm rồi im lặng lẳng lặng nghe để cho chắc chưa có ai dậy, nàng bước ra hành lang, ra cửa trước, mở cửa bước ra ngoài.

Chỉ mất mấy phút là nàng đã ra đến chuồng ngựa.

Khi đến nơi, nàng dừng lại cách chuồng của con Black Beauty khoảng một mét. Trong chuồng không có tiếng động dậy, nàng tự hỏi phải chăng nó đang còn ngủ. Nàng muốn cười con ngựa đen tuyền ấy. Nàng nhẹ nhàng mở một cánh cửa, bước vào trong, đưa tay vuốt ve cổ nó, hong nó và thì thào nho nhỏ những lời triu mến với nó. Con Black Beauty đã dậy, nhưng không gây tiếng động. Nó có vẻ như là đang đợi nàng đến, nó nhìn nàng với ánh mắt hiểu biết, hai hàng lông mày đen vênh cao. Samantha cười với nó rồi lẳng lẽ đi khỏi chuồng để đi lấy yên cương chuẩn bị cưỡi nó. Khi nàng ra chuồng ngựa, không có ai thấy nàng và bây giờ cũng chẳng có ai.

Mấy phút sau, nàng dẫn con ngựa ra khỏi chuồng, ngoài sân trại vẫn không có ai. Nàng dẫn con Black Beauty đến khu nhà gần đấy rồi leo lên lưng nó. Nàng leo lên ngồi trên yên một cách dễ dàng, kéo cương thúc nó chạy ra phía những ngọn đồi quen thuộc. Nàng biết đường để thúc nó đi. Mỗi ngày làm việc, nàng biết có con đường mòn chạy qua rừng và bây giờ nàng sẽ cho ngựa chạy theo đường ấy. Mới đầu nàng chỉ thấy con ngựa muốn chạy nhanh hơn, nàng để cho nó chạy sang nước đại, phi về phía mặt trời mọc. Nàng có cảm giác ngáy ngất khi ngồi trên lưng ngựa, kẹp hai đầu gối vào hông nó, thúc nó chạy qua những đám bụi cây thấp rồi nhảy qua một con suối nhỏ. Nàng nhớ lại lần đầu nàng cưỡi nó nhảy qua suối, nhưng lần này nàng thấy khác trước. Sáng nay nàng cưỡi con Black Beauty và nàng rất bình tĩnh. Nàng muốn hòa đồng làm một với nó, cả linh hồn lẫn thể xác. Khi nàng cho ngựa chạy chậm lại trên đỉnh đồi, nhìn mặt trời từ từ lên dần ở chân trời, nàng cảm thấy như đây là chuyện huyền thoại xa xưa, như chuyện truyền kỳ của người da đỏ. Ngay khi ấy nàng nghe rõ có tiếng vó ngựa ở phía sau, nàng biết có người đang theo dõi nàng. Nàng ngạc nhiên quay lại nhìn. Nhưng khi nàng thấy Tate Jordan cưỡi con ngựa vá màu ngà và mã não, nàng không ngạc nhiên nữa. Nàng cảm thấy chàng như có dự phần nào vào chuyện này, như thể chàng từ trên bầu trời ban mai vàng rực rơi xuống.

Chàng phi ngựa thẳng về phía nàng, con ngựa vá phi nước đại, nhắm phía nàng lao tới như hướng đến mục tiêu đã định trước, rồi cuối cùng đến kịp nàng, chàng cho ngựa chạy chậm lại, đến bên nàng. Nàng nhìn chàng, không biết chàng muốn gì, lòng sợ chàng lại nổi giận, phá hỏng giây phút đầu tiên này và làm tan biến tình bạn mà họ vừa nhen nhóm tối hôm qua. Nhưng nàng thấy đôi mắt màu lục đậm của chàng không có dấu hiệu gì của sự giận dữ, mà hiện ra nét dịu dàng. Chàng không nói gì, chỉ nhìn nàng, rồi gật đầu và thúc con ngựa vá đi trước dẫn đường. Rõ ràng chàng muốn nàng đi theo, nàng bèn đi theo. Con Black Beauty đi theo con đường chàng đi không mấy khó khăn, con đường vượt qua mấy ngọn đồi rồi xuống những thung lũng nhỏ, cho đến khi họ đến một nơi có nhà ở mà nàng chưa hề thấy. Nơi này có cái hồ nhỏ, có ngôi nhà nhỏ. Khi thấy ngôi nhà, Tate cho con ngựa vá chạy chậm lại. Chàng quay lại, cười với nàng. Samantha cười đáp lại, rồi nàng thấy chàng ghìm cương cho ngựa dừng lại và nhảy xuống.

- Chúng ta còn ở trong địa phận của trại chứ?

- Còn. - Chàng nhìn nàng. - Qua hết khu đất trống ấy mới hết. - Khu đất trống ở phía sau ngôi nhà.

Samantha gật đầu. - Nhà của ai thế? - Nàng chỉ ngôi nhà nhỏ, phân vân không biết có ai ở trong đó không.

Tate không trả lời trực tiếp. - Tôi tìm thấy ngôi nhà này lâu rồi. Thỉnh thoảng tôi đến đây,

không thường, nhưng khi nào tôi muốn được ở một mình. Nhà khóa cửa, nên không ai biết tôi ra đây. - Samantha biết chàng muốn giữ bí mật.

- Anh có chìa khóa phải không?

- Xem như có. - Nụ cười khoái trá nở trên khuôn mặt phong sương đẹp đẽ. - Trong xâu chìa khóa của Bill King có một cái chìa mở được cửa. Tôi đã mở thử một lần.

- Và rên thêm một cái khác giống thế, phải không?

- Samantha có vẻ sững sốt, nhưng chàng gật đầu. Nói tóm lại, Tate Jordan là người chân thật. Nếu Bill King hỏi, chàng sẽ nói cho ông biết. Nhưng Bill không hỏi, Tate tin là ông ta không quan tâm đến. Nói tóm lại, ông ta không muốn ai chú ý đến ngôi nhà khuất tịch này. Ông ta rất muốn được như thế.

- Tôi có để trong nhà một ít cà phê, không biết cà phê đã hỏng chưa. Muốn vào trong nhà nghỉ một lát không? - Chàng không nói chàng có để trong ấy chai uých ky. Việc này không có gì vượt quá giới hạn của đạo đức con người, chai rượu chàng chỉ dùng cho ấm người và thư giãn tinh thần thôi. Chàng chỉ đến đây khi nào lo lắng việc gì, hay có chuyện gì làm chàng bức mình hay những lúc chàng cần được ở một mình. Thường thường chàng hay đến đây vào ngày chủ nhật để suy nghĩ về kế hoạch hành động trong tuần. - Sao cô Taylor? - Tate Jordan nhìn nàng một lát và nàng gật đầu.

- Tôi thích thế. - Nàng mê cà phê, sáng nay trời lạnh một cách kỳ lạ. Chàng đưa tay giúp nàng xuống ngựa, dẫn con ngựa xinh đẹp đến buộc vào cọc rồi đi vào cửa trước, lấy chìa khóa, mở cửa, tránh sang một bên cho nàng vào trước. Chàng lịch sự với phụ nữ, giống như giới chăn bò trong trại. Đây là dấu ấn còn lại của miền Tây xa xưa, nàng nhìn chàng, mỉm miệng cười, chậm rãi bước vào nhà.

Trong nhà có mùi mốc meo, khô khan, nhưng khi nhìn quanh, nàng liền mở to mắt kinh ngạc. Căn phòng độc nhất khá rộng, thoáng khí, được trang hoàng bằng vài hoa xinh đẹp, lối bài trí có phần cũ, nhưng rất đẹp, rất hấp dẫn. Có chiếc ghế nệm dài nhỏ, hai ghế mây bọc nệm dày và trong góc lò sưởi kê chiếc ghế bành xinh xắn bọc da, Samantha biết ngay đó là đồ cổ. Trong góc phòng, có bàn viết nhỏ, có cái radio, máy hát nhỏ, nhiều kệ sách, lò sưởi lớn ấm cúng và một số đồ đạc mà chắc đối với chủ nhân rất có ý nghĩa: hai chiến lợi phẩm lớn đẹp đẽ, cái đầu con lợn lòi, bộ sưu tập về các chai rượu cổ, vài bức ảnh cũ vui mắt được lồng trong khung trang trí theo lối cổ điển. Trước lò sưởi trải tấm thảm bằng da gấu dày và chiếc xích đu thanh nhã cùng cái ghế gác chân thêu xinh xắn để ở bên cạnh. Rồi qua cánh cửa phòng mở rộng, Sam thấy phòng ngủ nhỏ màu xanh thật đẹp, trong phòng có chiếc giường đồng rộng đẹp đẽ với chăn mền xinh xắn, giấy dán tường màu xanh nhạt, tấm thảm bằng da gấu nữa và cây đèn bằng đồng nhỏ có chụp. Màn có màu xanh trắng, xếp nếp, trên giường treo bức tranh vẽ cảnh một phần trang trại, bức tranh lớn và đẹp. Đây là căn phòng mà người nào cũng muốn ở suốt đời.

- Tate, nhà này của ai thế? - Samantha có vẻ hơi bàng hoàng ngạc nhiên. Tate chỉ vào một trong những chiến lợi phẩm để trên kệ nhỏ gần bức tường.

- Nhìn thì biết.

Nàng đến gần vật chàng chỉ, mắt nàng mở to kinh ngạc khi nhìn vào chiến tích, quay lại nhìn Tate, rồi lại quay nhìn chiến tích. Chiến tích ghi tên William B. King 1934. Chiến tích thứ hai cũng của Bill King, nhưng ghi năm 1939. Rồi Sam quay lại nhìn vào Tate, lần này nàng hỏi:

- Tate, nhà này của ông ấy à? Chúng ta có nên vào đây không?

- Tôi không trả lời câu hỏi thứ nhất được, Sam.

Còn câu thứ hai thì có lẽ không nên. Nhưng khi tôi tìm ra chỗ này, tôi không thể bỏ đi được. - Giọng chàng trầm đục, mắt nhìn vào mắt Sam.

Nàng nhìn quanh rồi lại gật đầu. - Tôi có thể thấy lý do tại sao anh không thể bỏ đi.

Khi Tate đi vào bếp, nàng đưa mắt nhìn những bức hình cũ và mặc dù nàng thấy có nét hao hao

quen thuộc, nhưng vẫn không nhận ra cảnh ở đâu. Nàng cảm thấy bối rối bèn đi đến xem bức tranh lớn treo trên tường phía trên giường. Khi nhìn gần, nàng thấy chữ ký trên bức tranh. Chữ ký của họa sỹ nằm trong góc phải, bằng mực đỏ, rõ ràng C. Lord. Sam quay lại định bước ra khỏi phòng thì Tate đã đứng choán hết ngưỡng cửa. Chàng bung tách cà phê bốc khói, mắt nhìn vào mặt nàng.

- Nhà của họ, phải không? - Đây là lời giải đáp cho câu hỏi của nàng, câu hỏi mà nàng và Barbara đã hỏi nhau, cười với nhau. Bây giờ trong căn phòng màu xanh ẩm cúng này, với chiếc giường đồng lớn và chăn mền khâu tay choán gần hết cả phòng, chàng tìm ra lời giải đáp ấy. - Phải không Tate? - Sam muốn chính nàng khẳng định điều đó. Chàng khẽ gật đầu, đưa cho nàng tách cà phê màu vàng nhạt.

- Tôi nghĩ thế. Chỗ này quá tuyệt, phải không? Nhìn cách bài trí đồ đạc trong nhà, giống họ như đúc.

- Có ai biết không? - Nàng cảm thấy như thể đã khám phá ra nơi bí mật thiêng liêng và có trách nhiệm phải bảo toàn nơi này cho họ.

- Biết về họ ư? - Chàng lắc đầu. - Không ai biết hết. Họ rất cẩn thận. Không ai để lộ một chút tình ý gì với mọi người. Khi ông ấy làm việc với công nhân, ông gọi bà là "Miss Caroline" như tất cả mọi người, thậm chí khi đứng trước mặt bà, ông ấy cũng gọi thế. Ông ấy đối xử với bà rất kính trọng, nhưng không quá quan tâm đến bà và bà cũng làm như thế với ông ấy.

- Tại sao? - Samantha kinh ngạc hỏi. Nàng uống hớp cà phê, rồi để cái tách xuống và ngồi trên mép giường.

- Tại sao trong bao năm qua họ không để cho mọi người biết và nếu họ muốn sống với nhau thì tại sao không cưới nhau?

- Có lẽ họ không muốn thế. - Tate có vẻ như hiểu rõ chuyện của họ. Nhưng Sam nhìn chàng, nàng không hiểu vấn đề này. - Bill King là người kiêu hãnh. Ông ta không muốn mọi người nói ông ấy lấy Miss Caro vì tiền, vì trại gia súc của bà.

- Cho nên họ làm ra ngôi nhà này? - Sam nhìn quanh, mặt lại tỏ vẻ ngạc nhiên. - Ngôi nhà nhỏ trong rừng và ông phải đi nhón chân vào ra nhà bà trong suốt hai mươi lăm năm.

- Có lẽ như thế sẽ tạo ra không khí lãng mạn cho họ. - Tate Jordan cười, chàng ngồi xuống bên cạnh Samantha. - Những thứ cô thấy trong nhà này đều rất đặc biệt. - Chàng nhìn quanh với vẻ kính mến, thân thương, hầu như rất quý trọng. - Cô có thấy như thế không, Samantha? - Chàng không đợi nàng đáp mà nói tiếp. - Cô thấy hai người yêu nhau, cuộc sống của họ hòa hợp nhau, những bức tranh của bà ấy và các chiến tích của ông ấy, những bức hình cũ, máy hát, sách vở của họ, chiếc ghế bành bọc da cũ êm ái của ông ấy và ghế xích đu nhỏ cùng cái ghế gác chân của bà ở bên lò sưởi. Nhìn đi thì biết, Sam. - Cả hai đều nhìn ra ngoài phòng ngủ. - Nhìn đi. Cô thấy các thứ ngoài ấy chứ? Những thứ ấy là tình yêu đấy, những cái bình bằng đồng, cái gối cũ thêu trên mặt vải và cái đầu con lợn lòi già. Cảnh đó cho cô thấy hai người ấy yêu nhau, họ yêu nhau lâu rồi và bây giờ vẫn còn yêu.

- Anh nghĩ họ vẫn còn đến đây à? - Sam hỏi nhỏ và Tate cười.

- Tôi không tin họ đến. Hay nếu có đến thì cũng không nhiều. Có lẽ tôi đến đây nhiều hơn họ. Trong mấy năm nay, bệnh thấp khớp làm cho Bill khổ sở nhiều. Tôi nghĩ - chàng hạ thấp giọng - họ sống với nhau tại ngôi nhà lớn. - Nghe chàng nói, Samantha nhớ tiếng mở cửa đóng cửa hàng đêm. Mặc dù sau bao năm yêu nhau, họ vẫn gặp nhau lén lút vào lúc đêm khuya.

- Tôi không hiểu tại sao họ giữ bí mật như thế.

Tate nhìn nàng một hồi lâu rồi nhún vai.

- Nhiều lúc phải làm như thế thôi. - Rồi chàng cười. - Đây không phải là New York, Samantha à. Nhiều giá trị cổ truyền vẫn còn duy trì ở đây. - Nhưng nàng thấy thật vô nghĩa. Trong trường hợp này, họ có thể kết hôn với nhau. Lạy Chúa lòng lành, chuyện như thế này đã trải qua hai

mười năm.

- Làm sao anh tìm ra nơi này, Tate? - Nàng đứng dậy, đi ra phòng khách lại và mấy phút sau ngồi xuống cái ghế xích đu cũ êm ái của Caroline.

- Một hôm tình cờ tôi tìm ra nó. Chắc trước kia họ đã đến đây nhiều rồi. Ở đây có cảm giác như tổ ấm thực sự.

- Đúng là tổ ấm thực sự. - Sam nhìn vào lò sưởi trống rỗng, mắt mơ màng. Nàng nghĩ đến căn hộ đẹp đẽ của nàng ở New York. Nàng cảm thấy căn hộ ở đây không có gì nổi bật hết, không có tình yêu, không có sự ấm cúng, không có sự âu yếm, không có gì để an ủi nàng.

Nàng cảm thấy ngồi ở ghế xích đu này có vẻ thoải mái hơn nhiều.

- Cô có vẻ thích ngồi mãi ở đây, phải không? - Chàng cười, buông người xuống chiếc ghế bành bọc da. - Muốn tôi đốt lửa trong lò không?

Nàng vội lắc đầu. - Tôi sợ sau khi chúng ta về rồi, còn lại dấu tích trong ấy.

- Đừng nói đại, tôi sẽ không để chút tro nào trong lò đâu.

- Tôi biết. - Họ nhìn nhau cười. - Nhưng tôi vẫn sợ. Có thể có tia lửa bay ra làm cháy cái gì... hay sao đó... làm cho đồ vật trong phòng xáo trộn. Tôi không muốn làm gì để cho họ biết có người biết chỗ này của họ. - Rồi nàng nhìn chàng với vẻ nghiêm túc hơn. - Thậm chí tôi nghĩ rằng chúng ta không nên đến đây.

- Tại sao không? - Chàng hếch cằm hỏi.

- Nhà này không phải của chúng ta. Nhà của họ, nơi bí mật riêng tư của họ. Chắc họ không muốn chúng ta đến đây, hay không muốn chúng ta biết về họ...

- Nhưng chúng ta đã biết về họ, phải không? - Chàng hỏi nhỏ và nàng gật đầu.

- Tôi đã nghi họ lâu rồi. Barb - cháu gái dì Caro - và tôi thường nói về chuyện này hàng giờ, chúng tôi đoán, quả quyết rồi nghi ngờ. Chúng tôi không biết chắc.

- Và càng ngày cô càng nghi thêm?

Nàng cười. - Rồi tôi tin thế. Nhưng vẫn phân vân mãi.

Chàng khẽ gật đầu. - Tôi cũng thế. Tôi tin họ yêu nhau, nhưng không chắc, cho đến khi tôi đến đây. Ngôi nhà này đã chứng minh cho chuyện tình của họ. - Chàng lại nhìn quanh. - Ngôi nhà đã nói lên một chuyện tình quá đẹp.

- Phải. - Sam gật đầu đồng ý, nàng lúc lắc nhẹ chiếc ghế cũ. - Tình yêu như thế quá đẹp, phải không? Để để cùng nhau xây dựng cơ ngơi, để giữ tình yêu tốt đẹp suốt hai mươi năm.

- Sam này, cô duy trì hôn nhân bao lâu? - Chàng hỏi, đây là câu hỏi về đời tư của nàng đầu tiên. Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng và đáp liền, có vẻ không xúc động. Nhưng nàng tự hỏi làm sao chàng biết nàng đã có chồng.

- Bảy năm. Còn anh?

- Năm. Con trai của tôi còn nhỏ khi mẹ nó bỏ đi.

- Tôi chắc anh rất sung sướng khi nhận lại nó. - Bỗng nàng nghĩ là chuyện của chàng mà nàng đã nhắc lại một cách vô duyên. - Tôi xin lỗi, tôi không có ý...

- Không sao. - Chàng khẽ khua tay. - Tôi biết cô muốn nói gì rồi. Trời đất, tôi rất sung sướng. Nhưng tôi rất ân hận là mẹ nó đã mất.

- Sau khi chị ta đã bỏ anh mà anh vẫn yêu chị ta à? - Câu hỏi thật kỳ khôi, nhưng bỗng nàng nghĩ không thành vấn đề. Trong tổ ấm này của Bill và Caro, họ có thể nói gì, hỏi gì họ muốn, miễn là câu hỏi thật lòng, không chú ý làm đau khổ nhau là được.

Tate Jordan nhẹ gật đầu. - Phải, tôi yêu cô ấy. Về một vài phương diện nào đấy, tôi vẫn yêu cô

ấy và cô ấy chết đã mười lăm năm rồi. Chuyện thật tức cười. Người ta không nhớ những chuyện đã xảy ra đến vào lúc kết thúc đâu. Chuyện của cô thì sao, Sam? Cô nhớ chồng ngày cô mới bắt đầu yêu hay nhớ hành động của đồ chó đẻ ấy vào lúc kết cuộc?

Sam cười, vừa lúc lắc trên ghế xích đu vừa gật nhẹ đầu trước ý kiến chân thành của chàng. - Lạy Chúa, thật đúng như thế. Tôi cứ tự hỏi tại sao tôi nhớ anh ta? Phải chăng tôi nhớ anh ta vì chúng tôi cùng học đại học với nhau, vì chúng tôi đính hôn với nhau, vì đã hưởng trăng mật với nhau và mừng Giáng sinh đầu tiên với nhau? Tại sao tôi không nghĩ đến những đôi tất của anh ta và không nghĩ đến việc anh ta đã xách vali bỏ đi làm cho lòng tôi chết điếng? Cả hai cùng cười trước hình ảnh nàng vẽ nên, Tate lắc đầu, nhìn nàng với ánh mắt phân vân.

- Có thật đúng như thế không, Sam? Anh ta bỏ cô thật à?

- Phải, - nàng đáp thẳng thắn.

- Để theo người khác à? - Nàng gật đầu, nhưng lần này nàng không có vẻ đau đớn. Nàng chỉ xác nhận một sự thật đơn giản. - Vợ của tôi cũng bỏ tôi mà đi như thế. - Bây giờ Sam nhận thấy Tate trông cũng có vẻ giống như những người chăn bò khác hơn. Có lẽ ở đây chàng được thư giãn. Chàng không cần phải gây ấn tượng mạnh cho nàng và ở đây không có ai. - Chuyện này làm cô đau đớn, phải không? Khi ấy tôi mới hai mươi lăm tuổi, tôi tưởng tôi chết đi được.

- Tôi cũng thế. - Sam nhìn chàng dăm dăm. - Tôi cũng thế. Thực vậy, - nàng thở dài nho nhỏ, - tôi nghĩ mọi người trong văn phòng tôi cũng đau đớn. Vì thế mà tôi đến đây. Để quên chuyện ấy. Để xua đuổi chuyện cũ.

- Chuyện xảy ra bao lâu rồi?

- Từ tháng tám năm ngoái.

- Đủ lâu rồi. - Chàng có vẻ thản nhiên, nhưng nàng tức bực.

- Thế ư? Để làm gì? Để quên anh ta ư? Không cần lưu tâm đến nữa ư? Này ông bạn, anh làm rồi, suy nghĩ lại đi.

- Cô nghĩ đến anh ta mãi hay sao?

- Không. - Nàng thành thật đáp. - Nhưng nghĩ nhiều.

- Cô ly dị chưa?

Nàng gật đầu. - Rồi và anh ta đã lấy vợ khác, tháng ba họ sinh con. - Nói hết như vậy có lẽ nhẹ người hơn. Và đúng là thật kỳ lạ, khi nói hết như thế nàng cảm thấy lòng bớt đau đớn, nhẹ cả người. Nhưng nàng thấy chàng nhìn nàng dăm dăm.

- Tôi tin chuyện này làm cô rất đau đớn.

- Chuyện gì? - Nàng hỏi vì không nghe rõ lời chàng nói.

- Chuyện về đứa con. Cô muốn có con phải không?

Nàng ngần ngừ một lát rồi gật đầu và đứng dậy khỏi xích đu, đi chỗ khác. - Quả đúng như thế đấy, ông Jordan. Nhưng vì tôi vô sinh, cho nên chồng tôi muốn kiếm con, - có con với người khác... - Nàng đến đứng ở cửa sổ, nhìn ra hồ, không nghe tiếng chân chàng đến gần. Bỗng nàng thấy chàng quàng tay quanh hông nàng.

- Sam, chuyện ấy không quan trọng... cô không vô sinh đâu. Chỉ có những ai không có tình yêu mới vô sinh, những ai không cống hiến, sống ích kỷ, cô lập, phản bội mới là những kẻ vô sinh. Đấy mới là điều quan trọng, cô không phải là người vô sinh, Sam à. - Chàng xoay người nàng để nàng nhìn vào mắt chàng, nước mắt ứa ra trên mắt nàng. Nàng không muốn chàng thấy nàng khóc, nhưng nàng không cưỡng lại nổi đôi tay kỳ diệu của chàng kéo eo nàng quay qua nhìn chàng. Chàng hôn nhẹ lên mặt nàng, rồi áp môi thật mạnh lên môi nàng. Chàng hôn nàng thật lâu, khiến nàng phải vùng ra vì ngạt thở.

- Tate... đừng... không... - Nàng vùng ra, nhưng yếu ớt và chàng kéo nàng nhích vào sát người

chàng. Nàng ngửi thấy mùi da bò, mùi thuốc lá nơi chàng và khi nàng quay mặt tựa lên ngực chàng, nàng cảm thấy lớp vải len thô tháp của áo sơ mi chàng mặc cà dưới má nàng.

- Tại sao không? - Chàng để ngón tay dưới cằm nàng, nâng mặt nàng lên để nhìn. - Sao, Sam? - Nàng không nói gì và chàng lại hôn nàng. Giọng chàng dịu dàng bên tai nàng, nàng cảm thấy tim mình đập thành thịch trong ngực. - Sam, anh muốn em, muốn hơn bất cứ người đàn bà nào trước đây.

Nàng nhìn vào mắt chàng, nói nho nhỏ, nhưng lòng rung động. - Thế không đủ.

Chàng nhẹ gật đầu. - Anh hiểu. - Nghĩ một lát chàng nói tiếp. - Nhưng anh không đề nghị gì hơn thế được.

Bây giờ đến lượt nàng phân vân. Nàng cười mỉm và hỏi lại câu chàng đã hỏi. - Tại sao không?

- Bởi vì... - Chàng ngập ngừng rồi cười khúc khích.

- Vì anh cũng vô sinh. Anh chẳng còn con để cho nữa.

- Tại sao anh biết? Anh có thử rồi sao?

- Không thử trong mười tám năm nay. - Chàng thành thật đáp.

- Anh nghĩ thời gian như thế quá lâu không thể yêu ai lại được nữa à? - Chàng không đáp, Sam nhìn quanh, mắt dừng lại nơi các chiến tích, rồi quay nhìn chàng lại. - Tate, anh có nghĩ ông ấy yêu bà ấy không? - Chàng gật đầu. - Em cũng nghĩ thế. Ông ấy không thể dừng cảm hơn anh được, ông ấy cũng là người như mọi người. - Nàng nhìn Tate và nói tiếp: - Anh cũng vậy thôi.

- Ý em muốn nói... - Chàng nói nho nhỏ, môi cà trên môi nàng, tim nàng như muốn vỡ tan trong lồng ngực, lòng tự hỏi tại sao nàng hôn con người xa lạ này, hôn chàng chăn bò này và cố xác minh với chàng rằng chàng có thể yêu lại. Nàng muốn tự hỏi nàng làm như thế với mục đích gì, nhưng nàng không có thì giờ để suy nghĩ, vì chàng đã nói tiếp: - Ý em muốn nói nếu anh nói anh yêu em, thì chúng ta sẽ làm tình ngay bây giờ phải không? - Trông chàng có vẻ thích thú, nàng mỉm cười lắc đầu. - Anh nghĩ đúng, không phải thế. Vậy em cố thuyết phục anh làm gì và tại sao?

- Em cố thuyết phục anh rằng yêu lại không phải quá trễ đâu. Nhìn họ kia, khi họ bắt đầu yêu nhau lại, họ già hơn chúng ta bây giờ nhiều. Chắc họ già rồi.

- Phải... - Nhưng chàng có vẻ không bị thuyết phục. Chàng đưa mắt nhìn nàng với vẻ trầm tư. - Nếu anh yêu lại thì đối với em có khác gì không?

- Em muốn biết anh có khả năng yêu lại không thôi.

- Tại sao? Em nghiên cứu cho khoa học hay sao?

- Không, - nàng thì thào đáp. - Em nghiên cứu cho em.

- Thì ra là vậy. - Chàng vuốt nhẹ lên mái tóc vàng nhạt của nàng, tháo những cái kim găm kẹp tóc sau gáy, rồi xoa mái tóc ra sau lưng. - Lạy Chúa, tóc em đẹp quá, Sam... con ngựa huyền bờm trắng... - Chàng thốt lên nho nhỏ. - Con ngựa huyền nhỏ... em đẹp biết bao... - Mặt trời chiếu vào cửa sổ, lung linh trên mái tóc vàng.

- Bây giờ chúng ta nên về thôi. - Nàng nói, dịu dàng nhưng cương quyết.

- Có nên không?

- Nên.

- Tại sao? - Môi chàng hôn lên cằm, lên xương hàm, lên cổ nàng. Nàng không phản đối, nhưng nàng không để cho chàng tiến xa hơn nữa. - Sam, tại sao bây giờ chúng ta nên về? Ôi lạy Chúa, em tuyệt vời quá... - Nàng cảm thấy chàng run run và nàng từ từ nhích người ra, lắc đầu.

- Không, Tate.

- Tại sao không? - Ánh mắt chàng rực lửa, nàng thấy sợ.
- Vì làm thế không chính đáng.
- Lạy Chúa, anh là đàn ông, em là đàn bà... Chúng ta không phải là trẻ con. - Em muốn gì? - Chàng cao giọng hỏi, vẻ giận dữ. - Muốn tình yêu lãng mạn, có nhẫn cưới trên ngón tay trước khi lên giường ư?
- Anh muốn gì, anh chăn bò? Lăn vùi người trên đồng cỏ khô à? - Lời nàng có sức mạnh như viên đạn bắn vào người chàng, chàng sững sốt, từ từ lắc đầu.
- Anh xin lỗi. - Chàng lạnh lùng đáp rồi bước đến bồn rửa để rửa tách uống cà phê. Nhưng khi chàng rửa xong, nàng vẫn còn đứng đấy, nhìn chàng và nói:
- Em không ân hận. Em thích anh. Thực vậy, - nàng đưa tay để lên cánh tay chàng - em rất thích anh. Nhưng em không muốn bị đau khổ thêm lần nữa.
- Sam, em sẽ không được bảo đảm như em muốn đâu. Sẽ không có ai đảm bảo với em. Anh cũng không.
- Nhưng lời bảo đảm duy nhất mà em nhận được đều là những lời nói dối. - Nàng biết trong lời chàng có vài sự thật, nhưng nàng không muốn những lời hứa hẹn, mà nàng muốn những gì có thực.
- Anh biết em muốn gì không? - Nàng nhìn quanh nhà. - Em muốn cảnh trong ngôi nhà này. Em muốn cảnh hài hòa, quỵen lấy nhau, yêu thương nhau như thế này sau hơn hai mươi năm.
- Em tưởng khi mới bắt đầu yêu nhau, họ tin sẽ được vững bền như thế này ư? Em nghĩ bây giờ họ đã quyết định sẽ làm gì rồi ư? Không đâu. Bà ấy là chủ trại, còn ông ấy là công nhân. Họ chỉ nghĩ như thế thôi.
- Anh tin thế à? - Mắt Samantha nhìn chàng chiếu ra ánh sáng long lanh. - Anh biết em tin họ nghĩ gì không?
- Nghĩ gì?
- Em tin họ nghĩ họ yêu nhau. Chừng nào em tìm thấy tình yêu, chừng nào có người đàn ông yêu em và em yêu anh ta, em mới hiến mình cho người đó.
- Chàng mở cửa, họ đi ra và chàng khóa cửa. - Ta đi về thôi. - Chàng nói, nhưng khi nàng đi qua chàng, nàng thấy chàng không giận. - Chàng đã hiểu hết những gì nàng nói và nàng sẽ làm gì. Bỗng nhiên, chỉ trong nháy mắt, nàng muốn buông thả, không cần thận trọng, nhưng nàng trấn tĩnh được mình, quyết không làm thế. Không làm thế vì không phải nàng không muốn chàng, mà vì nàng rất muốn, nàng rất muốn chàng. Tate Jordan là người rất tuyệt vời.
- Chúng ta có trở lại đây nữa không? - Nàng hỏi, nhìn thẳng vào mặt chàng, khi chàng úp hai bàn tay để nàng đặt chân vào đấy, làm chỗ tựa bước lên con ngựa thuần chủng khổng lồ.
- Em có muốn không?

Nàng khẽ gật đầu. Chàng cười và không nói gì. Nàng bước lên ngồi gọn gàng trên yên. Một lát sau, nàng giật cương, thúc chân vào hông ngựa, con ngựa phi như bay trong gió bên cạnh Tate Jordan.

Khi Samantha đi vào phòng khách, tóc xõa xuống, mặt ửng hồng, mắt sáng long lanh, Caroline nhìn nàng với vẻ triu mến và bà hỏi:

- Buổi sáng cưỡi ngựa đi chơi có vui không? - Trông nàng trẻ trung, khỏe mạnh, xinh đẹp, Caroline cảm thấy ghen tỵ với nàng một chút.

- Rất vui, cảm ơn dì Caro. - Nàng muốn nói nàng đã trông thấy ngôi nhà của bà, nhưng rồi nghĩ là không nên. Tuy nhiên, lòng nàng vẫn còn hồi hộp, háo hức. Lại thêm việc nàng và Tate đã hôn nhau trong chuồng con Black Beauty nữa. Nụ hôn làm cho nàng ngây ngất, mê mẩn. Chàng thật khác xa với bất cứ người đàn ông nào, chàng mạnh bạo, độc lập và quyết rũ hơn bất cứ người nào mà nàng đã biết trước đây và sau này chắc nàng cũng sẽ không gặp ai như chàng.

- Sáng nay có gặp ai không? - Câu hỏi rất tự nhiên của người đã sống cuộc sống cộng đồng trong trại suốt ba mươi năm. Sống ở đây người ta luôn luôn cùng đi với người khác, cùng nói chuyện với ai đấy, cùng nghe về chuyện của người nào đấy.

Sam định nói “không gặp ai”, nhưng nàng nghĩ nên nói thật thì hơn. - Cháu gặp Tate Jordan.

-Ồ! - Tiếng bà thốt ra nhẹ nhàng, không có dấu hiệu ngạc nhiên hay quan tâm. - Ông già Noel sau tối qua có được khỏe mạnh không? Năm nào bọn trẻ cũng rất vui thích anh ấy.

Sam muốn đáp: “Cháu cũng thích”, nhưng nàng không dám nói. - Chúng thích là phải. Anh ấy rất dễ thương.

- Nghĩa là cháu bớt giận anh ta rồi sao? Cháu không tức anh ta nữa à?

- Cháu không tức anh ấy. - Nàng cố làm ra vẻ tự nhiên khi rót cho mình tách cà phê. - Cháu và anh ấy chỉ bất đồng quan điểm về khả năng cưỡi con ngựa của dì thôi.

- Vậy anh ta đã thay đổi quan điểm rồi ư? - Samantha gật đầu, cười khoan khoái. - Thảo nào mà cháu thích anh ta. Con người thường có thiện cảm với ai cùng quan điểm với mình. Nhưng anh ta là người tốt, cho dù anh ta đã phản đối việc cháu cưỡi con Black Beauty. Anh ta biết trại này rất rõ như Bill và ta. - Anh ta biết rất rõ... thậm chí biết cả ngôi nhà bí mật. Samantha nghĩ thế và nàng phải uống một hớp cà phê để khỏi cười.

- Hôm nay dì làm gì, dì Caro?

- Làm sổ sách như mọi hôm.

- Làm vào ngày lễ Giáng sinh à? - Sam sững sốt hỏi. Caroline nhìn nàng với vẻ thích thú, bà đáp:

- Ta nhớ tối qua chúng ta đã ăn tiệc rồi.

- Tối qua là khác. Tối qua mọi người đều dự tiệc. Tại sao tối nay chúng ta không nấu bữa tiệc cho Bill King và Tate? - Caroline nhìn nàng đăm đăm một lát rồi lắc đầu.

- Ta nghĩ làm thế không ổn.

- Tại sao không?

Caroline khẽ thở dài. - Vì họ là công nhân trong trại, còn chúng ta không phải. Trong trại dứt khoát phải có tôn ti trật tự.

- Thế dì không hề đi ăn tiệc với Bill à? - Sam sững sốt hỏi.

- Rất hiếm khi. Chỉ vào những hôm như tối qua, vì lễ Giáng sinh, nên hàng rào ngăn cách mới được dỡ bỏ. Còn ngoài ra, họ vẫn để hàng rào ấy chia cách giữa chủ và công nhân.

- Tại sao như vậy?

- Vì kính trọng. Vì thế mới có sự ngăn cách giữa chúng ta và họ... - Sam miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nàng vẫn bực mình.

- Nhưng chuyện ngăn cách này quá ngu ngốc. Lạy Chúa! Duy trì sự tôn trọng trật tự này có ích gì? Ai lưu tâm đâu?

- Họ lưu tâm. - Giọng Caroline như gáo nước lạnh. - Họ rất quan tâm đến việc này, về hình thức, vị trí, về cháu là ai và họ cảm thấy có bốn phận phải kính trọng cháu. Vì cháu là chủ trang trại, nên họ đặt cháu lên bệ của người chủ, họ không bao giờ hạ cháu xuống đâu. Thỉnh thoảng việc này cũng chán thật, nhưng con đường họ đi là như thế. Cháu phải chấp nhận. Nếu hôm nay chúng ta mời Bill và Tate, họ sẽ rất kinh ngạc. - Nhưng khi Sam nhớ lại lời Tate đề nghị nàng ngủ với chàng tại căn nhà trong rừng hồi nãy, nàng thấy khó tin chuyện này. Tuy thế, nàng nghĩ chuyện này không khác gì chuyện của Caroline. Đây là chuyện riêng tư. Không giống chuyện mọi người cùng ăn tiệc trong đại sảnh tối hôm qua.

- Nhưng dù sao cháu vẫn thấy vô nghĩa.

Caroline cười thân mật, đáp: - Ta cũng thế, nhưng phải chấp nhận thôi, Sam à. Làm như thế vẫn dễ mới đơn giản. Họ thích làm như thế. - Phải chăng vì thế mà họ làm ngôi nhà trong rừng? Phải chăng vì hai người khác nhau, ông là người làm thuê còn bà là bà chủ? Phải chăng vì thế mà họ phải lén lút gặp nhau? Nàng muốn hỏi bà, nhưng không dám. - Samantha à, chắc ở đại sảnh có tiệc gà tây suốt ngày. Cháu nên đến đấy để tham dự và nói chuyện với ai cháu thích. Còn ta phải làm việc vài giờ trong văn phòng. Ngày Giáng sinh mà để cháu một mình như thế này, ta rất buồn, Sam à. Nhưng chúng ta phải làm việc này cho xong. - Suốt bao năm qua, Bill và Caroline để hết tâm trí vào công việc trong trại. Nhưng nàng tự hỏi họ có nhớ đến ngôi nhà trong rừng không. Chắc họ nhớ. Ngôi nhà là nơi ẩn cư rất lý tưởng. Nàng còn tự hỏi lần cuối cùng họ đến đấy đã bao lâu rồi và họ đến đấy có thường xuyên không... và nàng cũng tự hỏi, không biết bao lâu nữa nàng mới đến đấy với Tate.

- Cháu không sao đâu, dì Caro. Cháu phải viết mấy lá thư, khi nào đôi cháu sẽ đến đại sảnh để ăn. - Và bỗng nhiên nàng muốn gặp lại Tate. Hình ảnh chàng như thể đã đi sâu vào tâm trí nàng, nàng không thể lờ hình ảnh ấy ra khỏi đầu. Điều nàng nghĩ đến bây giờ là chàng, là đôi tay, đôi môi và cặp mắt chàng...

Nhưng nửa giờ sau, khi nàng đến đại sảnh để ăn trưa, nàng không thấy chàng ở đấy. Mấy giờ sau, nàng gặp Josh ở gần nhà kho, ông ta nói với nàng một cách thản nhiên rằng Tate đã đến trại Bar Three, cách đây hai mươi lăm dặm để thăm con trai.

Trong bóng tối lờ mờ của buổi sáng tinh mơ, Tate Jordan ra dấu cho những người công nhân thúc ngựa theo chàng về phía cổng chính. Hôm nay hầu hết công nhân đều thu gom bò đực tơ để hiến, còn Tate thân hành cùng với một nhóm khác đi ngựa đến hẻm núi hẹp để xem cái cầu bắc qua đây có bị hỏng hay không. Một giờ sau đến đây, họ thấy cầu còn nguyên, nhưng trên đường về họ thấy có hai cây xanh bị sét đánh ngã, rơi xuống trên mái một nhà kho nhỏ. Công nhân phải mất hai giờ làm việc để lôi các cành cây ra khỏi nhà kho, kiểm tra các dụng cụ, sửa máy kéo hoạt động trở lại và đem đến cái cửa lớn để di chuyển hai cây bị gãy đi chỗ khác. Công việc rất nặng nhọc, Samantha cũng làm việc cực nhọc như nhóm đàn ông và khi nghỉ ăn trưa, mái tóc vàng dài của nàng ướt mềm, cái áo sơ mi nỉ dày bị mồ hôi dán sát vào ngực.

- Cà phê không, Sam? - Tate đưa cho nàng tách cà phê cũng như đưa cà phê cho người khác và nàng tự nhiên có cảm giác mắt chàng nhìn nàng có cái gì khang khác. Nhưng một lát sau, khi chàng giao cho nàng công việc tu sửa các dụng cụ bị hư hỏng, nàng nghĩ cảm giác vừa rồi chỉ là do tưởng tượng mà ra. Rõ ràng mối liên hệ giữa họ chỉ là vì công việc thôi. Cuối ngày, nàng thấy suy nghĩ của nàng là đúng. Chàng cư xử với nàng tử tế như cư xử với bao nhiêu người khác, có lần chàng còn nói đùa với nàng và khi thấy nàng không làm được nữa, chàng bảo nàng nghỉ. Nhưng khi nàng làm việc đến toát mồ hôi, chàng không nói gì với nàng, cũng không động viên khuyến khích. Vào cuối ngày, khi nàng rời khỏi chuồng con Navajo, Tate không nói gì với nàng, mà lặng lẽ rời khỏi nhà kho để về căn nhà riêng của mình không xa đại sảnh.

- Kìa, Sam, hôm nay làm việc mệt không? - Josh quay đầu gọi nàng, ông ta đang vác cái yên trên vai. Nàng gật đầu, liếc nhìn lưng Tate, bỗng nàng tự hỏi phải chăng những giây phút ở bên nhau trong ngôi nhà trong vườn là những giây phút lầm lạc, cả hai khi ấy tự nhiên không kiềm chế được mình và bây giờ họ đã lấy lại tự chủ. Và bỗng nàng mừng vì đã không bị chàng quyến rũ để hiến thân cho chàng. Nàng nghĩ nếu khi ấy mà nàng dễ dãi, chắc bây giờ chàng sẽ cười nàng. Vừa nghĩ thế, nàng vừa cố nghe lời Josh nói. - Trông có vẻ mệt rồi đấy!

- Tất cả chúng ta ai mà không mệt! Mọi người ở đây đều làm việc cật lực. - Nhưng trông nàng không có vẻ gì buồn bã. Nàng còn mừng vì sáng hôm nay nàng không tham dự công việc hiến những con bò đực tơ. Trước đây, nàng đã từng xem công việc này rồi, nàng thấy đó là việc rất khó chịu do cảnh đổ máu vì hiến. Nàng thích công việc cưa cành cây gãy, sửa chữa dụng cụ bị hư hỏng trong nhà kho bị sập.

- Hẹn ngày mai gặp lại bác! - Nàng vẫy tay chào ông ta, miệng cười mệt mỏi và đi về phía ngôi nhà lớn. Nàng muốn tắm nước nóng, ăn tối rồi lăn ra giường. Đời sống trong trại ngày nào cũng như ngày nào, đều giản dị như thế. Ăn, ngủ, dậy, ăn, làm việc cho đến bỏ hơi. Nhưng nàng muốn như thế. Nàng ít có thì giờ để suy nghĩ. Tuy nhiên mới đây, nhiều ý nghĩ xuất hiện trong óc nàng: Nàng cứ thấy cảnh nàng và Tate đứng trong ngôi nhà trong rừng, mặt kề mặt, nói đến Bill, Caro... và đến họ. Khi nàng đi vào trong nhà, nàng cất tiếng gọi Caroline, nhưng không ai trả lời nàng, trong nhà im lặng như tờ. Mấy phút sau khi vào bếp, nàng thấy có tờ giấy báo cho nàng biết Caroline đã đi cùng Bill đến một nơi cách trang trại một trăm dặm. Có chuyện rắc rối về vấn đề thuê má không thể giải thích trên điện thoại được, nên họ phải đi gặp người kế toán. Nếu về được thì cũng phải khuya, còn không thì sáng mai mới về, nhưng trường hợp nào Sam cũng không thể đợi họ được. Trong lò đã có sẵn con gà rô ti cùng với bánh bột khoai và xà lách trong tủ lạnh. Nhưng dù công việc cả ngày mệt nhọc, Sam vẫn không thấy đói như hồi nãy. Nghĩ đến chuyện ăn một mình là nàng thấy nản. Cho nên thay vì ăn, nàng đi loanh quanh trong phòng khách, định bụng lát nữa sẽ làm cái bánh xăng uých ăn. Rồi bỗng nhiên nàng cúi xuống bật truyền hình mở ra xem. Rồi nàng cảm thấy như có luồng điện chạy trong người khi nghe giọng của John vang lên trong phòng khách rồi một lát sau nàng thấy cái bụng to tướng của Liz và khuôn mặt tươi cười của chị ta. Chuyện ở New York lại hiện ra trước mắt nàng và khi Sam thấy họ, mắt nàng đờm buồn, nỗi buồn mà nàng đã mang từ nơi ấy đến. Nàng nhìn họ, nghe họ nói ba hoa như mọi khi thì bỗng nàng nghe có tiếng gõ cửa. Nàng mãi miết say mê nhìn hai người tươi cười trên giờ phát hình buổi tối, mấy phút trôi qua mà nàng cảm thấy như đã lâu

hàng giờ, không tài nào rời mắt khỏi màn hình. Nhưng nàng cũng vội tắt truyền hình, cau mày khó chịu, đi đến mở cửa. “Ai” đến giờ này mà cắt đứt mối liên hệ giữa nàng với New York nhỉ? Ở đây chỉ có công nhân trong trại hay bạn bè, chứ chắc không có kẻ thù. Khi nàng mở cửa, nàng thấy hiện ra trước mắt chiếc áo sơ mi len màu xanh nước biển và cái áo khoác bằng vải dệt chéo quen thuộc, nàng bèn đưa mắt nhìn lên cho đến khi thấy mặt Tate Jordan.

- Chào Tate. - Trông nàng có vẻ mệt mỏi và đờ đẫn, trong tâm trí nàng vẫn còn hiện rõ hình ảnh người chồng cũ và bà vợ mới của y.

- Có gì không ổn à? - Chàng nhìn nàng, có vẻ lo lắng. Nhưng nàng lắc đầu. - Trông em như vừa mới có tin gì không hay.

- Không. - Nàng đáp với vẻ thờ ơ. Mặc dù nàng cảm thấy chán nản, nhưng nàng không thể gọi là “tin”.

- Không phải thế. Chắc em mệt thôi. - Nàng cười nhưng không phải là nụ cười thoải mái mà chàng thường thấy. Chàng phân vân không biết chuyện gì đã làm cho nàng có vẻ buồn rầu như thế. Chàng nghĩ, có lẽ nàng vừa nhận điện thoại từ nhà gọi đến, hay vừa nhận lá thư không hay của người chồng cũ. Chàng cũng đã gặp hoàn cảnh không hay như thế với người vợ cũ rồi.

- Cô “Ngựa Huyền” xinh đẹp ơi, hôm nay cô làm việc mệt hụt hơi. - Chàng cười, nụ cười như phần thưởng vào cuối ngày và lần này Sam cười vui vẻ đáp lại chàng.

- Em sung sướng được anh nhận thấy thế. - Bây giờ Sam biết Tate Jordan thấy hết mọi việc. Đây là điểm giúp chàng trở thành người được trọng dụng trong trại. Chàng biết giá trị của từng công nhân, biết họ làm việc như thế nào, trung thành và tận tụy với trại không, hay nhận lãnh gì và cống hiến gì cho Lord Ranch theo khả năng của mình. Nàng nhìn chàng thắc mắc, rồi đứng sang một bên. - Mời anh vào.

- Sam, anh không muốn làm phiền em. - Chàng bước vào, vẻ bối rối. - Anh vừa nghe Bill và Caroline lái xe đi gặp người kế toán. Anh nghĩ phải đến để xem em có sao không. Em muốn đến đại sảnh để ăn tối không?

- Nàng cảm động trước ý đồ của chàng, bỗng nàng tự hỏi phải chăng trong nụ cười của chàng có gì khác thường. Nhưng khó mà nói với Tate Jordan. Nhiều lúc người ta chẳng đoán được gì khi nhìn vào mắt chàng và ngay cả trên khuôn mặt phong sương của chàng, người ta chẳng đoán được gì về tâm trạng của chàng. - Em đã ăn chưa? - Chàng ngửi thấy mùi thịt bò trên lò. Nàng lắc đầu.

- Chưa, Caroline có để cho em con gà, nhưng em chưa... em không có thì giờ... - Bỗng nàng đỏ mặt, nhớ lại việc nàng xem chương trình phát sóng buổi tối, thay vì ăn thì nàng ngồi xem tivi. Rồi nàng nhìn chàng, chỉ về phía nhà bếp, ngheo đầu về một bên, hất mái tóc ra khỏi vai về phía sau lưng.

- Tate, anh ăn tối với em ở đây nhé? Ở đây có nhiều thức ăn. - Họ có thể chia nhau phần khoai, gà thì còn cả con, xà lách rất nhiều, nhiều người ăn cũng đủ. Caroline nấu thức ăn như để cho nhiều người ăn. Bà thường làm thế từ lâu, vì trong trại luôn luôn có bạn bè và công nhân.

- Có phiền cho em không? - Chàng tỏ ra ngần ngại, cơ thể to lớn có vẻ như càng lớn hơn trong căn phòng có trần nhà thấp. Samantha vội lắc đầu.

- Chẳng có gì phiền hết, Caroline để đồ ăn đủ cho mười người ăn. Chàng cười, đi theo nàng vào bếp. Nàng vừa dọn bàn vừa nói chuyện với chàng về công việc trong ngày. Mấy phút sau họ ngồi vào bàn, cùng ăn thịt gà và xà lách như thể họ ăn với nhau như thế hàng ngày.

Sau khi ăn xong, chàng nhìn nàng, cười thoải mái và hỏi:

- Ở New York như thế nào?

- Ồ... em nghĩ theo em thì ở đây rất náo nhiệt. Quá đông, quá ồn, quá dơ, nhưng cũng rất hấp dẫn. Mọi người ở New York có vẻ như luôn luôn hoạt động: người đi xem hát, kẻ lo việc kinh doanh, diễn tập để trình diễn vũ ba lê, người sạt nghiệp, kẻ giàu lên, nổi tiếng. Đây không phải

là nơi dành cho người bình thường.

- Còn em? - Chàng nhìn nàng hỏi, khi nàng đứng dậy rót cà phê cho cả hai.

- Em thường tin là em thích thành phố ấy. - Nàng nhún vai đáp. Nàng để hai tách cà phê bốc khói trên bàn và ngồi xuống. - Bây giờ thỉnh thoảng em không tin thể. Em thấy thành phố xa nơi đây khủng khiếp, chẳng có gì quan trọng nữa. Thật tức cười, ba tuần trước đây, muốn đi hót tóc em phải gọi trong một giờ ba lần mới có thể rời văn phòng để đến đây cắt tóc. Bây giờ em đã xa thành phố ba tuần, ai thấy sự khác nhau này đâu? Họ không thấy, em cũng không. Như thể em không sống ở đây. - Nhưng nàng biết nếu đêm nay nàng về đây, sáng mai mọi việc đều có vẻ như nàng không đi khỏi đây. - Em nghĩ sống lâu ở New York, người ta đâm nghiện. Khi mình bỏ được thói quen, thì tốt, nhưng khi mình quá mê thành phố - nàng cười vui vẻ với chàng - thì hãy coi chừng.

- Anh biết có nhiều phụ nữ như thế! - Chàng đáp, vừa uống cà phê trong cái tách trắng thanh mảnh, mắt vừa nhìn nàng với vẻ tinh nghịch.

- Bây giờ anh có quen ai không, ông Jordan? Anh có thể kể cho em nghe về họ được không?

- Không. - Chàng lại cười. - Còn em thì sao? Em bỏ ai ở New York để cho họ trông chờ hay em chạy trốn tất cả mọi thứ ở đây?

Nàng nhìn chàng một lát, mắt nghiêm nghị, rồi lắc đầu.

- Em không chạy trốn. Em ra đi. Để nghỉ ngơi... - Nàng lại ngần ngừ. - Em nghĩ mọi người trong văn phòng đều gọi chuyến đi của em là đợt nghỉ ngơi để làm việc trở lại. Còn việc em bỏ ai đây để họ chờ đợi em về thì không. Chắc hôm kia anh đã biết rõ chuyện này rồi.

- Hỏi chuyện cho biết chẳng hại ai.

- Từ ngày chồng bỏ đi, em không đi chơi với ai.

- Từ tháng tám à? - Nàng ngạc nhiên thấy chàng nhớ chuyện này, nhưng nàng gật đầu. - Em không nghĩ là đã đến lúc đi chơi với người khác ư?

Nàng không muốn nói ngay bây giờ, nàng đang nghĩ đến chuyện ấy. - Có lẽ. Đến lúc thích hợp thì phải thế thôi.

- Thật không? - Chàng nói nhỏ, rồi cúi người tới trước hôn nàng. Một lần nữa, nàng nghe tim mình đập thình thịch, nàng nhích người tới cho sát chàng và một tay chàng ôm mặt nàng, còn tay kia vuốt lên tóc nàng. - Lạy Chúa, em đẹp quá, Sam. Em có biết em làm cho anh ngẩn ngơ không? - Chàng lại hôn nàng, đưa tay đẩy cái đĩa dĩa dư qua phía bên kia bàn, kéo nàng sát vào người, họ hôn nhau cho đến khi hụt hơi. Rồi Sam ngồi nhích người lại, mỉm cười bối rối.

- Tate, thế nào dì Caro cũng ngạc nhiên khi biết chuyện này.

- Thế ư? - Chàng có vẻ không tin. - Anh không nghĩ thế. - Bỗng hai người cùng nghĩ đến chuyện Bill King và Caroline cùng đi với nhau. Có lẽ họ sẽ ngủ đêm với nhau ở đâu đó trên đường. Sam nghĩ đến ngôi nhà nằm khuất trong rừng và Tate cũng để hồn bay đến chỗ ấy. - Nếu trời không tối, chúng ta có thể cưới ngựa đến đây. Anh rất muốn ở đây với em, Sam à.

- Ở tại ngôi nhà trong rừng à? - Nàng hiểu ngay chàng đang nghĩ đến cái gì. Chàng gật đầu.

- Ngày hôm nọ anh nghĩ rằng số phận đã xui khiến để chúng ta gặp nhau. - Giọng chàng mơn trớn rồi chàng đứng dậy. Nàng cười nhìn chàng và chàng từ từ lùi nàng đứng lên. Đứng trước thân hình cao lớn của chàng, trông nàng thật nhỏ bé. Chàng kéo nàng vào người, ngực nàng áp sát chàng và khi chàng vuốt nhẹ lưng và tóc nàng, nàng muốn hôn chàng lại. Chàng nói thì thào:

- Sam, anh yêu em, nói ra chắc em không tin. Anh yêu em ngay khi mới gặp em. Anh muốn chạm vào em, muốn ôm em, muốn vuốt lên mái tóc huyền của em. - Chàng mỉm cười nhìn nàng, nhưng nàng có vẻ suy nghĩ.

- Em tin anh không, Sam?

Cặp mắt xanh to của nàng nhìn vào cặp mắt màu lục của chàng, trông nàng có vẻ bối rối. - Tate, em không biết có đáng tin hay không. Em nghĩ đến điều em đã nói với anh vào ngày hôm ấy, em nói rằng làm tình với ai đấy không đủ. Có phải vì thế mà anh nói yêu em không?

- Không. - Giọng chàng vẫn thì thào nho nhỏ, chàng hôn lên cổ nàng, rồi kề miệng bên tai nàng. - Anh nói thật tình đấy. Từ sau ngày hôm ấy, anh nghĩ đến em rất nhiều. Điều em muốn không khác với điều anh nghĩ, Sam à. - Chàng nói to hơn và đưa tay nắm tay nàng. - Em chỉ muốn anh nói thành lời những gì anh nghĩ trong đầu. Anh không quen làm thế. Nói "anh muốn làm tình với em" dễ hơn nói "anh yêu em". Nhưng anh chưa bao giờ gặp người đàn bà nào mà anh muốn như muốn em.

- Tại sao? - Nàng hỏi, giọng nho nhỏ, khàn khàn, mắt ánh lên vẻ đau đớn mà John đã tạo nên cho nàng. - Tại sao anh muốn em?

- Vì em đẹp tuyệt vời... - Chàng đưa hai bàn tay mạnh khỏe nhưng dịu dàng sờ nhẹ vào ngực nàng. - Vì anh thích điệu em cười, cách em nói... và thái độ khi em cưỡi con ngựa của bà Caro... thích cách em làm việc hùng hục với nhóm đàn ông mặc dù không ai buộc em phải làm... vì anh thích - chàng cười thoải mái, vuốt hai tay quanh người nàng - cách em đi đứng. - Nàng cười rồi nhẹ đẩy tay chàng đi. - Lý do như thế có đầy đủ hay không?

- Lý do đầy đủ cho điều gì, ông Jordan? - Nàng hỏi đùa, quay người đi để dọn bàn cho sạch, nhưng trước khi nàng đem đĩa đến bồn rửa, chàng lấy chồng đĩa trên tay nàng, để xuống, bế nàng lên và đi khỏi phòng ăn, băng qua phòng khách, ra hành lang dẫn đến phòng nàng.

- Samantha, đi đường này phải không? - Chàng hỏi, giọng nhẹ nhàng, mắt nhìn nàng cháy bỏng. Nàng muốn bảo chàng dừng và quay lại, nhưng nàng không nói được. Nàng chỉ gật đầu, chỉ đường rồi cười khúc khích, vùng khỏi chàng.

- Thôi... dừng lại, Tate. Để em xuống! - Chàng cười với nàng, nhưng không để nàng xuống. Chàng đi đến cuối hành lang mới dừng lại trước cánh cửa hé mở.

- Phòng em đây phải không?

- Phải. - Chàng ôm nàng và nàng vòng tay như em bé. - Nhưng em không mời anh vào, phải không?

- Thế ư? - Chàng nhướn mày hỏi rồi bước qua ngưỡng cửa, nhìn quanh với vẻ hiếu kỳ. Rồi không nói thêm tiếng nào, chàng để nàng xuống giường, vẫn ôm nàng trong tay, hôn mạnh lên môi nàng. Bỗng chuyện đùa bốn giữa hai người chấm dứt, nàng ngạc nhiên thấy mình đắm mê lây với chàng. Nàng bàng hoàng trước sức mạnh của chàng, trước đôi môi thêm khát của chàng trước bàn tay và thân thể đê mê của người chàng. Chỉ một lát, nàng cảm thấy chàng nằm bên cạnh nàng, áo quần của họ đều bay đi hết. Nàng chỉ còn cảm giác da thịt chàng áp lên da thịt nàng, tay chàng khẽ vuốt lên cơ thể nàng, hai chân dài của chàng quặp lấy chân nàng và môi chàng áp vào môi nàng. Chàng ôm chặt khiến nàng không thể nào chịu nổi, phải áp sát người vào chàng, miệng rên nho nhỏ. Chính khi ấy, chàng nhồm người lên, nhìn vào mắt nàng, hỏi nàng bằng mắt chứ không bằng lời. Tate Jordan không bao giờ lấy người đàn bà nào mà không hỏi ý kiến họ, nhất là bây giờ với nàng, chàng cần phải có sự thỏa thuận của nàng. Nàng nhìn chàng và nhẹ gật đầu. Khi ấy chàng mới ôm nàng, ấn sâu và mạnh vào nàng. Nàng rên lên, thờ hồn hển vì khoái lạc và đôi tình nhân diu nhau lên cảnh non bông.

Mấy giờ sau, chàng nằm bên cạnh nàng trong căn phòng tối, ngôi nhà yên lặng. Nàng cảm thấy cơ thể khỏe mạnh của chàng nằm duỗi dài bên cạnh nàng, thỏa mãn, đôi môi chàng dịu dàng áp trên cổ nàng.

- Anh yêu em, "Ngựa Huyền" xinh đẹp à. - Lời chàng có vẻ thành thật, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, "thật không?". Thật chàng yêu nàng hay không? Có ai thật tình yêu nàng lại không? Yêu nàng với lòng thành, yêu nàng mà không làm nàng đau đớn, yêu nàng mà không bỏ nàng? Bỗng nước mắt ứa ra bên khóe mắt nàng, nhỏ xuống gối. Chàng buồn rầu nhìn nàng và gật đầu. Chàng kéo nàng vào lòng, ôm nàng trong vòng tay, dỗ dành như dỗ con vật bị thương hay em bé còn rất nhỏ. - Mọi chuyện sẽ ổn thôi, em yêu. Anh sẽ ở đây với em...

- Em xin lỗi... - Lời nàng tắc nghẹn nửa chừng vì cơn khóc bồng bồng ra, khóc vì đời nàng đã trải qua nhiều chuyện đau đớn. Họ nằm ôm nhau suốt một giờ và khi nước mắt đã hết, nàng cảm thấy có cái gì quen thuộc tựa quây bên cạnh nàng, nàng mỉm cười, đưa tay sờ chàng, hướng dẫn chàng cho đúng chỗ lại.

- Bây giờ thì em yên ổn rồi chứ? - Giọng chàng khàn khàn trong bóng tối và nàng gật đầu.

- Em yên ổn rồi - nàng đáp. Chàng yên tâm, cố nhìn vào mắt nàng.

- Thật không?

- Thật, em yên ổn rồi. - Nàng dùng cơ thể để bày tỏ với chàng, nàng không biết dùng lời gì để nói hết lòng nàng. Nàng cong người về phía chàng, khiến cho chàng được nhiều khoái lạc như chàng đã làm cho nàng. Hai người vui vầy trong cảnh mây mưa, trước đây chưa bao giờ nàng hưởng được lạc thú này. Rồi nàng nằm bên cạnh chàng, say sưa ngủ, nhưng đôi môi vẫn hé cười.

Sáng hôm sau, khi đồng hồ báo thức reo đánh thức nàng dậy, nàng mỉm cười, cứ tưởng có chàng nằm bên cạnh, nhưng thay vì thấy chàng, nàng thấy tờ giấy nằm dưới đồng hồ báo thức. Chàng đã lặng lẽ ra về lúc hai giờ sáng, để lại tờ giấy nhỏ cho nàng. Chàng vặn giờ báo thức trên đồng hồ và viết trên mảnh giấy mấy chữ: "Anh yêu em, Palomino xinh đẹp". Đọc xong, nàng nằm lại xuống gối lại, nhắm mắt, miệng mỉm cười. Lần này nàng không khóc.

Vào cuối ngày làm việc mà trông Samantha vẫn tươi tắn, sinh động như đầu ngày. Khi nàng treo yên cương lên giá với nụ cười trên môi, Josh phải ngạc nhiên thốt nên lời:

- Lay Chúa Cứu Thế, này Sam, trông cô vẫn tươi như đá vững như đồng. Trước đây ba tuần, sau ngày làm việc vất vả, cô đi không nổi, trông người không ra người. Còn bây giờ, cô cười con ngựa mắc dịch ấy phi như bay và phát ốm mất. Chắc cô phải mang “tôi” về “lều” của tôi. Mong tôi đau như, hai cánh tay rã rời vì ném dây bắt những con bò đực to chết tiệt ấy. Có lẽ cô phải ra tay làm việc vất vả hơn chút nữa.

- Vớ vẩn. Hôm nay tôi làm việc còn vất vả hơn bác nữa.

- Ồ, thế à? - Ông ta hỏi đùa và khi nàng đi qua, ông lấy mũ đập vào phía sau nàng.

- Đúng thế! - Nàng bước nhanh qua ông ta, miệng cười toe toét, mái tóc vàng buộc ra sau thành đuôi ngựa bằng dải vải màu đỏ nhạt. Suốt ngày nàng ngồi trên yên ngựa chạy thật nhanh. Nàng ngồi nhưng trí thì luôn luôn nghĩ đến Tate, mặc dù hai người không ai nói gì với nhau mà chỉ lo làm việc. Nếu có nói chẳng, thì chàng cũng nói vài lời về công việc và nói rất thản nhiên, còn nàng cũng cố hết sức để khỏi lưu tâm đến chàng trong những dịp ngắn ngủi khi họ nói với nhau. Chàng chỉ nói với nàng một cách tự nhiên khi uống cà phê vào giờ ăn trưa, rồi đi đến nói chuyện với các công nhân, còn nàng quay lại với những người nàng quen biết nhất. Bây giờ ngày làm việc đã hết, nàng mới để cho tâm trí quay về với Tate lại suốt ngày nàng cứ nhớ đến những giây phút nàng sống với Tate đêm hôm qua, nàng nhớ đôi chân trần khi chàng nằm không có quần áo trên giường, nhớ chăn trải giường nhàu nhò sau trận mây mưa, nhớ ánh mắt chàng khi chàng cúi người hôn nàng, nhớ phía sau cổ chàng khi chàng nằm xuống nghỉ một lát với tiếng thở dài khoan khoái, để cho nàng vuốt ve kích thích lên sống lưng chàng. Bây giờ khi trở về ngôi nhà của bà Caro, nàng cảm thấy thích vẻ ngoài của chàng, thích cách chàng đối xử với mọi người, thích việc chàng đã làm cho nàng. Nàng không biết khi nào nàng mới gặp chàng lại. Nhà chàng ở gần đại sảnh, nơi công nhân ăn uống, đứng trong nhà lớn thấy nhà chàng rất rõ và bà Caro đã về sau chuyến đi ngắn ngủi với Bill King. Rõ ràng muốn gặp nhau, họ phải thu xếp rất cẩn thận, nhưng nàng tin chắc thế nào chàng cũng tìm ra cách. Khi nàng mở cửa trước ngôi nhà lớn, nàng nghĩ bây giờ chàng và Bill King đều phải đi rón rén vào đây, rồi lặng lẽ lên ra vào lúc nửa đêm. Nghĩ thế, nàng bỗng bật cười.

- Trời đất, Samantha, tối nay sao trông cháu có vẻ hạnh phúc thế! - Caroline thốt lên, bà đang ngồi trên ghế, nhìn nàng với vẻ thích thú. Và đây là lần đầu tiên trong bốn tháng nay nàng không cảm thấy hồi hộp khi nhìn thấy bộ mặt quen thuộc của John trên màn ảnh truyền hình. Nàng dừng lại một lát, nheo mắt nhìn anh ta, rồi nhún vai, miệng mỉm cười thản nhiên, bỏ đi về phòng mình để tắm rửa.

- Lát nữa cháu quay lại, dì Caro.

Khi nàng trở lại, họ cùng ăn tối, chỉ đêm nay Sam mới thấy phân vân không biết Tate ở đâu. Chàng đang ở trong đại sảnh, cùng ăn với những người khác ư? Chàng chọn cách ở tại nhà, tự nấu ăn như một vài người phải không? Nhưng hầu hết công nhân đều thích ăn tối với bạn bè. Ngay cả những người có vợ ở trong trại cũng thường đến đại sảnh sau khi ăn tối xong để uống cà phê, hút thuốc, nói chuyện với bạn bè về công việc trong ngày. Bỗng Samantha muốn đến với họ, nhưng nàng lại sợ nếu nàng đến, họ sẽ thắc mắc tại sao nàng đến đây. Ban ngày họ chấp nhận nàng, nhưng ban đêm, họ muốn nàng ở trong nhà lớn với Caroline, chỗ của nàng vào buổi tối là ở đây. Nếu họ thấy nàng đến đây vào buổi tối, họ sẽ ngạc nhiên và khi biết nàng đến để tìm Tate, thế nào cũng không tránh khỏi lời ra tiếng vào dị nghị. Người ta sẽ dễ dàng nghi chuyện ái tình giữa hai người. Rồi chuyện rỉ tai nhau sẽ lan truyền rất nhanh trong trại như máy radar truyền tín hiệu nhanh đi khắp mọi nơi. Người ta đã biết rất nhanh những chuyện tình, những cuộc hôn nhân và những vụ ly dị, cùng những chuyện tình bất hợp pháp và những đứa con ngoại hôn xảy ra trong trại. Cho nên việc Bill King và Caroline giữ bí mật chuyện tình của họ lâu như thế là điều rất tuyệt vời. Cho dù có kẻ còn nệ cổ, hay có người biết rõ họ, nhưng

cũng chỉ trong tình trạng nghỉ ngơi thôi chứ không dám quả quyết. Sam cảm thấy điều này rất hay và nàng nghĩ nếp sống ở đây mà bê bối chắc sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn. Bây giờ nàng cảm thấy hồi hộp, kích thích, nàng mong gặp chàng, nói chuyện với chàng, cười, trêu chọc chàng, sờ mó chàng, đi dạo với chàng trong trời đêm, nhìn chàng đắm đắm, hân diện và nắm tay chàng, rồi sau đó, về phòng nàng, khám phá cơ thể của nhau lần nữa như họ đã làm đêm hôm qua.

- Samantha, cháu ăn thêm xà lách nữa không? - Câu hỏi của Caro khiến Sam giật mình, nhớ ra họ đang ăn với nhau. Nửa giờ qua, nàng yên lặng, mơ màng, khiến Caroline nhìn nàng, phân vân không biết vì nguyên do gì mà nàng có vẻ thờ thẩn như thế. Sam không có vẻ đau khổ, cho nên chắc không phải nàng buồn khi thấy bà xem chương trình thời sự trên tivi. Nàng không có vẻ nhớ nhà. Thực vậy, nàng có vẻ bình thường, cho nên chắc có gì đấy mới làm cho nàng như thế. - Có gì không ổn à, Sam?

- Ờ ờ... cái gì ạ?

- Có gì vui không?

- Cái gì ạ?... ồ... cháu xin lỗi. - Samantha đỏ mặt như cô nữ sinh, nàng lắc đầu, miệng mỉm cười. - Không, cháu chỉ lơ đãng thôi. Hôm nay làm việc suốt ngày, nhưng cháu thấy thích. - Đây là cách duy nhất để biện minh cho việc mặt nàng bỗng nhiên ửng hồng.

- Cháu đã làm việc gì?

- Không có gì đặc biệt. Quăng dây bắt vài con ngựa, kiểm tra hàng rào, chiều nay đàn ông quăng dây bắt bò đực tơ. - Nàng cố nhớ. Hầu hết nàng nghĩ đến Tate. - Ngày hôm qua quả là một ngày tuyệt vời.

Bà già khôn ngoan nhìn nàng chăm chú. - Ta sung sướng thấy cháu được hạnh phúc ở đây.

Mặt Samantha trở nên nghiêm túc một cách kỳ lạ, nàng đáp: - Đúng vậy, dì Caro à. Chưa có ở đâu cháu được hạnh phúc như ở đây.

Caroline gật đầu, rồi chăm chú vào món xà lách trong khi Samantha mơ màng trở lại nghĩ đến Tate. Nhưng phải đến sáng hôm sau nàng mới gặp lại chàng. Trong đêm nàng nghe tiếng chân của Bill đến rồi đi và lần này nàng cảm thấy ghen tỵ. Nhưng Tate không thể đến phòng nàng như thế được, nàng đành nằm mơ ước chàng thôi, cười với mình, như cô gái mười tám tuổi yêu vụng trộm. Bỗng nàng cảm thấy trẻ trung bé bỏng, nôn nóng muốn gặp chàng lại.

Sáng mai vào bảy giờ, ngày chủ nhật, nàng uống vội cà phê, mặc quần jeans, choàng áo khoác, chải tóc lần cuối rồi chạy ra nhà kho, hy vọng gặp chàng ở đấy. Nhưng khi đến nơi, nàng thấy không có ai hết. Đàn ông đến cho ngựa ăn đã về lại đại sảnh để ăn sáng, chỉ còn lại một mình nàng với những con ngựa quen thuộc, con nào ở chuồng nấy, lặng lẽ ăn, hay nghỉ ngơi hay chào nhau nho nhỏ. Samantha chậm rãi đi đến chuồng con Black Beauty. Nàng đưa tay vuốt ve lên mũi nó và cảm thấy cái mồm lồm chồm râu mềm của nó chà trên bàn tay nàng để tìm có gì ăn không.

- Sáng nay tao không đem gì cho mày hết, Beauty.

Tao xin lỗi nhé.

- Đừng quan tâm đến nó. - Giọng nói trầm cất lên phía sau nàng. - Em mang gì cho anh nào?

- Ồ! - Nàng quay lại nhìn chàng, ngạc nhiên và không để cho nàng nói tiếp, chàng đã ôm nàng vào lòng, hôn ngẫu nhiên, khi nàng hụt hơi mới thả nàng ra.

- Chào buổi sáng, "Ngựa Huyền". - Chàng nói nhỏ và nàng đỏ mặt.

- Chào... em nhớ anh.

- Anh cũng nhớ em. Sáng nay em có muốn đến ngôi nhà trong rừng với anh không? - Chàng hỏi nhỏ, nếu có ai gần đấy họ cũng không nghe được. Samantha gật đầu, mắt ánh lên vẻ sung sướng.

- Em rất thích.

- Anh sẽ gặp em tại hàng rào phía nam, trong quăng rừng trống. Em có biết chỗ ấy ở đâu không? - Chàng hỏi, vẻ lo sợ nàng đi lạc rừng. Nhưng nàng cười.

- Anh đùa phải không? Anh có biết trong khi anh làm việc cả tuần thì em thường đến đâu không?

- Anh không biết, em yêu. - Chàng cười hớn hở. - Chắc em đến chỗ anh thường đến. Một công hai việc chứ gì.

- Anh nói không sai lắm. - Khi chàng quay đi, nàng chụp tay áo chàng và nói nhỏ: - Em yêu anh.

Chàng gật đầu, lướt môi lên môi nàng, thì thào đáp lời:

- Anh cũng yêu em. Gặp em lúc mười giờ. - Nói xong chàng đi. Gót giày gõ lóc cóc trên sàn ván và một lát sau, khi chàng rẽ qua con đường cong, chàng cất cao tiếng chào hai người đàn ông đi đến chăm sóc ngựa của họ. Nếu họ đến sớm hơn một lát, chắc họ sẽ thấy chàng hôn Samantha. Nhưng bây giờ thì họ chỉ thấy nàng đang chăm chú cho con ngựa của Caroline ăn.

Họ gặp nhau lúc mười giờ kém năm tại quăng rừng trống ở phía nam, ngựa họ khỏe khoắn, bầu trời xanh, mắt long lanh nhục cảm. Đây là sự đam mê mới phát sinh, cuồng nhiệt, nàng không thể nào giải thích được, nhưng tự thâm tâm nàng biết nàng phải ở cùng chàng, nàng sẵn sàng hứa với chàng sẽ sống trọn đời với chàng. Cuối buổi sáng hôm đó, khi họ nằm trên chiếc giường lớn êm ái trong căn phòng màu xanh nhạt, nàng cố để giải thích điều này cho chàng nghe. Thân thể họ khi ấy đã mệt nhoài, nhưng lòng nhẹ nhõm và chàng quàng tay ôm nàng vào lòng, nàng nép mình bên hông chàng.

- Tate à, em nghĩ chuyện này như thế... như thế em chờ đợi anh đã từ lâu. Như thế bỗng nhiên em thấy em sinh ra để...

- Để giao cấu với anh phải không? - Chàng cười và vuốt tóc nàng, mái tóc rối tung.

- Đừng gọi như thế. - Nàng có vẻ bất bình.

- Anh xin lỗi. - Chàng hôn và sờ mặt nàng. - Làm tình. Dù anh gọi gì thì chắc em hiểu đây là làm tình.

- Em biết. - Nàng nhích người vào chàng, nhắm mắt, nụ cười sung sướng nở trên môi. - Hưởng hạnh phúc như thế này chắc sai lầm. Có lẽ không được chính đáng. - Nàng nhấp nháy mắt và chàng hôn lên chóp mũi nàng.

- Thế ư? Tại sao? - Chàng có vẻ hạnh phúc như nàng. - Tại sao chúng ta không có quyền hưởng hạnh phúc ấy?

- Em không biết. Nhưng em hy vọng chúng ta sẽ được hưởng hạnh phúc này lâu dài. - Hai người cùng nghĩ đến Bill và Caroline, trước đây họ đã cùng nằm trên giường này, rồi sau đó vẫn tiếp tục gặp nhau mãi.

- Thật điên, Tate à, chúng ta mới gặp nhau và không tin tưởng như nhau phải không?

- Đúng, nhưng nếu em cứ tiếp tục nói như kiểu này, thì anh sẽ xem em đã ở tại đây hai mươi năm nay rồi.

- Rồi sao nữa?

- Rồi anh sẽ mặc kệ em.

- Cứ thử đi. - Nàng vuốt tay lên giữa phía trong đùi chàng và dừng lại nơi hai chân chàng giao nhau.

- Nếu anh làm thế thì em sẽ phản ứng ra sao, Miss Samantha?

- Sẽ ở bên anh, giới thiệu anh cho mọi người biết. - Nàng trêu chàng, giọng đầy nhục cảm và chàng để tay giữa hai đùi nàng. Họ vừa trêu chọc nhau, vừa nghiêm túc và suốt cả buổi sáng, họ có cảm giác như họ đã ở đây từ trước rồi, đã gắn bó với nhau từ lâu. Thật khó tin họ chỉ mới yêu nhau và khi hai người đi trần truồng khắp nơi trong nhà, Tate có vẻ cũng thấy thoải mái như nàng.

Khi nàng làm bánh xăng ụch trong nhà bếp từ vật liệu do chàng mang đến, chàng lớn tiếng hỏi: - Em có xem các album ảnh không, em yêu? - Chàng đang ngồi trên ghế dài, khoác tấm chăn trên đôi vai trần, duỗi hai chân về phía lò sưởi đang cháy sáng. Lò sưởi từ lâu không được lau chùi dọn sạch, cho nên bây giờ dù họ có để tro sót lại trong lò, họ tin rằng chẳng ai để ý đến.

- Xem chứ, họ tuyệt quá, phải không? - Ảnh trong album gồm có của Bill và Caroline, với những người khác trong trại, ngày tháng chụp ghi từ đầu thập niên 50. Đôi tình nhân mới cười với nhau một cách sung sướng khi thấy mọi người có vẻ hân hoan đứng trước những chiếc xe hơi đã lỗi thời, có cách đây đã hàng chục năm, có tấm chụp cảnh tranh tài cưỡi bò mộng và có một số bức chụp cảnh trang trại trước khi nhiều ngôi nhà mới được xây cất. - Trời đất, trại lúc ấy

trông nhỏ hơn bây giờ nhiều.

Chàng cười. - Một ngày nào đó, nó sẽ lớn hơn bây giờ. Đây là trang trại tuyệt vời nhất trong bang, có lẽ là một trong số trại tuyệt nhất trong nước, nhưng Bill King đã già, ông ấy không lo đến việc làm cho nó lớn mạnh hơn nữa. Ít ra ông ấy cũng không nghĩ đến nữa.

- Thế còn anh? Anh muốn phát triển thêm chứ, Tate? Ngày nào đó anh sẽ điều hành công việc trong trại chứ? - Chàng khẽ gật đầu, thành thật với nàng. Chàng có tham vọng sẽ chỉ huy công việc trong trại.

- Phải. Nếu Miss Caro để cho anh làm, anh sẽ biến trang trại thành một trại chăn nuôi đặc biệt vào một ngày nào đó. Anh không biết bà ấy có để cho anh làm không, vì ông Bill còn đấy.

Samantha trả lời một cách dịu dàng, thành khẩn:

- Em mong ông ấy luôn luôn ở bên cạnh bà ấy, vì hạnh phúc của bà ấy.

Chàng khẽ gật đầu. - Anh cũng thế. Nhưng một ngày nào đấy, có ngày... Anh muốn thay đổi nhiều điều trong trại. - Chàng vừa gấp tập album vừa nói với nàng. Họ đã xem album suốt một giờ. - Này Sam, anh có thể tiếp tục như thế này hàng giờ không mệt. - Chàng cười e thẹn và rõ ràng nàng thích được như thế.

- Em thích nghe anh nói. - Rồi sau một phút, nàng hỏi: - Tại sao anh không lập trang trại riêng của mình?

Chàng cười, lắc đầu. - Lấy gì mà lập, Palomino xinh đẹp của anh? Với hảo ý và với lon bia cũ à? Em có biết muốn lập một trang trại tốt thì phải có nhiều tiền không? Cả một gia tài kếch sù. Lương của anh không nghĩa lý gì đâu, em yêu à. Anh chỉ ao ước được làm đốc công, chứ không phải phó đốc công như bây giờ. Làm đốc công mới có quyền. Này nhé, thường chủ trại chẳng biết khỉ mốc gì hết. Người đốc công mới là nhân vật làm cho trại hoạt động.

- Thì anh đang làm việc ấy ở đây đấy thôi. - Nàng nhìn chàng, vẻ hãnh diện. Chàng khẽ sờ tóc nàng rồi đưa bàn tay ôm cầm nàng.

- Anh cố làm thế, Palomino à. Anh cố làm thế khi nào anh không mơ tưởng đến em. Em sẽ làm cho anh lơ là công việc. Hôm qua anh chỉ nghĩ đến chuyện đến đây cùng em, làm chuyện ấy với em và ngồi hưởng hạnh phúc bên lò sưởi.

Samantha nhìn lò sưởi, mắt mơ màng. - Em cũng thế. - Rồi một lát sau, nàng nhìn chàng. - Chúng ta sẽ làm gì, Tate?

- Làm gì cái gì? - Chàng hỏi trêu nàng. Chàng biết nàng muốn nói gì.

- Đừng làm ra vẻ không biết. Anh hiểu em muốn nói gì rồi. - Rồi bỗng nàng cười. - Tối qua em cứ sợ anh và Bill King sẽ cùng lên vào nhà và va nhau trong bóng tối. - Cả hai cùng bật cười trước hình ảnh ấy, rồi chàng kéo nàng vào gần mình, ánh mắt chàng có vẻ suy tư. Chàng đã nghĩ đến chuyện đó và nếu va nhau, mọi người sẽ gặp rắc rối, chứ không riêng gì ai.

- Sam à, anh nghĩ nếu trời mùa hè thì chắc chuyện ta gặp nhau sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hàng đêm, sau khi làm việc xong chúng ta sẽ đến đây, rồi sẽ cưỡi ngựa về dưới ánh trăng sao đầy trời. Nhưng bây giờ, khi chúng ta làm xong việc, trời tối thui tối mò, anh sợ ngựa sẽ vấp ngã, bị thương.

- Chúng ta có thể mang đèn.

- Dĩ nhiên. - Chàng cười. - Hay là thuê trực thăng, tại sao không?

- Ồ, im đi. Thôi... chúng ta sẽ làm gì? Anh muốn lên vào nhà dì Caro không?

Chàng lắc đầu. - Không được. Họ sẽ nghe chúng ta, giống như em đã nghe họ. Em đã nói với anh đêm nào em cũng nghe ông ấy vào ra kia mà. Còn nhà anh thì trống trải. Chỉ cần một công nhân thấy em đến thôi là tất cả đều biết chuyện của chúng ta.

- Họ biết thì sao? - Samantha hỏi căng. - Nếu họ biết thì có gì ghê gớm lắm không? - Chàng gật

đầu. - Tại sao?

- Vì chuyện này không dừng đắn, Sam à. Vì em là ai và anh là ai. Em không muốn nghe họ bàn tán và anh cũng không. - Nhưng sự thật là nàng không quan tâm đến chuyện họ bàn tán. Nàng nghĩ nàng yêu chàng, nàng không quan tâm đến việc ai nói đến họ. Việc họ yêu nhau có làm khổ ai đâu? Nhưng nhìn mặt chàng, nàng biết chàng không muốn thế, nàng biết chàng nghĩ đây là luật lệ cao cả. Chủ trại không được yêu công nhân làm việc trong trại.

Samantha nhìn thẳng vào mặt Tate. - Em sẽ không chơi trò họ đã chơi, Tate à, không bao giờ. Nếu chúng ta ở với nhau, em muốn mọi người đều biết. Em muốn hãnh diện vì chúng ta yêu nhau, em không sợ ai biết hết.

- Chúng ta sẽ tính đến chuyện ấy sau. - Nhưng nàng có cảm giác rằng chàng không hề có ý định làm theo ý nàng. Bỗng nàng nổi giận, mắt ánh lên vẻ bừng bừng như chàng.

- Tại sao? Tại sao ta không nghĩ đến chuyện ấy ngay bây giờ? Thôi được, em nghĩ hiện giờ chưa cần để cho mọi người biết chúng ta đan díu nhau. Nhưng Tate à, em sẽ không lén lút gặp anh mãi đâu.

- Phải. - Chàng đáp, rất thản nhiên. - Cuối cùng em sẽ về lại New York kia mà. - Lời chàng nói ra như gáo nước lạnh xối vào mặt nàng. Khi nàng lên tiếng trở lại, giọng nàng lạnh lùng, đau đớn.

- Cái gì làm cho anh tin thế?

- Vì em thuộc về nơi ấy, cũng như anh thuộc về nơi này vậy.

- Thật không? Tại sao anh nghĩ thế? Tại sao anh nghĩ em sẽ không giống Caroline, tại sao anh tin em sẽ không dám sống ở đây, không dám làm như bà ấy đã làm?

- Em biết lý do tại sao anh nghĩ như thế chứ? - Chàng nhìn nàng với ánh mắt của người trên bốn mươi tuổi có nhiều kinh nghiệm ở đời. - Vì khi Caroline đến đây, bà ấy là góa phụ, bà muốn từ bỏ cuộc sống mà bà đã cùng sống với chồng, vì ông ta đã mất. Và khi đến đây, bà ấy đã bốn mươi tuổi, chứ không như em, mới ba mươi hay ba mốt gì đấy. Em còn trẻ, còn có nhiều việc phải làm, có nhiều việc trong nghề quảng cáo thương mại phải thực hiện, có vô số hợp đồng phải giải quyết, phải đáp nhiều chuyến xe, phải trả lời nhiều cuộc điện thoại, phải đi cho kịp máy bay cất cánh, phải tham dự nhiều buổi tiệc tùng...

- Ở đây em không làm được những chuyện ấy hay sao? - Nàng hỏi, vẻ đau đớn và chàng dịu dàng nhìn nàng với ánh mắt đầy tình thương yêu.

- Không, em yêu à, em không thể làm được việc đó ở đây. Đây không phải là chỗ cho em. Em đến đây để nghỉ ngơi, nên em chỉ làm thế thôi và có lẽ anh góp phần vào việc đó. Anh yêu em. Trước đây ba tuần, anh không để ý đến em và trong nhiều năm nay, anh không lưu tâm đến người đàn bà nào, nhưng bây giờ anh nghĩ anh yêu em. Anh nghĩ thế từ hôm chúng ta mới gặp nhau và anh hy vọng em yêu anh. Nhưng chuyện xảy ra giữa Bill và Caro là một phép lạ Sam à, họ không thuộc giai cấp của nhau và sẽ không bao giờ cùng giai cấp. Bà ấy có học, ông ấy thì không. Bà ấy đã sống một cuộc đời kỳ diệu, còn ông ấy sống kiên trì với giai cấp mình, trung thành với giai cấp. Bà ấy làm chủ trang trại, còn ông ấy không có tấc đất cắm dùi. Nhưng bà ấy yêu Bill và ngược lại, bà ấy chỉ muốn như thế thôi. Theo ý kiến của anh, bà ấy hơi điên, nhưng bà ấy đã có cuộc đời khác và có lẽ sau cuộc đời ấy, cuộc sống như hiện nay là đủ cho bà ấy rồi. Còn em khác, Sam à, em còn trẻ, em có quyền hưởng cuộc sống vui hơn cuộc sống mà anh có thể cho em ở đây. - Nghĩ thật tức cười, họ biết nhau chưa đầy một tháng, yêu nhau chỉ mới hai ngày, thế mà họ nói chuyện tương lai như thể họ đã yêu nhau lâu ngày, như thể họ bàn tính đến chuyện sẽ sống mãi bên nhau suốt đời. Samantha ngạc nhiên nhìn chàng, rồi mỉm cười với chàng.

- Anh điên rồi, Tate Jordan. Nhưng em yêu anh. - Rồi nàng ôm mặt chàng trong hai tay và hôn môi chàng thật mạnh rồi ngồi lại, vòng tay trước ngực. - Nếu em muốn ở lại đây, nếu em muốn cuộc sống ở đây, bất luận em là ba mươi hay chín mươi hay mười tám, thì đây là quyết định của em. Em không phải là Caroline Lord, anh không phải Bill King, anh đừng mở miệng nói đến

chuyện hy sinh, vì khi thời gian đến, em sẽ làm điều gì em muốn. Nếu em không muốn về New York lại, anh không thể bắt em về và nếu em muốn sống suốt đời với anh, em sẽ theo anh đến tận cùng trời cuối đất và quấy rầy anh cho đến khi anh tuyên bố với mọi người trong trại là chúng ta yêu nhau, tuyên bố cho Caro và Bill biết. Anh sẽ không dễ gì mà dứt khỏi em đâu. Anh rõ chưa? - Nhưng nàng vẫn thấy mắt chàng có vẻ chống đối quyết liệt chuyện này, vì chàng chưa hiểu hết nàng, chỉ cần chàng biết rằng nàng không cần đến giai cấp như chàng vừa đề cập đến, là coi như Sam Taylor đã được những điều mong muốn. - Hiểu chưa, thưa ngài?

- Vậy, tôi hiểu. - Nhưng chàng không nói gì nữa và lần này chính chàng hôn nàng để nàng không nói tiếp được. Chàng đắp chăn lên hai người và chỉ một lát sau, họ quấn vào nhau, làm thành một khối, môi gấn môi, bên cạnh lò sưởi lửa nổ lộp bộp. Khi hôn xong, chàng nhích môi ra khỏi môi nàng, hệt hơi, rồi chàng bế nàng vào buồng ngủ nhỏ màu xanh để họ bắt đầu lại. Sau sáu giờ, họ nhận ra trời đã tối. Họ ngủ, làm tình, ngủ, làm tình suốt buổi chiều, bây giờ Tate với vẻ tiếc nuối, khẽ lay nàng, rồi vào phòng tắm để mở nước nóng. Cả hai cùng tắm, chàng ôm gọn nàng vào thân hình cao to của mình, còn nàng vừa cười vừa kể cho chàng nghe những chuyện về mùa hè trước kia của nàng ở trại.

- Nhưng chúng ta vẫn chưa giải quyết xong vấn đề khó khăn.

- Anh không biết chúng ta khó khăn gì. - Chàng nằm tựa đầu lên thành bồn tắm, nhắm mắt thưởng thức nước nóng.

- Khó khăn về việc chúng ta gặp nhau ở đâu, làm sao gặp.

Chàng im lặng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu. - Tức thật, ước gì anh nghĩ ra nơi nào. Em nghĩ sao, Sam?

- Em không biết. Gặp ở phòng em tại nhà dì Caro được không? Em để cho anh leo qua cửa sổ. - Nàng cười e ngại. Lời đề nghị như thể họ mới mười lăm tuổi và rất "phóng dăng". - Tại nhà anh được không?

Chàng khẽ gật đầu. - Anh nghĩ ra rồi. Hennessey cứ kêu ca mãi về nhà của anh ấy suốt hai tháng nay. Anh ta nói ngôi nhà quá nhỏ đối với anh ấy, nó nằm chỗ lộng gió, lại quá xa phòng ăn. Anh ta cần nhảu khiến bọn anh nổi điên.

- Rồi làm sao?

- Anh sẽ đổi nhà cho anh ta. Nhà anh ấy nằm ngoài bìa trại, ở ngay phía sau nhà bà Caro. Nếu em đến đó, chắc không ai thấy em đâu. Chỗ ấy rất tiện, kín đáo, so với nhà anh hiện nay.

- Anh không sợ họ sẽ nghi à?

- Tại sao nghi? - Chàng cười trong hơi nước của bồn tắm. - Anh không có kế hoạch véo móng em hàng ngày lúc ăn sáng hay hôn môi em trước khi chúng ta đi làm.

- Tại sao không, anh không yêu em hay sao? Chàng không nói gì, chỉ cúi người tới trước hôn nàng, mân mê vú nàng một lát mới đáp. - Palomino à, nói thật cho em biết là anh rất yêu em.

Nàng nhồm người, quỳ trước mặt chàng trong cái bồn tắm cũ, nhìn chàng với ánh mắt chan chứa tình yêu. - Em cũng vậy, Tate Jordan.

Tối đó, quá bảy giờ họ mới cưỡi ngựa về nhà, Sam rất mừng vì Caroline đã đi ăn tối tại trại chăn nuôi khác. Nếu không, thế nào Caroline cũng cuống cuống hỏi nàng lý do tại sao về trễ. Nhưng họ đã hưởng một ngày dài hạnh phúc, họ đã nói chuyện, cười đùa, làm tình thoải mái. Bây giờ ở trong ngôi nhà rộng lớn của trang trại, Sam cảm thấy cô đơn lạc lõng vì không có chàng. Nàng đau đớn như thể bị ai cắt đứt cánh tay phải. Nàng cảm thấy rất kỳ lạ, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà nàng đã yêu chàng tha thiết đến thế, nhưng tình yêu của họ sẽ lâm vào tình thế nan giải suốt đời. Bây giờ ngồi một mình trong ngôi nhà trống vắng, nàng suy nghĩ về chuyện này, mơ ước có chàng bên cạnh, Caroline viết giấy để lại nói rằng bà ngạc nhiên thấy nàng đi đâu suốt ngày, nhưng không lo sợ. Bà đã để lại thức ăn trên lò, cho nên Sam chỉ cần lấy xuống ăn. Nàng ăn xong và đi nằm lúc tám giờ ba mươi, trong bóng tối nàng nghĩ đến Tate.

Đêm đó, khi Caroline về nhà với Bill King, họ đi rón rén vào nhà và trong bóng tối, Bill đi thẳng đến phòng bà. Sự hiện diện của Sam trong nhà đã làm cho việc họ gặp nhau có phần hơi khó khăn, Caroline dẫn Bill hàng đêm dừng đóng cửa trước quá mạnh, nhưng ông không làm theo lời bà. Bây giờ Caroline bước nhẹ về phía phòng của Sam, mở cửa, nhìn vào căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ thấy đồ vật trong phòng qua ánh trăng lờ mờ chiếu vào. Bà thấy nàng nằm ngủ trên giường. Bà nhìn nàng một lát, rồi bỗng sự trẻ trung xinh đẹp của nàng khiến cho bà ngây ngất, bà bèn bước vào phòng. Bà biết đã có gì xảy ra cho nàng, nhưng cũng như chuyện của bà, chuyện xảy ra đó chắc sẽ không thay đổi hay dừng lại được. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình. Bà đứng một hồi lâu, nhìn nàng, tóc xỏa rộng trên gối, mặt lảng lẩy, hạnh phúc và trên mắt còn dính nước mắt. Bà đưa tay sờ bàn tay của nàng, nhưng nàng vẫn ngủ say không nhúc nhích. Bà bèn nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Khi bà về phòng mình, Bill đang đợi bà, ông mặc pyjama, hút hơi xì gà cuối cùng. - Em đi đâu thế? Ăn tối ở đây bây giờ đói rồi à?

- Không. - Caroline lắc đầu, rất thản nhiên. - Em muốn xem Sam có được khỏe không.

- Cô ấy khỏe chứ?

- Khỏe, cô ấy ngủ rồi. - Họ nghĩ nàng đã ngủ khi thấy ngôi nhà chìm trong bóng tối.

- Cô ấy thật dễ thương. Anh chồng cũ của cô ấy chắc điên mới bỏ cô ấy để chạy theo người khác. - Nhìn Liz trên tivi, ông không cảm nổi.

Caroline gật đầu đồng ý, bà tự hỏi không biết có bao nhiêu đàn ông điên khùng như thế. Bà để cho Bill giữ im lặng suốt hai thập niên, họ duy trì mối tình trong bí mật. Bill sống như kẻ phạm tội, lén lút vào ra nhà bà hơn hai mươi năm nay. Samantha yêu người đàn ông xa lạ, yêu lối sống kỳ quặc của anh ta, nguy hiểm chẳng khác nào nhảy từ trên lầu tòa Empire State xuống. Còn Tate Jordan yêu người thiếu phụ mà anh ta không nên yêu. Caroline biết giữa hai người đã có chuyện gì xảy ra. Bà tin chắc họ đã yêu nhau. Bà đã thấy tình yêu ấy trong mắt Sam trước khi nàng nhận thấy nàng yêu chàng. Hôm Giáng sinh, bà cũng thấy Tate như thế khi chàng nhìn Sam trong lúc nàng trang hoàng cây Giáng sinh. Caroline thấy hết, nhưng bà giả vờ không thấy, không biết.

- Bill này. - Bà nhìn ông một cách khác thường, lấy điều xì gà nơi ông để xuống cái gạt tàn. - Em muốn kết hôn.

- Dĩ nhiên, Caro. - Ông vừa cười vừa mân mê vú trái của bà.

- Đừng. - Bà hất tay ông ra. - Em nói thật đấy. - Bỗng ông nhận ra bà nói nghiêm túc.

- Em già rồi! Tại sao bây giờ chúng ta phải kết hôn?

- Vì chúng ta đã già, anh không nên lén lút vào nhà em như thế này lúc đêm khuya nữa. Việc này có hại cho thần kinh của em mà cũng không tốt cho bệnh thấp khớp của anh.

- Em điên rồi. - Ông nằm ngửa dựa người lên tấm ván đầu giường, vẻ sững sốt.

- Có lẽ. Nhưng em nói cho anh biết điều này. Hiện giờ, em tin chẳng có ai ngạc nhiên khi thấy chúng ta thành hôn. Hay nói cho đúng hơn, chẳng ai lưu tâm đến. Không ai nhớ em từ đâu tới hay trước đây làm việc gì, cho nên những ý kiến trước đây của anh bây giờ hoàn toàn vô nghĩa. Bây giờ họ chỉ biết em là Caroline Lord và anh là Bill King ở trại Lord Ranch. Chấm hết.

- Không chấm hết đâu. - Bỗng ông đáp một cách dữ dội. - Họ biết em là chủ trại, còn anh là đốc công.

- Ai lưu tâm?

- Anh lưu tâm. Và em phải lưu tâm. Các công nhân đều lưu tâm. Có sự khác biệt, Caro à. Sau nhiều năm sống ở đây, chắc em biết rõ chuyện này. - Bỗng ông nói lớn hơn: - Nếu anh làm cho em bị chê cười, thì anh là kẻ đáng trách. Người ta sẽ nói em chạy trốn, rồi lấy gã đốc công... anh sẽ thành đồ khốn nạn.

- Tốt. - Bà quắc mắt nhìn ông. - Vậy thì em sẽ sa thải anh, nếu anh muốn quay lại đây thì phải làm chồng em.

- Trời đất, em điên rồi. - Ông không muốn tranh cãi tiếp. - Thôi, hãy tắt đèn đi. Anh mệt rồi.

- Em cũng vậy... - Bà nhìn ông với vẻ khỗ sở. - Em quá mệt vì lén lút đã bao nhiêu năm nay. Bill, em muốn kết hôn!

- Vậy thì đi kết hôn với chủ trại nào đấy.

- Khỉ mốc. - Bà quắc mắt nhìn ông. Ông tắt đèn và câu chuyện kết thúc. Chuyện họ cãi nhau như thế này đã diễn ra hàng trăm lần trong suốt hai mươi năm qua và kết quả không ai thắng ai. Bà biết vì bà là chủ trại, còn ông là đốc công. Bà nằm nghiêng trên giường, quay lưng về phía ông, nước mắt chảy ra đầm đìa, bà cầu nguyện cho Samantha không rơi vào hoàn cảnh yêu Tate Jordan một cách vô vọng như bà. Bà nghĩ, cuối cùng mối tình của họ cũng sẽ không lối thoát như bà. Công nhân ở đây đều tuân theo quy luật này, quy luật mà nhiều người cho là vô nghĩa, nhưng người dân ở đây thì nghĩ là đúng. Caroline biết họ sẽ luôn luôn nghĩ như vậy.

Việc đổi nhà giữa Tate Jordan và Harry Hennessey được hoàn tất trong bốn ngày sau. Hennessey vui sướng vì được Tate đề nghị đổi, anh ta cảm ơn rối rít và Tate dọn đồ đạc đến nhà anh ta. Chàng nói rằng chàng không thích nhà mình, chàng quá mệt và bức bối khi Hennessey kêu ca mãi và trong việc đổi nhà này chàng chẳng có lợi lộc gì. Đối với chàng, nhà nào cũng như nhau thôi. Không ai quan tâm đến việc đổi nhà này và vào tối thứ năm, Tate dọn đồ đạc của mình đi. Samantha ở trong phòng kiên nhẫn đợi cho đến chín giờ ba mươi tối để cho Caroline đã ở yên trong phòng rồi, nàng mới leo qua cửa sổ, băng qua khu vườn phía sau nhà. Chỉ một lát sau, nàng đến cửa trước nhà Tate. Căn nhà mới của chàng nằm ngay sau ngôi nhà lớn, không ai trông thấy được. Căn nhà được hàng cây ăn trái phía sau nhà lớn che kín, nên người trong nhà không ai thấy Samantha lặng lẽ đi vào nhà của Tate. Tate đứng đợi nàng, chân trần, ngực trần, mặc quần jeans xanh, tóc đen đậm lổm đổm bạc hai bên thái dương và cặp mắt màu lục rực lửa. Da chàng mịn màng như xa tanh, chàng vội ôm nàng vào vòng tay. Lát sau, họ nằm trong vải trải giường sạch trên giường. Khi làm tình xong họ mới bắt đầu nói chuyện và nàng cười khúc khích về việc nàng đã leo qua cửa sổ. Nàng nói nàng tin chắc rằng giờ này Bill King đang rón rén đi qua cửa trước.

- Ở tuổi chúng ta, việc này bình thường thôi, phải không? - Nàng vui sướng, nhưng chàng thì không.

- Cứ xem như đây là chuyện tình lãng mạn. - Giống như Bill King quan tâm đến Caro, Tate Jordan không có ý định biến Sam thành trò cười cho mọi người trong trại. Nàng không phải loại gái lăng loàn, dễ dãi ở New York đến. Nàng là phụ nữ đáng trọng, bây giờ là tình nhân của chàng, nên chàng phải ra sức bảo vệ nàng, dù nàng không cần. Nàng không hiểu gì về quy tắc đạo đức giữa chủ trại với người làm công. Dù Samantha nói gì đi nữa, họ vẫn tin vào quy tắc này chứ không nghe theo lời người ngoài và họ sẽ mãi mãi như thế. Nàng không muốn bàn cãi về điểm này, có nhiều vấn đề đáng nói hơn. Bây giờ nàng đã biết cương vị của mình và chàng quá rõ về vị trí của nàng, không có gì để nói về việc giữ bí mật mối tình của họ. Như thế này sẽ được ổn thỏa một thời gian. Nàng có lý do để nghĩ rằng nàng sẽ bớt căng thẳng khi có nhiều người biết chuyện của họ. Khi nghĩ đến mùa hè, nàng bỗng nhận ra rằng nàng muốn tính đến chuyện ở lại tại trang trại. Đây là lần đầu tiên nàng thừa nhận rằng nàng có thể ở lại đây và việc này khiến nàng đặt ra câu hỏi nàng sẽ giải quyết công việc ở New York như thế nào. Nhưng nàng nghĩ còn nhiều thời gian để nghĩ ra cách giải quyết vấn đề đó. Bây giờ đang còn tháng mười hai, nhưng nàng cảm thấy như thể nàng đã ở tại Lord Ranch này và đã là tình nhân của Tate Jordan nhiều năm rồi.

- Hạnh phúc không? - Chàng hỏi trước khi họ ngủ, hai người ôm chặt lấy nhau, chân nàng quấn vào chân chàng, hai cánh tay chàng ôm quanh vai nàng.

- Ừ ừm... - Nàng cười, mắt nhắm nghiền và chàng hôn lên mí mắt nàng ngay trước khi nàng du hồn vào giấc ngủ. Sáng hôm sau nàng thức dậy lúc bốn giờ cùng với chàng. Nàng băng qua vườn cây ăn trái để leo qua cửa sổ vào phòng nàng rồi bật đèn lên. Nàng tắm vòi sen như thường khi, mặc áo quần, đến đại sảnh để ăn sáng và thế là Samantha Taylor đã bắt đầu cuộc sống mới.

Vào ngày lễ valentine, nàng nhận được tấm bưu thiếp của Charlie Peterson gửi đến, nhắc nàng nhớ tới văn phòng trống trải của nàng. Đây là lần đầu tiên nàng nghĩ đến công việc đang chờ nàng ở New York. Đêm đó, khi nằm trong vòng tay của Tate Jordan, nàng nói cho chàng biết chuyện này. Việc nằm bên chàng thành thủ tục hàng đêm. Đêm nào nàng cũng đến phòng chàng không chậm quá chín giờ, sau khi đã ăn tối với dì Caro và tắm rửa xong.

- Anh ta như thế nào? - Tate nhìn nàng chăm chú khi nàng lặn xuống ghế nệm dài, miệng cười sung sướng.

- Charlie ư? - Nàng nheo mắt nhìn người đàn ông mà bây giờ nàng cảm thấy như chồng mình. - Anh có ghen không?

- Nên ghen không? - Giọng chàng thản nhiên.

- Không cần! - Tiếng trả lời thốt ra hòa lẫn với tiếng cười. - Anh ấy và em không đan dít với nhau, vả lại anh ấy đã có vợ, ba con trai và hiện chị ấy đang có thai nữa. Em chỉ thương anh ấy như người anh trai, như người bạn thân. Em và anh ấy cùng làm việc lâu năm rồi.

Chàng gật đầu. Rồi hỏi: - Sam này, em có nhớ gì ở đây không?

Nàng im lặng, suy nghĩ một lát mới lắc đầu và đáp:

- Anh biết không, điều kỳ lạ nhất là em không nhớ. Caroline nói trường hợp của bà ấy cũng thế. Khi bà từ bỏ cuộc sống cũ, bà từ bỏ hẳn. Bà không muốn quay về cuộc sống ấy nữa. Em cũng cảm thấy như thế, càng ngày em càng ít nhớ.

- Nhưng em vẫn nhớ một ít chứ? - Chàng hỏi để bẫy nàng. Đang nằm trên ghế dài, nàng lật sấp người, nhìn vào mắt chàng. Chàng ngồi gần nàng, quay lưng về phía lò sưởi.

- Dĩ nhiên em có nhớ sơ sơ. Như thỉnh thoảng em nhớ căn hộ của em, nhớ một vài cuốn sách, hay đồ vật của em. Nhưng em không nhớ cuộc sống ở đây. Hay nhớ công việc của em. Hầu hết thứ mà em nhớ là những thứ em có thể mang đến đây được nếu em muốn. Còn công việc... nghĩ cũng thật kỳ lạ, em đã dành nhiều thì giờ để làm việc cật lực, mong sao trở thành nhân vật quan trọng, thế mà bây giờ... - Nàng nhún vai, trông nàng như nàng tiên non tóc vàng rất xinh. - Em không quan tâm đến chuyện ấy nữa. Bây giờ em chỉ quan tâm đến việc có lừa bò đực tơ đầy đủ không, con Navajo có cần thay móng mới không, hàng rào ở đồng cỏ phía bắc có sập không. Tate à, em không biết phải chăng có gì đã thay đổi trong người em? Như thế em đã thành người khác khi em rời bỏ New York.

- Nhưng Sam à, trong người em vẫn còn con người cũ. Còn con người muốn viết bài quảng cáo thương mại đoạt giải thưởng và trở thành người quan trọng trong nghề nghiệp. Ngày nào đó em sẽ nhớ con người ấy.

- Tại sao anh nghĩ thế? - Bỗng nàng có vẻ giận dữ.

- Tại sao anh cứ đẩy em vào cái thế mà em không muốn nữa? Tại sao anh muốn em trở về? Có phải anh lo sợ về tình yêu của chúng ta không, Tate, có phải anh sợ có chuyện không hay xảy ra không?

- Có lẽ thế. Sam à, anh có quyền lo sợ vì em là người đáng sợ. - Chàng biết nàng là người không muốn giữ chuyện tình của họ bí mật, mà nàng muốn mọi người biết họ yêu nhau. Chính vì thế mà chàng lo sợ.

- Thôi, đừng đẩy em vào thế bí. Hiện giờ em không muốn về. Nếu muốn, em sẽ nói cho anh biết.

- Anh mong thế. - Nhưng cả hai người đều biết rằng phép nghỉ của nàng chỉ còn hiệu lực sáu tuần nữa thôi. Nàng đã tự nhủ nàng sẽ quyết định vào trung tuần tháng ba. Nàng vẫn còn một tháng nữa. Nhưng chỉ hai tuần sau, khi họ cưới ngựa từ ngôi nhà trong rừng về, hai người vẫn

thường đến đây vào những hôm chủ nhật, trông chàng có vẻ khó hiểu, rồi chàng báo cho nàng biết chàng sẽ tặng cho nàng món quà.

- Quà gì thế?

- Khi về nhà em sẽ biết. - Chàng đang ngồi trên lưng con ngựa vằn, cúi người qua hôn lên môi nàng.

- Kìa... quà gì thế nhỉ...? - Nàng làm ra vẻ vừa nũng nịu vừa trầm tư và đồng thời trông nàng rất trẻ. Nàng buộc mái tóc sang hai bên, bằng dải vải đỏ, mang đôi ủng chần bò bằng da rắn đỏ mới đóng. Tate trên nàng mãi về đôi ủng này, chàng nói đôi ủng còn ác ôn hơn cả đôi ủng màu xanh lục của Caro, nhưng chính đôi ủng này là món hàng kỳ quái nhất trong số áo quần do hãng Blass với Ralph Lauren và Halston sản xuất mà nàng đã mua trong ba tháng nay. - Anh mua cho em đôi ủng khác phải không? Lần này anh mua ủng màu tím à?

-Ồ, không... - Chàng ấp úng đáp. Họ cưỡi ngựa chạy chậm chậm.

- Màu tím à?

- Anh không thèm mua thứ ấy.

- Được rồi, món khác vậy. Xem nào... khuôn bánh quế phải không? - Chàng lắc đầu. - Khuôn nướng bánh mới à? - Nàng cười, nàng mới bắt đầu nướng bánh cho họ vào tuần trước.

- Chó con à? - Nàng có vẻ hy vọng đúng, chàng cười nhưng vẫn lắc đầu. - Con rùa à? Rắn ư? Hươu cao cổ phải không? Hay hà mã? - Nàng cười và chàng cười theo. - Thôi, em chịu. Cái gì thế?

- Rồi sẽ thấy.

Khi về đến nhà, hóa ra quà là chiếc tivi màu đời mới, chàng mua nó qua người em rể của Josh ở trong thị trấn gần nhất. Josh hứa sẽ đem máy đến nhà Tate vào hôm chủ nhật. Tate dẫn ông ta cứ đem bỏ vào nhà trong khi chàng đi vắng. Khi chàng và Sam đi qua cửa, chàng chỉ cái tivi với vẻ vừa tự hào vừa hân hoan.

- Trời, Tate, tivi đẹp quá! - Nhưng nàng không háo hức bằng chàng, nàng biết thế. Không cần tivi nàng cũng được hạnh phúc rồi. Rồi nàng bấu môi nũng nịu. - Như vậy tức là kỳ trăng mật của chúng ta hết rồi à?

- Hết sao được! - Chàng vội đáp, nhưng sau đó chàng bật tivi. Chương trình thời sự chủ nhật đang được phát trên máy. Giờ này tin tức đặc biệt trong tuần thường được ai đấy tổng hợp nói lại, nhưng đêm nay không biết vì lý do gì mà John Taylor lại đảm trách công việc này. Khi Sam thấy anh ta, bỗng nàng dừng lại nhìn chăm chăm như thể nàng thấy anh ta lần đầu. Đã ba tháng nay nàng không thấy mặt anh ta trên truyền hình, còn không gặp anh ta thì đã năm tháng. Bây giờ nàng nhận thấy nàng không quan tâm đến việc này nữa. Nỗi đau đớn khủng khiếp vì bị anh ta bỏ nay đã phai mờ, chỉ còn lại trong lòng nàng cảm giác hơi buồn thối. Phải chăng đó là người mà nàng đã cùng ôm ấp trước đây? Nàng đã yêu thương con người này suốt mười một năm trời ư? Bây giờ nhìn anh ta, nàng thấy anh ta như người bằng chất dẻo, kênh kiệu và bỗng lần đầu tiên nàng nhận ra anh ta đến với nàng là vì lòng ích kỷ khiến nàng tự hỏi tại sao khi ấy nàng không nhận thấy. - Em thích anh ta phải không Sam? - Tate nhìn nàng đăm đăm, vẻ mặt rần rỏi, phong sương của chàng hoàn toàn tương phản với vẻ mặt lảng lẩy, non nớt của John trên màn hình tivi. Sam mỉm cười, lắc đầu, quay qua nhìn Tate.

- Không, em không thích.

- Em hãy nhìn anh cho kỹ. - Bỗng Tate cười. - Nhìn đi và nói thật cho anh biết. Có phải anh ta làm cho em bị kích thích không?

Lần này chính Samantha cười lớn. Nàng cười thoải mái, sung sướng thầm nghĩ rằng chuyện này đã hết. Nàng hoàn toàn không có mối ràng buộc nào với John Taylor. Bây giờ nàng tự chủ, chính Tate Jordan mới là người nàng yêu. Thực vậy, nếu họ có con với nhau nàng cũng không quan tâm và nếu nàng không gặp John hay Liz lại, nàng cũng không cần. Nhưng Tate cứ nhìn

nàng với ánh mắt khó chịu. Chàng nằm dài trên chiếc giường chàng mua cho vừa với hai người, - kéo tấm chăn màu xanh nhạt lên đến ngực.

- Nào, Sam này, anh ta làm cho em bị kích thích phải không?

- Không, - nàng đáp, giọng cương quyết. Nàng hôn lên cổ chàng và nói tiếp. - Nhưng anh làm em bị kích thích.

- Anh không tin em.

- Anh đùa sao? - Nàng cười ha hả. - Sau một ngày sống bên nhau, anh không tin anh đã làm em bị kích thích ư? Đây Tate Jordan, anh thật tuyệt vời vợ ơi!

- Anh không muốn nói chuyện này. Anh muốn nói về anh ta. Nào... nhìn vào anh chàng phát thanh viên tóc vàng đẹp trai kia đi. - Chàng trêu chọc nàng và Sam cười. - Anh ta có vẻ đẹp trai quá. Em không muốn anh ta à?

- Tại sao? Anh có tin em nói không? Có lẽ anh ta ngủ trên mây, anh ta già sáu mươi tuổi và đã căng da mặt hai lần. - Lần đầu tiên trong đời nàng nói khôi hài về John. Anh ta luôn luôn có vẻ nghiêm trang đạo mạo, nàng không dám đùa. Cả hai đều xem từ mặt mày thân thể cho đến hình ảnh, cuộc sống và hạnh phúc của John Rober Taylor là vấn đề quan trọng hàng đầu. Nhưng còn nàng thì sao? Khi nào Sam mới được anh ta xem là quan trọng? Có lẽ không được, vì cuối cùng anh ta đã chạy theo Liz. Khi nàng nhớ đến chuyện này, mặt nàng trở nên nghiêm nghị.

- Anh nghĩ em thích anh ta, nhưng em quá nhát gan nên không dám xác nhận.

- Không. Anh lầm rồi, Tate. Em không thích anh ta. - Nhưng nàng đã nói điều này với niềm tin rằng chàng quay đầu nhìn nàng, lần này ánh mắt chàng nghiêm túc chứ không như trước đây.

- Có phải em biết anh ta không? - Nàng gật đầu, nhưng không có vẻ gì cảm động hay thích thú. Trông nàng có vẻ dửng dưng, như thể họ đang nói về cái cây hay về chiếc xe cũ. - Có phải em biết rõ về anh ta không?

- Phải, em rõ. - Nàng thấy Tate có vẻ tức giận, nàng muốn trêu chàng một chút. Nàng để tay lên ngực trần của chàng và cười. - Đừng nổi nóng như thế, anh yêu. Không có gì đâu. Em kết hôn với anh ta bảy năm mà. - Hiện mọi việc đã hết trong căn phòng bé nhỏ này. - Nàng cảm thấy người Tate căng thẳng bên cạnh nàng, chàng ngồi dậy trên giường, nhìn nàng với vẻ khó chịu.

- Sam, em có so sánh anh với anh ta không?

- Không. - Nàng nhìn chàng một cách thản nhiên, nhưng nao núng trước phản ứng của chàng, không biết chàng có ý định gì. Có lẽ đây chỉ là thái độ kinh ngạc thôi.

- Anh ta là chồng em phải không?

Nàng gật đầu. - Phải. - Rồi nàng nghĩ rằng vấn đề này cần phải nói thêm cho rõ hơn. Không phải hôm nào người ta cũng thấy người chồng cũ của người tình mình trên màn hình tivi vào lúc đi ngủ. Nàng nói cho chàng nghe hết mọi chuyện.

- Nhưng điều buồn cười là em thấy không quan tâm chút nào khi thấy anh ta. Khi còn ở New York, đêm nào em cũng có thói quen xem buổi phát hình vào giờ này. Em thấy cả hai, John và Liz, họ làm cái trò lấu cá buồn cười, nói về đùa hài nhi quý giá như thể mọi người đều chú ý đến việc chị ta có thai và việc này đã làm cho em tức lộn ruột. Khi em đến đây, Caro nhìn cảnh tượng ấy, khiến em cảm thấy đau khổ. Và tối nay khi cái bộ mặt bằng chất dẻo ấy xuất hiện trên màn hình, anh biết chuyện gì xảy ra không? - Nàng nhìn Tate chờ chàng nói, nhưng chàng không đáp. - Tuyệt đối không có gì xảy ra. Không có gì hết. Em không cảm thấy gì hết. Không đau đớn, không buồn, không tức giận, không thất vọng. Không có gì hết.

- Nàng cười thoải mái. - Em không quan tâm.

Nghe xong, Tate đứng dậy, đi đến tắt tivi.

- Anh thấy chuyện quá tuyệt. Em đã lấy một trong những người hùng trẻ đẹp nhất nước Mỹ,

chàng công tử John Taylor mày râu nhẵn nhụi nổi tiếng trên truyền hình, rồi anh ta bỏ em và em tìm một anh chàng chăn bò già mệt mỏi, lớn hơn vị anh hùng ấy đến mười hay mười hai tuổi, không đồng xu dính túi, làm việc hùng hục ở một trại chăn nuôi và em cố nói rằng như thế là được hạnh phúc à? Không những hạnh phúc tạm thời, mà còn là hạnh phúc vĩnh viễn. Phải thế không, Samantha? - Chàng nổi nóng, Samantha nhìn chàng, cảm thấy vô vọng. - Tại sao em không nói với tôi?

- Tại sao à? Nói ra có thay đổi được gì không? Vả lại, anh ta không nổi tiếng, không thành công như anh tưởng. - Nhưng không đúng như lời nàng nói.

- Vớ vẩn. Em có muốn xem tài khoản ngân hàng của anh để so sánh với tài khoản của anh ta không? Anh ta làm một năm bao nhiêu? Một trăm nghìn đôla ư? Hay hai? Hay ba? Em biết anh làm bao nhiêu không? Em muốn biết không? Mười tám ngàn chưa có thuế, đấy là lương đã tăng vì anh làm phó đốc công đấy. Lạy Chúa, anh bốn mươi ba tuổi, so với anh ta, anh là đồ xả rác.

- Thì đã sao? Ai thèm để ý? - Bỗng nàng hét to lên như chàng, nhưng rồi nàng nhận ra chính vì nàng lo sợ. Chuyện khiến cho Tate nổi giận khi chàng biết nàng và John đã lấy nhau và việc này làm cho nàng sợ. Nàng không ngờ chàng xem vấn đề này quan trọng như thế. - Vấn đề là... - Nàng cố hạ thấp giọng khi nói, tay vuốt tấm chăn đắp trên chân. Tate đang đi trong phòng. - Vấn đề là chuyện gì đã xảy ra giữa bọn em, bọn em đã đối với nhau như thế nào, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, tại sao anh ta bỏ em, em nghĩ về anh ta, về Liz và hài nhi như thế nào. Vấn đề ấy mới quan trọng, chứ không phải anh làm ra bao nhiêu tiền hay chuyện họ xuất hiện trên tivi là quan trọng. Vả lại, "họ" mới là người trên tivi, Tate à, không phải em. Chuyện này có gì khác nhau không? Nếu anh ghen với anh ta, thì cứ nhìn vào anh ta đi, mẹ kiếp, anh ta là đồ điên. Anh ta là đồ công tử bột, là loại người bằng chất dẻo, làm điệu làm bộ. Anh ta gặp may, thế thôi, anh ta có mái tóc vàng, có khuôn mặt đẹp và các cô khắp nước Mỹ thích anh ta. Như vậy thì sao? Chuyện ấy có dính dáng gì đến anh và em không? Nếu anh muốn biết em nghĩ gì, em xin nói vấn đề này chẳng liên quan gì đến chúng ta cả. Em không quan tâm đến John Taylor. Em yêu anh.

- Vậy tại sao em không nói cho anh biết em đã kết hôn với ai? - Bây giờ chàng có vẻ nghi ngờ, nàng nằm ngửa ra giường, bứt tóc, cố để khỏi hét lên trước khi ngồi dậy nhìn vào mặt chàng, ánh mắt dữ dội như chàng.

- Vì em nghĩ chuyện này không quan trọng.

- Vớ vẩn. Cô nghĩ tôi sẽ cảm thấy mình thấp hèn và cô biết như thế phải không? - Chàng đi qua căn phòng và mặc quần vào. - Cô đúng. Tôi thấp hèn.

- Vậy anh là đồ điên. - Nàng hét to lên với chàng, cố làm cho chàng thấy rõ sự thật. - Vì anh như ông cụ năm mươi, một trăm tuổi, như những anh chàng John Taylor. Hắn ta là đồ chó đẻ, ích kỷ, làm em đau khổ. Anh là người trưởng thành, người thông minh, người tốt, từ khi chúng ta gặp nhau đến giờ anh không làm gì xấu với em, anh chỉ làm điều tốt. - Nàng nhìn quanh căn phòng, họ đã ở với nhau tại đây vào lúc chiều tối suốt ba tuần nay, nàng nhìn những bức tranh chàng mua để làm cho căn nhà vui mắt, nhìn chiếc giường chàng mua êm ái, thậm chí nhìn cái tivi màu chàng mới mua để cho nàng giải trí, nhìn những tấm vải trải giường xinh xắn nơi họ làm tình trên đó, nhìn những cuốn sách mà chàng nghĩ là nàng thích. Nàng nhìn những đóa hoa mà mỗi khi thấy không có ai, chàng ngắt đem về, những trái cây chàng hái trong vườn đem về cho nàng, nhìn bức phác họa mà chàng đã vẽ nàng ở bên hồ vào hôm chủ nhật. Nàng nghĩ đến những giây phút ở bên nhau, những cử chỉ của chàng khi đối xử với nàng, nhớ đến những cuốn phim mà họ đã chụp với nhau, nghĩ đến chuyện bí mật của họ và một lần nữa trong lần thứ một trăm, nàng nghĩ rằng John Taylor không xứng liếm giày của Tate Jordan. Khi nàng nói lại, nước mắt chảy ra và giọng nàng khàn khàn, nghẹn ngào: - Tate à, em không so sánh anh với anh ta đâu. Em yêu anh. Em không yêu hắn nữa. Nói thế là đủ rồi, mong anh hiểu cho lòng em. Điều ấy bây giờ rất quan trọng cho em. - Nàng đưa tay về phía chàng nhưng chàng không đến gần và nàng trần truồng quỳ trên giường, hai tay thả xuống hai bên hông, nước mắt chảy đầm đìa xuống má.

- Cô nghĩ từ đây cho đến năm năm nữa những chuyện ấy vẫn không làm cho cô thay đổi gì à? Thôi cô ơi, đừng có ngây thơ. Năm năm nữa, tôi sẽ là người chăn bò khác, nhưng anh ta vẫn là một trong những nhân vật quan trọng trong ngành truyền hình của nước này. Cô nghĩ là cô sẽ không xem truyền hình mỗi đêm khi rửa bát đĩa và không tự hỏi tại sao lại yêu tôi à? Chuyện này không phải là diễn kịch trên sân khấu đâu, mà là chuyện thật đấy cô à. Cuộc sống làm công trong trại rất nặng nhọc mà không có tiền. Đây không phải là quảng cáo truyền hình mà cô đang làm đâu, đây là chuyện thực. - Nàng càng khóc to hơn khi nghe những lời cay độc của chàng.

- Anh không tin chuyện này là thực đối với em à?

- Lạy Chúa, làm sao thực được? Làm sao thực được, Sam? Hãy nhìn vào nơi cô đến và cách sống của tôi thì rõ. Nhà cô ở New York như thế nào? Căn hộ trên tầng thượng của tòa nhà ở Đại lộ Năm phải không? Ngôi nhà sang trọng có người gác cửa, nền lát đá cẩm thạch và có chỗ xù Pháp phải không?

- Không, chỉ là tầng trên hết của ngôi nhà trong thành phố, thang lầu đi bộ để tập thể dục cho khỏe người.

- Và nhà đầy đồ cổ?

- Em chỉ có một ít thôi.

- Các thứ ấy ở đây xem là đồ rất quý. - Tate đáp với vẻ hằn học rồi quay đi để mang giày vào.

- Tại sao anh giận dữ như thế? - Nàng lại hỏi lớn và khóc tiếp. - Em xin lỗi đã không nói cho anh biết em là vợ cũ của John Taylor. Nhưng nếu em nói, chắc anh ta sẽ gây cho anh nhiều ấn tượng hơn nữa. Em không ngờ vấn đề này lại quan trọng đối với anh như thế.

- Cô không nói cho tôi biết chuyện gì hết phải không? Bố cô là chủ tịch tập đoàn General Motors, cô lớn lên trong tòa Bạch Ốc, cô là người kế thừa gia sản phải không? - Chàng hằn học nhìn nàng và nàng trần truồng như nhộng nhảy từ giường xuống như con mèo dài, mềm mại.

- Không. Em là người bị động kinh và anh sắp làm cho em lên cơn. - Nhưng chàng không cười trước nỗ lực trêu chọc chàng vì thái độ giận dữ của chàng. Chàng bèn đi vào phòng tắm đóng cửa. Sam đợi cho đến khi Tate đi ra và chàng nhìn nàng với vẻ hết kiên nhẫn.

- Thôi, mặc áo quần vào.

- Tại sao? Em không muốn mặc. - Nàng cảm thấy lo sợ. - Em không ra về.

- Cô phải về thôi.

- Không, em không về. - Nàng ngồi trên mép giường. - Chừng nào chúng ta chưa giải quyết xong chuyện hiểu lầm này thì em chưa về. Em muốn anh hiểu thấu đáo rằng anh chàng ấy đối với em chẳng nghĩa lý gì và em yêu anh. Anh có chịu khó mở óc để hiểu rõ chuyện này không?

- Hiểu hay không có gì khác đâu?

- Đối với em rất khác. Vì em yêu anh, chàng khổng lồ khờ dại à. - Nàng hạ thấp giọng, cười dịu dàng với chàng, nhưng chàng không cười đáp lại. Chàng nhìn nàng đăm đăm và lấy điều xì gà, nhưng chỉ mân mê trong tay chứ không hút.

- Em nên về lại New York.

- Tại sao? Để chạy theo ông chồng mà em không muốn à? Em và anh ta đã ly dị. Anh nhớ chứ? Em muốn anh nhớ cho điều đó. Em yêu anh.

- Còn công việc của em thì sao? Em sẽ bỏ việc ấy để sống đời sống trong trại chăn nuôi ư?

- Đúng ra là... - Nàng hít mạnh, người run run. Điều nàng sắp nói là bước ngoặt rất lớn, nàng nghĩ nàng chưa nói vì nàng cần suy nghĩ thêm. Nhưng tối nay đã đến lúc phải nói. Nàng không có thì giờ để trì hoãn nữa -...quả thật em muốn cuộc sống ở đây. Em sẽ bỏ việc ở đây và sống vĩnh viễn ở đây.

- Thế thì quá kỳ cục.
- Tại sao?
- Em không thuộc về nơi này. - Chàng đáp, giọng mệt mỏi. - Em thuộc về nơi đấy, em có nhà đẹp, có chức vị trong nghề, có quan hệ mật thiết với người trong giới của em. Em không thuộc giới chăn bò, không ở trong ngôi nhà nhỏ chỉ có một phòng, không quen việc xúc phân ngựa và quăng dây bắt bò đực. Ngoài ra, trời ơi, em là cô tiểu thư đài các!
- Anh nói nghe như chuyện lãng mạn. - Nàng đáp, giọng mỉa mai, nhưng nước mắt ứa ra.
- Không có gì lãng mạn hết Sam à. Đấy là sự thật. Em cho đấy là chuyện hay ho, nhưng không hay đâu. Anh không phải là nhân vật tưởng tượng, mà anh là người thật.
- Em cũng thế. Và đây là vấn đề. Anh không chịu tin rằng em cũng là người thật, em có những nhu cầu thật, em là người thật sự muốn sống xa New York, muốn từ bỏ căn hộ và công việc của em. Anh không chịu tin em muốn thay đổi nếp sống, không tin có lẽ New York không hợp với em nữa, cuộc sống ở đây tuyệt hơn và em muốn sống ở đây.
- Vậy thì cứ mua một trang trại như Caroline.
- Để làm gì? Anh nghĩ nên mua trang trại thật ư?
- Mua để cho anh việc làm.
- Cho cái con khỉ!
- Tại sao không? Cho để anh lên vào phòng em được trong hai mươi năm sắp đến. Em muốn thế phải không, Sam? Để được sống như họ, để xây ngôi nhà bí mật cho đến khi em quá già quá mệt không đến được mới thôi và để em có được những giấc mơ bí mật, phải không? Em đáng có cuộc sống tốt đẹp hơn thế nhiều và nếu em không đủ khôn ngoan để hiểu ra điều đó, thì anh sẽ giúp em.
- Anh nói thế nghĩa là sao? - Nàng nhìn chàng với vẻ hoảng sợ, nhưng chàng không nhìn vào mắt nàng.
- Không có gì đâu. Anh muốn nói em mặc áo quần vào. Anh sẽ đưa em về nhà.
- Về nhà ở New York à? - Nàng cố làm ra vẻ liến thoắng nhưng không được.
- Đừng làm trò cười nữa, mặc áo quần vào.
- Tại sao? Nếu em không muốn mặc thì sao? - Nàng giống như đứa bé hung hăng khiếp sợ, chàng đi đến đóng quần áo vứt trên nền nhà hồi nãy khi họ làm tình với nhau. Chàng lượm lên đến ném vào lòng nàng.
- Anh chẳng quan tâm đến điều em muốn. Anh chỉ muốn em mặc áo quần vào. Ở đây anh là người duy nhất đã trưởng thành.
- Trưởng thành khỉ mốc! - Nàng vùng đứng dậy làm cho áo quần trong lòng nàng rơi xuống nền nhà. - Anh chỉ cầu nê vào tư tưởng cổ lỗ cả về chủ trại và người làm công, em không muốn nghe những chuyện vớ vẩn như thế nữa! Chuyện ấy quá lỗi thời, anh quá sai lầm và tư tưởng quá ngu ngốc. - Nàng khóc ròn, cúi người lượm áo quần lên rồi mặc vào. Nếu chàng cứ như thế này, thì nàng nên trở về ngôi nhà lớn. Để cho chàng suy nghĩ suốt đêm về hành động này.
- Năm phút sau, nàng mặc xong áo quần. Chàng đứng yên nhìn nàng, ngạc nhiên và thất vọng, như thể đêm nay chàng đã khám phá ra một khía cạnh của đời nàng mà chàng chưa biết, như thể nàng bỗng nhiên trở thành con người khác. Nàng đứng nhìn chàng với vẻ khổ sở, rồi chậm rãi đi về phía cửa.
- Em muốn anh đưa về nhà không?

Bỗng nàng thấy lòng dịu bớt, nhưng nàng không muốn chàng đưa về. - Không, cảm ơn, em về một mình được rồi. Ra đến cửa, nàng dừng lại ở ngưỡng cửa, cố bình tĩnh. - Tate, anh sai lầm

rồi. - Rồi nàng không thể nào giữ mình khỏi thốt ra nho nhỏ: - Em yêu anh. - Nàng đóng cửa, nước mắt chảy đầm đìa, bèn chạy về nhà và thêm một lần nữa nàng mừng vì Caroline đã đi thăm trang trại gần đấy chưa về. Vào những ngày chủ nhật, bà thường đi như thế và đêm nay Sam không muốn bà thấy nàng trèo qua cửa sổ vào nhà với nước mắt ướt cả mặt như thế này.

Sáng hôm sau, Sam ngồi nán lại trong nhà bếp của Caroline để uống cà phê, thần thờ nhìn vào cái tách vừa suy nghĩ mông lung. Nàng không biết có nên tìm cách nói chuyện lại với Tate vào tối nay không, hay cứ để yên như thế vài hôm cho chàng lấy lại lý trí. Nàng nhớ lại cuộc nói chuyện vào tối hôm qua, nước mắt lại tuôn ra. Nàng mừng vì sáng nay không có ai quanh đây. Nàng không đi ăn sáng ở phòng lớn. Nàng không thấy đói và không muốn gặp Tate cho đến giờ họ đi làm. Mãi đến sáu giờ kém năm nàng mới đi đến nhà kho, khi ấy nàng thấy chàng ở góc đằng xa, tay cầm tấm bìa kẹp giấy quen thuộc, bình tĩnh phân công cho mọi người đi làm, vẫy tay về phía ranh giới xa của trại, chỉ chỗ về phía mấy con bò đang ở trên đồi, rồi quay qua chỉ chỗ về cái gì đấy. Sam lặng lẽ đóng yên cương lên lưng con Navajo như mọi buổi sáng và mấy phút sau nàng leo lên ngựa, ra đời ngoài sân. Nhưng có lý do gì đấy mà Tate cử Josh hôm nay phụ trách chỉ huy nhóm của Sam, như thế tức là chàng không đi làm, hay ít ra là không đi với họ. Việc này càng làm cho Sam tức giận thêm, vì như thế là chàng tránh không muốn gặp mặt nàng. Khi ngựa nàng đi qua chàng, nàng nghiêng người nói to, giọng phần uất: - Hôm nay trốn học à, ông Jordan?

- Không. - Chàng quay mặt nhìn thẳng vào nàng.

- Tôi có việc cần bàn với Bill King. - Nàng gật đầu, không biết trả lời sao, nhưng khi cho con Navajo quẹo qua cổng theo những người khác trong nhóm, nàng thấy chàng đứng giữa sân, nhìn theo nàng với ánh mắt buồn rầu, rồi lặng lẽ quay đi. Có lẽ chàng ân hận về việc chàng đã gây ồn ào về chuyện người chồng cũ của nàng. Có lẽ chàng hiểu rằng sự khác biệt có tầm quan trọng với chàng thôi, chứ không quan trọng gì với nàng. Bỗng nàng muốn gọi chàng, nhưng không dám, sợ những người khác nghe, cho nên nàng thúc con Navajo chạy theo kịp mọi người để làm công việc trong ngày.

Mười hai giờ sau, họ cưỡi ngựa chậm hơn, ngồi mệt mỏi trên những yên ngựa miền Tây nặng nề, về lại sân trại, xuống ngựa, dẫn ngựa vào kho, tháo yên cương đem cất. Tối ấy Samantha rất mệt, nàng suy nghĩ cả ngày về Tate, về những chuyện chàng đã nói vào đêm trước. Nàng lo lắng thờ ơ chào tạm biệt những người khác và khi vào cửa trước nhà Caroline, nàng có vẻ căng thẳng.

- Sao trông cháu bơ phờ thế. Cháu có khỏe không?

Caroline lo lắng nhìn nàng, bà hy vọng vì làm việc nặng nhọc nên nàng mệt mỏi như thế thôi. Nhưng bà vẫn thấy không an tâm vì nghĩ có chuyện gì nữa đấy ngoài công việc khiến cho nàng như thế. Tuy nhiên bà không nói gì để làm cho Samantha buồn phiền thêm. Bà giục nàng đi tắm nước nóng trước khi ăn tối, rồi đi lấy thịt bò bít tết để làm xúp và xà lách. Nhưng khi Sam tắm nước nóng xong bước ra, nàng mặc quần jeans, áo sơ mi nỉ len, trông nàng như gái chăn bò chính cống. Caroline cười nhìn nàng để thay lời khen.

Tuy vậy, bữa ăn tối đó kém vui hơn mọi khi và Sam cảm thấy thời gian trôi qua quá lâu mới đến giờ nàng nháy qua cửa sổ, băng qua khu vườn đến ngôi nhà nhỏ Tate ở. Nhưng khi nàng đến nơi, nàng tin chắc chàng đau đớn nhiều chứ không như nàng nghĩ. Đèn trong nhà tắt hết, bây giờ còn quá sớm, chắc chàng chưa ngủ. Hoặc là chàng giả vờ ngủ hoặc là chàng ra đại sảnh để nói chuyện với những người khác. Chàng không thích thế, nhưng nếu chàng tìm cách lánh mặt nàng thì đây là cách hay nhất. Nàng đưa tay gõ cửa xem sao, không có ai trả lời. Nàng quay tay nắm mở cửa và đi vào như mọi lần trước. Nhưng trước mắt nàng bây giờ không có đồ đạc lộn xộn của Tate nữa, mà nàng chỉ thấy căn phòng trống trải, bụi bặm. Nàng thốt lên tiếng ngạc nhiên nho nhỏ, giọng nàng dội lại từ các bức vách im lặng như tờ. Chàng làm gì thế này? Có phải chàng đổi lại căn nhà để tránh nàng hay không?

Bỗng nàng cảm thấy hoảng hốt trong lòng vì không biết chàng đi đâu. Nàng bước qua ngưỡng cửa, lòng hồi hộp, tin chắc dù chàng đi đâu, cũng không đi xa. Nàng biết trong trại còn có hai hay ba căn nhà còn trống, có thể chàng nghĩ làm hôm nay để dọn đến ở tại đấy hòng tránh mặt nàng. Nếu chuyện tối qua giữa hai người không làm cho chàng bức tức mãi, thì chắc đấy là dấu

hiệu đáng vui cho nàng. Nhưng khi nàng trở về ngôi nhà của Caroline trong bóng tối, nàng không thấy vui chút nào hết.

Đêm đó nàng trăn trở mãi không ngủ được, cứ tự hỏi tại sao chàng đổi nhà gấp gáp như thế. Đến ba giờ rưỡi nàng vùng dậy, vì không chịu nổi nữa. Nàng đi quanh thêm nửa giờ mới đi tắm vòi sen vì trời vẫn còn quá sớm. Nàng uống cà phê ở nhà bếp của Caroline thêm nửa giờ để giết thì giờ mới đi đến phòng lớn để ăn sáng. Sáng nay nàng muốn đến đây. Nếu nàng gặp chàng một lát thôi, nàng sẽ hỏi chàng tại sao đổi nhà như thế, hành động của chàng thật như một đứa bé nông nổi.

Nhưng khi nàng xếp hàng đợi lấy thịt heo muối, trứng và tách cà phê thứ ba, nàng nghe hai người đàn ông nói chuyện, bèn quay qua nhìn Josh với vẻ hốt hoảng, ánh mắt lo sợ.

- Họ nói chuyện gì thế?

- Họ nói về Tate đấy.

- Tôi biết. Nhưng họ nói gì? - Mặt nàng tái mét, không nghe rõ họ nói gì.

- Họ nói việc này quá bậy.

- Việc gì mà quá bậy? - Nàng cố hết sức để khỏi hét lên.

- Họ nói hôm qua anh ấy đã bỏ đi. - Josh cười vui vẻ, bước theo hàng người.

- Đi đâu? - Tim nàng đập thình thịch, tai ù ù, nàng không nghe rõ ông ta trả lời, nhưng lần này ông ta chỉ nhún vai mới đáp.

- Không ai biết rõ. Nhưng con trai anh ta ở trại Bar Three chắc biết.

- Ông nói thế nghĩa là sao? - Nàng hỏi lớn.

- Lạy Chúa, Sam, bình tĩnh đi nào. Tate Jordan thôi việc rồi.

- Khi nào? - Nàng cảm thấy như muốn xỉu.

- Hôm qua. Vì thế mà anh ta không đi làm, ở nhà để nói chuyện với Bill King. Thú thật với cô là sáng hôm qua khi anh ta nhờ tôi đi làm thay cho anh ta, anh ta nói sẽ nghỉ việc. Anh ta nói anh ta muốn thôi từ lâu và bây giờ đến lúc phải ra đi. - Josh nhún vai. - Thật đáng tiếc. Anh ta rất tốt, có thể thay Bill King điều hành công việc ở đây.

- Thì ra anh ấy đi rồi à? Không báo trước hai tuần, không giới thiệu ai để thay vào vị trí của mình? Lặng lẽ ra đi thôi hay sao? - Nước mắt nàng chực trào ra.

- Phải, Sam, đây không phải là Wall Street. Khi người nào muốn ra đi họ cứ đi. Hôm qua anh ta mua chiếc xe tải, chất hết đồ đạc lên xe, rồi lái đi.

- Đi luôn sao? - Nàng khó khăn lắm mới hỏi được.

- Dĩ nhiên. Anh ta sẽ không về lại đâu. Ai cũng vậy thôi. Có lần tôi đã làm thế. Thật làm lẫn. Nếu anh ta thấy ở đây không thoải mái, anh ta làm như thế là đúng.

- Ồ thế ư? Anh ta thấy không thoải mái ư? Nghe sao mà kỳ lạ như vậy! Bỗng Josh nhìn nàng đăm đăm.

- Sam, cô khỏe chứ?

- Dĩ nhiên khỏe. - Nhưng trông nàng rất đáng sợ, mặt xanh lét. - Đêm qua tôi khó ngủ. - Nàng phải cố không để nước mắt chảy ra... phải cố... phải cố... và lại, không có lý do gì mà phải hoảng sợ. Chắc Bill King biết Tate đi đâu và nếu ông ấy không biết, chắc con trai anh ta biết. Nàng sẽ đến hỏi cậu ấy. Nàng không để chàng vượt khỏi tay nàng đâu. Không bao giờ. Sau khi tìm ra chàng rồi, chàng sẽ không làm lại việc này với nàng nữa đâu.

- Này Sam... - Josh vẫn nhìn nàng đăm đăm. - Hôm qua trông cô cũng rất uể oải. Có lẽ cô bị cúm phải không?

- Phải. - Nàng cố làm ra vẻ không phải vì Tate Jordan bỏ đi mà nàng bơ phờ như thế này. - Có lẽ thế.

- Vậy tại sao cô không về nhà mà nằm nghỉ đi? Nàng định phản đối, nhưng nàng nghĩ không cách gì có thể ngồi trên lưng ngựa suốt mười hai giờ sắp đến với tâm trạng buồn phiền, không biết Tate đi đâu. Vì vậy, nàng gật đầu, làm theo đề nghị của Josh, ra khỏi phòng lớn. Nàng đi vội về ngôi nhà lớn, qua cửa trước, rồi không làm sao kiềm chế được nước mắt khỏi chảy ra, nàng quỳ xuống bên cạnh ghế nệm dài, gục đầu xuống khóc nức nở. Nàng cảm thấy như thể không làm sao qua khỏi lần mất mát thứ hai này, không làm sao sống nổi khi không có Tate. Vì quá đau đớn về việc chàng bỏ đi, nàng khóc nức nở không làm sao giữ được nước mắt, rồi bỗng nhiên nàng nhận ra Caroline đang ở bên cạnh mình, bà sờ nhẹ vào vai nàng, vuốt mái tóc vàng rối bù của nàng. Một lát sau, nàng ngước mắt nhìn bà, mặt đỏ gay, mắt sưng phồng, mờ dại nhìn vào mắt bà cho rõ và Caroline chỉ gật đầu, ôm nàng vào lòng, dìu nàng ngồi lên ghế nệm dài.

Nửa giờ sau nàng mới nói được. Caroline không nói gì. Bà chỉ ngồi yên xoa lưng nàng, chờ đợi. Bà nghĩ không thể nói gì được. Bà đau đớn tận tâm can vì nghĩ rằng Sam đến đây để chữa lành vết thương khác nữa. Bà biết Sam và Tate yêu nhau. Bà đau đớn ngay khi Bill nói cho bà biết Tate Jordan đã ra đi. Nhưng khi ấy quá trễ, không thể ngăn chàng được, hay bàn gì với chàng. Bill nói cho bà biết vào lúc xế chiều, khi ấy Tate đã ra đi rồi, cho nên bà chỉ còn cách nghĩ đến chuyện làm sao cho Samantha khỏi đau đớn khi biết tin này. Nhưng đêm qua bà không dám nói gì với nàng. Bà đợi đến khi thuận tiện sẽ nói.

Samantha nhìn bà, mặt sưng húp, mắt phồng to đỏ khè, nàng không sao che giấu nỗi đau đớn trong lòng với bà được. - Anh ấy đi rồi, lạ Chúa, anh ấy đi rồi. Và cháu yêu anh ấy... - Nàng không nói tiếp được, Caroline nhẹ gật đầu. Bà hiểu rõ việc này. Nhưng nàng không nói việc hai người có ý nghĩ khác nhau, không nói điều chàng cho là quan trọng khi nàng không nghĩ là quan trọng.

- Sam, chuyện xảy ra như thế nào?

Ôi lạ Chúa, cháu không biết. Chúng cháu yêu nhau từ ngày Giáng sinh... Nàng nhìn quanh để xem có người đàn bà người Mễ nào giúp việc ở gần đấy không, nhưng không có ai hết. - Chúng cháu đi... - Nàng nhìn Caroline với vẻ bối rối. - Chúng cháu tìm ra ngôi nhà của bà, chúng cháu gặp nhau ở đấy lần đầu, nhưng không thường xuyên. Chúng cháu tò mò...

- Không sao đâu Sam. - Giọng Caroline rất bình tĩnh.

- Chúng cháu muốn có chỗ nào vắng vẻ để cùng đến với nhau.

- Rồi anh ấy đổi nhà cho ai đấy và đêm nào cháu cũng đến với anh ấy... qua vườn cây ăn quả... - Lời nàng đứt đoạn, ứ đọng nước mắt. - Rồi vào tối hôm kia, anh ấy... chúng cháu xem tivi, John xuất hiện trên chương trình đặc biệt, mới đầu chúng cháu nói đùa chơi, anh muốn biết... cháu có thấy John đẹp trai đáng yêu không... rồi cháu vui miệng kể cho anh ấy biết chúng cháu đã lấy nhau... và Tate nổi điên. Cháu không hiểu nổi. - Nàng nuốt nước bọt ừng ực mới nói tiếp. - Anh ấy nổi điên, nói rằng cháu không thể lấy một mình tinh mần bạc rồi sau đó lấy anh chán bỏ được, vì cháu sẽ không được hạnh phúc, mà cháu đáng phải được hạnh phúc, cháu... - Nàng không nói tiếp được, nước mắt chảy ra quá nhiều khiến nàng không cất được nên lời. - Ôi lạ Chúa, bây giờ anh ấy đi rồi. Cháu biết làm gì? Biết tìm anh ấy ở đâu? - Nàng lại có vẻ hoảng hốt như hồi nãy. - Bà có biết anh ấy đi đâu không? - Caroline lắc đầu. - Bill có biết không?

- Ta không biết. Ta sẽ gọi đến văn phòng của ông ấy để hỏi xem sao. - Bà bước đến bàn làm việc. Nàng lo sợ lắng nghe họ nói chuyện và rõ ràng ở bên kia dây nói, Bill không biết gì hơn, ông ân hận việc Tate bỏ đi. Ông đã tính sẽ đưa chàng vào thay chỗ ông khi ông già quá không điều hành được trang trại. Nhưng bây giờ ý định ấy không thực hiện được. Ông biết thế là Tate đã đi luôn. Khi bà quay lại, nàng hỏi:

- Ông ấy nói sao? - Samantha nhìn bà, vẻ thất vọng.

- Không có gì nhiều. Ông ấy nói rằng Tate nói anh ta sẽ cho biết tin tức vào lúc nào đấy, nhưng

Bill nói chắc anh ta sẽ không cho biết đâu. Ông ấy biết những người như thế này. Họ không để lại địa chỉ nơi đến cho ai biết đâu.

- Vậy thì cháu phải tìm con trai của anh ấy ở Trại Bar Three. - Nàng chán nản đáp, nhưng Caroline lắc đầu.

- Không được, Sam à. Chàng trai đã bỏ việc và đi theo anh ta rồi. Bill biết rõ chuyện này. Họ chất đồ lên xe tải rồi cùng ra đi.

- Ôi lạy Chúa! - Samantha gục đầu xuống giữa hai tay, khóc nức nở, lần này khóc nho nhỏ, như thể tim nàng đã vỡ ra trăm ngàn mảnh, không còn lại gì hết.

- Sam, ta có thể làm gì được cho cháu không? - Nước mắt cũng chảy ra trên mắt Caroline. Bà nhận thấy trường hợp của nàng giống như hoàn cảnh của bà trước đây nhiều năm và câu chuyện Sam kể cho bà nghe y như lời cãi cọ của bà và Bill xảy ra trước kia. Nhưng hai ông bà đã giải quyết sự bất đồng ý kiến của họ một cách khác, Bill ít bướng bỉnh hơn Tate nhiều. Ông lại còn ít tự ái hơn Tate và chính điều này khiến Caroline cảm thấy mừng. Bây giờ bà ngồi nhìn cô bạn trẻ đau khổ một cách vô vọng.

Sam nhìn bà, nghe bà hỏi liền trả lời:

- Giúp cháu tìm anh ấy. Xin bà vui lòng giúp cháu việc này...

- Làm sao để tìm đây?

Sam ngồi dựa lưng ra ghế, vừa thút thít vừa suy nghĩ.

- Anh ấy sẽ đến trại chăn nuôi nào đấy. Anh ấy sẽ không làm gì ngoài việc này. Làm sao cháu có được danh sách các trại chăn nuôi khắp nơi?

- Ta sẽ nói cho cháu biết các trại ở trong vùng này, những công nhân khác sẽ cho cháu biết các trại khác.

Không, để ta hỏi họ cho, ta sẽ bịa ra nguyên do để hỏi họ. Sam... - mắt Caroline sáng lên - cháu sẽ tìm ra anh ấy.

- Cháu hy vọng thế. - Lần đầu tiên trong nhiều giờ, nàng cười. - Cháu sẽ tìm mãi cho đến khi gặp anh ấy mới thôi.

Đến trung tuần tháng tư, Sam đã tiếp xúc được với sáu mươi ba trại chăn nuôi. Mới đầu nàng gọi những trang trại trong vùng, tìm xem Tate có đó không, rồi gọi đến những trại nằm xa hơn ở phía bắc, một số trại xa hơn ở phía nam. Rồi nàng gọi đến những bang khác. Arizona, New Mexico, Nevada, Texas, Arkansas, thậm chí còn gọi đến một trại ở bang Nebraska do một công nhân đề nghị. Anh ta đã nói chuyện với Tate về trại này, anh ta nói ở đây thức ăn rất ngon và lương rất hậu. Nhưng chẳng có trại nào trả lời họ đã gặp Tate Jordan. Sam để lại tên và địa chỉ cùng số điện thoại của Caroline, nàng nhờ họ, nếu có Tate đến hãy gọi báo cho nàng biết. Khắp nơi nàng đều dùng tên của Caroline Lord và tên này đã giúp nàng được việc. Nàng đã bỏ ra hai giờ để nghiên cứu danh bạ điện thoại, các trang rao vặt tuyển người làm và suy ngẫm về những tên mà họ được các công nhân nói đến. Nàng đã yêu cầu văn phòng của nàng gia hạn ngày nghỉ, nàng hứa sẽ trả lời dứt khoát vào ngày một tháng năm. Nếu khi ấy nàng không muốn về thì phải báo cho họ biết. Mãi cho đến ngày ấy công việc vẫn là của nàng. Nhưng nàng chẳng quan tâm gì đến công việc, nàng chỉ muốn gặp Tate Jordan và không biết tìm chàng ở đâu. Chàng đã biến mất khỏi mặt đất cả tháng trời rồi, không ai gặp chàng lại. Sam nghĩ chàng ở đâu đấy, nhưng vấn đề là chàng ở đâu? Nàng nghĩ đến chàng suốt ngày lẫn đêm. Nàng không cưới ngựa đi làm với công nhân nữa, mặc dù việc này càng làm cho họ bàn tán thêm và khẳng định mối nghi ngờ của họ. Từ ngày chàng bỏ đi nàng không cưới ngựa cùng họ nữa.

Nàng cưới con Black Beauty đến ngôi nhà trong rừng một lần và vì chịu không nổi, đành quay về, nước mắt đầm đìa. Bây giờ hiếm khi nàng cưới con ngựa thuần chủng, ngay cả khi Caroline khuyến khích. Nàng chỉ muốn ở nhà gọi điện thoại, nghiên cứu các danh sách, xem bản đồ, viết thư và suy nghĩ xem chàng đang ở đâu. Mặc dù công việc của nàng không có kết quả gì, nhưng Caroline muốn nàng cứ tiếp tục làm như thế. Đất nước này quá rộng lớn, có vô số trại chăn nuôi. Rất có khả năng chàng đi kiếm việc ở bang khác hay là thay tên đổi họ. Bà quá biết có rất nhiều người đi lang bạt như thế đã làm việc ở trại của bà, nên bà không hy vọng Sam có thể tìm ra được chàng. Rất có thể chàng đi đến làm việc ở đâu đó, nhưng cũng rất có thể không bao giờ người ta biết chàng là ai, nên có lẽ không bao giờ nàng được tin chàng lại. Cũng rất có thể chàng đã ra khỏi nước, đi Canada hay Mexico, thậm chí còn sang Argentina để làm việc trong các trang trại chăn nuôi lớn. Các chủ trại thường thu nhận những người như Tate vào làm việc mà không cần giấy tờ, hay với tờ giấy giả mạo, vì họ muốn những người có khả năng. Khi trại nào có đốc công bỏ việc, Tate đến đưa cho họ xem giấy tờ chứng nhận tốt, xác nhận chàng lao động tốt, xứng đáng làm đốc công, có kinh nghiệm để điều hành trại chăn nuôi. Bất kỳ chủ trại nào có một ít hiểu biết về nghề chăn nuôi cũng đều thích nhận những người như Tate, nhưng vấn đề là... chủ trại nào đã thu nhận chàng.

Đến cuối tháng tư, vẫn không có tin gì của Tate.

Sam còn ba ngày nữa để trả lời cho văn phòng nàng hay nàng có về hay không. Cách đây một tháng, nàng đã nói với họ rằng Caroline mắc bệnh, cho nên nàng không thể bỏ bà để ra về được. Mới đầu họ thông cảm, nhưng bây giờ Charlie gọi đến. Phép nghỉ của nàng đã hết. Harvey muốn nàng trở về. Hiện họ đang gặp chuyện khó khăn rất lớn với khách hàng mua xe hơi của nàng, nên nếu nàng trở về làm việc lại, thì Harvey muốn nàng về ngay bây giờ. Nàng không trách ông ta được, nhưng nàng không thể nói cho họ biết hiện con người nàng còn tiêu tụy hơn ngày nàng rời bỏ New York ra đi. Hơn thế nữa, bây giờ Tate đã đi rồi, nàng thấy càng yêu chàng hơn, càng kính trọng chàng vì thái độ về cuộc sống của chàng. Bây giờ mỗi khi thấy Bill và Caro, nàng càng đau khổ thêm, cho nên Caroline rất khó khăn trong việc chia sẻ sự mất mát của Samantha.

Vào ngày cuối cùng của tháng tư, khi uống cà phê, Caroline nhìn cô bạn trẻ, bà thở dài và quyết định nói cho nàng nghe những gì bà nghĩ trong óc. - Sam à, ta nghĩ là cháu nên về.

- Về đâu? - Nàng đang nhìn vào một trong những danh sách ghi các trại chăn nuôi, tự hỏi phải chăng Caroline nghĩ đến một trang trại nào đấy mà bà muốn nàng hỏi thử xem. Nhưng Caroline lắc đầu.

- Ta muốn nói cháu phải về New York.

- Bây giờ à? - Sam tỏ vẻ kinh ngạc. - Nhưng cháu đã tìm ra anh ấy đâu.

Caroline nghiêng rằng đau đớn khi nghĩ đến điều bà sắp nói ra, vì bà không muốn làm Sam đau khổ. Nhưng bà vẫn đáp:

- Cháu sẽ không bao giờ tìm ra anh ta đâu.

- Nói thế khó nghe quá! - Sam giận dữ nhìn bà và đẩy ra xa tách cà phê.

Nàng lo sợ và tức giận vì tìm mãi không thấy chàng. Nàng mất ăn mất ngủ và không đi dạo mát nữa. Nàng chỉ làm một việc duy nhất là cố tìm Tate. Nàng đã lái xe đến một vài trang trại để tìm chàng, thậm chí đã đi máy bay đến một nơi để xem thử có chàng ở đó hay không.

- Thật đấy, Sam. Bây giờ cháu phải nhìn vào sự thật. Cháu sẽ không bao giờ tìm ra anh ta đâu. Ta rất muốn cháu tiếp tục tìm, nhưng cháu không thể bỏ cả đời để tìm người muốn sống một mình cô độc. Nếu cháu tìm ra anh ta đi nữa, cháu cũng không chắc đã thuyết phục được anh ta tin rằng cháu đúng và anh ta sai. Anh ta nghĩ rằng cháu và anh ta khác nhau. Có lẽ anh ta cho rằng anh ta đúng. Và cho dù anh ta sai đi nữa, mà anh ta nghĩ anh ta đúng, cháu cũng không thể buộc anh ta thay đổi ý kiến.

- Ai gợi ý cho bà như thế? Có phải bà đã bàn chuyện này với Bill không?

- Ta cũng nghĩ như ông ấy. - Sam biết ông ta không bằng lòng việc nàng đi tìm Tate. Ông gọi việc của nàng là “săn lùng người yêu điên khùng”, ông tin việc Sam làm là sai. - Ông ấy nói với ta rằng: “Caro, khi Tate ra đi, anh ta muốn nói cho cô ấy biết rằng không có gì để nói nữa”. - Ta thấy cháu phải nhìn vào thực tế, Sam à. Đã một tháng rồi.

- Vậy thì cháu cứ tìm tiếp lâu hơn nữa.

- Cứ lâu hơn tý nữa... lâu hơn tý nữa... Rồi sẽ ra sao? Cháu sẽ mất hai mươi năm để tìm người đàn ông mới quen biết.

- Bà đừng nói thế. - Sam nhắm mắt, vẻ mệt mỏi. Chưa bao giờ nàng làm công việc gì quá mệt như việc tìm Tate. - Cháu đã biết anh ấy. Cháu hiểu anh ấy. Có lẽ trong vài phương diện nào đấy, cháu hiểu anh ấy rất rõ và vì thế mà anh ấy sợ nên bỏ đi.

- Có thể như thế, - Caroline đáp. - Nhưng vấn đề quan trọng là cháu không thể sống như thế này mãi. Sống như thế này sẽ hủy hoại đời cháu.

- Tại sao hủy hoại được? - Rõ ràng giọng của nàng rất gay gắt. - Không có gì nguy hiểm hết. - John và Liz đã có con vào tháng trước, con gái, thậm chí họ còn quay Liz và cháu bé trong phòng sinh trên mục thời sự buổi tối. Nhưng Sam chẳng quan tâm đến việc này nữa. Nàng chỉ để tâm trí vào việc tìm Tate.

- Sam, cháu phải về thôi. - Caroline có vẻ cũng bướng bỉnh như Sam.

- Tại sao? Vì cháu không thuộc về nơi này phải không? - Nàng giận dữ nhìn Caroline, nhưng lần này bà gật đầu.

- Cháu nói đúng. Cháu không thuộc về nơi này.

Cháu thuộc về thế giới của cháu ở New York, cháu thuộc văn phòng làm việc của cháu, thuộc bàn làm việc của cháu, thuộc căn hộ của cháu cùng với đồ đạc ở đấy, cháu phải gặp người mới và thăm bạn cũ, cháu phải là cháu thật sự chứ không giả vờ sống tạm bợ trong một thời gian. Sam à... - bà nắm tay nàng -... ta không ngại việc cháu ở lại đây đâu. Nếu cần, cháu có thể ở đây mãi suốt đời. Nhưng bây giờ ở lại không hay, cháu không thấy sao?

- Cháu không cần. Cháu muốn tìm anh ấy.

- Nhưng anh ta không muốn cháu tìm. Nếu anh ta muốn, anh ta đã để cho cháu biết địa chỉ. Chắc anh ta không muốn cháu tìm đâu, Sam à, nếu đúng như vậy, thì cháu thua cuộc rồi. Anh ta sẽ trốn cháu mãi cả đời.

- Vậy bà tin là cháu sẽ bỏ cuộc phải không?

Hai người nhìn nhau im lặng một hồi lâu, rồi Caroline gật đầu với vẻ quả quyết: - Ừ.

- Nhưng mới sáu tuần thôi. - Nước mắt chảy xuống mặt nàng. Nàng cố chống lại lập luận của Caroline. - Có lẽ cháu phải đợi thêm nữa...

- Nếu thế cháu sẽ mất việc và như vậy cháu sẽ gặp thêm chuyện không hay nữa. Sam à, cháu cần phải trở về với cuộc sống bình thường.

- Có gì nữa đâu mà bình thường? - Nàng hỏi. Nàng đã quên cuộc sống cũ. Cuộc hôn nhân “hạnh phúc” với John Taylor đã chấm dứt từ một năm rồi, nàng đã thôi làm nhà lãnh đạo quảng cáo tại Manhattan rồi. Cuộc sống đâu có bình thường nữa. Nàng đã chấm dứt cuộc sống với người chồng mà nàng yêu và tưởng được anh ta yêu lại.

Nàng nhìn Caroline với vẻ hoảng sợ và nói tiếp:

- Cuộc sống bình thường ư? Chắc bà đùa rồi. Nếu cuộc sống bình thường đến và xin chơi với cháu, cháu cũng không thềm chơi nữa! - Caroline cười trước lời đùa cợt chua cay của nàng, nhưng ánh mắt của nàng không dịu bớt vẻ gay gắt. Cuối cùng, Sam ngồi xuống ghế bành, thở dài thườn thượt. - Nhưng cháu sẽ làm gì ở New York?

- Để quên chuyện ở đây trong một thời gian. Việc này sẽ làm cho cháu bình phục. Lúc nào cháu trở về cũng được.

- Nếu rời khỏi đây, cháu xem như chạy trốn lần nữa.

- Không, cháu sẽ làm việc gì đấy lành mạnh. Ở đây cháu không có việc gì làm, cháu không thể sống như thế này. - Từ khi Tate đi, nàng không làm gì hết.

Sam lặng lẽ gật đầu, đứng dậy khỏi bàn, chậm rãi đi về phòng của mình. Hai giờ sau nàng gọi điện thoại cho Harvey Maxwell rồi đi ra nhà kho, thả yên cương con Black Beauty. Chiều đó là đã ba tuần rồi nàng mới cưỡi nó lại, nàng thúc nó phi nhanh như gió, bất chấp mọi nguy hiểm, chướng ngại nào cũng nhảy qua, hàng rào nào cũng nhảy. Nếu Caroline thấy, chắc bà sẽ lo sợ cho con ngựa cũng như cho cô bạn trẻ. Nếu Tate thấy thế, chàng sẽ giết nàng mất.

Nhưng bây giờ nàng chỉ một mình, phi ngựa thật nhanh, thật nguy hiểm, cho đến khi nàng nghĩ rằng con ngựa không thể chạy nhanh hơn được nữa. Nàng bèn cho nó chạy nước tể về trại, rồi dắt nó đi bộ chậm rãi quanh chuồng ngựa nửa giờ. Mặc dù nàng rất khổ sở, nhưng nàng phải làm thế, vì nàng nghĩ nàng phải có bốn phận với nó như thế. Rồi khi thấy dắt nó đi như thế đủ rồi, nó đã mát rồi, nàng bèn dẫn nó vào chuồng, tháo yên ngựa kiểu Anh ra, đứng nhìn nó một hồi lâu, rồi vỗ tay lên hông nó lần cuối và thì thào nói: Giã biệt, bạn hiền.

Chiếc máy bay hạ xuống phi trường Kennedy vào một buổi tối mùa xuân mát mẻ, Samantha đưa mắt thờ ơ nhìn xuống thành phố. Khi nàng tháo dây thắt lưng nơi ghế ngồi, nàng chỉ nghĩ đến cảnh chia tay với Caroline tại phi trường. Bà đứng bên cạnh ông đốc công già, cao và kiêu hãnh, nước mắt chảy ướt hai má, vừa đưa tay vẫy chào già biệt. Khi nàng nhón chân lên để hôn vào má Bill ở phi trường đông đúc, ông ta không nói gì, rồi bỗng ông bóp mạnh cánh tay nàng và thốt lên một cách hài lòng: - Sam, chúc cô về New York thượng lộ bình an và sống thật vui vẻ. - Ông ta nói thế, vì ông nghĩ nàng về là đúng. Nhưng có đúng không? Nàng tự hỏi khi đeo cái túi xách lên vai, bước ra đường đến máy bay. Nàng vội về nhà như thế này có đúng không? Nàng có nên ở lại một thời gian nữa không? Nếu nàng đợi thêm một vài tháng nữa, liệu Tate có trở về không? Dĩ nhiên chàng có thể trở về, hay từ đâu đó gọi về. Caroline đã hứa tiếp tục hỏi quanh vùng, nếu có ai biết tin về chàng, bà sẽ gọi báo cho Sam hay. Ngoài cách này, không ai có thể làm gì được. Sam biết rõ như thế và nàng thở dài, bước vào phi trường.

Người trong phi trường rất đông, họ chen lấn nhau, tiếng ồn chát chúa khiến nàng bực mình. Sau năm tháng sống ở trại chăn nuôi, nàng quên việc phải làm như mọi người, nghĩa là phải đi nhanh như họ. Nàng đi về phòng trả hành lý, bị người ta xô đẩy chen lấn, lòng cảm thấy như du khách ngay trong thành phố của mình, vẻ rất bối rối. Dĩ nhiên không có lao công khuân vác để giúp nàng, có hàng trăm người đợi taxi và khi nàng tìm ra một chiếc nàng phải đi chung với hai du khách người Nhật và một người buôn bán chất dẻo tại Detroit. Khi anh ta hỏi nàng từ đâu đến, nàng quá mệt không muốn trả lời, nhưng rồi nàng cũng đáp nhỏ nhỏ từ California.

- Cô là diễn viên phải không? - Anh ta tò mò hỏi, vì thấy nàng có làn da rám nắng và mái tóc vàng óng ánh. Nhưng Sam vội lắc đầu, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

- Không phải, làm công trong trại chăn nuôi.

- Làm công trong trại chăn nuôi à? - Anh ta nhìn nàng với vẻ kinh ngạc. Nàng quay qua nhìn gã với nụ cười mệt mỏi. - Đây là lần đầu cô đến thành phố lớn phải không? - Gã có vẻ hy vọng mình nghĩ đúng, nhưng nàng lắc đầu và cố làm cho gã chán nản mà thôi nói chuyện với nàng. Hai du khách Nhật nói chuyện với nhau bằng tiếng nước họ, còn người tài xế chỉ chửi thề khi đổi làn xe chạy trên xa lộ. Nàng đang trở về thành phố quê hương, khi xe chạy qua cầu từ Queens và Manhattan, nàng nhìn đường chân trời, bỗng nàng muốn khóc. Nàng không muốn thấy tòa Empire State và tòa nhà Liên hợp quốc cũng như những tòa nhà chọc trời khác. Nàng muốn thấy ngôi nhà lớn ở trang trại, muốn thấy nhà kho, rừng cây hồng mộc xinh tươi và bầu trời trong xanh rộng lớn.

- Thành phố đẹp chứ. - Gã lái buôn chất dẻo bốc mùi mồ hôi ở Detroit nhích sát vào nàng, Sam lắc đầu và ngồi sát vào cửa xe.

- Không, chẳng đẹp gì. Sau những nơi tôi vừa thấy, ở đây chẳng có gì đẹp hết. - Nàng giận dữ nhìn gã, như thế vì lỗi của gã mà nàng quay về với New York. Sau đó gã nhìn một cô gái người Nhật, nhưng cô ta chỉ cười khúc khích và tiếp tục nói chuyện với bạn bằng tiếng Nhật.

May thay cho Sam, nàng là người xuống xe trước. Nàng đứng trên vỉa hè một hồi lâu, nhìn nhà mình, bỗng nàng sợ không dám vào, ân hận vì đã về nhà, lòng nhớ Tate da diết. Nàng sẽ làm gì trong thành phố xa lạ này, một mình với những con người ở đây? Tại sao nàng quay về với ngôi nhà mà nàng đã sống với John? Nàng muốn quay về trang trại của Caroline, tìm Tate, để sống và làm việc ở trại chăn nuôi. Tại sao nàng không làm thế? Phải chăng đòi hỏi như thế là quá nhiều? Nàng vừa mở cửa trước vừa tự hỏi, rồi ịch đem vali lên lầu. Ngồi trên lưng ngựa mười hai giờ một ngày không mệt bằng đi máy bay năm giờ, ăn hai bữa, xem phim và cảm kích khi về lại New York. Cần nhân vì vali nặng, nàng ném chúng xuống hành lang khi lên đến đầu cầu thang, rồi tìm chìa khóa, mở cửa căn hộ. Khi bước vào nhà, nàng ngửi thấy mùi như mùi bên trong của máy hút bụi. Tất cả đồ đạc còn nguyên chỗ khi nàng ra đi, trông chúng tro tro, đáng ghét, có phần hơi khác, như thể trong thời gian nàng vắng mặt, bàn ghế có thay đổi chút ít, teo lại hay phình ra hay chỉ hơi biến màu sắc. Không có gì giống y như trước kia. Tuy nhiên

chúng vẫn còn đây, từng cái, như hồi nàng và John đã cùng sống ở đây. Nàng cảm thấy như mình là kẻ đột nhập nhà ai, như bóng ma từ quá khứ xa xưa trở về.

- Xin chào! - Nàng không biết tại sao mình lên tiếng, nhưng chẳng có ai trả lời, nàng đóng cửa, thở dài ngồi xuống ghế bành. Nàng nhìn quanh rồi bật khóc, hai vai lay động, úp mặt xuống lòng hai bàn tay.

- Hai mươi phút sau, điện thoại reo, nàng thút thít, hỉ mũi vào khăn tay rồi đi trả lời điện thoại. Nàng không biết tại sao nàng làm thế. Sau một thời gian dài không dùng điện thoại, chắc có người gọi lắm số nếu người gọi không phải là Charlie hay Havey. Chỉ có hai người này mới biết nàng đã về New York.

- Alô?

- Sam phải không?

- Không. - Nàng mỉm cười qua nước mắt. - Kẻ trộm đây.

- Kẻ trộm không khóc đâu, gốc ơ là gốc! - Chính Charlie gọi.

- Chúng khóc chứ. Ở đây không có tivi màu để ăn trộm.

- Đến nhà tôi, tôi sẽ cho.

- Tôi không muốn có. - Rồi nước mắt từ từ tuôn ra, nàng hít mũi to hơn, nhắm mắt cố thở. - Xin lỗi, Charlie. Tôi thấy về nhà quá khổ.

- Nghe cô khóc tôi cũng nghĩ thế. Tại sao vậy? Tại sao cô quay về? - Giọng anh ta có vẻ thân thiện.

- Anh điên phải không? Anh và Harvey hăm he dọa dẫm tôi cả sáu tuần vừa qua, bây giờ anh muốn biết tại sao tôi về đây à?

- Được rồi, vậy hãy giúp chúng tôi giải quyết vị khách hàng điên của cô, rồi cứ đi lại. Nếu cô thấy muốn đi luôn, cứ đi luôn. - Tư tưởng của Charlie về cuộc đời lúc nào cũng nghe rất thực tế.

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu.

- Tại sao không? Này Sam, cuộc đời ngắn ngủi, nếu cô biết tận hưởng cuộc đời sẽ rất thú vị. Cô bây giờ tự do tuyệt vời, muốn sống ở nơi nào cứ sống. Nếu cô muốn cưới ngựa vui chơi suốt đời, cứ cưới mặc sức.

- Đơn giản như thế ư?

- Dĩ nhiên. Tại sao không? Này nhé, cô cứ thử sống ở đây một thời gian, như du khách, để xem sau hai tháng cô có thấy thích không, nếu cô không thích... thì cứ đi.

- Anh nói nghe dễ quá.

- Phải xem mọi việc dễ như thế mới được. Dù sao tôi cũng chúc mừng cô đã trở về, người đẹp. Dù cô không muốn về lại đây nhưng chúng tôi vẫn rất vui được gặp cô.

- Cám ơn, ông bạn. Mellie khỏe không?

- Mập ra nhưng đẹp. Hai tháng nữa đứa bé chào đời và là con gái, tôi biết chắc rồi.

- Dĩ nhiên chắc rồi, Charlie. Tôi đã nghe anh nói thế ít ra là hai lần rồi, phải không? - Nàng cười và lau nước mắt. Ít ra về lại thành phố có anh ta cũng vui. - Thưa ông Peterson, sự thật trong việc này là anh chỉ biết cách sinh con trai thôi. Vì anh luôn luôn đi xem bóng rổ, nên gen con trai đã vào trong người anh.

- Tốt, vậy thì có lẽ rồi đây tôi phải thường xuyên đến các hộp đêm thoát y. Có lẽ nhờ thế mới có gen con gái... - Cả hai đều bật cười và Sam nhìn quanh căn hộ buồn bã.

- Charlie, tôi cứ tưởng anh sẽ tưới cây trong nhà tôi. - Nàng nói, giọng nói vui đùa chứ không trách móc. Nàng thấy số cây cảnh trong nhà đã héo úa.

- Tuổi trong năm tháng à? Chắc cô nói đùa. Tôi sẽ mua những cây khác cho cô.
- Đừng bận tâm. Dù sao tôi cũng thương anh. Nhân tiện hỏi anh, văn phòng gặp chuyện không hay như thế nào mà các anh phải gọi tôi về?
- Rất bận!
- Quá bận hay chỉ bận vừa thôi?
- Cực kỳ bận. Hẹn họ hai ngày nữa, chắc tôi phải nghỉ việc hay giết Harvey thôi. Việc ấy làm cho tôi nổi điên mấy tuần rồi. Khách hàng không thích dự thảo quảng cáo nào mà chúng tôi đưa cho họ xem, họ cho tất cả đều kiểu cách quá, đơn giản quá và tồi quá.
- Các ông không dùng phương pháp về ngựa của tôi à?
- Có chứ, chúng tôi đã xem từng mô hình về ngựa ở phía bên này sông Mississippi, thử giọng từng cô nài ngựa, từng người huấn luyện ngựa, từng...
- Không. Trời ơi, không phải như thế Charlie. Nếu anh chỉ làm thế thì họ chê là đúng rồi. Tôi muốn nói “ngựa”. Dân chăn bò. Phải thể hiện nam tính, phải có cảnh mặt trời lặn, như là cưỡi con ngựa đực giống to lớn đẹp đẽ trong cảnh hoàng hôn... - Khi nàng nói thế, trí nàng nghĩ đến con Black Beauty và dĩ nhiên nghĩ đến Tate. - Anh phải dùng các hình ảnh ấy cho loại xe hơi ấy. Anh không bán xe hơi nhỏ, loại của phụ nữ, anh bán xe thể thao giá thấp, họ muốn gây ấn tượng về xe chạy nhanh và mạnh.
- Cô không nghĩ ngựa đua mới làm được việc này chứ?
- Quá phải. - Nàng có vẻ hăng hái, anh ta cười ở bên kia đầu dây.
- Tôi nghĩ vì thế con ngựa này sẽ là con của cô.
- Ngày mai tôi sẽ xem con vật anh đang có.
- Vậy hẹn cô ngày mai.
- Cho tôi gửi lời thăm Mellie và cảm ơn anh đã gọi đến. - Nàng cúp máy nhìn quanh, thở dài, lẩm bẩm với mình: - Ôi, Tate...tại sao?

Nàng lần lượt lấy từng đồ vật ra khỏi vali, phủi bụi, sắp xếp cho gọn gàng, nhìn quanh và cố thuyết phục mình tin rằng đây là nhà mình. Đến mười giờ, nàng mừng vì leo lên giường với xấp giấy để ghi chép và vài bản ghi nhớ của Harvey. Nàng muốn vạch kế hoạch để bắt đầu công việc vào hôm sau. Khi nàng để xấp giấy xuống thì đã mười hai giờ, nàng tắt đèn, cố ngủ. Cuối cùng, hai giờ sau nàng mới ngủ được vì cứ nằm nghĩ đến trang trại và đợi nghe tiếng động quen thuộc, nhưng không hề có tiếng động nào.

Sáng hôm sau, Samantha trở lại văn phòng, nàng cảm thấy như người đi du lịch xa trở về đúng giờ một cách kỳ lạ, bàn làm việc, đồng nghiệp trong văn phòng bỗng nhiên có vẻ thuộc vào thế giới khác. Nàng không thể tượng tượng được rằng chính nơi đây nàng đã làm việc một ngày mười giờ, có khi có nhiều việc, công ty Crance, Harper và Laub đã khiến nàng làm việc liên miên. Bây giờ những vấn đề khó khăn mà họ đang giải quyết có vẻ quá trẻ con, khách hàng mà họ đang làm việc quá điên, hung hăng, nàng thấy quan điểm, ý kiến họ đưa ra giới thiệu có vẻ như trò chơi của con nít. Nàng không hề lo sợ sẽ mất khách hàng, không lo sẽ có người giận dữ, hay buổi họp sẽ diễn ra gay gắt. Nàng lắng nghe cả buổi sáng với vẻ nghiêm túc và khi buổi họp chấm dứt, nàng cảm thấy như thể nàng đã lãng phí thì giờ vô ích. Chỉ có Harvey Maxwell, giám đốc thiết kế, có vẻ hơi hiểu tâm trạng của nàng, cho nên sau khi mọi người đã rời khỏi phòng họp trên tầng thứ 24, ông nhìn nàng đắm đắm.

- Sao đấy, Sam, cô nghĩ như thế nào? - Ông ta nhìn nàng, hai mắt nhúu lại, ống vố cầm tay.

- Kỳ lạ. - Nàng luôn luôn thành thực với ông ta.

- Tôi đã đoán cô nghĩ như thế. Cô đã đi vắng một thời gian lâu.

Nàng gật đầu. - Có lẽ lâu hơn dự kiến. - Nàng nhìn đắm đắm vào mắt ông ta. - Thật khó mà trở về sau một thời gian dài như thế. Tôi cảm thấy... nàng ngập ngừng một lát mới nói tiếp - như thể tôi đã để lại một phần con người tôi ở đấy.

Ông thở dài, gật đầu, bật lửa thắp vào ống vố. - Tôi cũng nghĩ thế. Có lý do đặc biệt phải không? Có phải cô đã yêu anh chăn bò nào đó và có kế hoạch về lại đấy, phải không? - Nhưng ông đã nói quá nhiều, nàng không muốn trả lời tất cả, cho nên nàng chỉ lắc đầu.

- Không phải thế.

- Tôi không tin câu trả lời của cô là đúng, Sam à. - Ông hạ ống vố xuống. - Câu trả lời hơi mơ hồ.

Nhưng Sam vẫn bình tĩnh nói tiếp: - Tôi trở về là đủ. Ông yêu cầu tôi về, có lẽ hiện hai chúng ta chỉ cần có thế. Ông để cho tôi đi vào lúc tôi rất cần phải ra đi, lúc ấy tôi không thấy như thế. Bây giờ ông cần tôi, tôi có mặt ở đây. Harvey, tôi không chạy trốn ông. Tôi hứa với ông như thế. Nàng cười nhưng Harvey Maxwell không cười.

- Nhưng cô nghĩ cô sẽ quay về à, Sam?

- Có lẽ. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra. - Rồi nàng thở dài nho nhỏ, thu xếp các thứ của mình cho gọn. - Tại sao bây giờ chúng ta không bàn về chuyện của khách hàng? Ông nghĩ sao về các mô hình trại chăn nuôi của tôi để dùng vào quảng cáo thương mại, mô hình có anh chăn bò cưỡi ngựa trong ánh hoàng hôn hay lúc bình minh với đàn bò theo sau... mô hình có người đàn ông ngồi trên lưng con ngựa đẹp rực rỡ, xuất hiện từ cảnh đẹp thiên nhiên, nhưng phải có ngoại cảnh thuộc về môi trường xung quanh...

- Thôi! - Ông ta đưa tay chặn nàng lại và cười toe toét. - Cô làm tôi phải mua xe rồi đấy. Tôi thích mô hình quảng cáo ấy. Hãy thực hiện các mô hình ấy với Charlie và xem thử chúng ta có trưng bày các mô hình này trên xa lộ được không.

Nàng và Charlie làm các tấm mô hình hơn ba tuần liền sau đó, họ thấy chưa bao giờ họ có những mô hình đẹp như thế này. Không những họ chỉ có trên tay một số tài liệu quảng cáo ăn khách, mà họ còn tham dự vào chương trình quảng cáo có giải thưởng. Sam ngồi dựa người ra ghế sau khi họp với khách hàng đầu tiên, trông nàng hãnh diện và sung sướng.

- Họ phải thích thôi. Công trình nghệ thuật của anh quá tuyệt vời, Charlie.

- Rất hân hạnh được cô khen. - Anh ta cười, vuốt râu và một lát sau Harvey đến với họ, ông tươi cười vẫy tay chỉ các tấm mô hình dựng quanh tường. Họ trình bày bốn tấm quảng cáo thương mại, hy vọng sẽ được khách hàng hài lòng một tay hai tấm. Nhưng khách chấp nhận cả bốn.

- Khi nào chúng ta bắt đầu.

- Họ muốn thực hiện các mô hình này ngay tức khắc. Sam, chúng ta bắt đầu ngay được chưa? Cô đã nghĩ ra chỗ nào để thực hiện chưa? Lay Chúa, cô biết nhiều trại chăn nuôi để đến thực hiện mô hình. Đến cái trại mà cô đã ở trong sáu tháng qua được không?

- Tôi sẽ gọi đến đấy. Nhưng chúng ta cần ba nơi nữa. Và tôi nghĩ... - nàng cắn bút chì, suy nghĩ một lát. - Tôi nghĩ chúng ta cần có những trang trại hoàn toàn khác nhau. Chúng ta không nên dùng một trại để lặp lại những cảnh giống nhau.

- Cô đề nghị thế nào?

- Trại ở vùng Tây Bắc, trại ở Tây Nam, trại ở Trung Tây, trại ở California... có lẽ phải có trại ở Hawaii... Argentina, có nên không?

- Ôi lay Chúa Jesus. Tôi hiểu rồi. Vậy cứ tìm đi, thực hiện ngay, lấy tiền trong ngân sách dự án mà dùng. Chúng ta phải tùy ngân sách mà chi dùng, nhưng tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì khó khăn đâu. Bây giờ cô làm giúp tôi một việc là hãy tìm ngay địa điểm. Vấn đề này chắc không mất nhiều thì giờ. Cô hãy gọi cho bạn cô ở trại cô đã đến ở. Ít ra chúng ta đã có một nơi rồi. Nếu cần gấp, chúng ta bắt đầu ngay ở đấy. - Sam gật đầu. Nàng biết ở địa điểm bắt đầu này cũng như nhiều nơi khác, sẽ hoàn toàn do nàng định đoạt. Bây giờ nàng đã về, Harvey lại nói đến chuyện nghỉ hưu, nàng nghĩ chắc ông ta sẽ để tất cả công việc tìm địa điểm cho nàng.

- Tuần sau tôi sẽ đáp máy bay đi xem vài nơi. Ông thấy như thế được không?

- Được. - Nói xong, ông ta bỏ đi, nụ cười rộng mở trên môi. Samantha và Charlie về văn phòng của mình. Văn phòng của Sam sơn màu trắng, bàn làm việc bằng kính và Crôm, chiếc ghế nệm dài và ghế bành bọc da màu be, các hình ảnh phối trí cũng màu trắng và màu be. Văn phòng của Charlie giống như cái gác áp mái làm bằng tay gậy ấn tượng về nghệ thuật hơn là dùng để làm việc, với những cái hộp hình thù kỳ dị nằm rải rác khắp nơi có màu sắc vui tươi, những cây cảnh lớn và những hình vẽ buồn cười. Đúng là văn phòng của giám đốc nghệ thuật, một bức tường sơn màu trắng, một bức màu vàng, hai bức màu xanh đậm của hoa thạch thảo, còn thảm lót nền nhà có màu nâu đậm. Dĩ nhiên tự anh ta trang hoàng. Phòng của Sam là một phần trong mô hình tổng quát của công ty CHL, tất cả các phòng đều sơn màu cát nhạt, kết cấu mát mẻ với những đường nét tân kỳ, không quá cổ. Nhưng khi làm việc ở đấy, nàng không có thì giờ rảnh để thưởng thức, để chiêm ngưỡng cách bài trí trong phòng, còn khi tiếp khách hàng, nàng thường gặp họ tại một trong những phòng họp hay là tại phòng Bốn Mùa để ăn trưa.

Khi nhìn đồng hồ, nàng nghĩ giờ này không thể gọi cho Caroline để xin phép bà quay phim ở đấy. Đúng mười hai giờ trưa ở California, Caroline thường ra ngoài chơi với Bill và những công nhân khác. Nhưng nàng lấy danh sách mà nàng đã dự kiến sẽ xin phép họ vào sáng nay, gọi đến một vài nơi để xem có thể làm được gì không. Nàng biết đối với các trang trại không có người quen biết, nàng không thể gọi điện thoại đến được. Nàng phải bay đến các vùng ấy, rồi lái xe đích thân tới tiếp xúc với họ, xin phép họ để đóng vài đoạn phim quảng cáo thương mại tuyệt vời nhất chưa ai từng thấy. Nàng làm phim thật tốt cho khách hàng và làm cho chính mình nữa. Nàng thấy công việc làm phim quảng cáo này cho hoàn hảo, cho đặc biệt, hấp dẫn, có hiệu quả, sẽ rất có ý nghĩa cho nàng... và có lẽ nhờ công việc này mà nàng tìm ra Tate. Khả năng tìm ra chàng rất lớn. Vì thế mà nàng thực hiện cho kỳ được mô hình này. Mô hình người chăn - bò - trên - lưng - ngựa sẽ rất hoàn hảo trong ngành quảng cáo, nhưng cũng còn là cơ hội để nàng tìm ra chàng. Trong khi đi tìm địa điểm và có lẽ ngay cả trong khi nàng đến đấy lại để quay phim, có thể có người nào đấy ở các trang trại này sẽ nói cho nàng biết về Tate. Nàng luôn hy vọng có ngày sẽ tìm ra Tate. Và bây giờ khi nàng gọi phòng du lịch để đăng ký vé máy bay đi Phoenix, Albuquerque, Omaha và Denver, nàng thấy hy vọng tìm ra chàng càng nhiều hơn nữa.

- Tìm địa điểm phải không? - Giọng bên kia đầu dây hỏi:

- Phải. - Sam mê mẩn nhìn những lời ghi chú trên bàn làm việc. Nàng có danh sách những nơi nàng muốn đến xem, hầu hết các nơi này đều tập trung vào bốn khu vực ấy và dĩ nhiên có cả trại của dì Caro.

- Có vẻ vui đấy.

- Chắc thế. - Mắt Sam long lanh sáng.

Tối đó, lúc sáu giờ, chuông điện thoại ở trại Lord reo. Khi ấy Sam đang ngồi ở căn hộ của mình, mặc áo khoác tắm, mắt nhìn vào cách trang hoàng không có sức sống ở trong nhà. Vừa đợi điện thoại có người trả lời, nàng vừa nghĩ đến việc sửa sang lại cách bài trí trong nhà, nếu nàng ở lại đây.

- Alô? - Giọng Caroline trả lời điện thoại, Sam liền nhoẻn miệng cười.

- Trời, nghe giọng dì tuyệt quá.

- Sam phải không? - Caroline cười. - Cháu khỏe không?

- Dạ khỏe. Cháu vừa vạch ra một kế hoạch rất hấp dẫn. Ngoài việc gọi dì để hỏi thăm sức khỏe, cháu còn muốn nhờ dì một việc, nhưng nếu dì thấy khó thì cứ từ chối.

- Trước hết cháu cho ta biết cháu có khỏe không và cảm giác của cháu khi về nhà như thế nào đã? - Samantha nhận thấy Caroline có vẻ mệt mỏi, nhưng nàng nghĩ có lẽ bà làm việc nhọc nhằn cả ngày nên mệt, nàng liền kể cho bà nghe chuyện trở về của mình, nói căn hộ của nàng có vẻ xấu xí, cảm giác buồn chán khi về lại đây, rồi giọng nàng trở nên sinh động hơn, nói với bà về công việc quảng cáo thương mại và vào tuần sau nàng sẽ đi tìm một số trại chăn nuôi.

- Và dì có biết công việc này ý nghĩa như thế nào không? - Giọng nàng lạnh lạnh. - Rất có ý nghĩa, có lẽ có ý nghĩa, vì nếu gặp may. - Nàng hạ thấp giọng nói nhỏ nhỏ - Cháu sẽ tìm ra Tate. Đây, cháu sẽ đi khắp nơi trong nước. - Caroline không nói gì trong một lát.

- Có phải vì thế mà cháu thực hiện kế hoạch này không? - Caroline có vẻ lo cho nàng. Bà muốn Sam quên Tate đi. Quên có lẽ là giải pháp hay nhất cho nàng.

- Không, không phải thế. - Nàng bót hăng hái một chút. Nàng nghe trong giọng của bà có vẻ thất vọng. - Nhưng vì thế mà cháu háo hức làm việc này. Đây là cơ hội lớn cho cháu.

- Dù sao thì việc này thuộc về lĩnh vực nghề nghiệp của cháu. Việc này sẽ rất quan trọng cho cháu, nếu cháu thấy việc quảng cáo thương mại này có lợi cho nghề nghiệp của cháu.

- Cháu hy vọng việc này sẽ có lợi, chính vì thế mà cháu gọi cho dì. Dì Caro này, nếu cháu xin phép dì đến quay phim tại trại của dì, dì nghĩ sao? - Đây là câu hỏi cởi mở, chân thật, nhưng đầu dây bên kia im lặng một hồi.

- Được thôi, Sam. Ta bằng lòng. Nếu được thế, chúng ta lại có cơ hội gặp nhau. Nhưng ta nghĩ hiện giờ thì chưa được. - Giọng bà có vẻ e ngại.

Sam cau mày, hỏi: Dì Caro, có gì không ổn à?

- Phải. - Bà đáp với tiếng nấc nhỏ, nhưng bà vội giữ bình tĩnh. - Không, ta vẫn khỏe. Tuần trước Bill bị lên cơn đau tim, nhẹ thôi. Không có gì quan trọng. Ông ấy đã xuất viện về nhà, bác sỹ nói không có gì đáng lo ngại, nhưng... - Bỗng những cơn nấc khác làm bà rung cả người. - Ôi, Sam, ta sợ nếu có gì xảy ra... ta không biết làm gì. Ta không thể sống nổi nếu không có ông ấy. - Đây là lần đầu tiên họ đương đầu với hoàn cảnh này và bây giờ bà lo sợ sẽ mất ông. - Nếu Bill có mệnh hệ nào chắc ta không thể tiếp tục công việc được. - Bà khóc nhỏ nhỏ trong điện thoại.

- Lạy Chúa, tại sao dì không gọi cháu? - Samantha hoảng hốt nói.

- Ta không biết. Chuyện xảy ra quá nhanh. Rồi ta phải ở tại bệnh viện với ông ấy và khi ông ấy về nhà, thì ta bận việc luôn tay. Ông ấy chỉ nằm viện một tuần thôi, bác sỹ không nói gì... - Bà nói với vẻ lo lắng, Sam gần như muốn khóc.

- Dì muốn cháu đến ngay bây giờ không?

- Đừng có dại như thế.

- Cháu nói thật đấy. Cháu không cần ở đây. Họ làm việc không có cháu suốt mùa đông, họ có

thể giải quyết công việc tốt. Nhất là bây giờ cháu đã làm xong công việc cơ bản cho họ rồi, họ chỉ cần địa điểm để có nơi quay phim thôi. Ngày mai cháu có thể đến với dì, dì Caro. Dì muốn không?

- Ta lúc nào cũng cần cháu, cháu yêu quý à. - Bà già cười qua nước mắt. - Ta rất thương cháu. Nhưng chúng tôi không sao đâu. Cháu cứ lo công việc quảng cáo đi, ta săn sóc Bill được rồi, chắc ông ấy sẽ bình phục thôi. Ta nghĩ hiện giờ bệnh của ông ấy chắc không quá trầm trọng...

- Dĩ nhiên không. Cháu xin lỗi đã hỏi dì, nhưng cháu không ngờ ông ấy bệnh. Nếu cháu không hỏi, cháu sẽ không biết gì về bệnh tình của Bill. Dì không gọi báo cho cháu biết, thật tệ! Dì xoay xở một mình được không?

- Được. Nếu cần cháu, ta sẽ gọi.

- Dì hứa nhé?

- Ta hứa. - Caroline cười trở lại.

Rồi Sam hỏi nhỏ: - Ông ấy hiện nằm tại nhà bà chứ? - Nàng hy vọng vậy, vì như thế rất tiện và dễ dàng cho dì Caro săn sóc, mà lại dễ chịu cho ông hơn.

Nhưng Caroline thở dài, lắc đầu. - Không. Dĩ nhiên không. Ông ấy rất bướng, Sam à. Ông ấy nằm tại căn nhà cũ của ông ấy. Bây giờ ta là người lên vào lên ra nhà ông ấy suốt đêm.

- Thật kỳ cục. Dì giả vờ để cho ông ấy nằm ở phòng dành cho khách không được à? Trời, ông ấy là đốc công gần ba mươi năm ở đây, làm thế không được sao?

- Ông ấy nói làm thế sẽ rất kỳ, cho nên ta không muốn làm trái ý ông ấy, đành phải làm theo ông ấy.

- Đàn ông thật kỳ lạ! - Sam gầm gừ và Caroline cười.

- Ta hoàn toàn nhất trí với cháu.

- Thôi, nhờ dì chuyển lời thăm hỏi của cháu, nói với ông ấy cứ yên chí vài ngày nữa cháu sẽ gọi dì để hỏi xem ông ấy có khỏe không. - Trước khi gác máy, nàng nói lớn với người bạn già. - Dì Caro, cháu yêu dì.

- Ta cũng yêu cháu, Sam thân yêu. - Bây giờ hai người có cùng một sự bí mật, đó là bí mật của những phụ nữ yêu công nhân trong trại chăn nuôi, họ bị những luật lệ cổ hủ lạc lậu ràng buộc. Bây giờ Caroline sắp mất người đốc công thân thương, bà mới thông cảm với nỗi đau đớn trong lòng Sam như thế nào.

Suốt mười ngày, Sam bay từ Trung Tây đi Tây Nam rồi đi lên phía bắc lại, sợ dĩ nàng không đi California là vì nghe Caroline cho biết sức khỏe của Bill đã khá hơn. Đến chỗ nào, nàng cũng đều thuê xe hơi, ở tại những khách sạn nhỏ, lái xe đi hàng trăm dặm, nói chuyện với các chủ trại nào mà nàng cảm thấy có thể tin tưởng được, ngoài ra nàng còn nói chuyện với các nhân công trong trại vì mục đích riêng của mình. Còn mục đích của công ty Crane, Harper và Laub thì sau mười ngày đi tìm hiểu, nàng đã đạt được những điều nàng cần, đó là đã tìm ra được bốn trại hoàn toàn khác nhau. Tất cả những trại này đều có kết cấu rất tuyệt và hết sức phù hợp cho việc quảng cáo thương mại. Còn mục đích riêng của nàng, nàng phải tiếp tục nữa. Khi bay về New York, cảm giác chiến thắng vì đã tìm ra các nơi quay phim lý tưởng bị cảm giác thất bại vì không tìm ra Tate làm cho lù mờ. Mỗi tối, khi về khách sạn, nàng gọi cho Caroline, hỏi thăm sức khỏe của Bill và kể cho bà nghe nàng đã nói chuyện với ai, họ nói gì và thắc mắc mãi không biết có chuyện gì đã xảy ra cho Tate, không biết chàng đi đâu, theo hướng nào. Từ ngày chàng ra đi đến nay đã ba tháng, nàng nói chuyện với rất nhiều chủ trại, cho nên bây giờ nàng nghĩ rằng nếu chủ trại nào tìm thấy chàng, gặp chàng hay thuê chàng làm, thế nào họ cũng gửi giấy báo cho nàng biết tin. Đến trại chăn nuôi nào, nàng cũng đều để danh thiếp lại, cho nên nàng hy vọng thế nào nàng cũng có kết quả. Có lẽ chàng đang đi thăm bà con đâu đó và bây giờ đang đến nơi nào đấy chàng muốn đến làm. Nhưng Caroline lại nhắc nàng nhớ rằng, có thể Tate đang làm việc tại một trại chăn nuôi nào đấy, mà không muốn gặp lại nàng. Bà nghĩ Sam phải nghĩ đến việc đó mà lo liệu cuộc sống của mình cho hợp lý.

Nhưng tối hôm qua nàng còn bướng bỉnh nói với bà:

- Cháu sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu.

- Đúng, nhưng cháu cũng không thể dành hết cuộc đời để đợi chờ. - Nàng nghĩ "tại sao không?" nhưng không nói ra. Nàng bèn nói chuyện khác, hỏi Bill, hỏi sức khỏe của ông. Caroline nghĩ ông đã đỡ nhiều, nhưng vẫn còn yếu.

Và bây giờ, khi máy bay hạ cánh xuống New York, Sam lại nghĩ đến ông và không tránh khỏi nghĩ đến Tate. Nàng cũng nghĩ rằng trong tháng sắp đến nàng sẽ nghĩ đến chàng hàng ngày, hàng giờ, vì khi ấy nàng phỏng vấn diễn viên này đến diễn viên khác để chọn người đóng vai người quảng cáo thương mại. Họ đã thỏa thuận với khách hàng rằng họ chỉ cần một diễn viên đóng vai một người chăn bò, chứ không phải bốn. Một người thật nam tính, tốt, chân thật và hấp dẫn. Sam nghĩ đến người trông giống như Tate.

Trong những tuần tiếp theo đó, nàng phỏng vấn hàng giờ các diễn viên do các công ty giới thiệu người mẫu lớn nhất trong thành phố gửi đến, nàng so sánh họ với chàng. Nàng muốn người nào cao, vai rộng, tuổi trên bốn mươi một chút, có giọng nói trầm dịu, tốt, mắt đẹp, hai tay khỏe, ngồi vững vàng trên yên ngựa... những đặc tính mà nàng muốn có nơi Tate. Mỗi lần người thư ký cho biết có người đến xin phỏng vấn, Sam đến gặp họ với hy vọng đó chính là Tate. Thế nhưng nàng chỉ gặp những anh chàng tóc vàng chói chang với đôi vai rộng; nàng chỉ gặp những người đàn ông đẹp trai, cao, da ngăm đen; những cựu cầu thủ bóng đá, thậm chí cả một cựu thủ môn khúc côn cầu; những người đàn ông có mặt rắn rỏi, mắt sâu và cằm khỏe. Nhưng hầu hết đều có vẻ giả tạo quá, có người có giọng nói không tốt, có người mặt mày rất đẹp, có người trông như vũ công ba lê chứ không có vẻ gì là chăn bò. Cuối cùng, sau bốn tuần tìm kiếm, nàng tìm được người như ý, thật may cho nàng. Chỉ còn hai tuần nữa là đến ngày quay phim, ngày ấy dự kiến vào 15 tháng bảy.

Người đàn ông mà họ chọn là người Anh, nhưng giọng nói miền Tây của anh ta rất hoàn hảo đến nỗi không ai biết anh ta là người Anh. Anh ta là diễn viên đóng kịch của Shakespeare ở Stratford-on-Avon nhiều năm. Cách đây hai năm, anh ta quyết định đến New York để khởi nghiệp nghề quảng cáo, vì anh đã ngán đóng những vai hợp với mình với đồng lương quá ít. Hiện anh ta đang quảng cáo cho hãng nước giải khát, với tiền thù lao khá cao. Hai vai anh ta rất rộng, khuôn mặt gầy đẹp, nhưng đôi mắt không được xanh lắm và tóc có màu nâu đỏ đậm. Anh

ta hoàn toàn đúng với vai trong phần quảng cáo, chắc bất cứ người đàn ông nào ở Mỹ cũng muốn trông giống anh ta và chắc vợ họ sẽ mơ đến chiếc xe hơi được quảng cáo, với hy vọng anh chàng chần bô trong đoạn phim quảng cáo sẽ hiện ra sau tay lái. Anh ta đúng với nhân vật mà họ muốn có trong phần quảng cáo và điều duy nhất khiến cho Samantha thích thú, như nàng đã nói với Charlie, là vị anh hùng miền Tây mới của họ rõ ràng là người đồng tính.

- Anh ta có vẻ như thế thôi chứ? - Charlie tỏ ra lo sợ.

- Không, thật đấy, anh ta là diễn viên. Anh ta rất tuyệt vời!

- Vậy thì làm ơn đừng yêu anh ta.

- Tôi sẽ cố tránh việc ấy. - Nhưng nàng vẫn thích anh ta. Tên anh ta là Henry Johns Adams và nếu không có gì thay đổi, chắc anh ta sẽ là bạn đồng hành tuyệt vời trong chuyến đi. Anh ta đọc sách rất nhiều, cực kỳ lễ phép, rất có văn hóa và còn tỏ ra cố ọc hài hước nữa. Đây sẽ là điều làm cho nàng vui thích, vì trong những chuyến đi quay phim khác, diễn viên có người tự cao tự đại, vô kỷ luật, cho mình là trung tâm của vũ trụ. - Charlie, anh sẽ đi miền Tây với chúng tôi chứ?

- Không biết sao đây, Sam. Tôi không thích để Mellie ở nhà một mình. Nếu cô ấy sinh rồi, tôi sẽ đi. Còn nếu chưa, chắc tôi phải cử hai phụ tá của tôi đi. Cô xoay sở giải quyết được chứ?

- Nếu gắng thì có thể được. - Nàng mỉm cười. - Chị ấy thấy có khỏe không?

- Mập, mệt mỏi, ăn nhiều, gắt gỏng. Nhưng tôi yêu cô ấy. Chuyện ấy sắp chấm dứt rồi. Cuối tuần sau là đưa bé ra đời.

- Anh định đặt tên cho thằng bé là gì? - Nàng vẫn tin hài nhi con anh sẽ là trai.

- Con bé. Rồi cô sẽ biết. Chúng tôi không nói về việc đặt tên cho con bé là gì đâu. Lần này phải bí mật để gây ngạc nhiên.

- Nào nói đi, Charlie. Nếu là con gái thì anh sẽ đặt tên là Charlotte phải không? - Nàng trêu anh ta, anh ta véo vào lưng nàng, lắc đầu rồi bỏ đi.

- Nhưng hóa ra Mellie sinh vào cuối tuần đó, sớm hơn dự kiến một tuần và lần này quả đúng là con gái. Điều làm nàng ngạc nhiên là họ đặt tên cho bé gái là Samantha. Khi Charlie nói cho nàng biết trong văn phòng vào hôm thứ ba sau ngày cuối tuần lễ mừng bốn tháng bảy, Sam chảy nước mắt.

- Anh nói thật chứ?

- Dĩ nhiên là thật. Muốn đến xem cháu không?

- Anh đùa không đấy? Tôi rất thích. Mellie có mệt quá không?

- Không. Đứa thứ tư dễ dàng. Sinh xong cô ấy đi bộ ra khỏi phòng sinh, có vẻ ghê quá. Tôi sợ, nhưng bác sỹ nói cứ đi, không sao.

- Nghe nói, tôi phát sợ. - Giống như tất cả những đàn bà không sinh con Samantha kinh ngạc trước cảnh tượng như vậy và trước sự huyền bí này.

Họ cùng đến bệnh viện vào giờ ăn trưa, Mellie có vẻ sung sướng, khỏe mạnh, rực rỡ trong chiếc áo khoác tằm màu hồng viền đăng ten, đi dép lê xa tanh màu hồng, miệng cười tươi, bế hài nhi trắng hồng nằm gọn trong tay. Sam không nói gì một hồi lâu. Nàng đứng nhìn sững em bé quần trong vải.

- Mellie, cháu bé đẹp quá! - Sam thì thào nói, giọng kinh ngạc, Charlie đứng sau lưng nàng cười khúc khích.

- Phải. Nhưng dù cháu không đẹp chúng tôi cũng đặt tên cháu là Samantha. - Sam quay nhìn anh ta và nhàn mặt với anh. Không khí trong phòng bớt nặng nề, bỗng Sam mơ ước điều mà nàng không làm được, đó là có con. Gần đây, nàng không hề nghĩ đến chuyện này, nhưng bây giờ là lần đầu tiên sau một thời gian dài, khi đứng nhìn đứa bé mới sinh, nàng cảm thấy lòng

đau đớn vì giấc mơ có con đã tiêu tan.

- Muốn bế nó không? - Mellie hỏi, trông chị duyên dáng hơn bao giờ hết. Trông chị rục rĩ như có cái gì đấy mới lạ phát xuất từ đáy lòng chị, bao phủ lấy hài nhi đang nằm yên ổn trong hai cánh tay chị.

- Tôi nghĩ là không được. - Nàng lắc đầu, ngồi xuống trên góc giường, mắt nhìn cô bé. Tôi sợ làm gãy xương nó.

- Xương nó cứng lắm, đừng lo. - Bà mẹ nào cũng nói thế. - Này, thử đi. - Thành linh Mellie để đưa bé vào tay Sam. Họ nhìn cô bé duỗi người rồi nằm co lại và mỉm cười. Bé có vẻ ngủ say và Sam cảm thấy hơi ấm của bé tỏa ra trong tay nàng.

- Nó bé quá!

- Không, không bé đâu! - Mellie cười. - Nó cân nặng hơn năm ký rưỡi. Nhưng một lát sau, Samantha lớn trả bé Samantha lại cho Melinda và mấy phút sau nàng cùng Charlie về văn phòng. Samantha cảm thấy đời nàng mất mát nhiều thứ biết bao. Điều mất mát lớn nhất trong đời nàng là sự vô sinh của nàng, việc này đè nặng lên lòng nàng như tảng đá nặng ngàn cân.

Khi về đến văn phòng, bỗng nàng nhớ ra công việc, bèn dừng lại trước ngưỡng cửa và hỏi Charlie:

- Vậy là anh có thể đi miền Tây với tôi được rồi, phải không?

Anh ta cười gật đầu. - Chắc tôi phải đi.

- Tại sao thế? - Nàng tỏ ra ngạc nhiên.

- Để canh chừng cô khỏi ăn hiếp anh chàng chăn bò!

- Làm gì có chuyện đó. - Nàng cười với anh rồi biến mất trong văn phòng. Nỗi đau khổ khi thấy hài nhi đã dịu xuống, nhưng sự đau khổ này sẽ không bao giờ từ giã nàng hẳn.

- Mọi người sẵn sàng chưa? - Charlie cười lớn, nhìn và cúi chào mọi người, vẫy tay mời họ lên máy bay.

Họ đi trên chuyến bay đến Arizona, nhưng đoàn của họ quá đông, trông như thể họ đã mua hết vé hạng nhất. Đoàn gồm có bảy người trong công ty sản xuất, thêm vào đoàn có Sam, Charlie và hai phụ tá cùng với Henry Johns Adams - diễn viên người Anh - và bạn của anh ta. Thêm cả một đồng hành lý cao như núi và các thiết bị cùng thùng giở linh tinh. Henry và người bạn cùng phòng đem theo con chó xù trắng nhỏ có tên là Georgie. Samantha mong sao con chó đừng tìm cách chạy xuống dưới chân ngựa. Nếu nó làm vậy, thế nào cũng bị ngựa giẫm lên trên vì nó quá nhỏ và như thế việc quay phim sẽ không thành công.

Họ lại còn gặp thêm ở Arizona người hóa trang và người thợ làm tóc, cả hai đang làm việc tại L.A và họ sẽ tiếp tục đi theo đoàn của công ty Crane, Harper và Laub cho đến hết cuộc hành trình.

- Họ có chở hết hành lý của ta không? - Bạn của Henry lo lắng hỏi nhỏ Samantha, nàng đáp đương nhiên họ phải chở hết. - Nhưng hành lý nhiều quá.

- Máy bay thường chở nhiều như thế. Vả lại... - nàng cười để trấn an anh ta - ta đi hạng nhất mà. - Nàng nói như thể đi hạng nhất thì người ta sẽ không làm mất cái vali loại Vuitton của anh ta một cách dễ dàng như làm mất hành lý của những người khác trong đoàn hay thiết bị rất đắt tiền của công ty. Rồi lại một lần nữa, nàng nhận thấy có nhiều công việc phải làm trong chuyến đi. Nàng phải nghĩ ra đề tài, phải viết lời quảng cáo, tìm địa điểm, phân vai, tổ chức nhóm và tìm nhà sản xuất, thỏa thuận giá cả. Trong suốt hai tuần sắp đến, nàng phải làm gì trong bốn địa điểm khác nhau. Nàng cam đoan với mọi người là sẽ được ăn uống đầy đủ, được nghỉ ngơi thoải mái, thời tiết ngày mai mát mẻ, máy điều hòa không khí trong khách sạn sẽ được sửa chữa vào buổi trưa và thức ăn trong thành phố kế tiếp sẽ không tệ hơn. Nỗi lo sợ về anh bạn đồng tính của diễn viên và con chó xù nhỏ đi theo chắc không thành vấn đề. Nhưng Henry Johns Adams tỏ ra bình tĩnh, vui vẻ, đàng hoàng, nàng hy vọng anh ta sẽ giữ cho người yêu và con chó đi vào nề nếp. Nàng không quan tâm việc anh ta là đồng tính, nhưng nàng hơi bức mình vì anh ta đã đem theo đoàn tùy tùng nho nhỏ ấy. Thế nhưng anh ta năn nỉ cho được và họ nghĩ có lẽ anh ta còn muốn đem theo mẹ già và mười bốn người bạn thân nữa.

Nhờ uống giải khát trên máy bay mà mọi người cảm thấy thoải mái tinh thần. Charlie rất hưng phấn, anh làm cho mọi người vui vẻ và cuối cùng, nửa giờ sau khi rời khỏi Tuson, tất cả đều thoải mái. Hôm đó họ được nghỉ làm việc. Họ phải đi đến địa điểm xa một trăm năm mươi dặm trong ba chiếc xe thuê cùng với các thiết bị, rồi sẽ được ăn tối ngon lành và ngủ một giấc suốt đêm, sớm mai mới làm việc. Sam đã quen với giờ giấc trong trại chăn nuôi, nên bây giờ nàng rất chủ động, vì sáng nào nàng cũng dậy lúc bốn giờ ba mươi. Đêm nào, sau khi làm việc xong ở mỗi trại, nàng sẽ tìm gặp và nói chuyện với các công nhân trong trại một lát. Có lẽ có ai đấy đã cùng làm việc với Tate ở đâu đó, có lẽ có người có mối liên hệ với chàng như bà con, chủ cũ, ai đấy có thể biết hiện giờ chàng ở đâu. Phải làm như thế mới được, mới hy vọng tìm ra Tate. Khi máy bay hạ bánh xe để đáp, Sam cười một mình, lòng cảm thấy hy vọng. Biết đâu một hôm nào đấy, khi nàng đi vào một trại chăn nuôi, nàng sẽ gặp một anh chàng chăn bò đứng tựa nơi cọc hàng rào nhìn họ và nhìn kỹ, người chăn bò không ai xa lạ mà chính là Tate. Chính chàng với cặp mắt màu xanh lục, nụ cười dịu dàng, đôi môi mà nàng rất yêu mến... đôi môi của Tate...

- Sam, cô khỏe chứ? - Charlie vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. Khi nàng giật mình quay nhìn, anh ta ngạc nhiên nhìn nàng.

- Ở gì vậy? - Nàng vẫn còn bàng hoàng.

- Tôi nói chuyện với cô quãng mười phút rồi.

- Tuyệt.

- Tôi muốn biết ai sẽ lái hai chiếc xe hơi kia. - Nàng vội quay về với công việc, phân công cho mọi người, nhưng khi máy bay đã hạ cánh rồi, mà mắt vẫn nhìn vào còi xa xăm, trí vẫn tự hỏi không biết ngày mai hay những ngày sau đó, nàng có tìm ra chàng không... Tate, anh ở đâu? Nàng muốn hỏi thế, nhưng nàng biết sẽ không có câu trả lời. Không làm sao biết được. Nàng phải theo dõi. Vì thế mà nàng đến đây.

Họ là những người xuống máy bay trước tiên, nàng bèn tổ chức thành nhóm, nhận xe, cắt cử người lại, đưa bản đồ cho họ, mua bánh xăng ụch để ăn trên đường đi, đưa phiếu trả tiền khách sạn cho họ để gặp trường hợp ba xe đi lạc nhau. Nàng nghĩ hết mọi thứ, như bao giờ.

Trong chiếc xe nàng lái, có Charlie, người thợ làm tóc, nhà hóa trang, người diễn viên, bạn trai anh ta, con chó xù và tất cả hành lý trong vali Vuitton. Thiết bị, đoàn nhân viên và các phụ tá đi trong hai xe kia.

- Đầy đủ chưa? - Charlie nhìn lại rồi đưa cho họ những lon nước trái cây ướp lạnh. Trời nóng nực ở Ari- zona và họ thoải mái trong những chiếc xe có máy điều hòa không khí. Henry kể về những chuyện ngộ nghĩnh khi anh đi du lịch ở nước Anh, bạn trai của anh ta kể tiếp cho mọi người nghe những chuyện cười vỡ bụng về việc người ta phát hiện ra anh là đồng tính ở Dubuque, người thợ làm tóc và cô chuyên viên hóa trang kể cho mọi người nghe về nhiều chuyện khôi hài trong chuyến đi vừa rồi ở L.A để làm tóc và hóa trang cho một ngôi sao nhạc rock nổi tiếng. Chuyến đi vui vẻ thoải mái cho đến khi họ đến khách sạn. Như đã tiên đoán, ở đây bắt đầu xảy ra rắc rối cho họ. Người chủ khách sạn không cho phép chó vào, không quan tâm đến người bạn của Henry, nhìn khủng khiếp vào mái tóc đỏ rực với diềm vải nhỏ màu xanh diềm dưa trước trán của người thợ làm tóc và cầu nhàu gắt gỏng “những cái xước màu nâu xấu xí”. Bạn của Henry vuốt ve cái xước Vuitton thân thương của mình, dọa sẽ ngủ ở xe hơi nếu cần, nhưng không chịu rời con chó. Cuối cùng, nàng phải trả thêm một trăm đôla như tiền trà lá để Georgie được vào ở trong khách sạn sơn màu lam ngọc rực rỡ.

- Trông cô phờ phạc rồi đấy, Sam. - Charlie ngồi dựa trên ghế nệm dài trong phòng nàng, nhìn nàng tính toán suy nghĩ trước tờ giấy ghi chép trên tấm bìa kẹp giấy. Nàng nhìn anh ta, cười và ném tờ giấy vo tròn trúng vào tai bên trái của anh ta.

- Anh đùa phải không? Tôi phờ phạc à? Tại sao mệt như thế à? Tôi đang dẫn cả đoàn diên khùng và con chó xù đi khắp nước. Sao tôi không mệt được, Charlie?

- Tôi không mệt. - Anh ta nói. Nàng nhăn mặt.

- Anh có làm quái gì đâu mà mệt.

- Đấy không phải lỗi tại tôi. Tôi chỉ là giám đốc nghệ thuật, ở đây tôi chỉ có việc làm sao cho cuốn phim đẹp là được. Việc cô có tham vọng muốn trở thành giám đốc điều hành, thì đấy không phải lỗi tại tôi.

- Anh tin là tôi muốn lên làm giám đốc điều hành à?

- Không, cô em à. - Anh cười dịu dàng. - Tôi không nghĩ cô muốn thế. Nhưng tôi nghĩ cô sẽ lên làm chức ấy. Cô làm việc quá giỏi. Thực vậy, nếu không nói là cô quá thông minh. Harvey biết thế, khách hàng biết thế, tôi biết thế, mọi người trong công ty cũng đều biết thế, nên không sớm thì muộn, thế nào chức này cũng ở trong tay cô. Hoặc là có người sẽ thuê cô với mức lương cao mà cô không thể từ chối, hoặc là Harvey sẽ nghỉ hưu như ông ta thường dọa, khi ấy cô sẽ lên chức giám đốc điều hành thôi. - Giám đốc điều hành... thật là một ý nghĩ khủng khiếp.

- Tôi không muốn làm chức ấy. Không muốn nữa.

- Vậy thì cô nên làm công việc gì đấy trong khi còn làm được, trước khi việc này xảy đến, khi ấy thì quá trễ rồi, cô không ngăn lại được. - Rồi sau khi suy nghĩ một lát, anh ta nói tiếp: - Sam, cô muốn làm gì?

Nàng nhìn anh ta một hồi lâu, rồi thở dài nho nhỏ:

- Ôi, Charlie, chuyện này dài dòng lắm.

- Tôi có cảm giác chuyện này dài dòng. - Anh ta nhìn đắm đắm vào mắt nàng. - Có người nào ở California phải không? Có người ở trại chăn nuôi à? - Nàng gật đầu. - Chuyện gì đã xảy ra?

- Anh ta bỏ tôi.

- Ồ, thật vậy! - John bỏ nàng rồi, bây giờ người khác nữa. Thảo nào mà khi trở về, nàng không vui. - Bỏ đi luôn à?

- Tôi không biết. Tôi đang tìm anh ta.

- Cô biết anh ta ở đâu không? - Nàng lắc đầu, anh có vẻ lo cho nàng. - Cô sẽ làm gì?

- Tiếp tục đi tìm anh ấy. - Nàng đáp với vẻ cương quyết và Charlie gật đầu.

- Cô gái tuyệt vời! Cô là người có sức mạnh, cô biết thế không?

- Tôi không biết. - Nàng cười và lại thở dài. - Thỉnh thoảng tôi nghi ngờ, không biết mình có mạnh không.

- Đừng nghi ngờ. - Charlie nhìn nàng tự hào. - Tôi tin không có gì mà cô không thể làm được. Hãy nhớ như thế, bạn ạ, hãy nhớ như thế nếu cô gặp nhiều chông gai trở ngại.

- Anh nhớ nhắc tôi nhé.

- Tôi sẽ nhắc. - Họ cười thân mật với nhau, Sam sung sướng vì có Charlie đi cùng, anh là người bạn thân nhất, có anh nói đùa rất vui và đằng sau sự đùa bỡn ấy, anh là người thông minh. Biết được Charlie và Harvey tôn trọng mình, nàng rất vui. Khi mới từ trại chăn nuôi mấy tháng về, nàng nghĩ mình phải lấy lại uy tín như trước, không những chỉ là phụ tá giám đốc điều hành thôi, mà phải tỏ ra mình là người bạn đáng nể. Bây giờ, chỉ trong một thời gian ngắn, nàng đã lấy lại được sự nể vì và thương yêu của họ. Điều này đối với nàng rất có ý nghĩa, nàng đứng dậy hôn lên má Charlie.

- Anh không nói cho tôi biết gì về cô bé cùng tên tôi cả.

- Nó tuyệt lắm. Chải răng, khiêu vũ điệu gõ chân.

- Ồ, im đi, đồ cù lần. Tôi hỏi thật, cháu khỏe không?

- Rất ngoan. Con gái khác xa con trai.

- Anh có óc quan sát giỏi đấy. Nhân tiện hỏi anh đã đói chưa? Tôi đói rồi, chúng ta phải đưa đoàn đi ăn ở quán bán thức ăn nhanh Taco ngoài phố, nếu không họ sẽ cau có than phiền ồn lảm.

- Cô cho họ ăn Taco buổi tối à? Taco thôi à? - Charlie có vẻ sững sốt. - Tôi không biết ông Vuitton có thích thế không, không nói đến con chó xù.

- Đừng nổi nóng. Vả lại, trong thành phố này tôi chắc không có món gì để ăn.

- Tuyệt vời.

Nhưng hóa ra tất cả mọi người đều vui vẻ thoải mái, họ ăn Taco, uống bia, nói chuyện tếu và khi họ đã khoái, thắm mệt, câu chuyện họ nói càng tục tĩu hơn và cuối cùng cả đoàn về khách sạn, lên giường nằm. Charlie vẫy tay chào tạm biệt Sam rồi về phòng và nàng còn thức thêm nửa giờ nữa để xem lại những ghi chú cần phải làm vào ngày mai, rồi ngáp lớn và tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau họ cùng đi ăn sáng vào lúc sáu giờ. Họ đến trại chăn nuôi vào lúc bảy giờ ba mươi. Họ không định quay cảnh mặt trời mọc vào ngày đầu tiên, nhưng phải quay cảnh trong ngày và cảnh mặt trời lặn. Nhưng mãi đến trưa đoàn làm phim mới chuẩn bị xong và bắt đầu quay cảnh Henry Johns Adams cưỡi con ngựa cái đen rất đẹp, con ngựa làm cho Sam nghĩ đến con ngựa đực thuần chủng của Caroline. Henry không cưỡi con Black Beauty nhưng con ngựa anh cưỡi đẹp và rất ăn ảnh. Nó có dáng đi rất duyên dáng, thoải mái khi họ cưỡi nó chạy nước tể qua mấy ngọn đồi dùng quay phim. Họ quay đi quay lại mãi, nhưng con ngựa cũng như người cưỡi không hề bức tức. Đến cuối ngày, mọi người đều mệt, nhưng không ai nổi cáu. Người trong đoàn đều rất tốt, Samantha rất vui với những diễn viên. Nàng đến nói chuyện với ông đốc công, cảm ơn ông ta đã để cho họ làm phim trong trại. Nàng đã gửi hoa đến tặng bà vợ của chủ trại và biếu chồng bà một thùng rượu unction, thêm vào số tiền mà họ phải trả cho ông ta mỗi ngày để quay phim. Nàng cũng biếu ông đốc công nhiều chai rượu, ông ta rất sung sướng khi nhận quà và nói chuyện với nàng. Ông ta rất ấn tượng khi biết nàng đã làm việc trong một trại chăn nuôi ở California nửa năm. Họ bàn về công việc trong trại một lát, bàn về ngựa và bò và Sam cảm thấy như mình được trở lại trang trại của Caroline. Một lát sau nàng tình cờ nói đến Tate Jordan, phân vân không biết ông ta đã gặp chàng chưa. Nàng nói nàng muốn Tate đóng trong một đoạn phim quảng cáo và thắc mắc không biết chàng đã gặp ông đốc công này lần nào chưa. Nàng miêu tả chàng như là người rất tuyệt và nàng kính trọng chàng rất nhiều. Vì tôn trọng tình cảm của Tate đối với công nhân trong trại, chàng đã không muốn mọi người biết chuyện yêu đương giữa nàng và chàng, nên nàng không nói đến chuyện này. Ông đốc công lấy danh thiếp nàng đưa, hứa nếu gặp Tate, ông ta sẽ báo cho nàng biết. Sau đó, nàng quay lại với những người khác và lái một trong những chiếc xe lớn về khách sạn.

Nàng tiếp tục tìm Tate mỗi lần dừng chân trên đường đi trong ba tuần tiếp theo, mặc dù việc làm phim quảng cáo tiến hành tốt đẹp. Đoàn làm phim tiến hành trơn tru không gặp một trở ngại nào. Kết quả là tinh thần mọi người dâng cao, tình bạn thắt chặt thêm, mọi người vui vẻ, bằng lòng làm việc nhiều giờ dưới ánh mặt trời gay gắt, không phàn nàn kêu ca. Họ quay được hai cảnh mặt trời mọc rất tuyệt và nhiều cảnh mặt trời lặn. Chỉ có Sam mới có vẻ muốn kéo dài thời gian khi họ đến địa điểm cuối cùng. Họ đang quay phim trong một trại chăn nuôi ở Steamboats Springs, Colorado và Sam nói chuyện với ông đốc công cuối cùng rồi nán lại thêm một giờ để nói chuyện với mấy công nhân trong trại đến xem họ quay phim. Nàng nghĩ rằng lần này chắc nàng không tìm được Tate, ngày mai họ về rồi, cho nên hy vọng của nàng đành gác lại vào dịp khác. Nàng sẽ về New York chờ đợi, khi nào đến trại chăn nuôi, nàng sẽ thử tìm lại. Và có lẽ một ngày nào đấy nàng sẽ tìm ra chàng. Có lẽ. Nếu.

Khi nàng đứng nhìn vào núi một lát, nàng nghe có tiếng đàn ông nói chuyện với nhau, có người nói rằng nàng đã làm việc ở trại Lord Ranch tại California. Họ biết chuyện này, người chăn bò thứ hai nhìn nàng với ánh mắt thán phục.

- Phải không? - Nàng gật đầu. - Tôi nghĩ cô biết rành về ngựa, nhưng tôi không hiểu tại sao. Sáng nay tôi thấy cô cưỡi ngựa. Cô ngồi rất vững vàng, tay điều khiển ngựa giỏi.

- Cảm ơn anh. - Nàng cười nói, nhưng mắt nàng vẫn lộ vẻ buồn rầu. Trông nàng có vẻ mệt mỏi, chán nản, người chăn bò nhìn nàng, tự hỏi tại sao nàng có vẻ thất vọng như thế.

- Cô đã thấy con ngựa đực giống của chúng tôi chưa?

- Anh ta hỏi, miệng nhai dứa thuốc lá. - Chúng tôi mới mua vào tuần trước. Nó ở trong chuồng ở đằng kia.

- Tôi đến xem được không? - Nàng muốn về khách sạn nhỏ nơi nàng đang ở để gói ghém đồ đạc, chuẩn bị ngày mai về. Với nàng, ở đây chẳng còn gì để ở lại nữa. Họ đã làm phim xong và nàng không tìm ra Tate. Nhưng cố làm ra vẻ quan tâm đến con ngựa, nàng bèn đi theo người chăn bò già. Khi đến nhà kho, nàng không tiếc công đã đến đây. Nàng thấy con ngựa là một trong những con ngựa đực giống lớn nhất chưa từng thấy, lông xám với bờm và đuôi đen, ngời

sao trắng dài trên trán khiến cho cặp mắt của nó trông có vẻ to hơn khi nó cào chân xuống đất.
- Lay Chúa, nó đẹp quá!

- Đẹp không? - Người nhân công có vẻ hài lòng. - Nhưng nó chạy hơi bạt mạng một chút. Hôm qua nó hất mấy người ngã xuống đất. - Ông ta cười. - Ngay cả tôi cũng bị ngã.

Sam cười. - Tôi cũng bị ngựa hất ngã nhiều lần. Nhưng con ngựa này hất nhiều người là đúng. - Nàng vuốt tay lên cổ nó, con ngựa bèn cất tiếng hí như thể nó thích cảm giác của bàn tay nàng sờ lên da thịt nó và nó muốn được nàng vuốt ve thêm nữa. Nó to lớn và đẹp rực rỡ, chỉ nhìn nó thôi người ta đã thấy khoái rồi. Nàng bèn kể cho người công nhân nghe về con Black Beauty, về việc nàng đã cưới nó như thế nào và nó chạy tuyệt vời ra sao.

- Ngựa thuần chủng à? - Ông ta hỏi nàng và nàng gật đầu. - Tôi thấy con Quỷ Xám này thật tuyệt. Nó chạy như ngựa đua, nhưng khi cưới nó đi làm việc trong trại, nó hơi quá nghịch. Tôi không biết ông Athins có ngán ngấm mà bán nó đi không. Nếu bán thì thật quá uổng. Nó là con ngựa tuyệt vời. - Rồi ông ta quay qua nhìn nàng, hỏi nàng như ban cho nàng món quà quý giá nhất: - Cô muốn cưới nó không? Tôi đã nói nó có thể hất cô nhào xuống đất, nhưng hôm nay tôi đã nhìn cô cưới ngựa, tôi nghĩ cô có thể điều khiển được nó. - Sáng nay nàng cưới ngựa đi cùng Henry ra chỗ quay phim cảnh mặt trời mọc. Nàng giục anh ta đi nhanh cho kịp giờ, nên thúc ngựa phi trước, khiến anh ta nổi giận thấy mình kém cỏi thua nàng vì nàng đã đến đích trước một cách dễ dàng. Nàng rất có tài cưới ngựa, khả năng điều khiển con ngựa không qua được mắt của những người quan sát. Đến giờ ăn trưa, họ bàn về nàng rất nhiều, một người trong số họ nói rằng nàng giống như con ngựa huyền thoại và bây giờ ông ta sung sướng đề nghị nàng cưới con Grey Devil (Quỷ Xám). Ông ta đứng trong chuồng ngựa, chờ đợi, như thể ông thật lòng muốn để cho nàng cưới con ngựa.

- Bác nói thật không đấy? - Nàng rất kinh ngạc khi nghe người chăn bò già đề nghị, nghĩ rằng đây là hành động ngợi khen nàng, vừa là món quà tặng cho nàng. - Tôi có thể cưới nó à? - Lâu rồi nàng không cưới ngựa. Ngày mai nàng về New York rồi, trong tương lai nàng sẽ không có dịp đến các trại chăn nuôi. Rồi nàng chỉ ngồi làm việc tại bàn giấy thôi. - Tôi rất thích.

- Vậy cưới đi. Để tôi đi lấy yên cho cô. - Ông ta bỏ đi, và chỉ một lát sau, ông ta thắng yên cương con "Quỷ Xám" cho Samantha, nhưng ông làm rất cẩn thận để khỏi bị ngựa đá. Ông đã hai lần bị con quỷ này đá và Sam cũng đã từng thấy con Black Beauty đá người ta rồi, nó đá để khỏi bị thắng yên cương, vì nó muốn chạy tự do thoải mái. - Nó hơi hung hăng. Mới đầu cô nên cho nó chạy từ từ... cô... - Ông ta cố nhớ tên nàng.

- Sam. - Nàng cười khoan khoái, nhưng bỗng lòng thấy hơi lo khi cưới con ngựa xám to lớn này. Nó còn lớn hơn cả con Black Beauty và bỗng nàng cảm thấy như có Tate đang đứng bên cạnh, to tiếng cản trở không muốn nàng cưới con ngựa giống của Caro, cố buộc nàng phải cưới những con ngựa như Rusty và Lady. Nàng cười với mình. Chàng đã bỏ nàng. Bây giờ nàng muốn cưới con nào thì cưới. Nghĩ đến chuyện đó lòng nàng đau như cắt. Nàng đặt chân lên hai bàn tay của người công nhân bụm lại để làm giá cho nàng leo lên ngựa rồi kéo giây cương, thúc con ngựa đực giống chạy đi. Nàng không để cho nó tự do chạy, hai lần nó cố hất nàng nhưng không thành công, người chăn bò già thấy thế rất khoái.

Nàng thúc ngựa đi chậm rãi qua nhà kho lớn về phía chuồng quây ngựa cũ. Nhiều người đàn ông thấy nàng, mới đầu họ nhìn nàng vì kinh ngạc, rồi sau đó khi thấy nàng điều khiển được con ngựa lớn, họ vỗ tay reo hò. Tất cả mọi người gần đấy bỗng cảm thấy như thể họ đang xem cuộc biểu diễn hấp dẫn, bèn quay nhìn Sam cưới con Grey Devil đi qua khuôn viên chính của trại, đi qua đoàn làm phim của nàng, qua Charlie, Henry, người bạn trai của anh và con chó xù. Rồi đam mê về ngựa và cảnh đồng quê bùng lên trong lòng, nàng quên hết hết mọi người thúc ngựa chạy ra phía cánh đồng ở ngoài trại. Nàng cho ngựa chạy nước tể trong một lát rồi để cho nó muốn làm gì thì làm, cho nó chạy nước đại, phi nhanh hết tốc lực của nó cho đến khi nàng cảm thấy như bay, vó ngựa gõ dồn dập trên mặt đất. Nàng mỉm cười khi con Grey Devil ra sức chạy, tim đập thình thịch hòa với vó ngựa, gió thổi ào ào vào mặt. Cưỡi con ngựa này như tiến hành cuộc chiến đặc biệt chống lại sức mạnh và ý chí của ngựa, với chỉ khả năng và sự khéo léo của mình làm vũ khí tùy thân. Nàng đúng là đối thủ đáng gờm của con Grey Devil, mặc dù nhiều

lần nó cố hất nòng xuống đất, nhưng đều thất bại. Nàng cảm thấy sự căng thẳng, bức tức và nổi thất vọng vì không tìm ra Tate dâng lên trong lòng, nàng bèn thúc con Grey Devil phi nhanh hơn trước. Nàng muốn thắng nó cho hả giận.

Rồi bỗng đám người nhìn nàng im lặng nín thở. Trước đây họ thấy nàng cưỡi ngựa quá đẹp, mái tóc vàng tung bay phía sau, tương phản với màu đen nơi bờm và đuôi ngựa, nàng cùng ngựa di chuyển hài hòa trên cánh đồng. Nhưng bây giờ một công nhân trong trại vội nhảy xuống hàng rào để ngăn nàng lại, nhiều người khác nín thở, ông đốc công hét to để cho nàng nghe. Nhưng đã quá trễ. Nàng đang cưỡi con ngựa chạy đến gần con suối hẹp nằm khuất trong cánh đồng. Con suối hẹp đủ cho nàng cho ngựa nhảy qua một cách dễ dàng nếu nàng thấy, nhưng con suối nằm khuất trong lùm cây và rất sâu, nếu con ngựa vấp chân vào đâu đó, nàng sẽ bị rơi xuống khe núi. Người đốc công đâm đầu chạy, tay vẫy như điên. Charlie thấy ông ta chạy anh cũng chạy. Hai người như thể biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng ngay khi ấy, họ thấy cảnh xảy ra cho nàng. Khi đến con suối, ngựa thấy trước Sam, nên nó dừng lại đột ngột và Sam vì không chuẩn bị trước, nên nàng đã bay vào không trung như ngọn lá trước gió, tóc xòe ra, hai tay dang rộng cho đến khi lặng lẽ biến mất.

Khi Charlie thấy sự việc xảy ra, anh liền chạy đến chiếc xe có toa chở hàng, mở công tắc, vào số, phóng tới - anh không cần quan tâm đến việc sợ tông ai. Đường quá xa không thể chạy bộ được. Anh vội ra dấu cho ông đốc công, ông này nhảy lên và anh lái xe chạy nhanh, bánh xe nghiến rào rào trên sỏi và xe chạy như điên qua cánh đồng. Charlie vừa lái xe vừa cầu nhàu tức tối, vừa cầu nguyện cho nàng. - Có gì ở đằng ấy? - Anh hỏi người đốc công. Ông ta quăng sáu mươi và mới cách đó mấy giây, con Grey Devil phóng nhanh qua anh, liều mạng chạy vào nhà kho.

- Khe núi. - Ông đốc công đáp, vẻ căng thẳng, cố giương mắt để nhìn phía trước. Họ không thấy gì, nhưng một lát sau, ông ta hét to: - Dừng lại! - Charlie dừng xe, người đốc công băng cỏ đi trước, đến chỗ hơi dốc, nơi con Grey Devil dừng gần con suối. Mới đầu họ không thấy gì, nhưng rồi Charlie thấy nàng. Chiếc sơ mi trắng rách toạc khỏi thân hình nàng. Ngực, mặt và hai tay thương tích trầm trọng, khó mà nhận ra được nàng. Tóc xòa quanh người, nàng nằm yên bất động, máu me đầy người, tay chân gãy nát.

- Ôi lạy Chúa... Ôi lạy Chúa... - Charlie chạy đến phía nàng, miệng rên rỉ, nhưng ông đốc công đã quỳ xuống bên cạnh nàng, ấn nhẹ ngón tay lên mạch máu trên cổ.

- Cô ấy còn sống. Lái xe về nhà gấp, gọi cho cảnh sát trưởng, yêu cầu ông ta đem trực thăng ra đây ngay. Và nếu có thể nhờ ông ấy mời thầy thuốc, bác sỹ hay y tá đến luôn. - Thành phố Steamboat Springs không có nhân viên y tế để phòng vào các trường hợp như thế này. Nhìn vào thể nằm của nàng, rõ ràng Sam bị gãy nhiều xương và có lẽ gãy cổ hay xương sống. - Anh đi nhanh lên! - Ông ta hét lớn với Charlie, anh ta lấy tay áo lau mặt và chạy về xe, để lại một đoạn rồi quay vòng, nhấn mạnh ga, cứ tự hỏi không biết Samantha sống được không. - Con ngựa chết tiệt. - Anh vừa lái xe chạy về vừa chửi thề trong miệng. Mọi người đang chờ anh, nôn nóng đợi tin. Anh nhảy xuống xe và ra lệnh cho mọi người.

Xong, anh ta quay lại chỗ Samantha, quỳ xuống bên cạnh nàng, ôm nàng lên lấy khăn tắm trong xe áp vào những chỗ bị chảy máu trên mặt. Hai mươi phút sau, người ta đưa Sam lên trực thăng, anh ngồi bên cạnh nàng, mặt nàng khi ấy trông rất thê thảm. Hai người phụ tá ở lại để thu dọn đồ đạc với những người khác. Tất cả sẽ gặp anh tại bệnh viện ở Denver vào khuya đó.

Máy bay có vẻ như bay mãi mà không đến Denver và trên đường bay, anh thấy tính mạng của Samantha thật nguy hiểm. Vị thầy thuốc đi theo họ làm hô hấp nhân tạo cho nàng suốt cả mười phút cuối cùng trên đường đến bệnh viện, Charlie ngồi lo lắng nhìn nàng. Anh hỏi người thầy thuốc nàng có khỏi được không, nhưng ông ta sợ nàng không qua khỏi, cho nên anh ngồi im, nhìn họ và cầu nguyện. Khi máy bay đến nơi, họ nhẹ nhàng đưa nàng xuống trên bãi cỏ của bệnh viện St. Mary, họ đã báo động cho tất cả các chuyến bay gần đây hiểu nơi họ đến và xin ưu tiên trên đường bay. Charlie cố moi óc để hiểu ý nghĩa trong hành động này và anh nhớ ra dấu hiệu đèn xanh ưu tiên này thường dành cho người sắp chết.

Ông bác sĩ và ba y tá đang đợi họ trên bãi cỏ với chiếc cang có bánh xe. Khi đưa nàng lên cang, họ đẩy nàng ngay vào trong, Charlie vội chạy theo. Anh không kịp cảm ơn người thầy thuốc và anh phi công, anh chỉ nghĩ đến Samantha đang trong tình trạng thập tử nhất sinh. Năm phút sau, khi người ta đẩy nàng trên hành lang hẹp, vật duy nhất mà anh thấy trên chiếc cang là mái tóc vàng rối bù, còn thân thể được vải đắp kín. Khi hai y tá quan sát nhịp tim đập của nàng để chuẩn bị chụp X-quang cho nàng và có thể đưa lên bàn mổ, anh thấy chỉ còn cách chờ xem kết quả mới biết được. Các y tá nói rằng những vết thương trên mặt sẽ chờ đấy, để chữa sau.

- Cô ấy sẽ bình phục chứ? - Anh hỏi, giọng khàn khàn. Họ đang ở trong căn phòng sơn trắng sáng sủa.

- Xin lỗi, ông nói gì? - Giọng anh khó nghe, người y tá hỏi lại, mắt không rời khỏi Sam.

- Cô ấy có bình phục được không?

- Tôi không biết. - Chị ta đáp nho nhỏ. - Anh là bà con ruột thịt với cô ấy à? Hay là chồng cô ấy à?

Charlie lắc đầu theo phản xạ tự nhiên. - Không, tôi... - Nhưng bỗng anh nhận ra rằng có lẽ anh nên nhận mình là bà con. Nếu họ nghĩ anh là người nhà của nàng họ sẽ nói cho anh biết nhiều điều hơn. - Tôi là anh trai. Cô ấy là em gái tôi. - Anh ghen ngào đau đớn khi nghĩ rằng có thể nàng không sống được. Nàng có vẻ như người chết. Nhưng cô y tá nói vẫn còn thở và trước khi chị ta nói thêm thì hai người bác sĩ thực tập nội trú, một bác sĩ chuyên khoa và nhiều y tá mặc áo quần màu xanh đã đến đấy Sam đi. - Cô ấy đi đâu? Cô ấy sẽ ở đâu?... - Không ai nghe, anh đứng lại một mình, nước mắt chảy xuống má. Họ không nói gì với anh được, họ chẳng biết gì.

Một giờ rưỡi sau, họ quay lại tìm Charlie, khi ấy anh đang ngồi yên lặng nơi phòng đợi như một đứa bé bị lạc. Anh ngồi không nhúc nhích, không hút thuốc, không có cà phê để uống. Anh chỉ ngồi yên, chờ đợi, chỉ thở nhẹ nhẹ.

- Ông Peterson phải không? - Khi họ yêu cầu anh ký tên vào phiếu nhập viện, anh ghi tên họ của mình. Anh tiếp tục khai mình là anh trai nàng, anh không quan tâm việc nói láo này, miễn được việc cho nàng thôi, chứ không cần gì hết.

- Phải. - Anh vùng đứng dậy. - Cô ấy ra sao? Cô ấy có bình phục được không? - Anh không thể không hỏi như thế và người bác sĩ gật nhẹ đầu, nhìn thẳng vào mặt Charlie.

- Cô ấy còn sống. Thoi thóp.

- Tình hình như thế nào? Bệnh trạng ra sao?

- Tôi chỉ trả lời vắn tắt cho ông rõ là cô ấy gãy lưng. Cột sống bị gãy hai chỗ. Xương gãy vụn. Xương cổ bị chóp, nhưng chúng tôi có thể chữa lành, tôi phải giải phẫu để lấy chúng ra, làm giảm áp suất máu. Nếu chúng tôi không làm thế, nguy cơ bại não vĩnh viễn sẽ rất lớn.

- Còn nếu các ông làm thế thì sao? - Charlie biết việc này là con dao hai lưỡi.

- Nếu chúng tôi làm thế, cô ấy có thể không sống.

- Vị bác sĩ ngồi xuống và chỉ cho Charlie ngồi xuống ghế gần đấy. - Vấn đề khó khăn là nếu chúng tôi không mổ, tôi cam đoan với ông cô ấy sẽ mất trí suốt đời và có lẽ liệt cả tứ chi.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là hoàn toàn bại liệt. Tức là cô ấy không điều khiển được tay chân. Nhưng có thể cử động được đầu.

- Còn nếu các ông giải phẫu, trường hợp ấy sẽ tránh khỏi à? Bỗng Charlie cảm thấy muốn nôn mửa, nhưng anh cố gắng kiềm chế. Họ bàn chuyện này để làm gì, lạy Chúa... bàn chuyện cử động đầu, tay chân, như bàn chuyện mua cà rốt, hành và táo...

Bác sĩ trả lời một cách rất thận trọng. - Thưa ông Peterson, có lẽ cô ấy sẽ không đi được, nhưng nếu chúng tôi giải phẫu, có thể cứu được những phần khác. May ra cô ấy chỉ bị liệt chân, phần

dưới cơ thể không hoạt động được thôi. Nhưng nếu may mắn, chúng tôi sẽ cứu được phần trí óc của cô ấy khỏi bị hỏng. Nếu may mắn, chúng tôi làm ngay bây giờ, cô ấy có thể khỏi bị mất trí. - Ông ta ngần ngừ một hồi thật lâu mới nói tiếp. - Nhưng nguy cơ đến tính mạng vẫn rất lớn. Cô ấy bị trọng thương, có thể chết bất cứ lúc nào. Tôi không hứa gì được với ông hết.

- Không hy vọng gì hết ư?

- Rất ít. Xin thú thực với ông, dù chúng tôi có làm gì hay không thì cô ấy vẫn có thể chết trong đêm nay. Tình trạng cô ấy rất nguy kịch.- Charlie nhẹ gật đầu, anh nghĩ rằng bây giờ chính anh là người quyết định và cảm thấy rất lo khi phải làm việc này. Anh biết Sam còn gia đình, nhưng anh đã đi quá xa rồi, vả lại nàng là người gần gũi với anh... Ôi, tội nghiệp Sam.

- Thưa bác sỹ, có phải ông muốn tôi trả lời không? Bác sỹ gật đầu. - Phải.

- Khi nào mổ?

- Ngay bây giờ.

Nhưng làm sao tôi biết các ông có cứu được cô ấy hay không, Charlie muốn hỏi ông ta. Các ông chọn cách nào? Tiếng hỏi khác trong anh cất lên. Không giải phẫu tức là Sam sẽ chết, sẽ không còn gì để lại ngoài mái tóc vàng và thân thể tàn phế, không lý trí, không linh hồn... anh ghen ngào khi nghĩ thế. Giải phẫu nghĩa là họ có thể làm cho nàng chết... nhưng... nếu sống, nàng vẫn còn là Sam. Ngồi trên xe lăn, nàng vẫn là Sam.

Ngồi trên xe lăn, nàng vẫn là Sam.

- Xin các ông tiến hành đi.

- Thưa ông Peterson?

- Mổ đi, mổ đi... mổ đi! - Charlie hét to và khi ông bác sỹ vội đi, anh quay qua dấm tay vào tường. Dấm ngón rồi, anh đi mua thuốc lá, cà phê rồi thu mình trong góc phòng như con vật khiếp sợ, nhìn đồng hồ. Một giờ... hai...ba... bốn... năm... sáu... bảy... Đến hai giờ sáng, ông bác sỹ quay lại tìm anh. Anh đợi tin, mắt mở to khiếp sợ, mặt xanh lét vì khổ sở, nghĩ rằng chắc Sam đã chết. Nàng đã chết, không ai nói cho nàng biết. Chưa bao giờ trong đời anh khiếp sợ như thế. Anh đã giết nàng vì quyết định ngu ngốc. Đáng ra anh nói bác sỹ đừng mổ, đáng ra anh gọi cho người chồng cũ của nàng. Lạy Chúa, gọi mẹ nàng... Anh không hề nghĩ đến hậu quả của quyết định. Ông bác sỹ muốn anh trả lời...

- Ông Peterson, sao thế?

- Hả? - Anh nhìn ông bác sỹ như thể đang ở trong tình trạng hôn mê và Charlie gật đầu. Anh gật đầu lần nữa, nước mắt chảy ra, rồi thình lình anh ôm chầm ông bác sỹ.

- Lạy Chúa, lạy Chúa... - anh chỉ nói được như thế. - Tôi nghĩ cô ấy chết.

- Cô ấy qua khỏi rồi, ông Peterson. Bây giờ ông có thể về nhà nghỉ ngơi một chút. - Bỗng ông nhớ ra họ từ New York đến. - Ông có chỗ ở chưa? - Charlie lắc đầu, người bác sỹ ghi tên một khách sạn lên giấy. - Đến ở đây xem thử.

- Còn Sam ra sao?

- Tôi không thể nói nhiều được. Ông biết chúng tôi đang đánh cược và đã thắng được một ít. Cổ cô ấy tốt rồi. Cột sống thì... ông biết rồi đấy... cô ấy sẽ bại liệt. Tôi tin não bộ không bị hư hỏng vì té mà cũng không vì áp suất máu trước khi chúng tôi giải phẫu. Nhưng bây giờ chúng ra chỉ đợi thôi. Cuộc giải phẫu quá lâu. - Người ta nhìn vào mặt ông thì biết. - Chúng ta phải đợi thôi.

- Bao lâu?

- Mỗi ngày chúng sẽ biết được một ít. Nếu cô ấy khỏe cho đến ngày mai, chúng ta có nhiều hy vọng khả quan hơn.

Charlie nhìn ông ta, nghĩ đến chuyện quan trọng. - Nếu cô ấy sống, cô ấy sẽ phải ở lại đây bao lâu? Trước khi chúng tôi đưa cô về New York?

-Ồ... - Vị bác sỹ thở dài, nhìn xuống đất, suy nghĩ, rồi nhìn lại vào mặt Charlie. - Thật khó nói. Nhưng nếu cô ấy bình phục thì tôi nghĩ cũng phải ba hay bốn tháng mới dùng máy bay cấp cứu để đưa cô ấy đi được.

Ba hay bốn tháng à? - Rồi sau đó bao lâu mới khỏe hẳn? - Anh mạnh dạn hỏi.

- Bây giờ mà nghĩ đến chuyện bình phục thì còn quá sớm, - ông bác sỹ gay gắt đáp. - Nhưng cô ấy phải nằm bệnh viện thêm ít ra là một năm nữa. Nếu không nhiều hơn. Cô ấy phải trải qua nhiều đợt chỉnh hình. - Charlie lắc đầu, bắt đầu hiểu thời gian chữa chạy cho Sam lâu như thế nào. - Nhưng trước hết, đêm nay chúng ta phải cứu sống cô ấy đã. - Ông ta bỏ đi, Charlie ngồi một mình trong góc phòng đợi, chờ những người kia từ Steamsboat Springs đến.

Họ đến đây lúc ba giờ rưỡi sáng, thấy Charlie ngồi ngủ, đầu gục xuống ngực, ngáy nho nhỏ. Họ đánh thức anh dậy để hỏi tin tức. Anh kể cho họ nghe, mọi người trầm ngâm im lặng, rồi họ cùng rời bệnh viện để tìm khách sạn. Khi họ vào khách sạn, Charlie đau khổ nhìn qua cửa sổ phòng ở Denver và chính khi ấy, Henry với bạn trai của anh ta mới đến ngồi bên cạnh anh và cũng chính khi ấy Charlie mới thổ lộ hết tâm tình, nói hết nỗi đau đớn, khiếp sợ, lo âu, tội lỗi, bối rối, buồn phiền trong lòng cho Henry biết và anh khóc nức nở. Henry ôm ghì anh vào lòng. Và từ đó, khi ngồi với nhau qua đêm, họ trở thành bạn bè, mang đến cho nhau niềm an ủi. Charlie nhớ mãi đêm đen tối đó, nhưng sáng mai, khi họ gọi đến bệnh viện, chính Henry úp mặt vào lòng bàn tay mà khóc. Samantha vẫn còn sống.

Hôm sau ngày Sam mắc nạn, đoàn làm phim giải thể, nhưng sau khi nói chuyện bằng điện thoại lâu với Harvey, Charlie chấp nhận ở lại. Anh không biết phải ở lại bao lâu và để Mellie ở nhà một mình với bốn đứa con anh thấy rất lo cho chị, nhưng anh cũng không thể để Sam nằm một mình trong một thành phố xa lạ, sống dở chết dở như thế này, Harvey rất sung sướng khi nhận được tin này. Charlie rất dễ thuyết phục ông ta để cho anh ở lại. Nhưng Harvey cũng đề nghị anh cố tiếp xúc với mẹ Sam ở Atlanta. Dù sao bà ta là người duy nhất trong gia đình còn sống, nên bà có quyền biết cô con gái duy nhất của mình đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện Denver với cái lưng bị gãy. Nhưng khi Charlie gọi cho bà ta, anh hay tin bà và chồng đã đi nghỉ hè ở châu Âu một tháng, cho nên anh chẳng biết làm gì hơn. Vả lại anh biết Sam không thích gì mẹ, nằng cho ông bố dượng của mình là người kiêu ngạo, còn bố đẻ của nằng đã chết từ lâu. Cho nên không có ai cho anh gọi nữa. Nhưng dĩ nhiên anh gọi cho Mellie biết và chị khóc ròng khi nghe tin xấu này.

- Ôi, tội nghiệp Sam... ôi, Charlie... cô ấy sẽ ra sao... ngồi trong xe lăn... và cô đơn...? - Hai người khóc một hồi, rồi Charlie cúp máy. Anh lại gọi cho Harvey, anh muốn ông ta kiểm tra ông bác sỹ giải phẫu ra sao. Mặc dù bây giờ việc ấy có hơi trễ. Nhưng anh sung sướng khi nói chuyện lại với Harvey. Harvey gọi đến cho các chuyên gia về xương mà ông biết ở Boston, New York và Chicago. Thậm chí ông còn gọi cho vị trưởng khoa chỉnh hình cho cảnh sát ở London nữa.

- Thật cảm ơn Chúa giúp ông liên lạc được với họ, Harvey. Ông trưởng khoa nói sao?

- Ông ấy nói vị bác sỹ mổ cho cô ấy rất giỏi. - Charlie thở dài mừng rỡ và mấy phút sau anh cúp máy. Bây giờ anh phải trở về với công việc chờ đợi. Họ cho phép anh cứ một giờ thì vào thăm nằng năm phút. Nhưng anh chẳng làm được gì nhiều. Nằng vẫn chưa tỉnh và suốt ngày hôm ấy nằng vẫn còn trong tình trạng hôn mê.

Ngày hôm sau vào lúc sáu giờ tối, anh vào thăm nằng lần thứ tám. Anh nghĩ cũng chỉ đứng vài phút thôi, như anh đã thăm mỗi giờ một lần trong ngày, để chỉ nhìn nằng nằm yên, mặt băng bó, rồi khi đủ giờ thăm, cô y tá sẽ ra dấu cho anh đi ra và đóng cửa lại. Nhưng lần này anh thấy có cái gì khác trước. Vị trí hai cánh tay hơi dịch đi một chút và sắc mặt trông đỡ hơn nhiều. Anh bèn đưa tay nhẹ vuốt mái tóc vàng lốm đốm bạc vì khi nắng và gọi tên nằng. Anh nói với nằng như thể nằng nghe được, nói rằng anh ở lại với nằng là đúng, rằng mọi người đều thương nằng, rằng nằng sẽ bình phục. Và lần này, trước khi người y tá đến báo cho anh hết giờ thăm, Sam mở mắt, thấy Charlie, nằng thì thào: - Chào.

- Sao? - Anh sung sướng ngạc nhiên, tiếng anh thốt ra như tiếng nổ lớn vang lên trong căn phòng có nhiều máy quan sát. - Cô nói sao?

- Tôi nói chào anh. - Tiếng nằng thì thào như tiếng gió thoảng và nghe nằng nói, Charlie muốn hét lên vì sung sướng. Nhưng anh không hét mà chỉ cúi xuống sát mặt nằng, nói nho nhỏ cho nằng nghe.

- Kia, chào cô bạn, cô đã bình phục rồi.

- Thế ư?... Chuyện xảy ra... như thế nào? - Giọng nằng ngập ngừng, đứt đoạn, anh không muốn trả lời, nhưng mắt nằng không rời khỏi mắt anh.

- Cô bị ngựa hất ngã nhào.

- Con Black Beauty à? - Nằng có vẻ mơ màng, chệnh choáng, anh phân vân không biết nằng có bỏ dở câu nói nữa không, nhưng mắt nằng mở to thêm. - Không... tôi nhớ rồi... con ngựa đực xám... gặp con mương.. dòng sông... cái gì đấy... - Đúng rồi, cái gì đấy. Cái gì đấy đã thay đổi đời nằng.

- Phải, nhưng việc ấy không quan trọng. Tất cả qua rồi.

- Tại sao tôi ở đây?

- Để dưỡng sức. - Họ vẫn nói thì thào. Anh cười với nàng và nắm tay nàng rất nhẹ. Chưa bao giờ nhìn nàng mà anh thấy sung sướng như bây giờ.

- Tôi về nhà được không? - Nàng nhắm mắt như thể buồn ngủ và trông nàng như trẻ con.

- Chưa được.

- Khi nào? Ngày mai ư?

- Rồi sẽ biết. - Ngày mai... hàng trăm ngày mai, nhưng Charlie không lo nữa. Anh vui mừng vì nàng đã bình phục. Nàng còn sống, nàng đã tỉnh táo... đây là dấu hiệu tốt.

- Anh không gọi mẹ tôi chứ? - Nàng nhìn anh với vẻ nghi hoặc. Anh vội lắc đầu.

- Dĩ nhiên không. - Anh nói dối.

- Tốt. Chồng bà ấy là con lừa.

Charlie cười, lòng sung sướng trước câu chuyện thì thầm của họ. Rồi người y tá xuất hiện nơi cửa sổ, ra dấu hết giờ.

- Bây giờ tôi phải đi, Sam à. Ngày mai tôi sẽ trở lại. OK?

- OK! - Nàng cười, nhắm mắt ngủ lại. Khi Charlie về khách sạn, anh gọi cho Mellie, báo cho chị biết Sam đã tỉnh và không mất trí.

- Như vậy nghĩa là sao? - Vợ anh vẫn rất lo, nhưng anh thì rất vui trước tin này.

- Anh không biết, em yêu. Nhưng bây giờ như thế là quá tốt. Anh nghĩ... anh sợ cô ấy chết.

Mellie gật đầu. - Em cũng nghĩ thế.

Charlie ở lại Denver với nàng được hai tuần thì cả Mellie và Harvey đều yêu cầu anh về. Anh biết anh phải về. Anh nhớ vợ con kinh khủng, nhưng anh không thích phải rời Sam. Tuy nhiên anh nghĩ rằng không thể ở tại Denver thêm ba tháng nữa. Tối đó, nghĩ đến chuyện giữ chỗ máy bay để về vào cuối tuần, bỗng anh nghĩ ra một ý. Sáng hôm sau, anh đợi ông bác sỹ tại văn phòng của ông ta, rồi trình bày kế hoạch của mình cho ông ta nghe.

- Ông nghĩ sao, thưa bác sỹ?

- Kế hoạch ấy nguy hiểm đấy. Có đáng thực hiện không? Tại sao việc đưa cô ấy về New York lại quan trọng đến thế?

- Vì cô ấy có bạn bè ở đấy. Ở đây cô ấy không có ai.

- Thế bố mẹ hai người thì sao? Họ không thể đến đây à? - Charlie nhìn ông bác sỹ một lát lòng hoang mang, anh nhớ rằng bấy lâu nay anh nói dối mình anh của Sam. Anh lắc đầu.

- Không được. Họ đang đi du lịch ở châu Âu. Tôi nghĩ không thể liên lạc được với họ trong một tháng nữa. - Anh biết nếu gọi đến văn phòng bố dượng của Sam, anh có thể tìm ra ông ta, nhưng nàng cương quyết không gọi họ. Nàng không muốn mẹ nàng gọi đến. - Tôi không muốn để cô ấy một mình ở đây, nên phải đem cô ấy về.

- Tôi thông cảm. - Bác sỹ có vẻ suy nghĩ. - Chắc ông biết cô ấy cần có người biết việc chăm sóc.

- Tôi biết. - Charlie nhìn ông ta thân mật. - Nhưng... ngay bây giờ... vì cô ấy sẽ biết rõ sự thật về mình, nên cô ấy phải cần có người thân ở bên cạnh.

Ông ta gật đầu. - Tôi không bàn cãi với ông về việc này. Bây giờ cô ấy đã hết nguy hiểm, miễn là chúng ta luôn luôn giữ cho cô ấy được an toàn, đừng để cho cô ấy bị sung phổi là được. - Việc sung phổi rất nguy hiểm cho nàng, cho nên người ta phải treo máy sưởi gần nàng và nhiều lần trong một ngày người ta phải quay thân hình bó bột của nàng quanh máy sưởi cho ấm, như quay con gà rôty vậy. Nàng gọi thân hình bó bột của nàng là cái “xiên nướng thịt”. Nhưng nàng chưa biết hậu quả tai nạn của nàng, ông bác sỹ đợi khi nào nàng khỏe mạnh hơn mới nói sự thật cho nàng biết. Ông ta nghĩ hiện giờ chưa cần thiết. - Ông có ý kiến hay đấy, Peterson. Khi

cô ấy biết, mà ngày đó rất gần thôi, cô ấy sẽ rất cần đến ông. Tôi không thể giữ bí mật mãi chuyện này với cô ấy. Chỉ mới hai tuần, nhưng cô ấy đã bợt choáng váng, đã bình tĩnh, biết tình thế trước mắt, nên thế nào cô ấy cũng nghi ngờ. Khi cô ấy biết mình không thể đi được, thế nào cô ấy cũng hoảng sợ và thất vọng. Tôi muốn có ông ở đây trong giờ phút ấy.

- Hay muốn cô ấy về đây. Ông nghĩ sao?

- Công ty của ông có thể thuê máy bay được không? Họ có làm được việc ấy không?

- Được. - Sáng đó Charlie đã gọi cho Harvey, Harvey bảo anh đừng ngại tốn kém. - Thuê y tá, bác sỹ, hay mấy móc gì anh thấy cần. Anh cứ làm rồi chúng tôi sẽ trả tiền.

- Tốt, - bác sỹ trầm ngâm đáp. - Được rồi, nếu trong vài ngày nữa mà cô ấy ổn định, tôi sẽ thu xếp cho ông và chúng ta đưa cô ấy về New York vào cuối tuần sau.

- Ông cũng đi à? - Charlie mừng thầm, bèn hy vọng hỏi và ông bác sỹ gật đầu. - Cám ơn Chúa! Cám ơn bác sỹ! - Bác sỹ cười, Charlie vội nói cho Sam biết.

- Cô sắp về nhà, cô bạn.

- Thế à? Tôi về được à? - Nàng có vẻ vừa kinh ngạc vừa sung sướng. - Nhưng xiên thịt nướng của tôi thì sao? Họ sẽ tính thêm tiền phí tổn chuyên chở hành lý nhiều không? - Dù nàng nói khôi hài, nhưng anh thấy nàng tỏ ra lo lắng trước kế hoạch ra về. Nàng bắt đầu hiểu nàng đang ở trong tình trạng hai rất nguy hiểm và chưa hết lo. Điều duy nhất nàng không hiểu là tình trạng chân mình. Nhưng nàng sẽ hiểu. Charlie còn dè dặt chưa dám nói ra sự thật. Chừng nào nàng còn băng bột cả thân hình như thế này, nàng vẫn chưa hình dung ra được kết quả.

- Không sao... cô đừng ngại trò chơi chữ ấy, - anh cười đáp. - Chúng ta sẽ đem theo xiên thịt nướng. Harvey nói chúng ta sẽ thuê riêng một chiếc máy bay.

- Charlie, chúng ta điên rồi. Họ không thể để cho tôi chống nạng hay gì đấy để lên máy bay được sao? Hay nếu trường hợp quá tệ, họ để cho tôi ngồi xe lăn với thân hình bó bột như thế này mà bay về nhà không được à?

- Nếu cô muốn làm cho tôi suy tim thì được. Này Sam, cô đã gặp tai nạn quá khủng khiếp, tại sao bây giờ còn liều lĩnh nữa? Tại sao không về nhà cho được bảo đảm? Nghĩa là cẩn thận vẫn hay hơn.

- Thuê luôn cả một chiếc máy bay à? - Nàng có vẻ hoài nghi, nhưng anh gật đầu và cười.

- Dĩ nhiên chúng tôi phải xem cô có được ổn định trong hai ngày nữa không, khi ấy mới về.

- Tôi sẽ ổn định. Tôi muốn đi khỏi đây. - Nàng cười với anh, nụ cười nhợt nhạt. - Tôi muốn về nhà nằm lên giường của mình. - Nghe nàng nói “về nhà” anh giật thót người. Anh nói đưa nàng về New York thì nàng nghĩ đến nhà nàng. Sau đó, anh nói chuyện này với ông bác sỹ, ông ta nói để trấn an anh.

- Tôi nghĩ ông sẽ thấy nhiều chuyện lạ, ông Peterson à. Trí óc con người kỳ diệu lắm. Cái gì có liên quan với nó, nó mới chấp nhận. Còn những gì không liên quan với nó, nó gác sang một bên. Từ trong tiềm thức, cô ấy biết cô còn quá đau không về nhà được, nhưng cô ấy chưa sẵn sàng để chấp nhận điều đó. Khi nào cô ấy đã sẵn sàng, cô ấy sẽ chấp nhận, ông khỏi phải nói gì. Ít ra chưa đến lúc. Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này ở phi trường New York nếu cần. Nhưng khi cô ấy đã sẵn sàng, cô ấy sẽ chấp nhận hoàn cảnh, cô ấy sẽ chấp nhận tình trạng không thể đi được. Ngày nào đó, các thông tin cô ấy có sẽ khớp lại với nhau và cô ấy sẽ hiểu.

Charlie thở ra nhè nhẹ. - Tại sao bác sỹ tin chắc cô ấy sẽ hiểu?

Người bác sỹ im lặng một lát mới đáp:

- Cô ấy không có lựa chọn nào khác.

Charlie gật đầu. - Ông có tin chúng ta sẽ đưa cô ấy về nhà được không?

- Sớm muộn gì cũng phải đưa. - Bác sỹ bình tĩnh đáp.

- Tôi muốn nói cuối tuần này cơ.

- Chúng ta cứ chờ xem, phải không? - Ông ta cười rồi bỏ đi để khám cho các bệnh nhân trong bệnh viện.

Mấy ngày sau đó Sam thấy có vẻ quá dài, nằng bồng chồn, nôn nóng và lo sợ. Nàng muốn quay về nhà, nhưng đang gặp nhiều vấn đề khó khăn. Cái băng bột trên người cọ vào da thịt gây khó chịu, nằng ho hức hức, da thịt trên hai cánh tay nổi mụn vì dị ứng với thuốc, mặt mày ngứa ngáy vì lên da non ở những nơi bị thương tích bắt đầu lành, vảy bong ra.

- Lay Chúa, Charlie, trông tôi như con quái vật! - Lần đầu tiên khi vào đây đến giờ nàng nổi giận. Khi anh nhìn nàng, anh thấy mắt nàng đỏ.

- Tôi không thấy như thế. Tôi thấy cô trông rất tuyệt vời. Có gì mới lạ không?

- Không có gì. - Nhưng nàng có vẻ u sầu. Anh quan sát rất kỹ mỗi khi vào phòng thăm nàng. Nàng hết ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, mà ở trong một phòng nhỏ, chiếc giường chiếm gần hết, trong phòng có cái bàn cắm nhiều hoa do Henry và người tình của anh ta, Jack, những người trong đoàn làm phim, của Mellie và Charlie gửi đến.

- Muốn nghe những chuyện tào lao trong văn phòng không?

- Không. - Nàng nằm yên, người băng bột, nhắm mắt. Anh nhìn nàng, cầu nguyện cho nàng khỏi đau. Một hồi rất lâu nàng mới mở mắt. Khi mở mắt, trông nàng có vẻ tức giận và anh thấy mắt nàng lại có nước mắt.

- Sao thế, cô bạn? Nào, nói cho tôi nghe đi. - Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường và nắm tay nàng.

- Cô y tá trực đêm... cái cô mang đầu tóc giả màu đỏ tức cười... - Nước mắt từ từ chảy xuống. - Cô ta nói rằng khi tôi về nhà... - Sam nuốt nước bọt để khỏi nấc. - Cô ấy nói tôi không về nhà... mà đến một bệnh viện khác ở New York. Ôi, Charlie, - nàng khóc thảm thiết như một đứa bé, - phải thế không? - Anh nhìn nàng, muốn ôm ghì nàng vào lòng như ôm con gái của mình, nhưng anh không thể quàng tay quanh cuộn băng bột to tướng và máy móc quanh nàng. Anh chỉ nắm bàn tay nàng, sờ nhẹ vào mặt nàng thôi. Anh nghĩ phải nói sự thật cho nàng biết.

- Đúng thế, cô bạn à.

- Ôi Charlie, tôi muốn về nhà. - Nàng khóc nức nở và nhăn mặt vì đau đớn.

- Đừng ngốc như thế, cô tự chuốc lấy đau đớn cho mình thôi. Nhưng khóc thì cứ khóc, miễn bớt đi thì tốt. - Anh cố trêu nàng, nhưng trong lòng rất buồn trước cảnh đang xảy ra. Đối với Sam, nàng bắt đầu con đường khó khăn lâu dài và nàng phải đi thôi. Cuộc đời cũ của nàng chấm dứt trong nháy mắt dưới chân con ngựa xám. - Nào, Sam, về New York là cô đã đi đúng hướng, phải không?

- Tôi đoán thế.

- Dĩ nhiên là đúng.

- Phải, nhưng tôi muốn về nhà. Tôi không muốn vào bệnh viện.

- Tốt... - anh cười, nụ cười méo xệch - ít ra chúng tôi biết cô không điên. Nhưng mà này, cô phải vào bệnh viện một thời gian, có sao đâu! Tôi sẽ đến thăm cô, Mellie và Harvey và mọi người đều đến thăm cô...

- Đừng để me tôi đến! - Sam mở to mắt và cười qua nước mắt. - Ôi, Charlie quá bậy, tại sao tôi lại ra nông nỗi này? - Nụ cười tắt, nước mắt lại chảy xuống. Anh ngồi nắm tay nàng một hồi lâu, rồi nói điều duy nhất mà anh nghĩ phải nói.

- Sam, tôi yêu cô. Tất cả chúng tôi đều yêu cô. Việc chúng tôi đưa cô đi bệnh viện ở đây là đúng.

- Anh là người bạn tốt, tôi cũng yêu anh. - Nói xong, nàng khóc nhiều hơn, nhưng cô y tá đã mang bữa ăn trưa đến cho nàng.

- Tôi nghe nói cô sắp về, phải không cô Taylor?

- Tôi định thế. - Nàng cười với Charlie. - Nhưng tôi sẽ trở lại. Lần này với chính sức mình để thăm thôi!

- Tôi hy vọng thế. - Cô y tá cười, ra khỏi phòng. Charlie thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Anh cứ sợ cô y tá nói gì nhiều hơn cho nàng biết khi nàng nói “với chính sức mình”.

- Vậy khi nào chúng ta về? - Nàng vừa hỏi vừa húp xúp.

- Cô thấy thứ bảy có hợp không? Hay cô có kế hoạch khác? - Anh cười, sung sướng. Nàng bực mình. Ôi lạy Chúa, nàng có vẻ khó chịu khi nghe anh hỏi.

- Không, tôi thấy thứ bảy được rồi. - Nàng cười nhìn Charlie và anh không thể không nghĩ rằng ông bác sỹ nói đúng. Khi nàng đã sẵn sàng để biết sự thật, nàng sẽ biết thôi. Anh chỉ phân vân không biết khi nào thì nàng sẵn sàng để đối diện với chuyện còn lại. - Phải, thứ bảy được đấy. Tôi sẽ vào bệnh viện nào, Charlie?

- Tôi không biết. Cô quan tâm việc này phải không?

- Tôi chọn bệnh viện được không?

- Cô thích vào bệnh viện nào?

- Thích bệnh viện ở Lenox Hill. Bệnh viện này nằm trong một khu phụ cận đẹp đẽ, lại gần ga tàu điện ngầm. Những người tôi thích gặp dễ đến thăm tôi. - Nàng cười dịu dàng. - Có lẽ ngay cả Mellie cũng dễ đến. - Rồi nàng hỏi: - Anh có nghĩ chị ấy có thể đem em bé đến thăm tôi không?

Anh gật đầu, nước mắt ứa ra. - Tôi sẽ giấu nó trong túi áo khoác mang đến đây và nói với người ta nó là con của cô.

- Cháu xem như con tôi... - Nàng bối rối. - Vì dù sao, nó đã mang tên tôi. - Anh cúi đầu hôn lên trán nàng, không dám nói gì nhiều hơn nữa, vì sợ bật khóc.

Khi máy bay rời khỏi phi trường Denver vào sáng thứ bảy, Charlie nín thở. Họ chở theo người bác sĩ chính hình của Sam, cùng một bác sỹ thực tập nội trú còn trẻ, hai y tá, thiết bị trợ sinh và dưỡng khí cho mọi người dùng đến tận Nam Mỹ. Nhưng Samantha chỉ uống một ít thuốc an thần, trông nàng có vẻ thoải mái, háo hức được về nhà. Vì bác sĩ có vẻ hài lòng về tình trạng của nàng, ông ta thu xếp kỹ càng với cả bệnh viện Lenox Hill lẫn bộ phận cấp cứu sẽ đợi đón họ tại phi trường. Ngoài ra họ còn yêu cầu được ưu tiên khi xe chạy trên đường đến bệnh viện và báo trước cho các trạm điều khiển không lưu, để các trạm dành ưu tiên cho họ. Nếu Sam thành linh cần sự giúp đỡ, họ không thể cung cấp việc này cho nàng ở trên không được, mà phải đáp xuống phi trường nào đấy trên đường bay để được dưới đất giúp đỡ. Mọi việc đều được tính đến rất chu đáo, để chuyến bay về New York được bình an vô sự.

Hôm ấy vào tháng tám, trời nắng ráo, Sam chỉ nói chuyện về nhà. Nàng hơi buồn ngủ vì họ cho nàng uống thuốc an thần, nàng cười nhiều, nói khôi hài về hoàn cảnh đau yếu của mình khiến mọi người cười theo, ngoại trừ Charlie. Anh lo lắng bồn chồn trong dạ. Một lần nữa, anh cảm thấy trách nhiệm đè nặng lên vai, anh nghĩ nếu có gì xảy ra thì đều do lỗi của anh mà ra. Đáng ra anh không nên thúc giục nàng, anh nên để nàng ở lại Denver mới phải. Anh đã thúc giục họ. Bay được nửa đường, ông bác sỹ tìm anh. Anh đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ thì ông ta đặt tay lên vai anh, nói nhỏ với anh để Sam khỏi nghe nếu nàng thức dậy. Nàng vừa ngủ.

- Peterson à, tốt đẹp cả rồi. Thế là yên rồi. Sức khỏe cô ấy khá tốt.

Anh quay qua cười với bác sỹ. - Cô ấy có thể yên ổn, nhưng tôi thì sao. Trong hai tuần qua tôi già lên thêm hai mươi tuổi.

- Vì gia đình, mình hy sinh một chút cũng được. - Khổ thay anh không phải là người trong gia đình nàng, mà chỉ là bạn. Anh muốn làm như thế này cho bất kỳ ai, cho người em rể, cho Harvey, cho... Sam... anh muốn ngồi bên cạnh giường nàng thêm một tháng nữa nếu cần. Anh rất lo cho nàng. Bây giờ đời nàng sẽ ra sao? Nàng không có ai hết, không chồng, không bạn trai; anh chàng chăn bò chết tiệt mà nàng đã nói cho anh nghe đã cao chạy xa bay, nàng không biết anh ta ở đâu. Ai sẽ chăm sóc cho nàng? Không ai hết. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, anh thấy ghét John Taylor lại. Nếu thằng khốn nạn ấy chung thủy với nàng như là người chồng tốt, thì bây giờ nàng đã không cô đơn. Tình trạng khó xử cho nàng bây giờ là sự cô đơn. Bác sỹ nhìn anh đăm đăm như hiểu được tâm trạng của anh, ông ta bóp nhẹ lên vai Charlie. - Đừng sợ gì cho cô ấy hết, Peterson. Lo sợ quá là một sai lầm khủng khiếp. Khi thời gian đến, cô ấy phải tự lực mà sống, thế thôi. Cô ấy không có chồng phải không?

Charlie lắc đầu. - Không, không có chồng nữa. Chính vì thế mà tôi lo nghĩ. Sống một mình rất khó khăn cho cô ấy.

- Chỉ trong một thời gian thôi. Rồi cô ấy sẽ quen hết. Những người khác đều như vậy. Cô ấy có thể tự lo cho mình đầy đủ, giúp người khác, làm việc trở lại khi đến lúc. Trừ phi cô ấy làm nghề vũ công, còn ngoài ra có thể làm việc gì cũng được, miễn là tâm lý ổn định. Chính vấn đề khó khăn là do tâm lý mà ra. Nhưng bệnh viện Lenox Hill sẽ không để cho cô ấy xuất viện nếu cô ấy được ổn định cả về mặt tâm lý lẫn thể xác. Họ sẽ dạy cho cô cách tự lo cho mình, không nhờ đến ai. Rồi anh sẽ thấy. Cô ấy trẻ đẹp, tinh thần mạnh mẽ, nên không có lý do gì cô ấy không thích ứng với hoàn cảnh. - Ông ta ngừng một lát rồi bóp vai Charlie lần cuối và cười, rồi nói tiếp: - Anh đã quyết định đúng đắn... cả hai lần. Không mớ cho cô ấy là một tội lỗi, không có tình thần và ý chí ấy là sai lầm. Và bây giờ đưa cô ấy về New York có bạn bè thân quen quanh mình là việc làm rất đúng. - Charlie nhìn ông ta, ánh mắt biết ơn.

- Cám ơn ông đã nói thế. - Bác sỹ không nói gì. Ông ta chỉ vỗ lên vai Charlie và quay trở lại nhìn vào Sam.

Hai giờ sau, máy bay đáp xuống phi trường Kennedy. Việc đưa nàng xuống xe cấp cứu lớn tiến hành trôi chảy, bộ phận cấp cứu gồm đơn vị trợ sinh với bác sỹ đi theo. Đèn xe bật sáng nhưng

còn không hụ như khi họ chạy với tốc độ cao ngoài xa lộ. Nửa giờ sau họ đến Lenox Hill không gặp trở ngại gì.

Khi gần đến nơi, Sam cười với Charlie. - Đi theo cách này nhanh hơn không nhọc công đợi lấy hành lý và không cần xe taxi.

Nàng cười nhìn anh, nhưng khi đến Lenox Hill, nàng bận bịu để cho họ đưa vào bệnh viện. Họ phải mất hơn hai giờ để đưa nàng vào bệnh viện và ổn định trong phòng. Ông bác sỹ giúp họ thu xếp công việc, rồi nàng gặp ông bác sỹ mới đã ở đây đợi nàng đến, một lần nữa nhờ Harvey trong việc này. Khi mọi việc xong xuôi, nàng, Charlie và ông bác sỹ từ Denver đều mệt nhoài. Những người khác trong đoàn hết nhiệm vụ. Họ đã được trả tiền trước khi đi, bây giờ họ đợi đến chiều tối sẽ về lại Denver bằng máy bay cấp cứu. Ông bác sỹ sẽ ở lại New York vài ngày để làm việc với bệnh viện Lenox Hill, rồi sẽ về Denver bằng máy bay thương mại.

- Sam, bây giờ cô thấy yên ổn rồi chứ? - Charlie hỏi, nhìn nàng với nụ cười trên môi. Người ta chích cho nàng mũi thuốc và nàng bắt đầu thiu thiu ngủ.

- Ổn rồi... dĩ nhiên... tôi sẽ khỏe... gửi lời thăm Mellie... và cảm ơn anh... - Năm phút sau, Charlie ở trong thang máy với ông bác sỹ, rồi anh đi taxi và mười phút sau anh về phố Tám Mươi Mốt Đông, vào nhà, ôm vợ vào lòng.

- Ôi, em yêu... ôi, em yêu... - Anh cảm thấy như thể từ vùng chiến tranh trở về, bỗng anh nhận ra anh rất nhớ vợ và quá mệt. Chuyện tai nạn của Sam và trách nhiệm của anh đối với nàng quá nặng nề, bây giờ anh mới nghĩ đến. Và bỗng anh muốn làm tình với vợ. Vợ anh đã tiên liệu được việc này, nên chị thuê người giữ trẻ để giữ mấy đứa nhỏ. Sau khi chúng ủa đến ôm lấy bố, trêu chọc anh, chơi đùa với anh, chị để chúng đi với người giữ trẻ, đóng cửa phòng ngủ, mở nước tắm cho anh, kỳ cọ cho anh, rồi làm tình với anh. Sau đó anh cười e thẹn với vợ và ngủ một giấc. Hai giờ sau, chị đánh thức anh dậy để ăn tối. Buổi tối có sâm banh, cái bánh nhỏ mà chị đã làm cho anh có hàng chữ: “Em yêu anh”. Cảnh chào mừng về nhà thật tuyệt vời.

- Ôi, Mellie, anh rất yêu em.

- Em cũng yêu anh. - Rồi khi họ ăn bánh, nàng hỏi: - Chúng ta có nên gọi cho Sam không? - Nhưng Charlie lắc đầu, anh đã quan tâm chăm sóc nàng một thời gian rồi. Đêm nay anh phải dành cho Mellie. Anh không muốn nghĩ đến tai nạn khủng khiếp, đến con ngựa xám đã ám ảnh anh trong giấc ngủ suốt ba tuần, đến Sam với cuộn băng bột, hay là “xiên thịt nướng”, hay thực tế là nàng sẽ không đi được. Anh chỉ muốn được ở với vợ, được làm tình với vợ cho đến khi mệt phờ nằm lăn trong tay chị. Tình trạng này đã diễn ra vào lúc sau nửa đêm một chút, với cái ngáp buồn ngủ và nụ cười thoải mái trên môi.

- Chào mừng anh về nhà, - chị thì thảo bên tai anh, hôn vào cổ anh và tắt đèn.

- Mẹ này, con khỏe thật mà... đừng làm thế.. chẳng có lý do gì để mẹ đến đây... ôi lạy Chúa... đúng, dĩ nhiên con vẫn còn bó bột, nhưng con khỏe. Không, con không muốn đến Atlanta, con mới từ Denver về đây ba tuần, thế là đủ... đây là nhà con, mẹ à. Con không quen biết ai ở Atlanta. Phải, dĩ nhiên, con có mẹ và George... Mẹ... vui lòng đi! Con không giận ông ấy đâu... - Nàng nhướn mắt nhìn Melinda đang đi vào phòng, nhăn mặt, làm dấu miệng nói với chị "Mẹ tôi" và Melinda cười. - Mẹ à, bác sỹ ở đây tuyệt vời lắm, con thích ông ta... Ông ta có khả năng mà. Thôi nhé mẹ. Cho con nghỉ ngơi một chút. Con không sao đâu, con sẽ gọi cho mẹ. Mẹ cũng có thể gọi cho con mà. Khi nào con bình phục hẳn, con sẽ đi Atlanta... con không biết khi nào về nhà... nhưng con sẽ báo cho mẹ biết. Con hứa... không mẹ à, con phải cúp máy... Cô y tá đang đợi... không, mẹ không nói được với cô ấy đâu. Chào mẹ. - Nàng gác máy, rên rì: - Chào Mellie. Lạy Chúa, tôi quá bực vì chuyện mẹ tôi.

- Bà lo cho cô thôi, Sam à.

- Tôi biết, nhưng bà làm tôi nổi điên. Bà muốn đến đây để thăm tôi. Đi với George, ông ta làm cố vấn cho bác sỹ đang chữa cho tôi. Ông ta sẽ làm cho bệnh viện này lộn tung phèo lên hết. Làm sao một bác sỹ tai, mũi, họng ở Georgia lại có thể cố vấn chữa trị cái lưng gầy của tôi? - Mellie cười khi nghe nàng hỏi: - Gia đình chị như thế nào?

- Tốt. Cô khỏe chứ?

- Chán lắm. Tôi muốn về nhà.

- Họ nói sao?

- Khuyên tôi kiên nhẫn, thật là trò vô nghĩa. Bé có tên tôi khỏe không? - Nàng hỏi, vui vẻ khi nói đến bé Sam.

- Tuyệt! - Mellie cũng tươi cười đáp. - Bé mới hai tháng mà ngoan hơn các anh nó lúc bốn tháng.

- Nhờ cái tên đấy. - Sam cười. - Chỉ mong sao cho bé đừng gặp chuyện rắc rối với ngựa. - Mellie im lặng, còn Sam thở dài. - Ước gì tôi biết phải ở đây bao lâu nữa. - Nhưng Mellie nghĩ rằng nàng không nên biết, vì Charlie đã nói là Sam sẽ nằm bệnh viện một năm.

Nàng được mọi người ghé thăm, kể cả Harvey. Ông ta lo lắng ngồi ở mép ghế, mân mê cái mũ trong tay, ngậm ống vố mà không hút, nhìn Sam nằm trên giường, người băng bột dày cộm.

- Đừng có vẻ buồn bã như thế, Harvey. Tôi không cần ông đâu mà sợ.

- Cô sẽ ký đơn miễn tố tôi chứ?

- Tôi sung sướng làm thế. - Ông cười, nụ cười ân hận. Nàng hỏi khi nào ông sẽ chán nản và sa thải nàng.

- Không bao giờ, Sam. Tôi để dành cô để cô thay tôi khi tôi già. Vả lại, tôi vừa xem bản sao cuốn phim quảng cáo đầu tiên cô thực hiện ở miền Tây. Sam này - ông ta có vẻ hụt hơi vì khâm phục - nếu cô không làm gì được nữa và chỉ nằm đây ăn kẹo sôcôla thôi, cô cũng đủ tự hào về việc này rồi.

- Tuyệt như thế ư? - Nàng ngạc nhiên hỏi. Ông ta thường không khen ai quá lời. Sáng nay nàng đã nghe Charlie cho biết cuốn phim rất tuyệt.

- Tuyệt không tin nổi! Họ nói những cuốn khác còn tuyệt hơn thế nữa. Tôi hết sức vui, cô em à. Nàng nhìn ông ta một hồi rất lâu, rồi cười. - Nghe ông nói thế, tôi sướng đến chết đi được. Tôi muốn xem cho biết.

- Đừng lo. Chúng tôi sẽ thu băng, rồi đem đến với đầu video để cô xem trước khi cho phát sóng đi khắp nơi. Nhưng cô Samantha này, có điều này tôi muốn nói cho cô biết: tôi sẽ về hưu và

giao chức giám đốc điều hành cho cô.

- Đừng dọa tôi, Harvey. - Nàng quắc mắt nhìn ông.

- Tôi không muốn chức ấy của ông, vậy ông cứ tiếp tục làm đi, nếu không tôi sẽ nằm mãi ở đây.

- Chúa không chịu đâu.

Ông đến thăm nàng một hay hai lần mỗi tuần, còn Charlie đến thăm thường xuyên vào giờ ăn trưa. Henry John Adams đã đến thăm nàng hai lần, đem đến cho nàng hộp sôcôla Godiva hảo hạng. Còn bạn anh ta gửi tặng nàng chiếc áo bó thật đẹp mua ở cửa hàng Bergdorf, nàng phải đợi khi nào tháo băng bột, nàng mới mặc áo này để ngủ được. Còn Georgie, con chó xù Pháp, gửi tặng nàng cuốn sách và tấm bưu thiếp chúc nàng chóng bình phục.

Nhưng một tuần sau mẹ nàng đến thăm và chuyến viếng thăm lần này khiến cho Sam không tiếp bà nữa. Mặc dù nàng không muốn bà đến thăm, nhưng bà vẫn cùng chồng ở Atlanta đến thăm và bà làm cho cả bệnh viện lộn tung phèo. Bà cố thuyết phục Sam kiện công ty nàng làm việc suốt nhiều giờ liền. Bà nói rằng, nếu không có chuyện đi làm phim quảng cáo cho họ, thì chắc nàng không nằm liệt giường như thế này. Nếu không có việc quảng cáo có lợi cho công ty thì nàng sẽ không đi xa như vậy và bà nói đây là công việc nguy hiểm, chủ nàng là đồ điên, không quan tâm đến nàng chút nào hết. Toàn bộ những lời bà nói ra đã làm cho Sam quá giận, đến nỗi nàng yêu cầu bà ra khỏi phòng. Rồi khi nghe mẹ khóc lóc, nói rằng Sam là đồ vô ơn bạc nghĩa, tàn bạo vì đã làm cho mẹ đau lòng như thế, nàng mới bớt giận. Nói tóm lại cuộc viếng thăm đem lại cho nàng sự mệt mỏi, khiến nàng tái người, run rẩy, nhưng không thắm vào đâu so với chuyện viếng thăm vào hôm sau của mẹ nàng. Hôm sau bà lại đến với George, họ vào phòng Sam với vẻ mặt u sầu, buồn bã như trước, rõ ràng mẹ nàng đã khóc và khi ngồi xuống, bà lại khóc nữa.

- Lay Chúa lòng lành. Mẹ, chuyện gì thế? - Thấy họ, nàng rất buồn. Sáng đó nàng đã gọi cho Caroline Lord để hỏi thăm Bill có khỏe không. Nàng biết ông bị lên cơn đau tim nữa, lần này còn nặng hơn lần trước nhiều. Bị trói chân trên giường bệnh với cuộn băng bột tại bệnh viện Lenox Hill như thế này, nàng không làm gì để giúp Caro được, nàng cảm thấy mình vô dụng, tù túng. Nhưng Caro rất buồn về tai nạn của nàng. Nàng cố giấu không cho bà biết tin bất hạnh của mình, vì nàng nghĩ rằng Caro đang khổ vì người tình đang lâm bệnh. Nhưng rõ ràng Charlie đã báo cho bà biết tin buồn của nàng. Nghe được tin này bà rất lo. Như hầu hết những người biết cưỡi ngựa, bà biết chuyện ngã ngựa là rất nguy hiểm, nhưng bà đang gặp khó khăn nên không đi thăm Sam được. Bà bắt Sam phải hứa sẽ gọi lại cho bà. Còn nếu không, khi nào bà rảnh việc, không chăm sóc Bill bà sẽ gọi cho Sam.

Nhưng bây giờ, khi nhìn vào mặt mẹ, tất cả những ý nghĩ về dì Caro đều tan theo mây khói. Mẹ nàng mặc áo quần đẹp đẽ như mọi khi, bộ đồ vải lanh màu xanh, áo sơ mi bên trong bằng lụa trắng. Bà mang đôi giày đế mềm nhỏ gọn rất được mọi người ưa chuộng và đeo ba chuỗi hạt ngọc trai, đôi hoa tai ngọc trai và mặc dù bà đã sáu mươi tuổi, hơi mập, nhưng vẫn còn mái tóc rất đẹp như Sam. Bây giờ tóc bà đã bạc, nhưng trước kia cũng vàng như nàng. Chồng bà cao, đẹp trai, trông có vẻ như thuyền trưởng hải quân hơn là bác sỹ. Ông có bộ ngực nở nang và da dẻ hồng hào, nhưng mái tóc bạc phơ khiến người ta rất ngạc nhiên.

- Ôi, Samantha... - Mẹ nàng khóc thảm thiết, George nắm tay bà. Bà ngồi trơ trên ghế.

- Trời đất ơi, có chuyện gì không ổn sao? - Samantha hỏi, bỗng nàng có cảm giác khó chịu, kỳ lạ, như thể có chuyện gì khủng khiếp sắp xảy ra cho nàng, hay có lẽ đã xảy ra rồi.

- Lay Chúa Jesus! - Nếu hét được, nàng đã hét cho hả giận, hay có thể đập vào hai chân. Nhưng hai bàn chân nàng chỉ có cảm giác ngứa ngứa và nằm lửng lơ như hai miếng thịt chết từ khi thân thể nàng bị bó bột cứng như xi măng. Các y tá nói rằng khi bị băng bột như thế ai cũng có cảm giác như vậy và Sam nghe họ nói liền yên tâm. Nhiều lúc nàng cứ sợ hai chân nàng bị chết. - Vậy chuyện gì thế, các vị? - Nàng nhìn họ với ánh mắt giận dữ. Nàng muốn họ ra về cho rồi. - Đừng làm cho tôi căng thẳng nữa. - Nhưng mẹ nàng chỉ ngồi khóc. Cho nên bố dượng nàng phải bắt đầu câu chuyện.

- Samantha, sáng nay chúng tôi đã nói chuyện khá lâu với bác sỹ của cô.

- Bác sỹ nào? Tôi có bốn người.

Nàng cảm thấy như đứa trẻ vị thành niên ngổ ngáo, tức giận. Nàng nhìn họ với vẻ nghi ngờ. Nhưng nàng chỉ muốn họ ra về, để nàng yên một mình.

Nhưng bố dượng nàng đã có quyết định rồi. - Thực ra thì chúng tôi nói chuyện với hai người. Bác sỹ Wong và bác sỹ Josephs. Cả hai người đều biết rõ bệnh trạng của cô và cho là rất tốt. - Ông ta nhìn nàng với vẻ thương hại, còn vợ ông nhìn ông với ánh mắt đau đớn trước khi khóc lại và ông nói tiếp.

- Có phải họ đã nói gì đấy khiến cho các vị cuồng loạn lên không? - Tôi có thể biết họ nói gì không? - Nàng nói và hậm hực nhìn mẹ rồi nhìn qua George.

- Có, có chứ. Và chuyện này làm cho chúng tôi đau đớn, nên chúng tôi nghĩ đã đến lúc cô nên biết. Các bác sỹ chỉ đợi cho đến khi... cho đến lúc thích hợp. Nhưng bây giờ chúng tôi đã đến đây rồi... - Ông ta nói như đang đọc một bài điều văn hay ho và Samantha muốn nhìn quanh để xem có ai nằm trong hòm không. Ông ta có vẻ như người lo việc tống táng chứ không phải vị thuyền trưởng khi nói và nàng cố gắng chịu đựng, nhìn vào mặt ông ta. - Bây giờ chúng tôi đã đến đây rồi, chúng tôi nghĩ đã đến lúc cô nên biết.

- Biết cái gì?

- Biết sự thật. - Nghe ông nói, bỗng Sam cảm thấy hơi đau nhói trong tim vì lo sợ. Như thế trong tiềm thức nàng đã biết đích xác điều họ sắp nói ra.

- Ồ thế à? - Nàng chỉ nói có thế.

- Phải. Biết sự thật về tai nạn, Sam à. Khi cô ngã, cô đã bị thương tích rất trầm trọng. Cột sống của cô bị gãy vụn hai nơi. Điều kỳ diệu là cô không chết vì những chấn thương trầm trọng như thế mà não lại chẳng bị hề hấn gì và dĩ nhiên bây giờ họ tin chắc não cô không sao cả.

- Xì, cảm ơn. Đúng là thật may. Nhưng những nơi khác thì sao? - Tim nàng đập thành thịch nhưng mặt nàng không biến sắc.

- Những nơi khác thì như cô đã biết, cô không được may mắn, nếu không, chắc cô không ở đây với cuốn băng bột bất hạnh ấy. - Ông ta thở dài một chút rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên có điều cô không biết và bây giờ chúng tôi nghĩ cô phải biết, cũng như các bác sỹ của cô nghĩ thế, tôi xin nói thêm... chúng tôi nghĩ đã đến lúc cô phải biết sự thật. Samantha, điều mà cô không biết là - ông ta dừng lại một tích tắc, rồi hạ giọng - bây giờ cô trở thành người bại liệt.

Nàng nhìn ông ta đăm đăm, im lặng một lát rồi hỏi:

- George, dượng nói thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là cô sẽ không đi được nữa. Cô chỉ còn phần trên cơ thể hoạt động được thôi, hai tay, hai vai... nhưng từ eo xuống đều không cử động được. Nhìn trên X-quang, người ta thấy điều này rất rõ, - ông ta nói với vẻ ta đây là người trong nghề. - Từ hông trở xuống không có dấu hiệu của sự sống. Cô có thể có một vài cảm giác, tôi tin chắc hiện cô đang có cảm giác ấy, nhưng chỉ thế thôi. Cô không điều khiển được cơ bắp ở chân, không thể dùng được đôi chân. Dĩ nhiên cô phải dùng xe lăn. - Rồi ông nói tiếp lời cuối cùng gây kinh ngạc cho nàng: - Nhưng dĩ nhiên mẹ cô và tôi sáng nay đã quyết định cô phải về sống với chúng tôi.

- Không, tôi sẽ không đi! - Đây là tiếng hét hoảng hốt, khiến cả mẹ lẫn bố dượng nàng đều kinh ngạc sững sốt.

- Dĩ nhiên con sẽ đi, con yêu. - Mẹ nàng đưa tay, nhưng Sam co người tránh bàn tay bà như con thú bị thương, rất muốn bỏ chạy. Nàng nhìn họ với cặp mắt dã thú. Họ không có quyền nói với nàng điều này. Chuyện này không đúng... không thể như thế được... không ai nói với nàng như thế hết... nhưng nàng đã nghĩ thế trước khi nàng nghe nói đây là chuyện thật - và nàng nghĩ

người ta đã giấu nàng từ khi nàng tỉnh dậy ở Denver. Đây là điều duy nhất không ai nói đến. Ngoài hai người này. Họ đến đây để nói với nàng điều này, như thể đây là sứ mạng của họ, nàng không muốn nghe điều họ vừa nói.

- Con không muốn thế, mẹ à. - Nàng rít qua kẽ răng, nhưng họ không chấp nhận lời nàng.

- Con không thể tự mình lo cho mình được nữa. Con sẽ bất lực như một em bé. - Mẹ nàng sẽ vẽ ra trước mắt nàng hình ảnh khiến cho nàng muốn chết.

- Tôi sẽ không đến! Tôi sẽ không đến... Tôi sẽ tự sát! - Nàng hét lên.

- Samantha! Con đừng nói dại như thế!

- Nếu tôi muốn chết, tôi sẽ chết! Tôi sẽ không sống gò bó, kiếp sống của người tàn tật. Tôi sẽ không lo cho mình được như một em bé, không muốn đến Alanta với bố mẹ lúc tuổi ba mươi mốt. Trời ơi, làm sao chuyện như thế lại đã xảy đến cho tôi... chuyện như thế không thể xảy ra được, tôi sẽ không để cho nó xảy ra.

Mẹ nàng đứng bất lực, còn George cố đem hết phong thái nhà nghề ra để dỗ dành nàng, nhưng nàng càng hét to hơn. Mẹ nàng nhìn chổng, ánh mắt van xin nên ra về.

- Có lẽ chúng tôi sẽ quay lại và bàn về chuyện này sau... - Họ nhích người dần ra phía cửa. - Cô cần có thời gian để thích ứng, Samantha à... Chúng ta có nhiều thì giờ để bàn về chuyện này, ngày mai chúng tôi mới ra về, các bác sỹ nghĩ rằng cô còn nằm ở đây cho đến tháng năm hay tháng sáu.

- Sao? - Đây là tiếng khóc thét vì đau đớn cuối cùng.

- Samantha... - Bỗng mẹ nàng có vẻ như muốn đến gần nàng, nhưng nàng có thái độ rất dữ tợn với bà.

- Trời ơi, xin mẹ vui lòng ra khỏi đây ngay... - Nàng khóc nức nở. - Đi ra đi... - Họ bèn đi ra và trong phòng chỉ còn lại một mình nàng với những lời họ vừa nói. Nửa giờ sau, người y tá phát hiện ra nàng đã dùng mép ly nhựa sắc cạnh cửa vào cổ tay, nhưng không thành công.

Người ta chỉ khâu vài mũi chỉ là vết thương trên cổ tay hết chảy máu, nhưng tác hại do mẹ và bố dượng nàng gây ra phải mất nhiều tháng trời mới hết.

- Sao đấy, cô em? - Charlie phủi tuyết khỏi cổ áo, cởi áo khoác vắt lên ghế. Tuyết còn dính trên râu và tóc. - Sao? - Anh nhìn nàng chờ đợi và nàng nhún vai.

- Anh chờ đợi cái gì? Chờ tôi mặc váy xòe màu hồng và múa chào đón anh vào hay sao?

- Ô là là, hôm nay tuyết quá, phải không?

- Tuyết con khỉ.

Anh nhìn đồng hồ tay, mặt trầm ngâm. - Tôi muốn ở lại lâu với cô, nhưng hôm nay Mellie bận họp hội giáo viên và phụ huynh, nên tôi không có nhiều thì giờ. Tôi lại còn họp với khách hàng lúc hai giờ.

- Thú vị nhỉ.

- Tôi nói thế cho cô vui.

- Thôi, tôi không có gì nữa để vui. Tôi đã ba mươi một tuổi, tàn tật ngồi trong xe lăn. Không có gì vui, thú vị, hay ho hết.

- Không, cô đừng than thân trách phận và bi quan như thế. - Anh đã chứng kiến cảnh nàng bi quan như thế này suốt ba tháng rưỡi nay, từ khi ông bố dượng nói thật về tình trạng của nàng. Bây giờ nàng tháo băng, mang nẹp ngồi xe lăn để di chuyển quanh phòng. Nhưng bây giờ là giai đoạn khó khăn bắt đầu, vì nàng phải học cách để sống với tình trạng tàn tật của mình, nàng phải trải qua nhiều tháng khổ luyện để quen với nếp sống mới. - Sam à, đừng quá chán nản như thế. Cô không phải đồ "tàn tật bất lực" như mẹ cô đã nói đâu.

- Không à? Tại sao không? Anh sẽ dùng phép lạ để tôi có thể sử dụng lại được hai chân phải không? - Nàng đấm lên hai chân như chúng bằng cao su cũ.

- Không, tôi không làm thế được. - Anh nói dịu dàng nhưng cương quyết. - Nhưng cô có sức mạnh của trí tuệ, của hai cánh tay và đôi bàn tay và... - anh dừng lại để cười - sức mạnh của lời nói. Nếu cô muốn, cô sẽ làm được nhiều việc với các thứ ấy.

- Thật ư? Như việc gì? - Hôm nay Charlie đến để chuẩn bị công việc cho nàng.

- Thưa Cô Tài Năng, có việc rồi. Hôm nay tôi mang đến cho cô món quà của Harvey đây.

- Chắc hộp sôcôla ai cho đấy và tôi phải thét lên mừng rỡ. - Nàng có vẻ như cô bé làm nũng chứ không phải Sam mà anh biết. Nhưng anh vẫn hy vọng nàng sẽ thích ứng với cuộc sống. Các bác sỹ đã nói bây giờ là lúc nàng phải bắt đầu làm việc trở lại. Với người phụ nữ đẹp, năng động như Sam thì việc thích ứng này rất khó khăn.

- Ông ấy không gửi sôcôla cho cô đâu. Mà ông ấy gửi việc làm. - Anh thấy mặt Sam ánh lên vẻ kinh ngạc.

- Anh nói sao, ông ta gửi cho tôi việc làm à?

- Phải. Hôm qua chúng tôi có nói chuyện với bác sỹ của cô, họ nói không có lý do gì khiến cô không thể làm việc ở đây. Tôi mang đến cho cô máy ghi âm, bút giấy, ba hồ sơ mà Harvey muốn cô nghiên cứu... - Bỗng Sam quay ghế, hàm hừ dữ tợn khiến Charlie phải ngừng nói.

- Tại sao tôi phải làm việc?

Nhưng anh nghĩ rằng nàng đã đóng vai trò kẻ vô dụng lâu đủ rồi. - Vì cô đã ngồi trên xe lăn khá lâu rồi. Vì cô có lý trí minh mẫn, cô đáng ra đã chết mà không chết, vậy đừng phí thì giờ và tài năng vô ích. - Anh có vẻ tức giận. Khi nàng nói lại, giọng nàng bình tĩnh hơn.

- Tại sao tôi phải làm việc cho Harvey?

- Tại sao ông ấy làm các thứ cho cô? Tại sao ông ta cho cô nghỉ phép năm tháng vì chồng cô bỏ

cô, rồi khi cô gặp tai nạn, ông ta không ngại tốn kém để đưa cô về nhà? - Tôi nhắc lại cho cô nhớ nếu không có Harvey lo việc này thì cô phải ở lại một mình tại Denver. - Và rồi tại sao ông ta cho cô nghỉ chữa bệnh vô thời hạn và đợi cô quay về làm việc?

- Tại vì tôi đã làm việc quá tốt chứ sao?

- Đồ chiết tiết! - Đây là lần đầu tiên trong nhiều tháng Charlie nổi giận với nàng và sự tức giận này làm cho anh cảm thấy hay, có hiệu quả. - Ông ấy cần cô giúp đỡ. Ông ấy bận công việc ngập đầu và tôi cũng vậy. Cô có muốn làm việc lại không, có muốn chấm dứt than thân trách phận không, hay không muốn thế.

Nàng im lặng một hồi lâu, rồi quay ghế lại, đầu cúi xuống. - Tôi chưa quyết định. - Nàng trả lời nho nhỏ và anh cười.

- Sam, tôi yêu cô. - Nàng từ từ nhìn vào mặt anh. Anh thấy nước mắt chảy xuống trên má nàng.

- Charlie, tôi sẽ làm quái gì được? Tôi sẽ ở đâu?

Làm sao mà sống?... Ôi, lạy Chúa Cứu Thế, tôi sợ cuối cùng phải đến ở với mẹ tôi tại Atlanta. Ngày nào họ cũng gọi nói với tôi rằng bây giờ tôi là kẻ tàn tật bất lực, rằng tôi phải nghĩ đến chuyện đó... rằng tôi...

- Cô không bất lực. Có gì đâu mà nói cô bất lực. Cô có lẽ chỉ phải thay đổi nếp sống thôi, nhưng không có gì phải đến nương nhờ ở Atlanta. Lạy Chúa, đến đó cô sẽ điên thôi. - Nàng gật đầu buồn bã, anh đưa tay nâng cằm nàng. - Mellie và tôi sẽ không để xảy ra chuyện đó, nếu cô đến ở với chúng tôi.

- Nhưng tôi không muốn thành người bất lực, Charlie. Tôi muốn tự mình lo cho mình.

- Vậy thì cứ thế đi. Ở đây họ không dạy cho cô làm thế à? Nàng nhẹ gật đầu. - Có. Nhưng lâu quá.

- Bao lâu? Sáu tháng ư? Một năm phải không?

- Có lẽ như thế.

- Khởi sống ở Atlanta là được, như thế không đáng hay sao?

- Phải. - Nàng lấy áo bó đẹp để lau nước mắt. - Như thế cả thầy sẽ mất năm năm.

- Được thôi, phải học cách sống mới, rồi vào đời lại và làm việc, Sam ạ. Trong lúc chờ đợi - anh cười, nhìn đồng hồ - hãy cố gắng lên, đọc các hồ sơ này và các bản ghi nhớ. Cho Harvey.

- Cần gì "cho Harvey". Cả hai đều dơ bẩn. Tôi biết các người sẽ làm gì rồi, nhưng tôi sẽ cố. Chuyển tới ông ấy giúp tôi lời chào thân thương.

- Ông ta cũng nhờ tôi gửi tới cô lời chào. Ông ta nói ngày mai ông ta sẽ đến đây.

- Nói ông ta đừng quên cuốn Mickey Spillanes đấy. Nàng và Harvey nghiên sách trình thám, Harvey thường đem cho nàng những sách ấy để nàng giải trí.

- Ôi, Chúa ơi... hai người. - Charlie mặc áo khoác dày cộm vào, mang giày cao su, kéo cao cổ áo, vẫy tay chào nàng ở ngưỡng cửa.

- Hẹn chóng gặp lại, Santa Claus. Cho tôi gửi lời chào Mellie.

- Vâng, thưa bà. - Anh chào rồi biến mất. Nàng ngồi yên trên ghế một hồi lâu, nhìn vào các tập hồ sơ. Lại sắp đến Giáng sinh và nàng đang nghĩ đến Tate cả buổi sáng. Mới cách đây một năm, nàng còn ở trại Lord Ranch, Tate đóng vai ông già Noel cho các cháu quà. Khi ấy nàng mới bắt đầu tìm hiểu chàng và yêu chàng. Chính vào ngày Giáng sinh, chàng đã đưa nàng đến ngôi nhà bí mật. Nghĩ đến chàng là bao kỷ niệm xưa sống lại, nàng cảm thấy nỗi đau cũ bùng dậy khi tự hỏi không biết bây giờ chàng đang ở đâu.

Nàng mới nói chuyện với Caroline sáng nay. Bill bị lên cơn nhẹ sau lễ Tạ Ơn và trong mấy tháng qua, sức khỏe của ông sa sút nhiều. Thường nàng nghe Caro nói đến tình hình sức khỏe đáng buồn của ông ta, nên nàng không muốn hỏi về Tate Jordan, vì sợ làm phiền bà, nhưng

cuối cùng nàng cũng hỏi và như mọi lần, bà đều không có tin tức gì về chàng. Caroline rất buồn về tình trạng sức khỏe của Bill, nên vừa rồi bà phải thuê một đốc công mới, anh ta có vợ, ba con và làm việc rất giỏi. Và cũng như mọi khi, bà khuyên Sam ra sức phấn đấu để chóng bình phục. Biện pháp vật lý trị liệu đang áp dụng rất khó khăn cho nàng, nàng tự hỏi với biện pháp như thế liệu sẽ mang lại kết quả tốt cho nàng không. Nàng phải gồng hai cánh tay để quay người như còn khỉ, phải tập tự mình ngồi vào xe, bước ra khỏi xe, leo lên giường, ngồi vào bô để đại tiện và tập làm bất cứ cái gì cần làm để sống một mình cho được. Nếu nàng cộng tác với nhân viên bệnh viện họ sẽ huấn luyện cho nàng cách tự lực cánh sinh. Nàng phản kháng, không chịu nhận sự giúp đỡ của họ - trong thâm tâm nàng nghĩ rằng sự giúp đỡ để tự lực cánh sinh này không quan trọng - nhưng bây giờ bỗng nàng thấy cố phấn đấu để vươn lên là việc quan trọng. Charlie nói đúng. Nàng đã sống - đấy là lý do đủ cho nàng phấn đấu vươn lên.

Ngày Giáng sinh đối với nàng chẳng có gì đáng vui. Harvey Maxwell đến cùng với Charlie, Mellie và các đứa bé. Cô y tá để cho họ vào, nàng ẵm em bé, bây giờ đã năm tháng và nó trông đẹp hơn bao giờ hết. Khi họ đã ra về, nàng thấy cô đơn. Đến chiều, nàng không chịu nổi, bèn ra khỏi phòng và lặn xe chạy từ từ trên hành lang. Đến cuối hành lang của tầng lầu, nàng thấy một cậu bé ngồi trên xe lăn như nàng. Cậu ta buồn bã nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ.

- Chào, tên cô là Sam. - Nàng đau đón khi thấy cậu bé. Nghe tiếng nàng, cậu quay qua nhìn nàng. Cậu bé chắc không quá sáu tuổi, mắt cậu đầy nước mắt.

- Cháu không chơi ngoài tuyết được nữa.

- Cô cũng không. Cháu tên gì?

- Alex.

- Cháu có quà mừng lễ Giáng sinh không?

- Cháu có cái mũ chăn bò và bao súng. Nhưng cháu không cưỡi được ngựa.

Nàng khẽ gật đầu, rồi cất tiếng hỏi:

- Tại sao không?

- Cậu bé nhìn nàng như nhìn một người khờ dại. - Vì cháu ngồi xe lăn, như người ma nơ canh. Cháu bị xe hơi tông khi đi xe đạp và bây giờ cháu phải ngồi như thế này mãi mãi. - Rồi cậu bé nhìn nàng. - Còn cô thì sao?

- Cô bị ngã ngựa ở Colorado.

- Thế à? - Cậu nhìn nàng đăm đăm và nàng cười.

- Phải. Cháu biết không, cô cam đoan cô có thể cưỡi ngựa được và cháu cũng có thể cưỡi được. Có lần xem trên tạp chí có hình chụp những người như chúng ta đang cưỡi ngựa. Cô nghĩ họ có cái yên đặc biệt, nhưng họ làm lấy.

- Họ có ngựa đặc biệt không? - Cậu bé có vẻ hy vọng và Sam cười lắc đầu.

- Cô nghĩ là không có. Họ chỉ có ngựa tuyệt vời thôi.

- Có phải con ngựa tuyệt vời đã làm cô ngã không?

- Cậu bé nhìn vào hai chân nàng, rồi nhìn mặt nàng.

- Không. Nó không phải con ngựa tuyệt vời. Cô đã quá ngu ngốc cưỡi nó. Nó là con ngựa bần tiện, khi cô cưỡi nó, cô đã làm những chuyện ngu xuẩn.

- Như chuyện gì?

- Phi nước đại vào những nơi cô không biết là có nhiều nguy hiểm. - Lần đầu tiên nàng thành thật với mình. Cũng là lần đầu tiên nàng nói đến tai nạn của mình và ngạc nhiên khi thấy chuyện này ít làm nàng đau đớn. - Cháu có thích ngựa không, Alex?

- Thích chứ. Cháu có đi xem biểu diễn cưỡi ngựa một lần.

- Thế ư? Cô đã làm việc trong một trại chăn nuôi.

- Không có chuyện ấy đâu. - Cậu bé có vẻ không tin. - Phụ nữ không ai làm việc trong trại chăn nuôi.

- Có chứ. Họ có làm. Cô cũng đã làm.

- Cô có thích công việc ấy không?

- Rất thích.

- Rồi tại sao cô thôi?

- Vì cô phải về New York.

- Sao thế?

- Cô nhớ bạn.

- Ồ. Cô có con không?

- Không. - Nàng cảm thấy nhói trong tim, ao ước nghĩ đến bé Sam. - Cháu có con không, Alex? - Nàng cười hỏi và cậu bé cười lớn.

- Dĩ nhiên không. Cô thật buồn cười. Có phải cô thật tên Sam không?

- Thật. Cô là Samantha. Bạn cô gọi cô là Sam.

- Tên cháu là Alexander. Nhưng chỉ có mẹ cháu gọi cháu là Alex.

- Cháu muốn đi chơi một vòng không? - Nàng cảm thấy bất an và cậu bé là người bạn đồng hành tốt.

- Bây giờ sao?

- Bây giờ. Tại sao không? Cháu có khách đến thăm à?

- Không. - Trông cậu bé bây giờ có vẻ buồn bã lại.

- Họ vừa về nhà. Cháu ngồi ở cửa sổ nhìn họ về.

- Được rồi, vậy tại sao cháu và cô không đi chơi một vòng? - Nàng cười vui vẻ, đẩy xe cậu tới. Nàng nói với cô y tá làm ở bàn làm việc rằng nàng đưa cậu bé đi chơi một vòng. Khi họ đi về phía thang máy, các y tá trong phòng trực đều vẫy tay chào. Họ đi thang máy xuống tầng dưới để đến cửa hàng bán quà tặng. Sam mua cho cậu bé cây kẹo que và hai phong kẹo, mấy tờ tạp chí cho mình. Rồi họ mua kẹo cao su và trở lên tầng lầu của họ, thổi bong bóng kẹo cao su và chơi trò phỏng đoán.

- Cô muốn xem phòng cháu không?

- Muốn chứ. - Phòng cậu bé có cây Giáng sinh nhỏ, trang hoàng vui mắt, các bức tường dán đầy hình ảnh và bưu thiếp của bạn học ở trường.

- Cháu sẽ đi học lại ở trường cũ. Bác sĩ nói cháu khỏi cần đi học trường đặc biệt. Nếu cháu tuân hành theo đúng phương pháp trị liệu, cháu sẽ giống mọi người khác.

- Bác sĩ cũng nói với cô như thế.

- Cô có đi học không? - Cậu bé có vẻ tò mò, nàng cười.

- Không. Cô làm việc.

- Cô làm việc gì?

- Cô làm trong công ty quảng cáo. Chúng tôi quảng cáo thương mại.

- Như là bán đồ con nít trên tivi phải không? Mẹ cháu nói những người viết bài này vô trách nhiệm... hay đại khái như thế.

- Vô trách nhiệm. Thực ra cô viết bài quảng cáo bán hàng cho người lớn là chủ yếu, như xe hơi, đàn dương cầm, son môi, hay các thứ làm cho người ta ngủ thấy thơm tho.

- À.

- Phải, mà... Có lẽ ngày nào đó cô sẽ làm việc trong trại chăn nuôi.- Cậu bé gật đầu với vẻ nghiêm túc. Đối với cậu, việc này có vẻ hay hơn.

- Cô có chồng chứ?

- Không.

- Sao vậy?

- Chắc không ai muốn lấy cô. - Nàng nói đùa nhưng cậu bé gật đầu tin thật. - Cháu có vợ chứ, Alex?

- Không. - Cậu bé cười. - Nhưng cháu có hai bạn gái.

- Hai...? - Và câu chuyện tiếp diễn hàng giờ. Tối đó hai người cùng ăn tối với nhau, rồi Sam về phòng cậu bé để hôn chúc ngủ ngon và kể chuyện cho cậu ta nghe. Khi về phòng mình, nàng mỉm cười, lòng yên ổn, bắt tay vào đồng công việc trên bàn.

Alex xuất viện vào tháng tư. Cậu bé về nhà với bố mẹ rồi đến trường trở lại. Tuần nào cậu ta cũng gửi thư cho Sam, kể cho nàng nghe rằng cậu sống như bao đứa trẻ khác, thậm chí cậu còn đi chơi dã cầu đặc biệt vào mỗi chủ nhật với bố mẹ và đám trẻ ngồi trên xe lăn. Cậu ta đọc thư nàng cho mẹ cậu nghe và Sam cất thư cậu bé trong cặp hồ sơ đặc biệt. Nàng gửi thư cho cậu, gửi kẹo cao su thổi bong bóng, tranh ảnh về ngựa và bất cứ cái gì có trong cửa hàng bán quà lưu niệm mà nàng nghĩ là cậu ta thích. Mỗi liên lạc giữa hai người làm cho Sam mạnh mẽ hơn lên. Nàng cố phấn đấu vươn lên nữa. Nhưng thời gian thử thách cho Sam diễn ra vào cuối tháng đó làm cho nàng lo sợ. Các bác sỹ đưa ra vấn đề về nhà cho nàng.

- Sao, cô nghĩ sao? Cô thấy đã sẵn sàng về nhà rồi chứ? - Nàng hoảng sợ, lắc đầu.

- Chưa.

- Tại sao chưa?

- Tôi không biết... tôi sợ không xoay xở được... Tôi không... hai cánh tay tôi không đủ mạnh... - Nàng viện nhiều lý do, nhưng bác sỹ nghĩ rằng chuyện ấy bình thường thôi. Nàng cảm thấy bình an trong vỏ kén, không muốn rời khỏi lớp vỏ bọc ấy. Bác sỹ Nolan biết khi đến lúc, họ phải thúc đẩy nàng một cách nhẹ nhàng, nàng sẽ phản kháng từng ly từng tý kế hoạch của họ.

Thực vậy, nàng đã quen cuộc sống dễ chịu ở đây rồi. Buổi sáng nàng rèn luyện thân thể ba giờ, buổi chiều làm việc giấy tờ cho công ty ba giờ nữa. Chương trình quảng cáo đã mang đến cho nàng bảy giải thưởng mới, trong số này có giải thưởng Clio là quý nhất, giải thưởng này đã công bố từ lâu và nàng đã gửi thêm nhiều sáng kiến mới để dự tranh. Henry Johns Adams với bạn và Charlie sắp đi về miền Tây để quay hai cuốn phim quảng cáo nữa.

Một đêm, Sam gọi cho Caroline để xem thử họ có thể dùng trại của bà lần nữa hay không. Nàng nghĩ việc này sẽ khiến Caroline bớt nghĩ đến Bill, nhưng khi nghe giọng Sam vang lên trong máy, Caroline bật khóc nức nở vì đau đớn tự tâm can. - Ôi, Sam... lạy Chúa... Ông ấy mất rồi... Ông ấy đã ra đi. - Sam sững sốt, không biết nói sao. Nàng chỉ còn cách giữ liên lạc với bà, cố an ủi bà. Một tháng sau, Caroline vẫn còn thất thần vì không có ông và khi nghe bà quá đau đớn, quá cô đơn, xuống tinh thần, mất nhuệ khí vì mất người thân yêu, Sam cảm thấy lòng đau như cắt. Bây giờ chính Sam là người giúp bà có sức mạnh để tiếp tục sống, chính nàng là người động viên bà.

- Nhưng ta còn ai nữa đâu, Sam. Ta không có lý do để tiếp tục công việc. Cả gia đình ta đều chết hết... và bây giờ Bill cũng đi luôn.

- Dĩ còn trang trại, còn cháu và có rất nhiều người sẽ chăm sóc bà.

- Ta không nghĩ thế, Sam. - Bà có vẻ mệt mỏi. - Ta cảm thấy như đời mình đã hết. Ta không muốn cưỡi ngựa đi làm với công nhân nữa. Ta để cho người đốc công mới điều hành công việc. Không có Bill ta không tha thiết gì hết, - nàng nghe giọng bà nói khi đang khóc - và ta quá buồn. - Bà đã chôn ông tại trại, tổ chức lễ kỷ niệm nhớ ông. Ông đã tận tụy với trại cho đến cuối đời. Ông đã chết như một đốc công của trại Lord Ranch và tuy ông không phải chồng bà, nhưng chuyện này không thành vấn đề nữa. Dù người ta nghĩ sao về hai người đi nữa, thì họ vẫn tôn kính cả hai người. Nhiều người xem cái chết của ông như là Caro đã mất một người bạn tốt, nếu họ không biết Bill là tình nhân của bà.

Dĩ nhiên vẫn không có tin tức gì về Tate Jordan.

Sam không hỏi nữa. Nàng biết nếu Caro biết tin, thế nào bà cũng nói cho nàng hay. Tất cả những người mà nàng đã tiếp xúc, tất cả những trang trại mà nàng đã lái xe đến hỏi, tất cả những công nhân trong trại và chủ trại mà nàng đã nói chuyện trong thời gian nàng đi làm phim, đều không ai gặp chàng, không ai biết chàng đi đâu. Nàng tự hỏi chàng ở đâu, không biết chàng có được hạnh phúc không, không biết chàng có nhớ nàng như nàng nhớ chàng không. Bây giờ việc đi tìm chàng không quan trọng nữa. Nàng không có gì để cho chàng. Bây giờ nàng

sẽ không để cho chàng ở với nàng. Chắc bây giờ chính Sam mới là người bỏ chạy. Nhưng nàng khỏi làm việc ấy, vì chàng bỏ đi đã một năm rồi.

Cuối cùng, bệnh viện nhẹ nhàng khuyên nàng xuất viện, mặc dù mẹ nàng kịch liệt chống đối. Khi ấy đang mùa xuân. Bác sĩ để nàng xuất viện vào hôm mừng một tháng năm, trời hôm ấy đẹp, có nắng ấm và lần đầu tiên nàng về căn hộ của mình. Lại một lần nữa, nàng phải trông cây vào Charlie và Mellie. Melinda đã gọi công nhân đến để thu dọn đồ đạc trong ngôi nhà cũ của nàng. Ngôi nhà cũ của nàng có cầu thang đi lên, chị nghĩ nàng không có cách nào để đi lên cầu thang một mình, nên chị đã mua một căn hộ ngay trong chung cư của họ. Căn hộ này rất tiện lợi cho Samantha, vì nó không có cầu thang, vào ra rất dễ và có nhân viên gác cổng. Chính bác sỹ đã yêu cầu phải làm thế cho nàng và Samantha đã bảo những người dọn nhà sắp xếp đồ đạc trong nhà đúng theo biểu đồ mà nàng đã vạch ra, chỉ để các thùng đựng vật liệu tùy thân của nàng yên một chỗ cho nàng tự lấy ra. Đây là thử thách đầu tiên sau khi nàng ra khỏi bệnh viện, mà là thử thách quan trọng cho nàng.

Nàng soạn đồ đạc trong thùng ra, thở hồng hộc, toát mồ hôi, có lần nàng ngã ra khỏi xe lăn khi cố treo bức tranh nhỏ lên tường. Nhưng nàng ngồi dậy và cố treo cho được, rồi tháo thùng khác, làm giường lấy, gội đầu, làm tất cả những việc mà người ta đã dạy cho nàng. Vào sáng thứ hai, khi nàng đến trình diện ở văn phòng, nàng thấy mình đã thành công rực rỡ. Nàng mặc cái váy đen, áo len tay dài đen cổ tròn, mang đôi ủng bằng da lộn màu đen hợp thời trang và cài cái nơ đỏ trên tóc. Trông nàng trẻ hơn, mạnh khỏe hơn trong cái năm khủng khiếp này rất nhiều. Khi mẹ nàng gọi đến vào lúc 12 giờ trưa để than phiền về số phận của cô con gái, thì Sam đang bận họp. Sau đó, nàng đi ăn trưa tại nhà hàng Lutèce với Charlie và Harvey để mừng ngày trở về của nàng và cuối tuần nàng gặp khách hàng đầu tiên của mình, nàng giải quyết công việc một cách êm xuôi. Nàng ngạc nhiên thấy rằng đàn ông vẫn còn nhìn nàng như nàng có sức lôi cuốn họ. Dù nàng sợ họ nhìn nàng vì thương hại đi nữa, thì hành động của họ cũng không làm giảm thiểu niềm vui sướng khi biết rằng, cho dù nàng không hoạt động bình thường thì nàng vẫn còn nữ tính và đầy sức hấp dẫn. Nàng từ chối không chịu bàn cãi với vị chuyên gia về tâm thần học ở bệnh viện về vấn đề hẹn hò đi chơi với đàn ông. Nàng xem vấn đề này được khép kín và trong thời gian ở bệnh viện, họ không đả động gì về chuyện này mà chỉ bàn về các vấn đề khác. Trong các lĩnh vực khác, nàng đã đạt được nhiều tiến bộ, nên họ nghĩ rằng không sớm thì muộn nàng sẽ đi đến vấn đề này. Dù sao nàng cũng chỉ mới ba mươi một tuổi, mà lại rất đẹp. Một người như Sam Taylor không thể sống một mình cả đời, dù bây giờ nàng có nói gì đi nữa.

- Nào. - Harvey nâng ly sâm banh, miệng cười nụ cười hiếm hoi. - Tôi đề nghị ta nâng ly chúc mừng Samantha. Chúc cô sống một trăm tuổi nữa và không rời khỏi công ty CHL ngày nào. Cám ơn cô. - Ông cúi người chào và ba người cười, rồi Sam chúc mừng họ. Khi ăn xong, họ đều chệnh choáng say, Sam đọc miệng nói đùa rằng có lẽ nàng không lái được xe lăn. Nàng đâm xe vào hai khách bộ hành khi trên đường về văn phòng, nên Charlie phải giành lấy xe để đẩy nàng và đụng phải người cảnh sát khiến anh này gần ngã ngồi xuống đất.

- Trời ơi, Charlie! Anh nhìn đường mà đi chứ!

- Tôi nhìn đấy chứ... Chắc anh ta say đấy. Cảnh sát mà say khi đang làm việc, quá bậy!

Ba người cười như con nít và khi về văn phòng rồi, họ khó trở lại tỉnh táo bình thường. Cho nên họ đành nghỉ việc về sớm. Thật là một ngày tuyệt vời.

Thứ bảy đó, Sam đưa cậu bạn nhỏ Alex đi ăn trưa, hai người ngồi trên xe lăn phơi nắng. Họ ăn bánh mì kẹp xúc xích nóng, khoai tây chiên kiểu Pháp, rồi nàng dẫn cậu bé đi xem phim. Họ ngồi bên cạnh nhau trên hành lang tại rạp Radio City, cậu ta giương to mắt chăm chú nhìn vào màn hình. Cuối ngày, nàng đưa cậu bé về nhà, nàng cảm thấy tim hơi nhói đau khi giao cậu bé lại cho mẹ cậu và khi về nhà, nàng ghé lại nhà của Mellie, nàng muốn chơi với em bé. Khi Sam thận trọng lái xe lăn chạy từ từ qua căn phòng, bỗng bé Sam đứng dậy, nhón gót, hai cánh tay vung vẩy, bé đi theo nàng. "Sam Lớn", khi có bé Sam, họ gọi nàng như thế, ngồi sững trên xe lăn, há hốc miệng kinh ngạc. Rồi khi em bé ngã ngồi xuống thảm, Sam gọi Mellie, chị chạy đến đúng lúc cô bé đứng dậy lại và chập chững bước đi. Bé mới mười tháng tuổi.

- Nó đi! - Mellie hét rống lên thật lớn. - Charlie, nó đi được rồi! Sam biết đi... - Anh chạy đến ngưỡng cửa, mặt kinh ngạc, không nghĩ rằng em bé đã biết đi, rồi Sam nhìn anh ngạc nhiên, nước mắt chảy xuống hai má, nàng cười và dang hai tay cho em bé đang cười.

- Phải, bé biết đi rồi!

Công ty Crane, Harper và Laub lại được giải Clio lần nữa trong năm đó nhờ chương trình quảng cáo khác của Sam và vào cuối năm, nàng đã viết được cho công ty hai bài quan trọng nữa. Mẹ nàng đã nói bà có linh cảm không hay cho nàng, nhưng điều này không xảy đến. Ngược lại, nàng làm việc nhiệt tình hơn bao giờ hết, xoay xở công việc trong nhà một cách dễ dàng, thậm chí một số bạn bè và chiều thứ bảy nào cũng hẹn đi xem phim với Alex bây giờ đã bảy tuổi. Nhìn chung, Sam sống hạnh phúc. Nàng mừng vì mình còn sống. Thế nhưng, nàng không biết cuộc đời sẽ đi về đâu. Harvey vẫn còn làm giám đốc điều hành và vẫn dọa sẽ nghỉ hưu, nhưng Sam không tin ông cho đến ngày đầu tháng mười một. Hôm đó, ông mời nàng đến văn phòng, thần thờ chỉ ghế cho nàng ngồi.

- Mời ngồi, Sam.

- Cám ơn, Harvey. Tôi ngồi rồi. - Nàng cười nhìn ông với vẻ thích thú. Bỗng ông có vẻ đỏ mặt rồi cười ha hả.

- Chết tiệt, đừng làm tôi nổi nóng, Sam. Tôi có chuyện này muốn nói với cô... không, đề nghị cô.

- Nói tóm lại là sau nhiều năm, bây giờ ông muốn đề nghị cưới tôi phải không? - Đây là trò đùa thường xuyên giữa họ. Ông đã lấy vợ và hạnh phúc suốt ba mươi hai năm qua.

- Không, hôm nay tôi không nói đùa đâu. Sam, ông nhìn nàng dăm dăm. - Tôi sẽ thực hiện việc này. Tôi sẽ nghỉ hưu vào đầu năm.

- Ông có ý kiến khi nào thế, Harvey? Sáng nay ư?

- Nàng vẫn cười. Nàng không xem lời dọa nghỉ hưu của ông là nghiêm túc và nàng hoàn toàn sung sướng với công việc như hiện nay. Lương nàng được tăng đều hàng năm, công ty CHL đối xử với nàng rất tử tế trong những lần nàng gặp khó khăn, đau yếu, nên nàng cảm thấy cần phải tận tụy, trung thành với họ. Nàng không cần công việc của Harvey. Tại sao ông không nghỉ ngơi thư giãn, đi nghỉ lễ Giáng sinh đâu đó với Maggie, đến chỗ nào ấm áp như vùng biển Caribe, rồi trở về với tinh thần hưng phấn và xắn tay áo làm việc lại.

- Tôi không muốn thế. - Bỗng ông có vẻ như một đứa bé hung hăng. - Cô biết sao không, Sam? Tôi năm mươi chín tuổi rồi, bỗng đột nhiên tôi tự hỏi tôi đang làm gì đây. Ai quan tâm đến chuyện quảng cáo? Vào năm sau có ai nhớ đến việc chúng ta làm hay không? Tôi sẽ mất những năm cuối cùng đẹp nhất với Maggie, để ngồi nơi bàn làm này, làm việc hừng hực. Tôi không muốn làm thế nữa. Tôi muốn về nhà trước khi quá trễ. Trước khi mất cơ hội tốt, trước khi bà ấy bệnh, hay tôi bệnh, hay một trong hai chúng tôi chết. Trước đây tôi không nghĩ thế, nhưng vào thứ ba tuần sau tôi sẽ đúng sáu mươi tuổi, nghĩ đến chuyện đó tôi hoảng sợ. Tôi phải nghỉ hưu ngay bây giờ, cô không thể can tôi được đâu, vì tôi sẽ không để cho cô can. Cho nên tôi mời cô vào đây để hỏi cô có muốn chức vụ của tôi không, nếu cô muốn cô sẽ được ngay. Thực ra thì yêu cầu của tôi chỉ là hình thức cho vui, vì dù cô muốn hay không, thì chức này cũng thuộc về cô.

Nàng ngồi yên kinh ngạc một hồi, không biết nói gì.

- Harvey, ông nói nhiều rồi đấy.

- Tôi muốn cô hiểu thật thấu đáo hoàn cảnh của tôi.

- Thôi được rồi, buồn cười thay là tôi thấy ông đúng.

- Nàng đã nghĩ về hoàn cảnh của Bill King và dì Caro nhiều tháng trời, nàng phân vân không biết họ có được vui sướng không cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay. Họ lo che giấu việc họ yêu nhau cả đời, đến nỗi họ không có lúc nào sống thoải mái với nhau. Theo Sam thì họ đáng phải được hạnh phúc với nhau, không nên phí công sức như thế, nhưng bây giờ chuyện ấy đã đi vào dĩ vãng. Điều hiện làm cho nàng lo lắng là tình trạng của Caro, bà sống trong cảnh khổ sở đã tám tháng nay, từ ngày ông ấy mất. Bà buồn rầu nhưng nhớ và nàng nghĩ đến chuyện đi thăm

bà, nhưng nàng chưa giải quyết được việc đi xa. Nàng chỉ mới khắc phục được công việc trong nhà, nhưng đi xa khỏi nhà là điều làm cho nàng e ngại. Nàng cũng không đến Atlanta và có lẽ không bao giờ nàng đến đấy. Nhưng chuyện đi thăm dì Caro lại khác. Nàng suy nghĩ có thể đi vào dịp Giáng sinh, nhưng không biết có đi được hay không. Nàng muốn đến đấy vào mùa Giáng sinh để nhớ lại những kỷ niệm về Tate.

- Sao Sam, cô muốn làm giám đốc thiết kế không?

- Ông hỏi thẳng thắn và muốn nàng trả lời ngay, nhưng Sam nhìn ông, miệng mỉm cười ngần ngại.

- Chắc ông biết đây là chuyện buồn cười, nên tôi không biết trả lời sao. Tôi thích làm việc cho ông, Harvey, tôi thường nghĩ cuối cùng chức giám đốc thiết kế có thể sẽ thuộc về tôi. Nhưng trong mấy năm qua, đời tôi thay đổi nhiều, khả năng của tôi cũng thay đổi, nên tôi nghĩ chức ấy không hợp với tôi nữa. Vì sức khỏe sa sút: nhiều đêm không ngủ, nhức đầu, người lở loét. Điều khác nữa làm cho tôi lo ngại là di chuyển. Làm giám đốc thì phải đi đây đó, mà tôi thì đi lại rất khó khăn. Tôi nghĩ vấn đề đi xa đối với tôi rất khó, vì thế tôi chưa đi California để thăm Caroline được. Harvey à, tôi không biết sao, có lẽ tôi không hợp với chức vụ này đâu. Charlie thì sao?

- Anh ấy là giám đốc nghệ thuật, Sam ạ. Chắc cô biết chuyện giám đốc nghệ thuật trở thành giám đốc thiết kế là việc rất bất thường. Đây là hai vấn đề riêng biệt.

- Có lẽ thế. Nhưng anh ấy có thể làm chức ấy rất tốt.

- Cô cũng vậy. Cô sẽ nghĩ đến chuyện này chứ?

- Dĩ nhiên tôi sẽ nghĩ. Nhưng lần này ông có nói thật không đấy? - Nàng rất ngạc nhiên trước quyết định của ông ta cũng như trước thái độ ngần ngại không dám nhận của nàng. Nhưng nàng không biết mình có muốn nhận chức này hay không. Không phải vì nàng sợ ngồi trên xe lăn khó làm việc, mà nàng sợ nàng sẽ không có đủ hăng say để làm việc này. - Ông muốn bao lâu tôi sẽ trả lời?

- Trong hai tuần. - Nàng gật đầu và họ nói chuyện thêm một lát nữa, rồi nàng ra khỏi văn phòng của Harvey. Nàng quyết định sẽ trả lời dứt khoát cho ông vào cuối thời gian hai tuần mà ông đã đưa ra. Nhưng mười ngày sau, cuộc đời thay đổi một cách kỳ lạ, nàng cảm thấy như trời sụp xuống trên đầu nàng.

Nàng ngồi trong văn phòng với bức thư mà nàng vừa nhận của vị luật sư của Caroline, nước mắt chảy đầm đìa xuống má. Rồi nàng lái xe lăn qua hành lang đến văn phòng của Charlie, dừng lại trước ngưỡng cửa, vẻ mặt kinh hoàng.

- Có gì không ổn à? - Anh ngừng công việc, bước đến phía nàng. Câu hỏi thật ngốc nghếch. Mặt nàng tái mét. Nàng gật đầu rồi lăn xe tiếp vào phòng, đưa lá thư cho anh. Anh đọc thư rồi nhìn nàng, mặt kinh ngạc. - Cô đã biết rồi chứ?

Nàng lắc đầu, khóc thút thít rồi đáp: - Tôi không hề nghĩ đến chuyện này... nhưng tôi nghĩ bà không có ai khác nữa. - Bỗng nàng đưa hai tay về phía anh, anh ôm nàng... Ôi, Charlie, bà ấy mất rồi! Tôi sẽ làm gì đây?

- Không sao đâu Sam, sẽ ổn thôi. - Nói thế nhưng anh cũng sửng sốt như Samantha. Caroline đã qua đời vào hai tuần trước. Bỗng Sam đau đớn vì không ai gọi cho nàng... Josh ở đâu, tại sao ông ta không cho nàng biết? Nhưng chuyện đã qua. Họ là dân lang bạt, họ không nghĩ đến chuyện gọi báo tin cho nàng ở tận New York.

Theo di chúc của Caroline, trang trại bà để lại cho Sam. Bà mất trong khi ngủ, không đau đớn, không bệnh hoạn. Cũng như Sam, Charlie nghĩ rằng bà muốn chết như thế. Bà không muốn sống mà không có Bill King.

Samantha lái xe lăn khỏi Charlie, đến cửa sổ, nhìn ra ngoài. - Charlie, tại sao bà ấy để trại chăn nuôi lại cho tôi? Tôi sẽ làm gì với cái trại ấy? Bây giờ tôi không thể làm gì được rồi. - Nàng

ngừng nói nửa chừng vì nghĩ đến thời gian hạnh phúc nàng đã trải qua ở đây với cô bạn Barbara, với Caroline, Bill và với Tate. Nàng nghĩ đến căn nhà bí mật, đến Black Beauty, đến Josh. Nghĩ đến những thứ đó, nước mắt tuôn đầy hai má nàng.

- Cô nói không thể làm gì được nghĩa là sao? - Charlie hỏi. Nàng quay mặt nhìn anh, thấy mắt anh lộ vẻ thắc mắc.

- Vì tôi là kẻ què quặt, kẻ tàn tật như mẹ tôi đã nói, cho dù tôi không muốn xác nhận, dù tôi giả vờ mình là người bình thường với công việc, với bạn bè, trong cuộc sống một mình, trong việc đi taxi, thì thực tế vẫn là thực tế. Vậy tôi sẽ làm gì với trại chăn nuôi? Để nhìn họ cưới ngựa à? Trại chăn nuôi cần những người mạnh khỏe, Charlie.

- Cô cũng là người mạnh khỏe. Con ngựa có bốn chân, Sam à. Cô không cần có chân. Cứ để nó đi cho cô. Nó đi còn dễ dàng hơn xe lăn của cô rất nhiều.

- Anh nói rất đúng. - Nàng đáp, vẻ giận dữ, rồi quay xe, lăn ra khỏi phòng.

Nhưng năm phút sau, anh đến văn phòng nàng, anh muốn thảo luận chuyện này, bất chấp nàng đang giận, đang khóc.

- Để cho tôi yên! Người phụ nữ tôi yêu dấu vừa chết, anh muốn làm tôi bức mình, khuyên tôi nên đến đây để cưới ngựa. Để tôi yên! - Nàng hét vào mặt anh, nhưng anh không nao núng.

- Không, tôi sẽ không để cô một mình. Vì tôi nghĩ rằng dù bà ấy chết là điều rất buồn, nhưng bà ấy đã để lại cho cô món quà để sống cả đời, không phải vì món quà rất có giá trị, mà vì đây là giấc mơ của cô. Từ khi cô trở về đây, tôi đã quan sát cô, tôi thấy cô cũng tuyệt như trước kia thật đấy, nhưng tôi nghĩ cô không quan tâm đến gì nữa. Tôi nghĩ cô không muốn ở đây. Tôi nghĩ rằng từ khi cô yêu anh chàng chăn bò ấy, từ khi cô làm việc tại trang trại ấy, cô chỉ muốn được sống ở đây. Cô không muốn sống ở đây. Bây giờ bạn cô cho cô tất cả, cho trại, cho bò, cho ngựa, bỗng nhiên cô muốn đóng vai kẻ tàn tật. Này, nói thật với cô, cô là kẻ hèn nhất, tôi nghĩ cô không nên để cho mình đóng cái vai ấy.

- Vậy anh tính làm sao để tôi khỏi “đóng vai kẻ tàn tật” như anh vừa nói?

- Nếu tôi làm được, tôi sẽ mở não cho cô thấy. Tôi sẽ đưa cô ra đây, căng mắt cô ra để nhìn cho rõ, nhắc cô nhớ cô yêu trang trại biết dường nào. Tôi nghĩ cô điên mới không thấy miền Tây nước Mỹ tuyệt vời như miền Đông châu Phi. Tôi thì tôi thấy như thế đấy. Lạy Chúa Cứu Thế, hồi đi quay phim năm ngoái, tôi thấy mỗi lần cô thấy con ngựa nào hay gặp con bò nào, hay nói chuyện với ông đốc công nào, mắt cô sáng như sao. Cô khi ấy như đồ điên, cô thích cảnh ở đây, rồi bây giờ cô xua đuổi hết các thứ ấy đi ư? Làm gì với trang trại ấy ư? Làm sao thực hiện giấc mơ trong đời của cô ư? Cô thường nói với bé Alex về lớp dạy cưới ngựa đặc biệt mà cô có lần đã đọc đâu đó. Lần mới đây khi cậu ấy đến mời cô đi ăn trưa, cậu ấy nói với tôi rằng cô có nói ngày nào đó cậu ấy sẽ cưới ngựa được và có lẽ cô sẽ đưa cậu ấy đi cưới ngựa - vậy làm sao để biến trang trại của bà ấy thành nơi cho những người như cô và Alex có thể cưới ngựa, làm sao để làm được việc như vậy? - Sam nhìn bạn, sừng sốt, nước mắt chảy xuống hai má.

- Chắc tôi không làm được đâu, Charlie... làm sao tôi khởi đầu, làm sao tôi làm được? Tôi không biết gì về việc này hết.

- Cô có thể học hỏi. Cô đã hiểu biết về ngựa. Cô biết cách ngồi trong xe lăn. Cô sẽ có nhiều người giúp cô điều hành trang trại, công việc cô cần làm là phối trí trại, như phối trí công việc quảng cáo lớn, mà công việc này thì cô quá giỏi rồi.

- Charlie, anh điên rồi.

- Có lẽ. - Anh nhìn nàng, nhoẻn miệng cười. - Nhưng Sam này, nói thật với cô, thế cô không thấy thú vị khi làm những việc điên khùng một chút hay sao?

- Có lẽ thế, - nàng thành thật đáp. Nàng vẫn nhìn anh ta với vẻ sững sờ. - Bây giờ tôi sẽ làm gì?

- Tại sao cô không đến đây xem sao. Bây giờ trại ấy là của cô rồi.

- Đi ngay bây giờ à?
- Bất cứ khi nào cô muốn.
- Đi một mình à?
- Nếu cô muốn.
- Tôi không biết sao. - Nàng lại quay mặt nhìn vào khoảng không trước mắt, nghĩ đến trang trại và dì Caro. Lần này đến trại lại mà không có bà ấy nàng sẽ rất đau đớn. Trong trại đầy những kỷ niệm về những người nàng thương yêu mà bây giờ không còn nữa. - Tôi không muốn đến đó một mình, Charlie. Chắc tôi không giải quyết được công việc ở đây.
- Vậy thì đem theo vài người đi với cô. - Anh nói một cách tự nhiên.
- Anh đề nghị đi với ai? - Nàng nhìn anh, vẻ ngờ vực. - Đi với mẹ tôi à?
- Không có chuyện đó. Không biết cô có muốn đi với Mellie không?
- Còn các cháu thì sao?
- Đem theo tất cả chúng tôi. Hay chẳng cần “đem chúng tôi” mà chúng tôi tự đi. Bọn nhóc chắc sẽ rất thích, chúng tôi chắc cũng thích và khi đến đó rồi, tôi sẽ nói cho cô biết cảm nghĩ của tôi.
- Anh nói thật không đấy, Charlie?
- Hoàn toàn thật. Tôi nghĩ việc này rất quan trọng, cô phải quyết định dứt khoát, tôi ghét việc cô bỏ cuộc.
- Tôi cũng vậy. - Nàng nhìn anh, vẻ bình tĩnh, rồi bỗng nàng nghĩ đến chuyện khác. - Lễ Tạ Ơn ra sao?
- Ra sao?
- Ba tuần nữa đến ngày ấy, nếu tất cả chúng ta đến đấy thì sao?

Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nhoẻn miệng cười.

- Cô thỏa thuận rồi nhé. Tôi sẽ gọi Mellie.

- Anh tin chị ấy muốn đi à?

- Muốn chứ. Và nếu cô ấy không muốn - anh cười lớn - tôi sẽ đi một mình. - Nhưng khi anh gọi nói với vợ về chuyện này, chị không phản đối và khi họ nói với các con, chúng cũng không và họ không nói cho ai biết hết. Họ chỉ lẳng lặng lấy vé máy bay trước để đi bốn ngày vào dịp lễ Tạ Ơn. Samantha cũng không nói cho Harvey biết. Nàng sợ làm ông ta buồn và nàng vẫn chưa trả lời với ông ta về việc ông đã đề nghị với nàng.

Khi xe chạy trên những dặm đường cuối cùng qua những ngọn đồi thoai thoải trên xa lộ quen thuộc, Samantha ngồi lẳng lặng một cách khác thường. Nhưng những người khác không chú ý đến nàng. Bọn con trai rất háo hức, chúng chồm lên chồm xuống trên chiếc xe hơi thuê. Mellie để em bé ở nhà cho mẹ chị, nên chuyển đi rất thông dong. Rõ ràng đây là lễ Tạ Ơn không bị ràng buộc vào lễ nghi chính thống, những người lớn đều nghĩ mừng lễ như thế này rất tuyệt. Họ ăn một lát thịt gà tây khô và xà lách trộn dầu giấm trên máy bay, Mellie hứa sẽ làm một bữa thịt gà tây thật sự vào tối ngày mai ở trong trại.

Sáng nay Samantha mới nói chuyện với Josh lại. Các cậu bé sẽ ngủ trong bao ngủ tại một trong hai phòng dành cho khách, Charlie và Mellie sẽ ngủ trong phòng của dì Caro. Sam sẽ ngủ trong phòng nàng ở trước đây. Ngôi nhà rộng đủ cho tất cả mọi người, Josh đã cho nàng biết nhà có sẵn thực phẩm và không biết nàng có muốn ông ta đến đón mọi người tại sân bay ở L.A không. Nhưng Sam đáp nàng không muốn làm mất vui ngày lễ Tạ Ơn của ông ta, nàng hẹn sẽ gặp ông khi họ đến trang trại. Ông ta nói với nàng bằng giọng ngập ngừng, đau khổ rằng ông rất sung sướng khi thấy bây giờ nàng làm chủ trại, ông muốn được làm bất cái gì có thể làm được để giúp nàng. Ông mong nàng đừng làm các việc điên khùng như bán trại đi, vì ông nghĩ rằng nàng

có thể biến trại này thành một trong những trại chăn nuôi tuyệt vời nhất. Nghe ông ta nói, nàng cười sung sướng, chúc ông ngày Tạ Ơn hạnh phúc, rồi vội đến gặp Mellie, Charlie và các cậu bé ở tiền sảnh. Họ phải đi hai xe taxi để ra phi trường và bây giờ họ ngồi chen chúc trong chiếc xe lớn đằng sau có thùng để hành lý và các cậu bé hát hò vui nhộn.

Khi xe đến gần trang trại, Samantha chỉ nghĩ đến cảnh mà nàng đã thấy trang trại vào thời gian nàng ở đây trước đây, khi mà Caroline và Bill King còn khỏe mạnh. Rồi nàng lại nghĩ đến những ngày nàng hưởng hạnh phúc với Tate. Những giây phút nàng vui sướng với chàng, những lúc họ cùng ở với nhau trong ngôi nhà bí mật, những lần họ cưỡi ngựa đi chơi, chàng cưỡi con ngựa vằn và nàng cưỡi con ngựa đực thuần chủng đẹp đẽ, bây giờ đã lùi vào dĩ vãng xa xôi, như giấc mộng. Khi ấy nàng còn đi bộ được. Khi xe chạy vào con đường cong cuối cùng, nàng thấy mọi vật bây giờ đã đổi thay và nàng thấy như có đám mây đen đang dần dần phủ xuống trên người nàng.

Nàng ngồi ở hàng ghế sau, đưa tay chỉ trang trại, nói nhỏ:

- Đến rồi đấy. - Xe vào cổng trại chạy theo con đường uốn khúc, rồi nàng thấy ngôi nhà của dì Caro. Nhưng nhà không lên đèn và mặc dù mới năm giờ chiều, ngôi nhà trông buồn bã, hoang vắng trong ánh chiều tà.

- Josh nói ông ta để cửa mở. Charlie, nếu anh vào nhà, nút đèn trong phòng khách ở trên panô bên phải ngay sau cửa. - Sam ngồi yên trong xe, mắt nhìn vào nhà. Nàng đợi thấy đèn trong nhà sáng, thấy mái tóc bạc quen thuộc, thấy mặt dì Caro tươi cười, đưa tay vẫy chào. Nhưng khi Charlie vào nhà bật đèn xong bước ra, không có ai đi theo anh, ngay cả các cháu bé cũng yên lặng, đưa mắt nhìn quanh.

- Cô Sam, ngựa đâu nào?

- Trong chuồng, các cháu ạ. Ngày mai cô sẽ cho các cháu xem.

- Không xem được bây giờ à?

Nàng cười, nhìn Charlie qua đầu mấy đứa nhỏ, rồi gật đầu.

- Được thôi, chúng ta đem đồ vào nhà xong, cô sẽ đưa mấy cháu đi xem. - Nhưng khi nói xong, nàng không muốn làm thế. Nàng không muốn vào nhà, vào kho, nàng không muốn thấy con Black Beauty trong chuồng, không muốn thấy con Navajo hay những con ngựa quen thuộc khác. Nàng chỉ muốn thấy Caroline và Bill King, chỉ muốn thấy Tate Jordan và sống lại cuộc sống trước đây. Khi ngồi vào xe lăn, nàng cảm thấy nghẹn ngào trong họng. Charlie giúp nàng lên bậc thềm. Nàng từ từ lăn xe vào nhà, nhìn quanh. Rồi rất chậm, nàng lăn xe dọc theo hành lang đến phòng của mình. Một phút sau, các cậu bé chạy qua mặt nàng, nàng cười, chỉ phòng cho chúng rồi quay lại phòng khách để tìm Charlie và Melinda. Nàng chỉ phòng của họ nằm ở phía đầu kia hành lang, nhưng nàng không muốn thấy phòng ấy. Phòng ấy là của dì Caro và Bill trước đây, bây giờ bỏ trống.

- Cô khỏe chứ? - Melinda nhìn nàng, dịu dàng hỏi và nàng gật đầu.

- Tôi khỏe, thật đấy.

- Trông cô có vẻ mệt.

Nàng không mệt, nhưng khổ sở. - Tôi không sao. - Lại một lần nữa, nàng nhớ lúc quyết định rời khỏi trại để về New York, lúc ấy nàng cảm thấy đau đớn biết bao vì không biết có tìm ra chỗ ở của Tate không. Và bây giờ nàng nghĩ sẽ không bao giờ gặp chàng lại. Không những chỉ vì bây giờ Caro đã chết... ý nghĩ ấy đè nặng lên nàng như khối xi măng còn ướt. Rồi khi đang nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh những ngọn đồi mờ dần trong ánh hoàng hôn, thì bỗng nàng thấy bóng một người đi chân vòng kiềng đang tiến về phía nàng, như vị tiên từ trong rừng đi ra và tự nhiên nàng tươi cười qua đôi mắt ướt lệ. Người đang đi đến là Josh. Ông ta thấy đèn trong nhà sáng, nên vội đến thăm nàng. Với nụ cười rộng mở trên môi, nàng lăn xe ra cửa, đợi ông ta trên hành lang trước nhà. Nhưng khi đứng đợi, nàng thấy ông ta bỗng dừng lại, mặt lộ vẻ ngạc nhiên và nàng nghe ông thốt lên: - Ôi lạy Chúa... - Rồi không biết nước mắt từ đâu chảy ra, nàng lăn xe

đến, ông bèn cúi xuống ôm nàng, hai người cùng khóc, khóc cho Bill, cho Caro, cho Tate và cả cho Sam. Hai người khóc một hồi thật lâu tưởng chừng suốt mấy giờ, rồi người chăn bò da mặt nhăn nheo, đứng dậy thút thít hỏi:

- Tại sao không ai nói cho tôi biết, Sam?

- Tôi tưởng Miss Caro... - Lão lắc đầu vẻ thất vọng.

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Nàng nhắm mắt một hồi mới mở. Như thể nàng chia sẻ sự kinh ngạc với ông. Như thể nàng thấy mình như ông ta đã thấy nàng, tàn tật, ngồi trong xe lăn, không còn là con Palomino trẻ kiêu hãnh chạy khắp trong trại nữa. Như thể cuộc đời nàng đã hết, như thể bỗng nhiên nàng trở nên già nua. Và chính khi ấy nàng nghĩ nàng không thể điều hành trang trại được. Không có cách gì nàng có thể điều khiển trang trại. Tất cả các công nhân sẽ phản ứng với nàng như Josh đã làm. Bây giờ nàng là kẻ tàn tật... bất kể khi ở bệnh viện người ta đã nói với nàng như thế nào.

- Sam...

- Không sao, Josh. - Nàng dịu dàng cười, hít mạnh một hơi. - Việc xảy ra ở Colorado, đã mười lăm tháng rồi. Tôi cưới ngựa một cách ngu ngốc. - Bây giờ kỷ niệm về ngày ấy đã phai mờ, nhưng nàng nhớ mãi con ngựa đực xám... con Grey Devil... và nhớ giây phút nàng bay trong không khí. - Tôi gặp tai nạn vì con ngựa đực dã man. Nó chạy như điên rồi hất tôi té xuống khe núi.

- Tại sao... tại sao cô làm thế? - Ông ta hỏi nàng.

Nàng lại khóc. Ông ta biết vì nàng thúc con ngựa chạy nhanh quá và nàng cũng nhận mình đã làm như thế.

- Tôi không biết tại sao. - Nàng lại thở dài. - Chắc tôi điên. Tôi nghĩ con Black Beauty đã làm tôi tin tôi có thể cưỡi bất cứ con ngựa đực nào. Tôi rất buồn vì chuyện này. - Sự thật thì nàng chán về chuyện của Tate, nhưng nàng không nói với ông ta như thế. - Đấy, vì thế mới xảy ra như vậy.

- Cô sẽ... họ có...? - Ông không biết nói sao cho trọn câu, nhưng nàng hiểu ông. Nàng lắc đầu.

- Không. Không ai có lỗi. Nhưng tôi cứ tưởng ông biết. Tôi nghĩ thế nào Caroline cũng nói cho ông biết.

- Bà ấy không nói.

- Có lẽ bà bận với Bill. Khi tôi gặp tai nạn thì ông ấy lên cơn đau tim lần đầu. Tôi muốn đi thăm ông ấy, nhưng không đi được... - Nàng dừng lại một lát rồi nói tiếp. - Tôi phải nằm liệt giường ở bệnh viện mười tháng.

- Nàng nhìn quanh, nhìn những tòa nhà quen thuộc. - Sau khi ra viện tôi có thể đến đây, nhưng tôi không biết... tôi thấy lo sợ. Sự đối diện với những việc mà tôi không thể làm được nữa, cho nên tôi không gặp lại bà ấy được, Josh à - môi nàng run run - và bà ấy rất buồn sau khi Bill chết trong khi tôi không giúp gì bà được. - Nàng nhắm mắt, đưa hai cánh tay níu cứng người chăn bò già.

- Bà ấy bình an, Sam à. Bà ấy muốn chết bình an như thế, bà ấy không muốn sống mà không có ông ấy. - Vậy là ông ta cũng biết chuyện của họ? Mọi người đều biết? Lâu nay họ giả vờ không biết hay sao? Sam nhìn vào mặt ông ta, thấy ông không che giấu sự thật đó. - Họ sống thương yêu như vợ chồng, Sam à.

Nàng gật đầu. - Tôi biết. Đáng ra họ nên thành hôn với nhau.

Josh nhún vai. - Người ta không thể thay được quan niệm cũ. - Rồi ông nhìn nàng, vẻ thắc mắc hiện ra trên mặt. - Còn cô thì sao? - Bỗng ông ta sợ rằng có lẽ nàng không thể giữ lại trang trại. - Cô định bán trại này à?

- Tôi không biết. - Nàng bối rối đáp. Họ vẫn nán lại trên hành lang trước nhà. - Tôi nghĩ chắc tôi

không thể điều hành được. Có lẽ tôi phải ở New York thôi.

- Hiện cô đang sống với những người bạn này phải không? - Ông ta có vẻ muốn biết có phải nàng đang nhờ cậy họ không, nhưng nàng lắc đầu, mỉm cười.

- Không. Tôi ở một mình. Tôi ở cùng chung cư với họ, họ đưa tôi đến đây. Tôi phải có căn hộ mới không có tầng cấp. Nhưng tôi tự lo cho mình.

- Thế thì quá tuyệt, Sam. - Giọng ông chỉ phảng phất hơi hướng mình đang nói chuyện với người tàn tật, nhưng nàng nghĩ ông cần có nhiều thì giờ hơn nữa mới quen được việc này. Xét trên vài khía cạnh, nàng cũng phải làm thế, cho nên nàng không phản đối thái độ này của ông ta. Rồi khi ông ta nói tiếp, điều ông nói làm nàng kinh ngạc. - Tại sao cô không đến sống một mình như thế tại đây? Tất cả chúng tôi sẽ giúp cô. Còn chuyện cưới ngựa thì đừng lo, không có lý do gì cô không thể cưới ngựa được. Miễn là bây giờ cô phải cẩn thận thôi. - Ông ta vừa nói vừa nhìn nàng đắm đắm và nhoẻn miệng cười.

- Tôi không biết sao, Josh. Tôi đang nghĩ đến việc ấy, nhưng lòng cứ nơm nớp lo sợ. Vì thế mà tôi đến đây. Tôi phải đến đây xem tình hình mới quyết định bán trang trại hay không.

- Tôi rất sung sướng vì cô làm thế. Và cô biết không - ông ta nheo mắt thoa cằm, nhìn ra ngoài chân trời tối mịt - tôi nghĩ chúng ta có sắm trong kho cái yên cũ, tôi sẽ chỉnh lại cho vừa với cô. Có việc này tôi xin nói với cô, - ông ta quay lại nhìn nàng. - Cô đừng cưới con Black Beauty. Nếu tôi có quyền, tôi sẽ cấm cô cưới con ngựa ấy!

- Cứ gắng ngăn cản tôi đi! - Nàng cười, không khí thật giống như ngày trước, nhưng ông không muốn đùa.

- Tôi sẽ rất hân hạnh được phép ngăn cô. Tôi muốn biết thằng điên nào đã để cho cô cưới con ngựa đực kia.

- Người đã thấy tôi cưới ngựa.

- Đúng là trò trình diễn chết tiệt. - Chắc Tate cũng nói thế, nàng nghĩ. Nàng bèn nhìn Josh với ánh mắt nghiêm trang.

- Josh này!

- Vâng, chuyện gì thế?

- Ông có nghe tin gì về Tate Jordan không? - Chàng đã bỏ đi được hơn một năm rưỡi rồi, nhưng Josh lắc đầu.

- Không, chắc là đi chăn bò ở đâu đó, trời mới biết chỗ anh ta làm. Nếu còn anh ta, anh ta sẽ là đốc công giỏi cho cô, Sam à. - Ông ta không nói sẽ là người chồng tốt, nhưng Sam không nói chuyện bí mật trong lòng mình.

- Người đốc công mới thì sao?

- Tốt. Nhưng anh ta sắp đi rồi. Anh ta có nơi tốt đề nghị làm đốc công. Sáng hôm qua anh ta báo cho luật sư biết thế. Anh ta không muốn lâm vào tình cảnh khó khăn khi cô bán trang trại. Cho nên anh ta đi làm chỗ khác khi có dịp tốt. Anh ta phải nuôi cả bầy con, - Josh trình bày tình hình cho Sam biết, nàng ngấm nghĩ nhìn ông ta.

- Josh, còn ông thì sao? Ông ở lại đây chứ?

- Ở chứ. Đây là nhà tôi từ nhiều năm nay, tôi không đi đâu hết. Nếu cô bán trại thì bán luôn cả tôi.

- Tôi muốn biết nếu tôi không bán trại, ông có bằng lòng làm đốc công không?

- Cô đùa phải không, Sam? - Mắt ông ta sáng quắc vì kinh ngạc. - Dĩ nhiên bằng lòng, vợ tôi sẽ rất tự mãn khiến cho chúng ta sẽ bức mình. Nhưng tôi có thể chịu đựng được cái tính đó của bà ấy. Họ cười với nhau và ông ta đưa bàn tay xù xì ra bắt tay nàng.

- Sao thế Sam? - Charlie thò đầu ra khỏi cánh cửa lưới và hỏi. Anh nghe nàng nói chuyện, bèn thắc mắc không biết nàng nói với ai. Nàng quay xe lẩn, giới thiệu hai người với nhau và họ nói chuyện về trang trại một lát.

Rồi cuối cùng Josh nhìn xuống nàng. Ông ta mãi miết nói chuyện mà quên mất Sam. - Cô ở lại bao lâu, Sam?

- Đến chủ nhật. Chúng tôi phải về. Charlie và tôi cùng làm việc ở New York. Anh ấy là họa sĩ.

- Không phải, tôi là thiên tài. - Họ cười vang.

- Anh cưới ngựa được không? - Charlie lắc đầu, Josh cười toét miệng. - Chúng tôi sẽ dạy cho anh. Sam nói anh có đem theo các cháu.

- Ba đứa. Ba đứa con trai.

- Anh có cả thấy bao nhiêu đứa? - Josh nhướn mày hỏi.

- Bốn. Tôi để bé gái còn nhỏ ở nhà.

- Thăm gì! Tôi có sáu đứa. - Ông ta cười lớn.

- Nhờ Chúa tôi mới được thế! - Charlie làm ra vẻ ỉu xiu và tất cả lại cười vang.

Josh vào nhà để chào Mellie và các cậu bé, rồi họ cùng ra nhà kho để xem ngựa. Các cậu bé rất hào hứng đến độ chúng nhảy lên nhảy xuống đồng rơm la hét inh ỏi, trong khi những người lớn cười thoải mái. Họ vạch kế hoạch cho ngày mai: sẽ dạy cho họ cách cưới ngựa. Sam dừng lại để nhìn con Black Beauty một lát, con ngựa đứng bình tĩnh, đẹp rực rỡ trong chuồng.

- Con ngựa quá đẹp, phải không Sam? - Josh hỏi.

Ông ta nhìn con ngựa với vẻ tự hào rồi quay qua nhìn Sam như thể ông vừa nhớ ra điều gì. - Bây giờ nó là của cô Sam à.

- Không, - nàng lắc đầu, nhìn Josh. - Nó vẫn là của Caro mãi mãi. Nhưng tôi sẽ cưới nó. - Lần này nàng mỉm cười, nhưng Josh thì không.

- Không, cô đừng cưới.

- Sáng mai chúng ta sẽ bàn chuyện này. - Ông ta có vẻ ngần ngại, sau đó họ trở về ngôi nhà lớn. Ông ta chia tay họ nơi hành lang trước nhà, nhìn Sam lần cuối với ánh mắt dịu dàng. Nàng cảm thấy đây là chuyến về nhà của nàng. Dù những người khác đã ra đi, nhưng nàng vẫn còn Josh. Nàng có trang trại đẹp do Caroline để lại cho nàng, nàng có những kỷ niệm của Caroline và Bill cũng như những kỷ niệm của nàng và Tate trong ngôi nhà bí mật - không có kỷ niệm nào từ bỏ nàng hết, nhất là nếu nàng ở lại đây.

- Được rồi, Sam... chúng tôi chuẩn bị cho cô xong rồi... - Hai người chần bò đã đặt xong yên trên lưng ngựa và đỡ nàng ngồi lên, trong khi hai người khác giữ con ngựa đứng yên. Ngựa không phải con Black Beauty, cũng không phải con Navajo, mà là con ngựa mới có tên Pretty Girl. Nhưng lần này cái tên không làm nàng tức giận. Nàng ngạc nhiên khi thấy mình dễ tính và con ngựa rất ngoan ngoãn. Bỗng nàng cảm thấy sung sướng. Họ giúp nàng lên ngồi trên yên thật nhanh, Josh buộc giây nịt quanh nàng. Nàng ngồi yên trên lưng ngựa nhìn xuống, bàng hoàng kinh ngạc.

- Lạy Chúa, xong rồi. Nhìn này, tôi đang cưỡi ngựa! - Nàng có vẻ như một đứa bé hân hoan.

- Không, cô chưa cưỡi. - Josh nhìn nàng, cười ha hả. - Cô mới ngồi thôi. Bây giờ cô chỉ cho ngựa đi chậm chậm thôi, để xem cảm giác ra sao.

Nàng nhìn ông ta, thì thào đáp: - Tôi sợ, ông có tin không? - Nàng ngồi yên, nụ cười e ngại trên môi xen lẫn với cảm giác hoảng sợ. Sau một lát, Josh nắm dây cương và dẫn con ngựa đi.

- Ổn thôi, Sam. Để tôi dẫn ngựa đi quanh bãi quây ngựa.

- Josh, tôi cảm thấy mình như một em bé.

Ông ta quay đầu nhìn lại, miệng cười dịu dàng. - Đúng cô là một em bé phải tập đi trước khi chạy. - Nhưng một lát sau, ông ta thả dây cương và nàng bắt đầu cho ngựa chạy nước tể chậm chậm, rồi Sam toét miệng cười.

- Ê, các cậu. Tôi chạy rồi, - nàng la lên. - Tôi chạy... nhìn này! - Nàng quá hưng phấn, không làm sao kiềm chế được sự sung sướng trong lòng. Hơn một năm nay, nàng không bao giờ rời khỏi chiếc xe lăn, bây giờ lần đầu tiên nàng được cưỡi ngựa trở lại. Dù không tự sức mình leo lên lưng ngựa, nhưng được ngồi trên ngựa chạy chậm chậm, gió thổi bên tai, tung mái tóc, thật không có gì sung sướng cho bằng. Một giờ sau, Josh thuyết phục nàng rằng cưỡi thế là đủ rồi. Khi họ giúp nàng xuống ngựa, nàng hồ hởi như được bay bổng trên chín tầng mây, mắt sáng long lanh, mái tóc vàng xõa quanh khuôn mặt xinh đẹp.

- Sam, trông cô quá tuyệt trên con ngựa ấy. - Ông ta dịu dàng cười với nàng. Họ để nàng ngồi lại vào xe lăn.

Nàng cười, thú nhận: - Bác biết không, mới đầu tôi sợ đến chết đi được.

- Sợ là có lý. Đáng ra cô nên sợ ngay trước khi xảy ra tai nạn mới đúng. - Rồi ông ta nhìn nàng, vẻ trầm tư.

- Cảm giác cô ra sao?

- Rất tuyệt, Josh à. - Nàng nhắm mắt, cười tươi. - Như tôi là người bình thường trở lại. - Nụ cười tắt trên môi nàng, nàng nhìn vào cặp mắt già nua rất hiểu đời của ông ta. - Đã mất một thời gian dài!

- Phải. - Ông ta gãi cằm. - Nhưng tôi nghĩ đừng để mất nhiều thì giờ nữa. Sam à, cô phải về đây, cô phải trở lại làm việc trong trại... - Ông ta đã nghĩ đến điều này suốt đêm, nhưng bây giờ nàng nhìn ông ta với vẻ suy nghĩ, đầu nghiêng về một bên.

- Bác muốn biết tôi nghĩ sao không? - Ông ta gật đầu. - Charlie và tôi đã bàn đến chuyện này ở New York và chuyện này nghe ra có vẻ kỳ lạ. Nhưng tôi nghĩ không biết tôi có thể biến nơi đây thành trang trại đặc biệt cho... - nàng ngần ngừ, không biết nói sao - những người như tôi. Hầu hết còn nhỏ, nhưng có vài người lớn. Dạy cho họ cưỡi ngựa, giúp họ trở lại với cuộc sống bình thường. Josh này, tôi không làm sao nói cho bác nghe được cảm giác của tôi. Khi ngồi trên xe lăn, tôi khác người. Nhưng khi ngồi trên lưng ngựa, tôi không khác tôi trước đây. Ô, có lẽ hơi khác một chút, nhưng khi giục ngựa chạy, tôi không khác gì trước đây mấy. Hãy nghĩ đến chuyện biểu diễn cho mọi người thấy, cho họ ngựa để cưỡi, dạy cho họ... - Nàng không nhận

thấy nước mắt rung rung trên mắt ông ta và mắt nàng. Ông ta gật đầu, nhìn quanh nhà cửa trang trại nói:

- Chúng ta phải thay đổi một vài nơi, chúng ta có thể làm thế...

- Bác muốn giúp tôi không?

Ông ta gật đầu. - Tôi không biết nhiều về... về... - Ông ta cố giữ lời nói cho được lịch thiệp, ông định nói đến những người tàn tật. - Về những người như thế, nhưng tôi biết về ngựa, tôi có thể dạy cho người mù cưỡi ngựa nếu cần. Con tôi đều cưỡi ngựa được khi lên ba. - Nàng biết sự thật là như thế, biết ông ta kiên nhẫn, dễ thương như bất cứ nhà trị liệu nào mà nàng đã làm việc với họ. - Cô biết, Sam, chúng ta có thể làm việc đó. Dĩ nhiên tôi phải cố gắng hết sức mình để làm việc này.

- Tôi cũng sẽ cố. Nhưng tôi phải suy nghĩ cho kỹ. Việc này tốn rất nhiều tiền đấy và tôi phải có những nhà trị liệu, có y tá, có bác sỹ, phải có người tin tôi, muốn giao con cho tôi và tại sao họ nên giao chúng cho tôi! - Nhưng nàng nói với mình nhiều hơn nói với Josh và một lát sau, Charlie và Mellie cắt đứt câu chuyện của họ để hỏi Josh thêm về trang trại.

Sáng chủ nhật đến quá nhanh, khi họ chia tay giã biệt, mọi người đều có vẻ luyến tiếc. Josh đau đớn nắm tay Sam bóp mạnh trước khi họ ra phi trường, mặt ông thắc mắc lo âu. - Sao? Cô sẽ giữ trang trại chứ? - Ông nghĩ nếu không, chắc ông sẽ không bao giờ gặp lại nàng. Và ông không để cho việc này xảy ra. Ông muốn giúp nàng giữ lại trang trại cho các em bé tàn tật. Trong mấy ngày qua, ông biết nàng rất cô đơn và đau khổ.

- Tôi chưa quyết định, Josh à. - Nàng thành thật trả lời. - Tôi phải nghiên cứu, phải suy nghĩ cho chín chắn. Tôi hứa là khi nào tôi đã quyết định dứt khoát, tôi sẽ báo cho bác biết.

- Bao giờ thì cô quyết định dứt khoát?

- Bác có công việc khác rồi phải không? - Nàng có vẻ lo sợ.

Ông ta cười đáp: Nếu tôi nói có, thì cô sẽ ghen mà giữ lại trang trại phải không?

Nàng cười, nói: Bác thật ranh mãnh.

Mặt ông ta nghiêm nghị trở lại. - Tôi không muốn cô bán trang trại này.

- Tôi cũng vậy, Josh. Nhưng tôi không biết điều khiến trang trại sao cho nó có nhiều lợi nhuận. Điều duy nhất có ý nghĩa là nếu chúng ta làm đúng lời chúng ta nói.

- Phải, vậy tại sao chúng ta không làm?

- Cho tôi thời gian để suy nghĩ.

- Cô cứ suy nghĩ. - Nói xong, ông cúi xuống ôm nàng ghì mạnh rồi chào tạm biệt Charlie, Mellie và ba cậu bé.

Họ vẫy tay chào tạm biệt ông cho đến khi mất dạng mới thôi và so với chuyến đi đến, chuyến đi về mọi người đều im lặng. Các cậu bé mệt mỏi, chán nản vì phải về lại New York. Charlie và Mellie thay nhau ngủ phần lớn thời gian, còn Sam suy nghĩ suốt cả thời gian về lại New York. Nàng nghĩ đến nhiều việc, không biết nàng có điều hành được trại không, không biết có nên bán gia súc trong trại để có tiền cải tiến các thứ trong trại không, không biết đây có phải là điều nàng muốn hay không. Nàng có sẵn sàng bỏ cuộc sống yên ổn ở New York không? Nàng quá mải mê suy nghĩ đến những việc đưa đến quyết định giữ hay bán trang trại, đến nỗi không có thì giờ nghĩ đến Tate.

Nàng tạm biệt Charlie và Mellie tại tiền sảnh chung cư, về căn hộ của mình để ghi chép vài điều. Sáng mai, khi Charlie gõ cửa văn phòng của nàng, nàng vẫn còn có vẻ bận suy nghĩ.

- Sao đấy, cô gái chần bò, đã quyết định chưa?

- Suyt! - Nàng để ngón tay lên môi, ra dấu cho anh vào phòng. Nàng không muốn có ai trong văn phòng biết chuyện này, nhất là Harvey, nàng không muốn ông ta biết, cho đến khi nàng đã

quyết định.

- Cô sẽ làm gì, Sam? - Anh ngồi xuống ghế nệm dài, cười hỏi nàng. - Cô muốn biết nếu tôi là cô, tôi sẽ làm gì không?

- Không. - Nàng cố giữ vẻ nghiêm nghị, nhưng anh luôn luôn làm cho nàng cười. - Tôi muốn tự tôi quyết định.

- Giới. Chỉ có điều đừng quyết định sai lầm và đừng nói cho mẹ cô biết cô đang tính làm gì. Có lẽ bà ấy sẽ nhốt cô vào nhà thương điên.

- Có lẽ bà làm thế mà đúng.

- Không đúng đâu. Hay ít ra không đúng vì những lý do ấy. - Anh cười với Sam. Khi ấy, cô thư ký của Harvey xuất hiện nơi ngưỡng cửa, Charlie ngồi lại ngay ngắn.

- Thừa cô Taylor.

- Cái gì đấy? - Sam quay nhìn chị ta.

- Ông Maxwell muốn gặp cô.

- Trời đất, ông ta cần gì thế? - Charlie có vẻ ngạc nhiên, rồi lại về lại phòng mình, còn Sam theo cô thư ký của Harvey ra ngoài hành lang.

Khi nàng đến văn phòng của Harvey, nàng thấy ông ta có vẻ mệt mỏi và trầm tư. Cả một đồng giấy tờ trên bàn, ông ta ghi chép gì đấy cho xong mới nhìn nàng.

- Chào Sam.

- Chào Harvey, có việc gì thế? - Ông ta bận việc một phút nữa mới chú ý đến nàng và trước khi vào đề chính, ông ta hỏi xã giao.

- Lễ Tạ Ơn vui không?

- Rất vui. Còn ông?

- Tuyệt. Cô mừng lễ như thế nào? - Câu hỏi có vẻ hóc búa, bỗng Sam cảm thấy bực mình.

- Ăn lễ với gia đình Peterson.

- Quá tuyệt. Tại nhà họ hay tại nhà cô?

- Tại nhà tôi. - Thì cũng đúng thôi, nàng tự nhủ. Dù sao thì trang trại bây giờ cũng thuộc về nàng rồi.

- Tuyệt vời quá, Sam. - Ông ta cười. - Cô làm thế là quá kỳ diệu.

- Cám ơn ông. - Lời khen có ý nghĩa rất nhiều đối với nàng. Hai người cùng cười với nhau.

- Bây giờ tôi xin cho cô biết nguyên do sáng nay tôi mời cô đến đây. Cô chưa trả lời đề nghị của tôi. - Ông nói rồi ngồi đợi. Samantha thở dài, ngồi dựa ra sau ghế.

- Tôi thấy khó trả lời quá... Tôi nghĩ lời đề nghị của ông rất tuyệt, nhưng tôi cần có thời gian để suy nghĩ.

- Suy nghĩ chọn lựa nữa à? - Ông ngạc nhiên hỏi.

- Nếu cô lo ngại việc đi đây đó, cô cứ thuê một người có năng lực làm phụ tá. - Ông ta cười. - Thế là ổn hết. Cô chỉ ở đây điều hành, giải quyết công việc. Sam này, lâu nay cô làm cả công việc của tôi và của cô đấy. - Ông đùa, nhưng nàng đưa ngón tay vẫy vẫy chào ông.

- Ông xác nhận chuyện ấy đấy nhé! Tôi sẽ yêu cầu ông ký giấy xác nhận việc này cho mà xem.

- Không đời nào. Nay Sam, giải thoát cho tôi vụ này đi. Trả lời cho tôi đi. - Ông dựa người ra lưng ghế, cười với nàng. - Tôi muốn về nhà.

Nàng nhìn ông ta, buồn rầu đáp: - Khổ một nỗi là tôi cũng muốn về nhà, Harvey.

Nhưng dĩ nhiên ông ta không hiểu hết lời nàng: Ông nói:

- Đây là nhà của cô rồi, Sam.

Nàng từ từ lắc đầu: - Không, Harvey, tôi nhận ra nhà tôi ở chỗ khác, không phải ở đây. Tôi nhận ra điều này vào cuối tuần này.

- Cô không được hạnh phúc ở Công ty CHL hay sao? - Ông có vẻ ngạc nhiên. Ông không hề nghĩ như thế, cô nói thế tức là cô muốn bỏ đây phải không?

Nhưng nàng vội lắc đầu. - Không phải, tôi rất hạnh phúc ở tại công ty. Nhưng... trời... tôi không biết nói sao, nhưng tôi muốn rời khỏi New York.

- Sam này. - Ông đưa tay ngăn nàng lại. - Nếu cô đến đây để nói cho tôi biết cô sẽ đến ở với mẹ cô tại Atlanta, thì tôi xin báo cho cô hay tôi sẽ bị ngắt xỉu đấy. Cô hãy gọi bác sĩ của tôi trước, rồi nói cho tôi biết tin ấy. - Nàng cười, lắc đầu.

- Không, dĩ nhiên tôi không làm thế.

- Vậy thì sao?

- Harvey, - nàng nhìn ông chủ từ mười năm nay với ánh mắt có lỗi - tôi đã giấu ông một chuyện. Bà bạn Caroline của tôi đã để lại cho tôi trại chăn nuôi.

- Để lại cho cô à? - Ông ngạc nhiên hỏi. - Cô sẽ bán cái trại ấy đi chứ?

Samantha nhẹ lắc đầu. - Tôi không bán. Thế mới có chuyện.

- Cô giữ lại trang trại ấy à, Sam? Làm sao cô điều hành được?

- Được chứ. - Nàng nhìn ông ta, nghĩ ra câu trả lời cho ông. - Tôi phải điều hành trang trại. Có thể tôi sẽ không thành công, có thể công việc quá sức của tôi, có thể tôi sẽ thất bại chưa xót, nhưng tôi muốn làm thử xem sao. Tôi muốn biến trang trại ấy thành chỗ để dạy cho các cháu tàn tật cách cưỡi ngựa, dạy cho chúng cuộc sống độc lập, cho chúng đi khắp nơi bằng ngựa chứ không phải bằng xe lăn. - Harvey nhìn nàng, suy nghĩ. - Có phải ông cho tôi điên không?

Ông ta cười buồn. - Không, tôi ước gì cô là con gái tôi. Vì tôi luôn mong cô sẽ gặp may mắn, tôi sẽ cho cô hết tiền tôi có, bảo cô hãy làm việc đó đi. Ước gì tôi trả lời cô điên, nhưng tôi không trả lời thế. Nhưng với cương vị giám đốc thiết kế ở Madison Avenue còn lâu mới thực hiện được ước mơ này. Vậy cô có chắc cô muốn làm thế không?

- Điều khôi hài là tôi không chắc. Mãi cho đến bây giờ, khi tôi nói chuyện với ông, tôi mới nghĩ là chắc tôi muốn làm như thế. - Nàng thở dài nho nhỏ. - Ông sẽ tính sao với chức vị của ông? Giao cho Charlie được không? - Ông ta ngẫm nghĩ một phút rồi gật đầu.

- Tôi nghĩ được. Anh ấy sẽ đảm nhận chức vị của tôi.

- Harvey, ông có thật muốn nghỉ hưu không? - Nàng hỏi, nhưng nàng tin rằng ông ta đã sẵn sàng để nghỉ hưu và nghĩ rằng nếu nàng ở vào trường hợp của ông, nàng cũng sẽ làm như thế.

Ông ta gật đầu nhìn nàng. - Thật, Sam à. Tôi nói thật. Thật như việc cô muốn đi làm ở trang trại. Tôi muốn nghỉ hưu mà không phải lo giao việc cho người xa lạ. Cô không biết chắc mình có làm công việc đúng đắn, phải không?

- Tôi nghĩ thế.

- Không biết Charlie có muốn việc này không?

- Anh ấy sẽ rất sung sướng.

- Vậy thì tôi giao việc này cho anh ta. Vì phải giao công việc này cho anh ta thôi. Chắc anh ta muốn làm việc một ngày mười lăm giờ, đem việc về nhà làm vào ngày cuối tuần, bỏ nghỉ phép, bỏ ăn bỏ ngủ, chỉ nghĩ đến việc quảng cáo thôi. Tôi không muốn vậy nữa.

- Tôi cũng không. Nhưng Charlie muốn.

- Vậy cô báo cho anh ta biết, hay tôi phải đi?

- Ông muốn để cho tôi đi báo không? - Đây là việc cuối cùng ở Công ty CHL có ý nghĩa với nàng.

- Tại sao không? Cô là bạn thân của anh ta mà. - Rồi ông buồn bã nhìn Sam. - Bao lâu nữa cô đi?

- Ông thấy bao lâu mới hợp lý?

- Tại sao tôi không để cho cô quyết định.

- Vào đầu năm được không? - Thời gian còn năm tuần. Đây là lời thông báo hợp lý và Harvey có vẻ cũng nghĩ thế.

- Vậy chúng ta nghỉ một lượt. Maggie và tôi sẽ đến trại thăm cô. Tôi tuổi già sức yếu cũng đáng xem như người tàn tật, cho nên chúng tôi có thể được xếp vào loại khách rồi.

- Nói vớ vẩn! - Nàng lái xe lăn vòng quanh bàn, đến hôn lên má ông. - Ông không già yếu như người tàn tật đâu, Harvey. Ông phải đến một trăm tuổi mới già.

- Tuần sau đến tuổi ấy rồi. - Ông quàng tay quanh vai nàng, hôn nàng. - Tôi tự hào về cô, Sam. Cô là một cô gái tuyệt vời. - Bỗng ông ho vì xúc động, quờ quạng trên bàn, rồi vẫy tay yêu cầu nàng ra ngoài. - Bây giờ cô đi báo cho Charlie biết anh ta có nhiệm vụ mới.

Không nói thêm tiếng nào nữa, nàng ra khỏi văn phòng ông ta, lăn xe dọc theo hành lang, miệng cười hân hoan. Nàng dừng ở ngưỡng cửa văn phòng của Charlie, căn phòng luôn luôn trong tình trạng bừa bộn. Nàng lăn xe vào, anh đang tìm cái vợt tennis dưới ghế nệm. Anh có hện chơi tennis vào giờ ăn trưa và anh ta chỉ tìm ra được mấy trái banh.

- Tìm gì đấy, ông mảnh? Tôi không biết làm sao anh có thể tìm cái gì được trong cái mớ lộn xộn này.

- Hả? - Anh ta ngẩng đầu nhìn nàng. - Ồ, cô à. Đúng. Cô không thừa cái vợt tennis nào chứ, phải không? - Chỉ với Charlie nàng mới nghe những lời khôi hài như thế.

- Có chứ. Tôi chơi mỗi tuần hai lần. Còn chơi trượt băng nữa. Và học nhảy cha cha cha.

- Thôi, đẹp! Cô nói chán quá. Chơi làm quái gì các thứ đó? Bộ cô không biết phép xã giao, không có khiếu thẩm mỹ à? - Anh ta nhìn nàng với vẻ mặt chế giễu, nàng bật cười.

- Nói đến các đức tính này, anh nên mua cả hai đi, vì anh sắp cần rồi đấy.

- Sao? - Anh ta hỏi, vẻ thờ ơ.

- Khiếu thẩm mỹ.

- Tại sao? Trước đây tôi cần khiếu ấy.

- Vì trước đây anh không làm giám đốc thiết kế trong một công ty quảng cáo lớn. - Anh ta nhìn nàng, không hiểu gì hết.

- Cô nói gì đấy? - Tim anh ta đập thành thịch. Nhưng không thể có chuyện đó. Harvey đề nghị chức đó cho Samantha... trừ phi... "Sam không nhận ư?".

- Anh nghe rồi đấy, ông giám đốc thiết kế. - Nàng tươi cười đáp.

- Sao Sam?... Sam! - Anh vùng đứng dậy. - Có phải ông ta... Có phải tôi...?

- Ông ta đề nghị anh. Anh làm chức ấy.

- Nhưng cô thì sao? - Anh ngạc nhiên hỏi. Có phải họ không đề bạt nàng giữ chức này? Nếu đúng như thế thì anh cũng không nhận. Hai người đều cùng bỏ việc, họ có thể mở tiệm, họ có thể..

Nàng hiểu tâm trạng của anh ta bèn đưa tay ngăn anh.

- Bình tĩnh đi. Chức ấy giao cho anh. Còn tôi, tôi sẽ đi California để điều hành trại chăn nuôi cho trẻ em tàn tật. Nếu anh tử tế với tôi, tôi sẽ để cho anh và các cháu đến thăm tôi vào mùa hè và...

- Anh ta không để nàng nói hết câu, vội chạy đến ôm ghì nàng thật mạnh.
- Ôi, Sam, cô đã quyết định làm thế. Cô quyết định khi nào vậy? Anh ta sung sướng, mừng cho nàng như mừng cho mình vậy. Anh nhảy tung tung như một cậu bé.
- Tôi không biết. - Nàng cười khi anh ta ôm nàng.
- Tôi mới quyết định khi ngồi trong văn phòng của Harvey... hay tối qua khi ngồi trên máy bay... hay sáng qua khi tôi nói chuyện với Josh... Tôi không biết khi nào, Charlie. Nhưng tôi đã quyết định.
- Khi nào cô đi đến đấy?
- Khi nào anh nhận nhiệm vụ mới. Vào đầu tháng một.
- Ôi lạy Chúa, Sam, ông ta nói thật chứ? Giám đốc thiết kế ư? Tôi làm giám đốc thiết kế khi mới ba mươi bảy tuổi!
- Tốt rồi, - nàng nói cho anh ta yên tâm. - Trông anh như năm mươi tuổi.
- Xì, cảm ơn. - Anh ta cười tươi, đưa tay lấy điện thoại để gọi cho vợ.

- Sao đấy? Công việc như thế nào? Khi nào cô khai trương đấy? - Tuần nào Charlie cũng gọi nàng và hỏi những câu như thế, rồi nói cho nàng biết công việc của anh và hỏi công việc của nàng đã tiến triển đến đâu.

- Hai tuần nữa chúng tôi sẽ khai trương, Charlie.

- Có lớn không? Như khai trương nhà ngân hàng không? Cô có chiêu đãi quan khách, thả bong bóng, đội mũ ăn tiệc không?

Nàng cười trong điện thoại. Suốt năm tháng qua, anh luôn luôn động viên nàng và việc này giúp ích cho nàng thật nhiều. Trong đời người, thời gian năm tháng chẳng nghĩa lý gì, nhưng mỗi ngày nàng làm việc mười sáu và mười tám giờ thì thời gian này xem như mười năm. Họ phá bỏ những ngôi nhà nhỏ, xây nhiều nhà kho mới, nhiều ngôi nhà mới có đường dốc xuôi xuôi, xây hồ tắm, bán phần lớn bò, chỉ để lại một ít bò cái để lấy sữa và cho trẻ em vui. Nàng thuê những nhà liệu pháp, tiếp xúc với y tá, gặp bác sĩ và đương nhiên phải đi nhiều nơi. Sam đã bay đến Denver để thăm người bác sĩ giải phẫu lưng cho nàng lần đầu, đến Phoenix, đi Los Angeles và đến San Francisco, rồi cuối cùng đi Dallas và Houston. Đến thành phố nào, nàng cũng thăm những chuyên viên chỉnh hình cao cấp. Nàng thuê một người thư ký để cùng đi với nàng, việc này giúp sự đi lại của nàng dễ dàng hơn và có vẻ là nhà kinh doanh hơn. Nàng muốn giải thích cho bác sĩ biết chương trình của mình để họ gửi bệnh nhân đến cho nàng, gửi đến những đứa trẻ sẽ ở lại tại trại từ bốn đến sáu tuần, để học thưởng thức thú vui của cuộc đời, để tập cưỡi ngựa, để cùng sống với những trẻ em khác cùng tàn tật như mình, để sống độc lập với bố mẹ, tự mình lo cho mình.

Khi gặp họ, nàng chỉ cho họ thấy những bức ảnh chụp cảnh trang trại trước đây và những ngôi nhà mới xây cất chỉnh trang để dùng trong những ngày sắp đến. Nàng trình bày chi tiết các cơ sở vật chất và những kế hoạch về vật lý trị liệu, trình bày tóm tắt số nhân viên trong trại và một số chi tiết có liên quan đến đời nàng. Bất cứ đến đâu, nàng cũng được đón tiếp niềm nở, các bác sĩ rất nhiệt tình. Tất cả họ đều giới thiệu nàng với với các bác sĩ khác, hầu hết họ đều mời nàng về nhà để gặp vợ con họ. Ở Houston, nàng còn được một người hẹn hò đi chơi, nhưng nàng đã khéo léo từ chối mà vẫn thu được cảm tình của người bác sĩ đó. Khi nàng chấm dứt đợt đi vận động, nàng tin chắc ít ra cũng có bốn mươi bảy bác sĩ trong sáu thành phố lớn sẽ giới thiệu khách hàng đến cho trang trại của nàng.

Nàng vẫn giữ tên trại là Lord Ranch và giữ lại một số người chăn bò cũ. Như đã được nàng hứa, Josh làm đốc công, nàng còn cho ông ta tắm phù điêu bằng đồng để treo trước cửa, ông ta rất sung sướng. Nhưng nàng cần một số công nhân có đầu óc mới, nàng và Josh tuyển chọn họ rất cẩn thận, xét thái độ của họ đối với trẻ con, với người tàn tật, với ngựa. Nàng không muốn người nào già quá hay thiếu kiên nhẫn, hay không làm được việc, hay muốn làm những việc dễ gây nguy hiểm cho trẻ con và cho ngựa. Chỉ việc tuyển chọn công nhân thôi, họ đã mất hai tháng, nhưng bây giờ họ đã có một tá công nhân, hai người trong số này là người đã làm cho trại trước đây, còn mười người mới tuyển. Người mà nàng thích nhất trong số này là một thanh niên có vai rộng đẹp, tóc đỏ, mắt xanh, có tên là Jeff và Josh gọi anh ta là "chàng trẻ tuổi". Anh ta rụt rè và rất kín đáo về quá khứ của mình, nhưng anh thường thích nói hàng giờ về những việc mà anh sẽ làm trong trại. Anh ta nói cho nàng biết rằng anh ta đã làm trong trại chăn nuôi từ năm mười sáu tuổi, bây giờ được hai mươi bốn tuổi và trong tám năm, anh ta đã làm trong năm trại ở ba bang. Khi nàng hỏi anh ta tại sao làm nhiều nơi như thế, anh ta chỉ đáp là vì anh ta thường đi đây đi đó nhiều với bố, nhưng bây giờ anh ta làm riêng, tự lập. Khi nàng gọi hai trại mà anh ta đã làm việc sau cùng, họ nói nàng cứ tin lời anh ta mà tuyển dụng, còn nếu nàng không muốn thì cứ trả anh ta về cho họ. Thế là Jeff Pickett trở thành phó đốc công và Josh rất hài lòng về số nhân viên mới dưới quyền mình.

Vấn đề khó khăn duy nhất cho Sam trong một thời gian là vấn đề tiền bạc. Nàng cần tiền, nhưng điều kỳ diệu cho nàng là nàng bỗng có đủ tiền để chi dùng. Caroline đã để lại cho nàng

một số tiền nhỏ, nhờ đó mà nàng có tiền để chỉnh trang, tu sửa trang trại trong mấy tuần đầu tiên. Sau đó, nàng bán bò trong trại, số tiền thu được khá nhiều, rồi Josh nghĩ ra cách để giúp nàng. Họ sẽ không cần nhiều các thiết bị sửa chữa hàng rào nữa, nên nàng bán bớt các dụng cụ đó đi, rồi bán xe kéo, xe tải để chuyên chở bò, số tiền bán các thứ khác nàng đã xây được sáu ngôi nhà trệt mới và hồ bơi. Sau đó, nàng nhìn vào các nguồn tài trợ và thấy có nhiều nguồn tài trợ phong phú mà nàng chưa khai thác. Khi kiếm được ba nguồn tài trợ rồi, nàng gửi đơn vay tiền ở ngân hàng.

Mới cách đây một tháng, Harvey từ Palm Springs gọi đến cho nàng. Ông ta và Maggie đi nghỉ ở đây, ông đang dự đấu gôn với một số bạn cũ. Ông gọi đến hỏi Sam ông và vợ có thể đến trại thăm nàng được không. Khi đến, ông yêu cầu nàng để cho ông đầu tư năm chục ngàn đô la vào trại. Số tiền này vượt quá nhu cầu cần thiết của nàng và khi ông viết quỹ phiếu, nàng nói rằng đây là số tiền trời cho. Nên bây giờ nàng khỏi lo cho đến ngày khai trương và hy vọng sau ngày khai trương xong, họ chưa có thu nhập nhiều trong vòng một hay hai năm, họ sẽ có đủ ngân sách để chi dùng. Nàng không muốn làm giàu trong việc này. Nàng chỉ muốn kiếm đủ tiền để chi tiêu trong trại cho được thoải mái thôi.

Nàng báo cho Charlie biết ngày khai trương là mừng bảy tháng sáu và trong vài ngày nữa, những nhà trị liệu vật lý chưa đến sẽ có mặt đầy đủ cùng với một số ngựa mới. Hồ tắm rất tuyệt. Nàng cho lắp các thùng tắm hình tròn có bộ phận làm nước xoáy. Các nhà cửa đều ấm cúng, nàng đã có chỗ để dành cho ba mươi sáu em bé đến trong vòng hai tháng sắp tới.

- Khi nào tôi đến được?- Charlie hỏi.

- Tôi chẳng biết, ông bạn thân mến, cứ đến khi nào anh muốn. Hay có lẽ anh cho tôi một thời gian để thở lấy lại sức, sau khi chúng tôi đã cật lực chuẩn bị. Tôi nghĩ tôi còn bận bịu trong một thời gian nữa.

Hóa ra nàng không ngờ mình đánh giá thấp kết quả công việc như thế, vì việc đâu không biết cứ ùn đến, khiến nàng bận bịu hết cả thời gian. Sau ngày khai trương, sáng nào công việc cũng ùn đến rất nhiều, hàng đồng giấy tờ nàng phải giải quyết nào là thư của các bác sĩ nào là yêu cầu của khách hàng. Còn buổi chiều, nàng phải dành cả buổi để dạy các em cùng với Josh. Việc mua sắm yên ngựa đặc biệt cho các em đã tiêu hết cả tiền của một nguồn tài trợ. Bây giờ họ đã có năm chục cái yên và nàng đã nộp đơn xin nguồn tài trợ khác để sắm thêm năm chục cái yên khác, Sam nghĩ rằng họ sẽ dùng số yên này trong một ngày gần đây. Sự kiên nhẫn của nàng với các em thật vô bờ, nàng dạy chúng từng nhóm hai hay ba em. Lần nào cũng thế, cứ sau khi chúng ngồi lên lưng ngựa là chúng níu chặt lấy bờm ngựa, sợ hãi kinh hoàng. Nhưng sau khi Josh dẫn con ngựa đi bộ, các em liền reo hò sung sướng vì chúng cảm thấy được tự do, cảm giác như tự mình đi bộ, như tự mình di chuyển. Khi nhìn chúng, Sam rất vui và hồ hởi, lâu lâu nàng lại thấy Josh và những người chăn bò khác trầm lặng gạt nước mắt.

Tất cả các em đều có vẻ yêu nàng, chúng bắt chước những người chăn bò đã làm trước đây trên hai năm, gọi nàng là Palomino, vì tóc nàng bị ánh nắng mặt trời làm bạc màu. Mỗi lần nàng lặn xe đi quanh trong trại để kiểm tra các em trị liệu tại hồ tắm, làm giường hay quét phòng trong những ngôi nhà trệt nhỏ nhỏ xinh xinh, là khắp nơi đều vang lên tiếng gọi: Palomino!... Palomino!... Sam để mắt trông chừng chúng khắp nơi và lúc đêm về, trong đại sảnh, nơi bây giờ, kể cả có Samantha người ta bàn cãi việc ai sẽ ngồi cùng bàn với nàng, ai sẽ ngồi bên phải hay bên trái nàng và tại lửa trại, ai sẽ được chọn đến bắt tay nàng. Đứa bé lớn nhất là một cậu bé mười sáu tuổi, khi mới đến cậu ta gắt gỏng hằn học vì đã trải qua mười hai lần giải phẫu trên mười chín tháng, sau khi bị thương ở cột sống trong một tai nạn xe mô tô đã làm cho anh trai cậu chết. Nhưng sau bốn tuần ở trại, cậu đã thành con người mới. Jeff tóc đỏ đã trở thành nhà cổ vấn cho cậu. Anh ta và cậu bé trở thành đôi bạn rất nhanh. Em bé nhỏ nhất trong đám là một bé gái bảy tuổi, em có cặp mắt to xanh, dễ chảy nước mắt và nói ngọng. Bé tên là Betty, lúc mới chào đời hai chân em đã bị dị tật như hai gốc cây. Bé vẫn còn sợ ngựa, nhưng đã chơi đùa vui vẻ với các em bé.

Thỉnh thoảng Sam nhìn quanh, nàng bàng hoàng kinh ngạc. Mùa hè đến đã lâu, một số em bé lớn lên, nàng ngạc nhiên trước thực tế là vấn đề tàn tật không còn làm cho nàng buồn tủi nữa.

Trước đây có lúc nàng nghĩ rằng con người phải hoàn hảo mới bình thường và khi ấy nàng không biết cách giải quyết những vấn đề khó khăn mà bây giờ đã trở thành công việc chủ yếu thường nhật. Những khó khăn đó là: các em không chịu hợp tác, tay chân nhân tạo không vừa, tả lốt cho con trai mười bốn tuổi, xe lăn bị mắc kẹt, dây treo quần bị đứt. Khả năng giải quyết các khó khăn này làm nàng trở nên người đặc biệt, nhưng điều đặc biệt nhất là việc này đã trở thành thói quen của nàng. Đối với người phụ nữ từng mơ ước có con, thì bây giờ lời cầu nguyện của nàng đã thành hiện thực: Vào cuối tháng tám, nàng đã có năm mươi ba đứa con. Và bây giờ nảy sinh thêm công việc mới cho nàng. Họ đã mua chiếc xe van có ghế ngồi đặc biệt, với nguồn tài trợ khác nữa và họ thu xếp với trường học ở địa phương, để sau ngày lễ Lao động, các em đã đến với nàng hay đang ở lại với nàng sẽ đi học. Đối với nhiều em, đây là dịp để hòa đồng lại với các bạn bình thường trong trường và đây là môi trường tốt cho các em khắc phục các mặc cảm trước khi trở về nhà. Không có gì mà Sam không nghĩ tới. Khi Charlie và Mellie đến vào cuối tháng tám, họ quá đỗi ngạc nhiên trước thành quả mà họ trông thấy.

- Đã có ai viết bài về cô chưa, Sam? - Charlie hỏi, anh mê mẩn nhìn một số các em cưỡi ngựa đã thạo, đang cho ngựa chạy nước tể trên đồi trở về vào buổi chiều. Các em, hầu hết còn nhỏ đều thích ngựa và những con ngựa đều được Sam và Josh chọn lựa đặc biệt, họ chọn những con dễ bảo, sẵn sàng để cho các em cưỡi.

Nghe Charlie hỏi, nàng lắc đầu.

- Tôi không muốn quảng cáo, Charlie à.

- Tại sao không?

- Tôi không biết. Tôi chỉ thích như thế này thôi. Yên lặng, bình an. Tôi không muốn. Tôi chỉ giúp các em.

- Đúng là cô đang làm thế. - Anh hân hoan nhìn Sam, trong khi đó Mellie đuổi theo bé Sam trên đường.

- Chưa bao giờ tôi thấy trẻ em có vẻ sung sướng như thế này. Chúng thích sống ở đây, phải không?

- Tôi hy vọng thế.

Chúng thích sống ở đây, bố mẹ chúng, các bác sĩ và những người làm việc ở đây cũng thích. Sam đã biến ước mơ thành sự thật. Nàng đã làm cho các em có cuộc sống độc lập, khiến cho bố mẹ các em có hy vọng mới về chúng, đã tặng cho các bác sĩ món quà để họ ban phát cho các vị làm cha làm mẹ đau khổ và cho các em. Ngoài ra công việc nàng làm còn giúp cho những ai làm việc ở trang trại thấy cuộc sống có ý nghĩa mà trước đây họ không có. Hầu như lúc nào họ cũng thuyết phục được các em cố gắng làm theo quy định của trại. Nhưng thỉnh thoảng có một cháu ngúng nguẩy, ngay các nhà liệu pháp tận tâm nhất và thậm chí Sam ra sức khuyên giải, cũng đành bó tay chịu thua. Có những cháu chưa sẵn sàng hay chưa muốn ai giúp, hay có lẽ không bao giờ muốn. Thật khó chấp nhận sự thể họ không thể giúp được chúng, nhưng chừng nào các em bé còn ở lại, họ còn cố gắng hết sức mình để thuyết phục.

Điều đáng ngạc nhiên là mặc dù họ đang chữa trị cho nhiều người tàn tật, nhưng trong trại bao giờ cũng đầy tiếng cười, ai cũng vui vẻ và cảm thấy lạc quan trước cuộc sống. Bây giờ mỗi khi nàng gặp người chủ trại nào, hay gặp công nhân làm việc trong trại, hay là phỏng vấn nhân viên nào mới, nàng không hỏi gì hết ngoài công việc làm ăn trước mắt. Công việc tìm kiếm Tate lâu ngày mà không có kết quả, không hy vọng, cuối cùng được nàng gác sang một bên. Nàng chấp nhận việc mình sẽ sống như vậy suốt đời, điều hành trại, ở với "các em". Thái độ chấp nhận của nàng rất bình thản khiến cho Charlie phải nổi giận. Bây giờ nàng chỉ muốn cuộc sống như thế, thỉnh thoảng Josh nghĩ điều này thật đáng tiếc. Nàng mới ba mươi hai tuổi, lại quá đẹp, thế mà sống cô đơn, khiến cho lão thấy đau đớn. Không có người đàn ông nào có thể làm cho nàng chú ý và khi nàng gặp những ông bố đơn lẻ đến nghiên cứu tình hình, hoặc gặp những nhà trị liệu hay những bác sĩ, nàng luôn luôn cẩn thận không tỏ thái độ xởi lởi hay lấp lửng với họ. Người ta thấy thế bèn nghĩ rằng nàng không có cuộc sống tình ái, lửa lòng đã tắt.

Tuy nhiên khó mà kết luận rằng nàng đáng thương, vì luôn luôn bên cạnh nàng có các em thương yêu triu mến nàng và nàng cũng tỏ ra rất thương yêu chúng.

Đến tháng mười, vào một hôm trời nóng một cách bất thường, nàng được mời tới văn phòng của trại để gặp một cậu bé mới đến, cậu bé này ở vào một hoàn cảnh ngoại lệ. Cậu bé được vị chánh án ở L.A gửi đến trại Lord Ranch, vì ông ta nghe Sam đang làm công việc dạy dỗ trẻ tàn tật và “học phí” của đứa bé sẽ do tòa án chi trả. Sam đã biết cậu bé sẽ đến vào sáng nay, nàng lại còn biết có nhiều hoàn cảnh đặc biệt liên quan đến cậu ta và người nhân viên xã hội sẽ nói cho nàng biết khi họ đến. Bệnh nhân mới được chuyển đến có chi tiết làm cho nàng tò mò, ngạc nhiên, nhưng sáng hôm đó nàng có việc phải làm cho Josh và nàng không muốn ngồi ở văn phòng để đợi. Nàng có nhiều việc phải làm trước khi các em đi học về. Hiện có sáu mươi một em ở lại tại trại. Theo sự tính toán của nàng thì trại sẽ có phòng ở tối đa cho một trăm mười em, nhưng trong lúc chờ đợi họ vẫn còn phòng để phát triển.

Nhưng lúc Jeff đến tìm nàng khi nàng đang nói chuyện với Josh ở gần chỗ tắm có nước xoáy, thì nàng thấy mặt anh ta có vẻ là lạ. Khi nàng về văn phòng, nàng mới hiểu tại sao mặt anh lạ như vậy. Một cậu bé tóc vàng ngồi co rúm trên chiếc xe lăn nhỏ, xe đã bị hư hỏng, mắt cậu tò màu xanh và hai cánh tay bị tím bầm nhiều nơi, cậu nắm chặt trong tay con gấu nhồi bông rách tươm. Sam nhìn thấy cậu bé, nàng dừng lại, sửng sốt, vì cậu bé rất lạ so với những em bé khác. Trong năm tháng qua, nàng chỉ thấy những em bé tàn tật, chúng khóc lóc, la hét, cãi cọ, hờn dỗi, nũng nịu khi đến. Chúng không muốn đến trường, chúng sợ ngựa. Chúng thấy không có lý do gì khiến chúng phải làm giường. Nhưng dù chúng phản đối bao nhiêu, thì bây giờ chúng cũng phải làm theo nề nếp của trại. Điểm chung của chúng là được bố mẹ chăm lo chu đáo, được nuông chiều, vì bố mẹ chúng rất thương con và đau khổ vì số phận hẩm hiu của chúng. Trông trại chưa bao giờ có em bé nào thiếu tình thương, bị đánh bầm tím cả hai tay và bị hành hạ về tinh thần như em bé này. Khi Sam lăn xe đến gần cậu bé và đưa tay để ôm cậu, cậu ta liền tránh ra và khóc thét lên. Nàng vội nhìn người nhân viên xã hội rồi nhìn lại cậu bé đang nắm chặt con gấu bông, nàng nói nhỏ nhỏ:

- Không sao đâu, Timmie. Không ai đánh đập cháu đâu. Cô tên là Sam. Còn đây là Jeff. - Nàng khoát tay chỉ người thanh niên tóc đỏ, nhưng Timmie nhắm chặt mắt, cứ khóc. - Cháu sợ à? - Nàng hỏi, giọng thì thào. Một phút sau, cậu bé gật đầu, mở hé mắt. - Khi cô đến đây lần đầu, cô cũng sợ. Trước khi cô bị thương, cô thường cười ngựa luôn, nhưng khi đến đây lần đầu cô cũng sợ ngựa. Có phải cháu sợ ngựa không? - Cậu bé lắc đầu quầy quậy. - Cháu không sợ à? - Cậu bé lại lắc đầu. - Vậy cháu sợ cái gì? - Cậu bé mở hết mắt, nhìn nàng với vẻ hoảng hốt. - Nào nói cho cô biết đi!

Cậu bé thì thào: - Sợ cô.

Sam quá kinh ngạc, đưa mắt ra hiệu cho Jeff, người nhân viên xã hội và cô thư ký đi ra ngoài. Họ bước sang bên kia phòng. - Timmie, tại sao cháu sợ cô? Cô không làm cháu đau đâu. Cô ngồi xe lăn như cháu mà.

Cậu bé nhìn nàng một lát rồi gật đầu.

- Tại sao vậy? - Nó hỏi.

- Cô bị thương vì tai nạn. - Nàng không nói cho cậu bé biết nàng bị ngựa hất ngã. Nói ra sẽ có hại cho việc giới thiệu các em cười ngựa. - Nhưng bây giờ cô khỏe rồi. Cô có thể làm được nhiều việc.

- Cháu cũng thế. Cháu có thể nấu bữa tối để ăn. - Cậu bé phải làm thế à? Nàng tự hỏi. Cậu bé này là ai và tại sao bị đánh đập bầm tím như thế?

- Cháu thích nấu ăn tối món gì?

- Mì sợi. Mì lon, phải đục lon ra.

- Ở đây cũng có mì sợi.

Cậu bé gật đầu buồn bã: - Cháu biết. Trong tù người ta thường ăn mì sợi.

Sam thấy thương xót cho cậu bé, nàng bèn đưa tay nắm bàn tay của cậu. Lần này cậu ta để nàng nắm, nhưng tay kia vẫn nắm chặt con gấu bông rách nát. - Cháu nghĩ đây giống nhà tù à? - Cậu ta gật đầu. - Không phải. Đây giống cái trại hợp mặt. Cháu đã đi dự trại bao giờ chưa? - Cậu bé lắc đầu, nàng thấy cậu bé như mới bốn tuổi chứ không phải sáu tuổi. Người ta nói cậu sáu tuổi, lại còn cho nàng biết cậu ta bị bệnh bại liệt khi mới một năm. Bệnh này làm cậu bại liệt cả hai chân và hai hông.

- Mẹ cháu ở trong tù. - Cậu bé tự động nói ra tin này.

- Cô rất buồn khi biết thế.

Cậu bé lại gật đầu. - Bà ấy bị tù chín mươi ngày.

- Vì thế mà cháu đến đây? - Nàng hỏi. Bố cậu ta đâu?... bà ngoại... người thân của cậu ta đâu? Nàng thừa nhận đây là lần đầu tiên nàng thấy tức giận. Nàng muốn dạy kẻ nào đã làm cho cậu bé này như thế này. - Trong thời gian mẹ cháu không ở nhà, cháu sẽ ở với chúng tôi chứ?

- Có lẽ.

- Cháu có muốn cưới ngựa không?

- Có lẽ.

- Cô sẽ dạy cháu cưới. Cô yêu ngựa và chúng tôi có vài con ngựa rất đẹp. Cháu có thể cưới con nào cháu thích. - Ngay bây giờ vẫn còn một tá ngựa chưa có ai cưới. Mỗi em bé đều cưới một con trong suốt thời gian ở tại trại. - Cháu nghĩ sao, Timmie?

- Ờ ờ... vâng... - Nhưng cậu ta nhìn Jeff với vẻ lo sợ.

- Người ấy là ai thế?

- Là Jeff.

- Anh ta là cóm à?

- Không. - Nàng định sẽ nói theo ngôn ngữ của cậu ta. - Ở đây chúng tôi không có cóm. Anh ấy giúp chăm sóc ngựa và chăm sóc các cháu.

- Anh ta có đánh các cháu không?

- Không. - Nàng ngạc nhiên, đưa tay sờ mặt cậu bé. - Ở đây sẽ không ai đánh đập cháu hết, Timmie à. Cô hứa sẽ không bao giờ có chuyện đó. - Cậu bé gật đầu nhưng lòng cậu cứ nghĩ nàng nói dối. - Cháu thấy sao nếu cháu và cô... cặp kè bên nhau trong một thời gian? Cháu có thể xem cô dạy cưới ngựa và chúng ta có thể tắm trong hồ tắm.

- Cô có hồ tắm à? - Bỗng mắt cậu bé sáng lên.

- Có chứ. - Nhưng cái hồ đầu tiên nàng muốn cậu bé tắm là bồn tắm. Người cậu bé dơ bẩn, trông như thể cậu đã không tắm trong nhiều tuần. Cháu thích xem phòng của cháu không?

Cậu bé nhún vai, nhưng nàng thấy cậu ta có dấu hiệu bắt đầu quan tâm đến lời nàng. Nàng mỉm cười, đưa cho cậu cuốn sách để tô màu và mấy cây bút màu, rồi bảo cậu đợi đấy. - Cô đi đâu? - Cậu ta hỏi, nhìn nàng, vẻ nghi ngại và lo sợ.

- Cô nghĩ người đàn ông đem cháu đến đây muốn cô ký một số giấy tờ. Cô đi giải quyết giấy tờ xong sẽ đưa cháu đi xem phòng ở và chỉ cho cháu xem hồ tắm, được không?

- Được. - Cậu bé lấy bút màu ra, còn nàng đi qua bên kia phòng, ra dấu cho người nhân viên xã hội đi sang phòng người thư ký của nàng. Nàng nói nhỏ yêu cầu Jeff ở lại đấy.

Người nhân viên xã hội gần năm mươi tuổi, có vẻ mệt mỏi. Ông ta đã nhìn thấy tất cả, ông nghĩ cậu bé này cũng như các em khác trong trại, nhưng điều kiện của Timmie đối với Sam mới mẻ hơn.

- Lạy Chúa, ai đang chăm sóc cậu bé này? - Sam hỏi.

- Không ai hết. Mẹ nó ở tù đã hai tuần rồi, những người hàng xóm nói phải gửi thằng bé đi đâu đó. Khi cảnh sát bắt mẹ nó, chị ta không cho cảnh sát biết về nó. Nó cứ ngồi trong nhà xem tivi, ăn đồ hộp. Nhưng chúng tôi đã nói chuyện với mẹ nó. - Ông ta thở dài rồi đốt thuốc. - Chị ta nghiện heroin. Nhiều năm nay chị ta vào tù ra tù, vào trung tâm cai nghiện rồi ra trung tâm, vào bệnh viện ra bệnh viện, vào ra bao nhiêu lần chỉ có trời mới biết. Đứa bé là loại bé bịp, chị ta không hề chích thuốc phòng dịch cho nó, cho nên nó bị bệnh bại liệt. Người nhân viên xã hội có vẻ tức giận, còn Sam thì hoang mang bối rối.

- Xin lỗi. “Bé bịp” là gì? - Cậu bé không có vẻ gì lừa bịp nàng, nó rất thành thật. Nhưng người nhân viên xã hội cười.

- Tôi quên mất có nhiều người tử tế không hiểu thành ngữ này. Bé bịp tức là đứa bé mà mẹ nó làm gái có thai. Chị ta không biết cha cái bào thai ấy là ai. Tác giả của bào thai là thằng “lừa bịp”, thằng “khốn nạn”. Từ này có hay không?

- Tại sao chị ta được phép giữ nuôi đứa bé? Tại sao tòa án không bắt nó đi khỏi chị ta?

- Họ có thể làm vậy. Tôi nghĩ lần này chánh án sẽ tính đến chuyện ấy. Thực ra chị ta đang nghĩ đến chuyện bỏ nó. Chị ta tự xem mình như thánh tử vì đạo, gắn chặt đời mình với đứa bé tàn tật, chăm sóc nó sáu năm nay. - Ông ta ngần ngại một lát, rồi nhìn thẳng vào mặt Sam.

- Tôi còn xin nói cho cô biết, cậu bé này đã bị ngược đãi. Những vết bầm tím trên hai cánh tay là do chị ta đánh nó... bằng cái dùi. Đánh nó gần gãy lưng.

- Ôi lạy Chúa, thế mà người ta định trả nó về cho mẹ nó à?

- Hiện chị ta đang được phục hồi nhân phẩm. - Chưa bao giờ Sam gặp trường hợp như thế này.

- Cậu bé có được giúp đỡ về mặt tinh thần không? Người nhân viên xã hội lắc đầu. - Chúng tôi đánh giá xếp loại nó bình thường, dĩ nhiên ngoại trừ hai chân.

Nhưng về mặt tâm lý, nó tốt. Tốt như bất cứ đứa trẻ nào khác. - Sam muốn hét lớn hỏi ông ta làm sao thằng bé bình thường được khi mà mẹ nó lấy dùi đánh nó? Thằng bé quá hoảng sợ. Nàng đã thấy nhiều trường hợp như thế rồi. - Nhưng dù sao thì chị ta cũng đã vào tù hai tuần rồi và với thời gian cải huấn, nếu chị ta ở tù đúng thời gian ấn định, chị ta sẽ ra tù trong vòng hai tháng nữa. Cô nhận nuôi nó sáu mươi ngày. - Như con vật, như chiếc xe, như món đồ thuê mượn. Cho thuê trẻ. Thuê người tàn tật. Nghĩ thế, Sam thấy đau đớn vô cùng.

- Rồi sau đó?

- Chị ta sẽ nhận lại nó, trừ phi tòa xử cách khác, hay chị ta không muốn nhận nó. Tôi không biết sao, có lẽ cô giữ nó để làm con nuôi, nếu cô muốn.

- Không thể để cho người tử tế nhận nó làm con nuôi được à?

- Không, trừ phi chị ta từ bỏ việc nuôi dưỡng nó và cô không thể ép buộc chị ta được. Ngoài ra - người nhân viên xã hội nhún vai - ai muốn nhận đứa bé ngồi trong xe lăn làm con nuôi chứ? Đàng nào thì nó cũng phải vào ở trong viện mồ côi thôi. - Timmie đã cho những nơi này là “nhà tù”. Cuộc sống như thế thật bi thảm cho một đứa bé sáu tuổi.

Hai người nhân viên xã hội đi ra cửa, Sam có vẻ buồn rầu.

- Chúng tôi rất sung sướng được nuôi nó. Tôi sẽ giữ nó lâu hơn nếu cần. Dù tòa án trả tiền hay không. - Người nhân viên xã hội gật đầu.

- Nếu cô gặp khó khăn, cứ cho chúng tôi biết. Chúng tôi thường giữ nó trong trại trẻ vị thành niên cho đến khi mẹ nó ra tù.

- Có phải cái trại ấy giống như nhà tù không? - Sam hoảng sợ hỏi và ông ta nhún vai.

- Đại khái như thế. Cô nghĩ chúng tôi phải làm gì trong khi bố mẹ chúng bị ở tù? Đưa chúng đi dự trại à? - Nhưng cư xử với chúng như thế là không đẹp.

Sam quay về văn phòng của mình, nàng thấy Timmie xé một trang cuốn tập tô màu, vẽ nghịch

ngoạc bằng màu nâu.

- Xong rồi, Timmie ổn cả chứ?

- Ông cóm đâu rồi? - Cậu ta có vẻ như một tay du côn nhỏ, thấy thế Sam cười.

- Ông ta đi rồi. Ông ta không phải là cóm, mà là nhân viên xã hội.

- Cũng như nhau.

- Thôi, bây giờ cô đưa cháu đi xem phòng của cháu.

- Nàng thử đẩy xe cậu ta đi, nhưng xe không nhúc nhích, một bên xe sa xuống. - Xe như thế này làm sao cháu đi đâu được, Timmie?

Cậu bé nhìn nàng một cách lạ lùng. - Cháu không đi đâu hết.

- Không đi đâu à? - Nàng kinh ngạc hỏi. - Không đi với cả mẹ cháu à?

- Bà ấy không bao giờ đem cháu đi. Bà ấy ngủ nhiều. Bà ấy mệt mỏi.

Sam nghĩ, nếu chị ta nghiện heroin, chắc phải ngủ rất nhiều.

- Cô rõ rồi. Thôi, bây giờ điều cháu cần nhất là phải có chiếc xe mới. - Trại không có xe thừa, nhưng nàng có chiếc xe phòng hờ xếp sau chỗ để hàng của chiếc xe hơi lớn, phòng trường hợp nàng cần đến vì xe nàng trục trặc bất thần. - Cô có một chiếc xe, bây giờ cháu có thể dùng tạm. Xe này lớn so với cháu, nhưng ngày mai cô sẽ kiếm cho cháu chiếc khác vừa với cháu. - Jeff này - nàng cười với chàng thanh niên tóc đỏ - cậu đi lấy giúp chiếc xe phòng hờ của tôi được không? Nó ở sau thùng đựng hàng trong xe hơi của tôi.

- Dạ được. - Năm phút sau, anh ta quay lại, để Timmie ngồi vào chiếc xe lăn lớn màu xanh. Sam lái xe đi bên cạnh cậu bé, giúp cậu ta điều khiển bánh xe.

Họ đi qua những dãy nhà khác, nàng giải thích cho cậu bé hiểu chức năng của mỗi ngôi nhà. Rồi họ dừng lại nơi bãi quây ngựa mấy phút để cậu bé nhìn ngựa. Cậu ta nhìn vào một con rồi nhìn vào tóc Sam.

- Con ngựa ấy trông giống cô quá.

- Cô biết. Vài em khác gọi cô là Palomino. Loại ngựa như thế người ta gọi là ngựa Palomino.

- Có phải cô cũng như thế không? - Trông cậu bé có vẻ thích thú.

- Thỉnh thoảng cô thích giả vờ là mình như thế.

Có khi nào cháu giả vờ mình giống cái gì không? - Cậu bé lắc đầu một cách buồn bã. Hai người tiếp tục lăn xe về phòng cậu bé. Bây giờ nàng rất mừng vì đã để dành phòng này cho cậu ta. Đây là phòng đặc biệt, rộng, có ánh mặt trời chiếu vào và sơn màu xanh pha vàng. Vải trải giường có hoa đẹp mắt, giường rộng rãi và trên tường có ảnh ngựa lồng trong khung.

- Phòng này của ai? - Cậu bé có vẻ sợ sệt khi lăn xe vào phòng.

- Của cháu. Trong thời gian ở đây.

- Của cháu à? - Cặp mắt to sáng lên. - Cô nói thật không?

- Thật chứ. - Trong phòng có bàn làm việc, không có ghế ngồi, có tủ nhiều ngăn và cái bàn nhỏ dùng chơi các trò chơi. Cậu bé có phòng tắm riêng, có loa phóng thanh đặc biệt phòng khi cậu ta gặp chuyện gì rắc rối muốn gọi người đến giúp đỡ. - Cháu thích không?

Cậu bé chỉ thốt lên được một tiếng: - Chà!

Nàng chỉ cho cậu bé thấy cái tủ có ngăn kéo, bảo cậu muốn để đồ đạc gì trong tủ cứ để.

- Đồ gì? - Cậu bé thờ ơ hỏi. - Cháu chẳng có gì hết!

- Cháu không đem theo va li đựng áo quần à? - Bỗng nàng nhận ra là nàng không thấy có va li

nào hết.

- Không. - Cậu bé nhìn xuống chiếc áo thun dơ bẩn trên người, chiếc áo trước kia có màu xanh lá cây. - Cháu chỉ có cái áo này. Và con Teddy. - Cậu bóp mạnh con gấu bông.

- Thì ra thế. - Sam nhìn Jeff rồi nhìn Timmie. - Bây giờ chúng tôi tạm cho cháu mượn áo quần, rồi cô sẽ ra phố mua cho cháu vài cái quần jeans và áo. Được không?

- Được. - Cậu bé có vẻ không quan tâm đến áo quần, mà chỉ sung sướng vì được ở trong phòng này.

- Bây giờ cháu tắm cái đã. - Nàng lăn xe vào phòng tắm đầy ánh sáng, vặn vòi nước sau khi đã bật cái nút đặc biệt nằm ở tầm cao thuận tiện để đóng dòng nước chảy đến khi muốn. Người ta đã lắp đặt đủ thứ đặc biệt. Cầu tiêu đều có tay vịn ở hai bên. - Còn nếu cháu muốn dùng toa lét, chỉ cần bấm cái nút này là có người đến giúp cháu.

Cậu bé nhìn nàng, không hiểu? - Tại sao cháu phải tắm?

- Vì đây là chuyện tốt phải làm.

- Cô sẽ làm việc này à?

- Nếu cháu muốn, cô sẽ nhờ Jeff làm. - Nàng không biết mới sáu tuổi cậu bé đã biết xấu hổ chưa, nhưng cậu ta không biết xấu hổ, nên lắc đầu ngay.

- Ờ ờ. Cô tắm được rồi.

- Tốt. - Đối với nàng, đây là cuộc phiêu lưu mới. Nàng phải mất mười tháng mới học cách tự tắm cho mình, nhưng tắm cho đứa bé ngồi trên xe lăn chắc sẽ là điều mới mẻ.

Nàng nhờ Jeff đi tìm bộ áo quần nào vừa với Timmie, rồi xắn tay áo, chỉ cho cậu bé cách để tuột xuống nền nhà. Cuối cùng nàng đưa cậu bé được vào xe, nàng mất thăng bằng, ngã ra khỏi xe mình. Ngồi trên nền nhà, ngược mắt nhìn cậu bé, cười và cậu ta cũng cười với nàng.

- Quá ngốc phải không?

- Cháu cứ tưởng cô sẽ dạy cháu cách để tắm một mình.

- Ấy, ở đây những người khác đều làm thế. - Nàng chống tay rời khỏi nền nhà, leo lên xe lăn lại.

- Cô làm việc gì?

- Dạy cưỡi ngựa.

Cậu bé gật đầu, nàng tự hỏi không biết cậu nghĩ gì, nhưng nàng mừng khi thấy cậu ta không sợ nàng nữa. Khi Jeff đem áo quần anh ta mượn tại những nhà khác về, trông Timmie hầu như giống một cậu bé mới. Nhưng nàng còn ướt mềm, nên phải về phòng để thay áo quần.

- Cháu có muốn đến thăm nhà cô không? - Cậu bé ngần ngừ rồi gật đầu. Sau khi đã giúp cậu bé mặc xong áo quần, nàng dẫn đường cậu ta đi. Đường đến ngôi nhà lớn bây giờ có lối dốc xuôi dễ đi. Cậu ta mặc áo sơ mi mới theo nàng vào phòng khách, theo hành lang đến phòng của nàng. Nàng lấy quần jeans giặt trong tủ áo, chiếc tủ này được xây lại trong tường cho nàng. Nàng để phòng cũ của Caroline làm phòng dành cho khách, nhưng nàng ít khi dùng đến và cũng ít đến thăm. Phòng đó vẫn còn làm cho nàng đau đớn vì không có bà bạn già ở đấy nữa.

- Nhà cô đẹp quá. - Timmie nhìn quanh sững sốt. Con gấu bông cũng được cậu bé mang theo. - Ai ngủ trong những phòng kia?

- Không ai ngủ hết.

- Cô không có con à? - Cậu bé ngạc nhiên hỏi.

- Không. Ngoài các em bé ở trong trại với cô.

- Cô có chồng chứ? - Nhiều trẻ em đã hỏi nàng như thế và nàng trả lời không. Chuyện này chấm dứt ngang đây.

- Không.

- Tại sao không? Cô đẹp quá!

- Cám ơn cháu. Cô không có chồng.

- Cô không muốn lấy chồng à?

Nàng khẽ thở dài, nhìn cậu bé tóc vàng xinh đẹp. Bây giờ đã tắm rửa sạch sẽ, trông cậu bé rất xinh. - Cô không muốn lấy chồng, Timmie à. Cô sống cuộc sống đặc biệt.

- Mẹ cháu cũng thế. - Cậu bé gật đầu thông cảm.

Mới đầu Sam sững sốt khi nghe cậu bé nói, nhưng rồi nàng cười, không cãi lại: “không giống thế đâu”.

Nàng cố trình bày quan điểm của mình cho cậu bé hiểu:

- Cô thấy không có thì giờ để lấy chồng, vì phải cai quản trông nom trang trại với các cháu ở đây và các thứ khác.

Nhưng cậu ta nhìn nàng đăm đăm, rồi vẩy tay chỉ vào xe lăn của nàng. - Có phải vì cái ấy không? - Lờ cậu bé như quả dấm vào bụng nàng, vì đây là sự thật, nhưng nàng không xác nhận điều đó, không xác nhận với người nào và ngay cả với chính mình.

- Không, không phải vì cái này. - Nhưng nàng tự hỏi không biết cậu bé có biết nàng nói láo không, rồi không để cho cậu ta có thì giờ hỏi thêm điều gì nữa, nàng dẫn cậu ra ngoài. Họ thăm chuồng ngựa, đại sảnh, xem hai con bò cái trong bãi quây, rồi đi đến hồ bơi. Nàng cho cậu bé tắm một chút trước khi ăn trưa. Vào giờ này trong ngày của tháng mười, trong trại chỉ có vài cháu còn nhỏ. Những đứa khác đều đi học, chúng đến trường bằng chiếc xe lớn trang bị đầy đủ tiện nghi hợp với chúng, Sam đã mua xe này để đưa các em đến trường. Nhưng các em nhỏ có mặt ở đây đều chào mừng Timmie một cách nồng nhiệt và khi các em khác đi học về lúc ba giờ ba mươi phút, cậu bé không còn rụt rè nữa. Cậu ta nhìn chúng học cưỡi ngựa, nhào xuống hồ tắm, hay lẫn xe đua đuổi bắt nhau trên những lối đi rộng lát gạch đẹp đẽ.

Cậu ta gặp Josh, bắt tay ông và nhìn Samantha dạy những em khác. Khi nàng xong việc cậu ta vẫn còn đứng bên cạnh nàng.

- Cháu còn ở đây à, Timmie? Cô tưởng cháu về phòng rồi chứ. - Cậu bé chỉ lắc đầu, tay nắm con gấu bông, mắt mở to. - Cháu muốn về nhà trước khi ăn tối không? - Cậu bé gật đầu rồi đưa tay nắm tay nàng và tay trong tay, họ lẫn xe về ngôi nhà lớn. Nàng đọc cho cậu bé nghe nhiều câu chuyện trong sách cho đến khi cái keng lớn cũ kỹ của trường vang lên tiếng báo hiệu giờ ăn.

- Cháu ngồi bên cạnh cô được không, Sam? - Một lần nữa, cậu bé có vẻ lo lắng và nàng đáp được. Nhưng nàng nghĩ bây giờ cậu bé quá mệt rồi, vì đã trải qua ngày đầu tiên dài ở trại. Cậu ngồi bên cạnh nàng trong bữa ăn, ngáp to và trước khi món tráng miệng dọn ra, nàng thấy cậu gật đầu xuống cảm ngủ ngon trong góc chiếc xe lăn lớn màu xám. Con gấu bông vẫn còn giữa hai cánh tay, nàng cười, cởi áo len dày của mình, đắp lên người cậu bé, rồi rời bàn ăn, đưa cậu về phòng. Về phòng cậu, nàng để cậu lên giường một cách nhẹ nhàng, hai cánh tay nàng rất khỏe nhờ vận động thường xuyên. Nàng cởi áo quần cho cậu bé, cậu cựa quậy nhẹ nhàng. Nàng tháo dây đeo quần, thay quần lót, tắt đèn, vuốt tay lên mái tóc vàng mềm mại. Bỗng nàng nhớ đến con của Charlie, nhớ những khuôn mặt thơ ngây, những cặp mắt to xanh và bỗng nàng nhớ đến nỗi ước ao da diết trong lòng nàng khi bế đứa con út của họ, bé Sam và khi ấy nàng nghĩ rằng sự trống rỗng trong đời nàng sẽ không làm sao lấp đầy được. Và bây giờ, khi nhìn vào Timmie, nàng cảm thấy lòng mình mở ra, ôm lấy cậu bé như thể cậu là con của mình. Nàng hôn lên trán cậu bé, cậu cựa quậy nhẹ nhàng và thì thào nói: - Chúc ngủ ngon, mẹ... con yêu mẹ... - Sam cảm thấy nước mắt ứa ra. Nàng mong sao đây là lời cậu bé nói với nàng, rồi đầu cúi xuống, nàng lẫn xe ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Đến cuối tháng thứ nhất, Timmie cưới con Palomino nhỏ đẹp, con ngựa có tên là Daisy, cậu yêu con ngựa giống như các em bé yêu con ngựa họ cưới đầu tiên. Cậu ta còn yêu Samantha nhiều hơn yêu con ngựa nữa. Cậu yêu nàng một cách say mê, mãnh liệt, khiến cho mọi người ai nấy đều ngạc nhiên. Sáng nào cậu bé cũng xuất hiện trong nhà lớn, gõ cửa và đợi nàng ra mở cửa. Thỉnh thoảng nàng chậm ra mở cửa một chút vì bận pha cà phê hay còn nằm trên giường. Nhưng khi cậu bé thấy nàng, mặt cậu sáng lên như ánh mặt trời và khi cậu lăn chiếc xe nàng mua cho cậu vào nhà, cậu nhường nhìn quanh như một con chó con đã bị để ngoài cửa suốt đêm. Họ nói chuyện huyền thuyên với nhau vui vẻ vào lúc sáng sớm. Thỉnh thoảng cậu bé nói cho nàng nghe cậu mơ mộng điều gì, hay có cậu bé nào đã làm gì trong lúc ăn sáng, hay con ngựa huyền đang làm gì khi Timmie lăn xe đi qua quầy ngựa để chào buổi sáng con ngựa hiền lành. Rồi Samantha nói với cậu nàng sẽ làm gì sáng ấy, họ sẽ nói về bài học cưới ngựa của cậu ta và một vài lần nàng hỏi cậu có thay đổi ý định về việc đi học không, nhưng cậu bé vẫn cương quyết về vấn đề này. Cậu muốn ở tại trại chứ không đến trường với những em khác và Samantha nghĩ rằng, mới tháng đầu nàng nên để cho cậu bé ở nhà.

Những vết bầm tím do mẹ cậu đánh gây ra đã hết từ lâu. Người nhân viên xã hội tuần nào cũng gọi đến một lần để hỏi xem Timmie ra sao và vào cuối tháng, ông ta đến trại để xem. Ông ta nhìn Timmie, rồi nhìn qua Samantha, rồi nhìn lại Timmie với ánh mắt sững sờ.

- Trời ơi, cô đã làm gì cho nó thế? - Ông ta hỏi nàng khi hai người ở riêng với nhau. Nàng thấy bàn về chuyện của cậu bé khi có mặt cậu bên cạnh không tiện, nên nàng nhờ cậu đi kiểm tra con Daisy và báo cho Josh biết lát nữa cậu sẽ cưới ngựa để biểu diễn cho người nhân viên xã hội xem. - Nó trông hoàn toàn khác trước.

- Nó là đứa bé khác rồi. - Sam hãnh diện đáp. - Nó đã được thương yêu, điều này lộ ra rõ rệt thật đấy.

Nhưng người nhân viên xã hội nhìn nàng với vẻ buồn rầu:

- Cô có biết cô làm thế là đã gây cho nó nhiều khó khăn không? - Nàng tưởng ông ta nói đùa nên cười với ông, nhưng nàng thấy ông ta nói thật, nàng bèn cau mày.

- Ông nói gì thế?

- Cô có biết rồi đây sẽ xảy ra chuyện gì khi thằng bé về lại với người mẹ nghiện ma túy trong căn nhà thuê ở khu tập thể, chỉ cho nó ăn bánh bích quy quá đắt với bia không?

Sam hít mạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng muốn nói một mình với ông ta, nhưng không biết có hợp lúc không.

- Tôi muốn nói với ông chuyện này, ông Pfizer. - Nàng quay nhìn ông ta. - Tôi có thể không trả lại thằng bé được không?

- Để giữ nó ở đây à? - Nàng gật đầu, nhưng ông ta lắc đầu. - Tôi nghĩ chắc ông chánh án không chấp nhận đâu. Tòa án trả tiền công cho cô, nhưng luật pháp không cho phép tòa án làm thế.

- Tôi không muốn nói thế. - Nàng hít mạnh một hơi và định hỏi ông ta. Nàng sẽ mất gì? Không mất gì hết. Và nàng sẽ thắng mọi mặt... mọi thứ... Vì đây là lần thứ ba trong đời, nàng yêu... Lần này không phải yêu người đàn ông nào, mà yêu đứa bé sáu tuổi, nàng yêu cậu bé hơn bất cứ người nào khác trên đời. Nàng thấy mình đã yêu nó với tất cả tấm lòng thành, xuất phát từ tận tâm can. Tình yêu còn lại trong lòng sau khi đã yêu những người đàn ông trước kia, nay còn bao nhiêu nàng dành cho cậu bé bấy nhiêu. - Nếu tôi nhận cậu bé làm con nuôi thì sao?

- Tôi hiểu. - Người nhân viên xã hội ngồi xuống ghế và nhìn Sam. Ông ta bất bình về những điều ông thấy. Ông ta thấy rõ ràng nàng yêu đứa bé. - Tôi không biết sao, cô Taylor à. Tôi không thích thấy cô nuôi nhiều hy vọng. Mẹ nó có thể vẫn còn muốn giữ nó.

Mắt Sam lóe lên tia sáng kỳ lạ. - Ông Pfizer, tôi xin hỏi ông, quyền gì mà chị ta làm thế? Theo tôi

biết thì chị ta đã đánh đập nó, đó là chưa nói đến việc chị ta nghiện ma túy...

- Được rồi, được rồi... tôi biết. - Ôi, lạy Chúa Jesus.

Ông ta không muốn nghe chuyện này, hôm nay không muốn... thực ra thì ngày nào cũng không. Nghĩ đến cách chị ta làm thôi, người ta đã thấy đau lòng rồi. Sự thật là mẹ nó có lẽ muốn giữ nó, dù Sam thích thế hay không. - Thực tế chị ta là mẹ đẻ của đứa bé. Tòa án tất nhiên phải tôn trọng sự thật này.

- Tòa kiên quyết tôn trọng việc này đến đâu? - Giọng nàng vừa lạnh lùng vừa lo sợ. Lo sợ nàng cứ yêu mãi đứa bé hiện nay, lo sợ phải đối diện với khả năng cậu bé sẽ ra đi.

Người nhân viên xã hội nhìn nàng, ánh mắt buồn bã. - Thú thật với cô, họ sẽ kiên quyết mãi.

- Tôi không thể làm được gì hay sao?

- Có chứ. - Ông ta thở dài. - Cô có thể thuê luật sư buộc tội chị ta nếu chị ta vẫn muốn giữ nó. Nhưng cô sẽ thua thôi... có lẽ cô sẽ thua. - Rồi ông ta chuyển sang hỏi về cậu bé. - Thằng bé như thế nào? Cô đã hỏi nó chưa? Lời nói của nó có thể ảnh hưởng mạnh đến quyết định của tòa án, mặc dù nó còn nhỏ. Người mẹ đẻ thế nào cũng có ưu thế, dù chị ta hư hỏng. Chắc cô biết điều tệ hại nhất ở đây là chính quyền bang đã phục hồi nhân phẩm cho chị ta. Chúng ta không thể nói rằng hiện chị ta không được tốt. Nếu chúng ta nói thế, tức là không thể nói rằng hiện chương trình phục hồi nhân phẩm của nhà nước không hữu hiệu, tuy sự thực là không hữu hiệu. Đây là hoàn cảnh khó xử. Cô hiểu ý tôi muốn nói chưa? - Sam gật đầu miễn cưỡng. - Thằng bé ra sao, cô đã hỏi nó chưa? - Nàng lắc đầu. - Tại sao cô không hỏi thử xem?

- Tôi sẽ hỏi.

- Tốt. Hỏi xong, xin cô gọi báo cho tôi biết. Nếu nó muốn trở về với mẹ, xin cô để cho nó về. Còn nếu nó muốn ở lại đây, - ông ta ngừng nói, suy nghĩ một lát - tôi sẽ đến nói chuyện với mẹ nó. Có lẽ chị ta sẽ không gây khó khăn gì cho cô đâu. - Ông ta mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng. - Tôi hy vọng cô gặp may mắn, chị ta sẽ đồng ý, đứa bé chắc chắn sẽ đến ở đây với cô.

Ông ta đánh giá thấp vấn đề, nhưng Sam cho qua. Thực tế thì Timmie nên đến ở bất cứ đâu, tốt hơn là ở với mẹ nó. Sam quyết bảo vệ cậu bé đến cùng.

Họ đi xem Timmie cưỡi ngựa và như các bậc cha mẹ khác khi thấy con họ cưỡi ngựa lần đầu, Martin Pfizer, người nhân viên xã hội già, mệt mỏi, phải gật lệ. Thật khó tin khi thấy Timmie cưỡi ngựa. Cậu bé xinh đẹp, tóc vàng, sạch sẽ và hạnh phúc, cậu cười luôn, mắt nhìn Sam với vẻ mến phục. Thậm chí cậu còn hài hước và điều kỳ dị nhất là trông cậu giống như nàng.

Khi Martin Pfizer ra về lúc cuối ngày, ông ta bóp mạnh cánh tay nàng và nói nhỏ điều ông đã nói:

- Xin cô hỏi nó và gọi báo cho tôi biết. - Rồi ông ta vò đầu Timmie, bắt tay Sam. Ông ta vừa lái xe ra về vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Tối hôm đó, mãi đến khi Sam đưa Timmie về phòng và trong khi nàng tháo dây đeo quần cho cậu bé và cậu gài nút áo pijama, nàng mới hỏi.

- Timmie này!

- Dạ?

Nàng nhìn cậu bé, cảm thấy run vì lo lắng. Nếu cậu bé không muốn thì sao? Nếu cậu ta muốn về lại với mẹ thì sao? Nàng không biết có chịu đựng nổi sự từ chối ở lại của cậu bé không, nhưng nàng phải hỏi. Đây chỉ là bước đầu. - Cháu biết không, hôm nay cô nghĩ đến chuyện này. - Cậu bé chăm chú đợi. - Cô tự hỏi không biết cháu nghĩ sao về việc ở luôn tại đây... - Thật đáng sợ, nàng không nhận ra việc hỏi cậu bé như thế là điều quá nhỏ. - Cô muốn nói rằng cháu ở mãi tại đây.

- Cô nói ở luôn đây với cô à? - Hai mắt cậu bé mở to trên khuôn mặt hơi rúm rắng.

- Phải, cô muốn thế đấy.

- Ôi, trời! - Nhưng nàng biết cậu bé không hiểu nàng. Cậu ta nghĩ rằng nàng chỉ muốn cậu ở đây mãi như một chuyến viếng thăm dài ngày. Nàng cần phải nói cho cậu biết rằng nàng muốn cậu phải chia tay mẹ cậu.

- Timmie... - Cậu bé quàng tay quanh người nàng, nàng đẩy cậu ta nhích ra để nhìn vào mặt cậu.

- Cô không muốn nói cháu chỉ ở đây như các em bé khác. - Cậu bé có vẻ hoang mang. - Cô muốn nói... cô muốn nói...

- Khó nói như một lời đề nghị thành hôn. - Cô muốn nhận cháu làm con nuôi, nếu họ để cho cô nhận. Nhưng cháu cũng phải muốn mới được. - Nàng cố giữ nước mắt khỏi chảy ra và cậu bé nhìn nàng với vẻ kinh ngạc.

- Cô muốn nói cô muốn cháu à? - Cậu bé có vẻ sửng sốt.

- Dĩ nhiên cô muốn cháu. - Nàng ôm ghì cậu bé, nước mắt tuôn ra. Cháu là đứa bé tuyệt nhất trần đời.

- Thế mẹ cháu thì sao?

- Cô không biết, Timmie. Việc này chắc sẽ rất gay go.

- Bà ấy có đến thăm cháu không?

- Cô không biết. Có lẽ chúng ta sẽ thu xếp việc này, nhưng cô nghĩ nếu làm thế thì thế nào cũng gây ra nhiều khó khăn cho mọi người. - Nàng thành thật với cậu bé, nàng nghĩ phải thế thôi. Đây là công việc quan trọng cho cậu bé.

Nhưng khi nàng nhìn vào mặt cậu bé, nàng thấy cậu run, có vẻ lo sợ. - Bà ta có đến đánh cháu không?

- Không. Nàng nói lớn như tiếng hét vì phần uất. - Cô sẽ không để bà ta làm việc đó.

Bỗng cậu bé bật khóc và nói cho nàng biết những chuyện mà nó chưa hề nói với nàng, nói về mẹ nó và những việc bà ta làm. Khi cậu bé nói xong, cậu nằm rã rời trong tay nàng, nhưng không còn sợ nữa. Nàng kéo chăn đắp lên tận cằm cho cậu bé, ngồi bên cạnh cậu trong bóng tối hơn một giờ, nhìn cậu ngủ và mặc cho nước mắt chảy ra. Khi cậu bé nhắm mắt ngủ, lời cuối cùng cậu nói với nàng là: "Sam, cháu muốn làm con cô". Nàng chỉ muốn nghe có thế.

Sáng hôm sau, Sam gọi điện cho Martin Pfizer, báo cho ông ta biết những gì Timmie đã nói. Nàng còn nói cho ông ta nghe một số chuyện khác mà cậu bé đã nói với nàng, về chuyện mẹ cậu ta đã đánh đập cậu, vô trách nhiệm với cậu, những chuyện mà cậu bé đã giữ kín trong bấy lâu nay. Pfizer lắc đầu.

- Tôi không ngạc nhiên. Thôi tốt, tôi sẽ giải quyết theo khả năng của tôi.

Nhưng vào ngày hôm sau, ông Martin thấy mình không làm được gì. Ông đã gặp mẹ cậu bé suốt hai giờ, cố nói phải trái với chị ta, rồi nói chuyện với vị cố vấn của chị ta tại nơi chị ta đang bị giam giữ, nhưng ông thấy nói mấy cũng vô ích. Tối đó, lòng buồn rười rượi, ông ta gọi cho Sam, biết nàng đang ở một mình trong nhà lớn.

- Cô Taylor, tôi làm việc đó không được. Tôi đã làm đủ cách, nói phải trái có, hăm dọa có, đủ thứ. Chị ta muốn giữ thằng bé.

- Tại sao? Chị ta không yêu nó mà.

- Chị ta tin là chị ta yêu nó. Chị ta nói chuyện với tôi hàng giờ về bố mẹ của chị ta, nói bố chị ta đánh đập chị nhiều, mẹ chị cũng vậy. Chị ta chỉ biết có thế.

- Nhưng chị ta sẽ giết chết thằng bé mất!

- Có thể thế. Có thể không. Nhưng bây giờ chúng ta không thể làm gì được cho đến khi chị ta có hành động gì đáng trách.

- Tôi có thể kiện để giành quyền nuôi giữ nó chứ?

- Tay Sam run run khi hỏi.

- Được. Nhưng cô khó có cơ thắng kiện. Chị ta là mẹ đẻ, cô Taylor à. Cô là người độc thân và là... người tàn tật. - Ông ta nói nhanh. - Ra tòa không nên.

- Nhưng cứ nhìn vào những việc tôi làm cho đứa bé thì thấy. Cứ nhìn vào cuộc sống của nó ở đây đi.

- Tôi biết. Việc này rất có ý nghĩa cho cô và cho tôi, nhưng trong chuyện này có yếu tố tiền lệ và cô phải thuyết phục chánh án. Cô hãy kiếm luật sư. Cô Taylor, hãy thử xem sao. Nhưng cô phải thực tế. Cứ thử thí nghiệm xem sao. Nếu cô thua thì thôi, còn nếu thắng, cô sẽ có thằng bé. - Ông ta điên ư? Ông ta không biết nàng yêu Timmie và thằng bé yêu nàng à?

- Cám ơn ông. - Giọng nàng lạnh lùng rồi cúp máy.

Nàng quay quanh trong phòng năm sáu lần, miệng lẩm bầm, suy nghĩ, nàng nổi điên vì phải đợi cho đến mai mới gọi điện được.

Sáng hôm sau, khi Timmie xuất hiện, nàng phải giao cho cậu bé một số công việc lặt vặt để đi làm cho nàng, nàng mới gọi cho vị luật sư cũ của Caroline để xem ông ta có thể giới thiệu nàng với người nào đấy có thể đảm nhận vụ này.

Ông luật sư ngạc nhiên hỏi: - Kiện để giành quyền nuôi giữ đứa bé à, Samantha? Tôi không biết cô có con.

- Tôi không có. - Nàng đáp, cười gằn. - Chưa có.

- Ra thế. - Ông ta bèn giới thiệu với nàng hai luật sư có tên tuổi ở L.A mà ông đã nghe nói. Ông không biết người nào đến, nhưng bảo đảm họ rất nổi tiếng ở đây.

- Cám ơn. - Khi nàng gọi họ, một luật sư đang đi nghỉ lễ ở Hawaii, còn người kia đi miền Đông ngày hôm sau mới về. Nàng để lại lời nhắn nói rằng khi nào ông ta về thì gọi cho nàng. Suốt hai mươi bốn giờ tiếp theo, nàng đứng ngồi không yên, cứ bồn chồn đợi ông luật sư gọi đến. Và đúng như người thư ký đã hứa, ông luật sư gọi nàng vào lúc năm giờ chiều.

- Cô Taylor phải không? - Giọng ông ta trầm, êm ái, nàng không thể đoán được ông ta là già hay trẻ. Nàng vẫn tắt nói cho ông ta biết vấn đề, nàng muốn gì, Timmie muốn gì, người nhân viên xã hội nói sao và hiện tại mẹ của Timmie ở đâu. - Rồi, rồi, tôi hiểu, cô có vấn đề khó khăn phải không? - Ông ta hỏi, nhưng có vẻ muốn biết thêm những gì nàng vừa nói. - Nếu cô không phản đối thì tôi muốn đến để gặp đứa bé. - Nàng nói cho ông ta biết cả nàng và Timmie đều đi xe lăn. Nhưng nàng nói cho ông ta rõ về trạng thái và Timmie làm việc rất giỏi.

- Tôi nghĩ phần quan trọng trong vụ kiện của cô có liên quan đến môi trường chung quanh, nên tôi phải thấy khung cảnh ở đây mới quyết định được vấn đề. Dĩ nhiên nếu cô muốn tôi làm đại diện cho cô. Nàng bằng lòng các đề nghị của ông ta.

- Ông nghĩ sao về vụ kiện, ông Warren?

- Ờ, tại sao chúng ta không đợi đến ngày mai sẽ nói chuyện này cho được đầy đủ hơn? Xét qua sơ bộ thì tôi không lạc quan lắm, nhưng đây là trường hợp vì lòng thương người cao độ, nên cần phải giải quyết bằng phương pháp ngoại lệ, đặc biệt.

- Nói tóm lại, tôi không có cơ may gì thắng, có phải ông muốn nói thế không? - Lòng nàng buồn rười rượi.

- Không hẳn thế. Nhưng chuyện này không dễ. Tôi nghĩ chắc cô biết lý do rồi.

Nàng gật đầu. - Tôi đã nghe người cán sự xã hội nói như thế rồi. Nhưng tôi thấy chuyện này thật quá phi lý. Nếu người mẹ nghiện ma túy và đánh đập con, tại sao chị ta có quyền nuôi nấng dạy bảo Timmie?

- Vì chị ta là người sinh ra nó.

- Chỉ như thế là đủ à?

- Không. Nhưng nếu cậu bé là con cô, dù cô xử sự sai trái, cô không có quyền giữ nó hay sao?

Samantha thở dài. - Thằng bé muốn ở với tôi thì sao?

- Đây là điều tốt để chúng ta tranh cãi ở tòa, cô Taylor à. Bây giờ xin cô cho biết cô ở đâu để ngày mai tôi sẽ đến gặp. Cô nói đường Mười Hai à? Đường này cách...

Nàng cho ông ta địa chỉ chính xác và hôm sau ông ta có mặt lúc mười hai giờ trưa. Ông ta lái chiếc Mercedes màu lục đậm, mặc chiếc quần màu xám đậm và áo vét mỏng casomia màu be, thắt cà vạt lụa đắt tiền, mặc áo sơ mi màu kem rất sang. Trông ông ta vào quãng bốn mươi lăm tuổi. Ông ta đeo chiếc đồng hồ tay loại Piaget, tóc màu xám đen và cặp mắt màu xanh nghiêm nghị. Tên và họ đầy đủ của ông ta là Norman Warren. Khi Sam thấy ông ta, nàng cố nín cười. Trong nhiều năm qua, nàng đã làm việc với rất nhiều người như ông ta. Nàng cười tươi và ngồi trên xe lăn đưa tay bắt tay ông ta.

- Xin lỗi ông, có phải ông từ New York đến không?

- Nàng hỏi. Ông ta cười to.

- Phải. Làm sao cô biết?

- Tôi cũng từ đây đến đây. Cho nên ông khỏi cần nói tôi cũng biết. - Tuy nhiên hôm nay nàng mặc áo len màu tía nhạt và quần jeans, thay vì áo sơ mi nỉ thường ngày và đôi ủng chần bò màu xanh đậm còn mới toanh.

Họ bắt tay nhau, trao đổi vài câu khách sáo, rồi nàng mời ông ta vào nhà lớn. Nàng đã chuẩn bị các thứ đãi khách gồm có xăng uých, cà phê nóng và cái bánh nhân táo còn nóng mà nàng đã "xoáy" nơi đại sảnh khi nàng đưa Timmie đến đây ăn trưa trước đó vài phút. Khi nàng rời khỏi Timmie, cậu ta rất bức, nhưng nàng nói rằng nàng đợi khách lớn tuổi đến ăn trưa trong nhà.

- Tại sao cháu không được gặp ông ta? - Cậu bé nũng nịu hỏi. Nàng để cậu ở lại đây với Josh và một số trẻ em không đi học. Tất cả các em ở đây đều xem Timmie như bùa hộ mạng của mình, cậu là đứa nhỏ nhất trong trại, lại trông rất giống Samantha đến nỗi chúng xem cậu bé như là

con của nàng và dĩ nhiên nàng cũng xem thế.

- Cháu sẽ gặp ông ta, nhưng cô muốn gặp ông ta trước.

- Gặp về chuyện về gì?

- Về công việc làm ăn. - Nàng cười với cậu bé để trả lời câu hỏi mà cậu ta không dám hỏi. - Ông ta không phải là cóm đầu. - Timmie cười rạng rỡ.

- Tại sao cô biết cháu nghĩ thế?

- Vì cô biết rất rõ về cháu. Thôi, đi ăn đi. - Cậu bé đi ăn với những người khác, phần nàn bị ăn thịt bò bít tết dư. Nàng hứa khi nói chuyện làm ăn xong, nàng sẽ đến tìm cậu.

Khi nàng ngồi ăn trưa với Norman Warren, nàng kể hết cho ông ta nghe về cậu bé. Cuối cùng ông ta hỏi:

- Cho phép tôi gặp cậu bé chứ?

Khi họ đến tìm gặp cậu bé tại đại sảnh, Warren nhìn quanh chăm chú, nhìn người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp mặc áo len màu tía nhạt ngồi khoan thai trong xe lăn. Đến đây, Norman Warren mới chứng kiến hết những việc diễn ra trong trại, mới thấy nơi đây được điều hành ra sao, những người trong trại đều hạnh phúc, chứng tỏ Samantha đã thành công trong công việc. Nhưng khi ông ta gặp Timmie, nhìn cậu ngồi lên yên, cưỡi con Palo- mino với sự giúp đỡ của Josh, hay khi thấy Sam cưỡi con Pretty Girl chạy bên cạnh cậu, hay khi thấy các em bé khác đi học về và chuyển sang học cưỡi ngựa, ông ta vẫn không hy vọng gì sẽ thắng vụ kiện này. Sau khi ăn tối xong Norman Warren mới ra về, nhưng ông ra về với nhiều luyến tiếc.

- Tôi muốn ở lại đây luôn.

- Xin lỗi, tôi không nhận ông làm con nuôi được. - Sam cười nói - và may là ông không đủ tiêu chuẩn để đến đây xin làm học viên. Nhưng bất cứ khi nào ông muốn đến đây thăm và cưỡi ngựa với chúng tôi, chúng tôi rất sẵn sàng đón tiếp ông.

Ông ta có vẻ bẽn lễn khi thì thào đáp: - Tôi rất sợ ngựa.

Nàng cũng thì thào đáp lại: - Chúng tôi sẽ làm cho ông hết sợ.

Ông ta lại thì thào nói thêm: - Không, cô không làm được đâu. Tôi không để cho cô làm. - Hai người cùng cười và ông lái xe đi. Họ đã làm hợp đồng thỏa thuận một số điều khoản: Nàng sẽ trả cho ông mười ngàn đô la để đại diện cho nàng ở tòa. Nàng rất thích ông ta, còn ông thì có vẻ thích Timmie. Nàng hy vọng sẽ thắng kiện, còn nếu không, nàng có thể kháng án. Một lần nữa ông ta nghĩ là vấn đề không dễ, nhưng không phải không thể thắng. Ông ta nghĩ rằng nàng có nhiều yếu tố gây thiện cảm với tòa khiến tòa ban ân cho nàng, các yếu tố này có việc nàng và Timmie thương yêu nhau và ông hy vọng việc hai người đều ngồi xe lăn sẽ gia tăng lòng thiện cảm đối với nàng hơn là chống lại nàng. Nàng chờ xem. Nàng đã ký giấy tờ vào chiều hôm đó. Ông ta sẽ nộp hồ sơ kiện ở Los Angeles vào sáng mai và họ sẽ ra cung khai trước tòa trong một ngày rất gần.

Khi Sam đi với Timmie về phòng của cậu bé, Timmie buồn bã nhìn Sam và hỏi: - Ông ấy có giúp chúng ta được không cô? - Nàng nói cho cậu biết Norman Warren là ai và ông ta sắp làm gì?

- Hy vọng ông ta giúp được, cưng à. Cứ đợi xem.

- Nếu ông ta không làm được thì sao?

- Thì cô sẽ bắt cóc cháu và chúng ta sẽ trốn trong rừng. - Nàng nói đùa, nhưng mắt cậu bé sáng long lanh. Nàng đẩy cửa mở phòng của cậu bé, bật đèn cho cậu.

- Được thôi.

- Khi rời khỏi phòng cậu bé, nàng mới bắt đầu nghĩ đến chuyện nàng vừa nói... nếu ông ta không làm được thì sao... nhưng ta phải thắng... Ông ta phải thắng kiện cho nàng. Nàng không

chịu đựng được cảnh mất Timmie. Trên đường về phòng ngủ của mình, nàng tự thuyết phục mình tin rằng nàng sẽ không mất đứa bé.

Trại mừng lễ Giáng sinh trong cảnh thanh bình.

Lần đầu tiên trong đời Timmie được hưởng ngày lễ Giáng sinh mà mọi trẻ em mơ ước. Có quà chất đầy trong thùng, áo quần mới để mặc, đồ chơi, trò đồ vui, xe cứu hỏa nhẹ với cái mũ cho cậu đội và áo len cho con gấu bông, thậm chí có những thứ Sam tự tay làm cho cậu bé. Giữa đại sảnh có cây Giáng sinh lớn với quà chung quanh. Có đủ quà cho tất cả các em hiện ở tại trại. Và do lời yêu cầu của nàng, một vị cố vấn mặc áo quần làm ông già Noel, việc này nhắc Sam và Josh nhớ đến năm Tate Jordan đóng vai ông già Noel. Ký ức về người đàn ông mà nàng vẫn còn thương yêu treo hình các thiên thần lên cây Giáng sinh trở lại với nàng như mũi dao đâm vào tim nàng. Bỗng nhiều thứ làm cho nàng nhớ đến Tate và John, bây giờ nàng ít khi nhớ đến John. Nàng biết hai người đã có thêm một đứa con nữa và Liz bị đài truyền hình sa thải vì chị ta quá xấu khi xuất hiện trên màn hình. Sự nghiệp của John Taylor vẫn còn tiếp tục, nhưng năm thì mười họa Sam mới xem một lần, nàng thấy anh ta giải phẫu quá nhiều, thiếu tự nhiên và trông chán phèo. Nàng phân vân không biết tại sao trước đây nàng quá quan tâm đến anh ta như thế. Bây giờ nàng rất ngạc nhiên khi thấy mình đứng đưng, không luyến tiếc thời gian mười một năm yêu nhau thắm thiết đã mất. Thái độ này thật khác với tình cảm của nàng khi nghĩ đến Tate.

- Sam... Tôi xin hỏi cô một câu ngốc nghếch được không? - Josh hỏi nàng khi hai người đứng trong góc phòng, nhìn các em mở quà.

- Được chứ... ông hỏi gì? - Nhưng nàng đã biết ông ta hỏi gì.

- Cô yêu Tate Jordan phải không? - Nàng nhìn vào mắt Josh và gật đầu.

- Phải.

- Có phải vì thế mà anh ta ra đi không?

- Tôi nghĩ thế. Tôi đoán anh ấy nghĩ rằng cuộc tình sẽ không đi đến đâu. Tôi đã nói tôi không muốn chơi trò của Caro và Bill. Nhưng anh ấy nói đàn bà quý phái không thể yêu công nhân trong trại. Ít ra không nên công khai. - Nàng có vẻ buồn khi nói. - Vì thế mà anh ấy ra đi.

- Tôi cũng đoán sự thể như thế.

- Và khi anh ấy biết người chồng cũ của tôi là ai, anh ấy nổi giận... anh ấy nghĩ rằng anh ấy không xứng với tôi, hay cái gì đại loại ngu ngốc như thế...

- Vớ vẩn! - Josh có vẻ giận dữ. - Anh ấy có giá trị gấp mười thằng cha lưu manh kia. Ôi... - Ông đỏ mặt. - Xin lỗi Sam...

Nàng cười. - Đừng xin lỗi. Tôi cũng nghĩ như ông.

- Rồi anh ấy không thư từ gì cho cô hết à?

- Không. Tôi muốn tìm anh ấy khắp các trại chăn nuôi trong nước, nhưng không thấy anh ấy đâu hết.

Josh nhìn Sam vẻ thương xót. - Thật đáng tiếc, Sam. Anh ấy là người tốt, tôi biết cô yêu anh ấy. Có lẽ có ngày anh ấy sẽ đến đây, để chào Bill hay tôi hay Caro và khi ấy anh ấy sẽ gặp cô.

Sam lắc đầu, mặt căng thẳng. - Tôi không mong thế. Thế nào anh ấy cũng sẽ rất kinh ngạc. - Nàng muốn nói chàng kinh ngạc khi thấy hai chân nàng, nhưng lần này Josh lắc đầu.

- Cô nghĩ anh ấy quan tâm đến việc ấy à?

- Việc anh ấy quan tâm hay không chẳng quan trọng. Tôi quan tâm. Bây giờ thì hết rồi. Thay vì thế, tôi đã có các em.

- Hết với tuổi cô à? Sam? Đừng điên. Cô bao nhiêu, hăm tám hay hăm chín?

Nàng cười với ông già. - Josh, tôi yêu ông. Tôi ba mươi ba rồi.

- Tôi thấy như nhau thôi. Cố sống đến chín mươi tuổi để xem cô có còn ý nghĩ điên khùng như thế không.

- Với ông, bao giờ tôi cũng nghĩ như thế.

- Cô là người ăn nói rất dễ nghe, tôi rất thích. - Ông ta cười, rồi bỗng ông nghiêm sắc mặt lại. - Cô nói tâm bậy về Tate rồi. Với Tate hay với ai cũng không thành vấn đề, vì cô còn quá trẻ, không thể biến mình thành gái già được. - Rồi ông nheo mắt, hạ thấp giọng.

- Sự thật cô là người nói dối Sam à. Cô dành hết cả thời gian dạy các em bé để chúng không sống, không nghĩ hay không hành động như kẻ tàn tật, trong lúc đó, cô cứ nghĩ rằng mình là người tàn tật. - Ông ta nói đúng suy nghĩ của nàng, nhưng nàng không nói gì, mắt nhìn bọn trẻ. - Thật đấy, Sam à... Ngày hôm kia tôi đã thấy ông luật sư ở Los Angeles nói chuyện với cô. Ông ta thích cô, như một phụ nữ và cô có để ý đến ông ta không? Cô đóng vai như bà quý phái hạnh phúc, mời ông ta ly trà đá.

- Mời trà đá chẳng có gì sai. - Lần này nàng cười.

- Không, giả vờ mình không phải là cô thiếu nữ ba mươi ba tuổi là hành động quá sai.

- Josh, coi chừng đấy, - nàng đáp, quắc mắt nhìn ông ta. - Lần sau khi ở một mình với nhau, tôi sẽ tấn công ông đấy. - Nói xong, nàng hôn gió ông ta, rồi lặn xe vào giữa đám trẻ. Như thế tức là nàng không muốn nghe ông ta nói nữa. Ông đành ra về.

Hai ngày sau trang trại mới hết không khí về ngày lễ Giáng sinh. Không có lớp dạy cưỡi ngựa, chỉ có vài nhóm cưỡi ngựa ra đòi chơi, nhưng không có Timmie hay Sam trong số này. Cả hai ở với nhau trong phòng, như thể họ cần có mặt bên nhau. Phiên tòa sẽ mở vào ngày hai mươi tám tháng mười hai.

Đến trước ngày mở phiên tòa, nàng để Timmie ngủ trong phòng dành cho khách của mình, sát bên phòng nàng. Khi nàng đắp chăn kín cho cậu bé, nó hỏi:

- Cô sợ phải không?

- Sợ về chuyện ngày mai à? - Mặt nàng kề sát bên mặt cậu bé, nàng đưa tay sờ mặt nó. - Sợ sợ. Còn cháu?

- Cháu sợ. - Nàng thấy cặp mắt to xanh của cậu bé lộ vẻ sợ hãi. - Rất sợ. Nếu bà ta đánh cháu thì sao?

- Cô không để cho bà ta làm thế.

- Nếu bà ta bắt cháu đi thì sao?

- Bà ta sẽ không bắt đâu. - Nhưng nếu họ để cho mẹ cậu bé bắt nó thì sao? Đấy là bóng ma ám ảnh Samantha, nàng không muốn hứa với cậu bé chuyện ấy sẽ không xảy ra. Nàng không muốn nói dối. Nàng đã nói với cậu bé rằng nếu họ thua kiện, nàng sẽ kháng án nếu cậu ta muốn thế. Nàng cũng nói rằng nếu cậu bé muốn về lại với mẹ thì cũng được thôi. Việc cậu bé về lại với mẹ sẽ làm cho tim nàng tan nát, nhưng nàng phải chấp nhận. Nàng không muốn cướp đoạt cậu bé khỏi tay mẹ nó. Nàng muốn cậu bé đến với nàng với tấm lòng rộng mở. - Mọi việc sẽ ổn thôi, Timmie à. Rồi cháu sẽ thấy.

Nhưng nàng không tiên đoán được tình hình sẽ diễn ra vào ngày hôm sau khi Josh đẩy hai chiếc xe lăn lên đường dốc xuôi vào tòa án quận ở Los Angeles. Nàng và Timmie nắm chặt tay nhau, khi hai chiếc xe lăn chen nhau vào thang máy, họ cảm thấy lúng túng trước mắt mọi người cho đến khi Josh kéo xe họ ra. Norman Warren đợi họ ngoài phòng xử, ông ta mặc bộ com lê màu xanh đậm. Trông ông rất đáng kính, Sam cũng vậy. Nàng mặc chiếc áo dài len màu xanh nhạt thật đẹp, chiếc áo còn lại trong số áo quần ở New York, khoác chiếc áo khoác bằng nỉ cũng màu xanh nhạt, đi đôi giày da đen bình dị loại Gucci. Nàng mua cho Timmie áo quần mới để mặc vào dịp này, chiếc quần màu xanh nước biển với áo vét cùng màu khoác ngoài chiếc áo

len cổ tròn màu xanh nhạt, hợp với màu áo dài của Sam. Khi họ ngồi đợi, trông họ như hai mẹ con và Norman một lần nữa thấy hai người giống nhau kinh khủng, tóc thẳng bé màu hoe vàng giống tóc của nàng và mắt hai người đều to và có màu xanh.

Phiên tòa tổ chức trong phòng xử nhỏ. Ông chánh án mang kính, cười thân mật khi đi vào phòng. Khi ông nhìn Timmie, ông cố hết sức để khỏi làm cho cậu bé sợ. Ông ngồi sau cái bàn kê trên cái bệ hơi cao một chút, ít gây ấn tượng hơn khi ngồi ở các tòa án khác. Ông ta tuổi ngoài sáu mươi, đã chủ tọa nhiều phiên tòa xử quyền nuôi giữ trẻ từ rất nhiều năm nay. Ông ta được kính nể ở Los Angeles vì tính công bằng và thương trẻ con - nhiều lần ông cứu các em thoát khỏi cảnh làm con nuôi bất hạnh. Ông hết sức tôn trọng trẻ em và các bà mẹ đẻ, thường khuyến khích các bà đắn đo suy nghĩ trước khi quyết định cho con mình. Nhiều phụ nữ quay lại cảm ơn ông, việc này ông sẽ nhớ mãi cho đến khi về hưu. Ông nhìn chăm chú vào người phụ nữ nhỏ nhắn, mảnh mai đi vào phòng xử với vị luật sư của chị ta. Chị ta mặc cái váy xám, áo trắng, trông như nữ sinh chứ không phải người nghiện ma túy hay gái điếm. Và bây giờ Sam mới biết chị ta mới hai mươi hai tuổi. Chị ta đẹp, nét đẹp phù dung và trông có vẻ là loại gái không tự mình lập thân được. Người ta chợt muốn yêu chị ta, vui với chị ta và che chở chị ta. Vì chị ta có vẻ quá đau khổ, quá dờ dẩn. Cậu bé thường tha thứ cho mẹ, muốn giúp đỡ mẹ, thay vì trông đợi mẹ giúp đỡ mình.

Tòa yêu cầu mọi người ổn định trật tự để bắt đầu. Người ta đưa hồ sơ cho chánh án, nhưng việc này không cần thiết, vì ông đã đọc hết hồ sơ hôm qua rồi. Mới mở đầu phiên xử, ông đã tuyên bố rằng đây là vụ án rất hấp dẫn vì Samantha được xem là người có nhiều nét đặc biệt, vì cậu bé tật nguyền, người mẹ xin làm con nuôi cũng tật nguyền. Nhưng tất cả mọi người ngồi trong phòng xử đều có một mong muốn duy nhất là kết quả của phiên tòa phải có lợi cho cậu bé, dù mục đích của bên nguyên hay bên bị mâu thuẫn nhau. Chánh án đề nghị cậu bé có quyền lựa chọn ngồi trong tòa hay ra ngoài tòa ngồi đợi. Nhưng Sam và Timmie đã bàn nhau về chuyện này rồi. Cậu bé nói cậu muốn ngồi trong phòng xử, không muốn “bị cớm dẫn đi”. Nàng khuyên cậu bé nên ra ngoài ngồi đợi với Josh, nhưng cậu nhất quyết muốn ngồi với nàng. Nàng nhận thấy cậu bé không hề đưa mắt nhìn về phía người mẹ, như sợ biết có mẹ cậu ở đó, hay là sợ thấy chị ta. Cậu bé nắm chặt tay Sam, mắt nhìn ông chánh án.

Vị luật sư đối kháng gọi mẹ Timmie lên làm nhân chứng đầu tiên. Khi Sam nhìn thẳng vào mặt chị ta, nàng nhận ra chị ta đúng là người khó tin tưởng. Khuôn mặt dịu dàng, giọng nói nhỏ nhẹ, câu chuyện suốt mướt từ đầu đến cuối, chị ta cam đoan rằng lần này chị ta đã học được một bài học để đời, chị sẽ không làm gì hết ngoài việc đọc sách tâm lý để học hỏi về mình và tìm cách giúp đỡ cậu con trai quý hóa của mình. Timmie cặp mắt nhìn xuống giữa hai chân suốt cả thời gian mẹ cậu khai trước tòa và chỉ ngẩng đầu lên khi chị ta đã rời khỏi bục nhân chứng. Luật sư của Sam báo cho tòa biết rằng ông ta sẽ đối chất với chị sau, rồi nhân chứng thứ hai được mời lên, đó là người bác sỹ tâm thần đã khám cho mẹ Timmie ở quận. Ông ta tuyên bố rằng chị ta là người giàu tình cảm, thân ái. Họ nghĩ rằng chị ta không có ý định làm con chị đau đớn, nhưng vì quá túng thiếu về mặt tài chính nên mới làm thế. Nhưng bây giờ chị ta sắp đi làm trong khách sạn lớn ở dưới phố, làm bất cứ việc gì người ta giao cho. Norman Warren làm cho người bác sỹ tâm thần có vẻ như điên khùng, ông nói với hàm ý rằng chị ta chỉ hy vọng làm công việc dọn dẹp toa lét trong khách sạn thôi. Lời nói của Norman thật quá đáng, nên ông bị tòa khiển trách và người chứng được xin lỗi mời xuống bục. Tòa gọi thêm hai vị cổ vấn nữa, rồi gọi người bác sỹ khám cho chị ta ra khai, ông này xác nhận chị ta có sức khỏe tốt và không nghiện ma túy nữa. Sau cùng, tòa mời vị linh mục đã biết chị ta từ năm 11 tuổi, vị này đúng là đã rửa tội cho Timmie. Ông ta nói rằng đứa bé phải thuộc về mẹ nó, vì chị ta thương yêu nó. Nghe ông nói, Sam cảm thấy ruột gan cồn cào trong bụng. Suốt thời gian các nhân chứng lên bục khai, nàng nắm chặt bàn tay Timmie và khi ông linh mục rời bục khai, họ tạm nghỉ để ăn trưa. Norman đã đối chất tất cả, ngoại trừ mẹ cậu bé và ông linh mục. Sau giờ nghỉ trưa, ông ta sẽ gọi mẹ Timmie lên bục, nhưng ông nói với Sam ông không có ý định giải quyết vấn đề này với Giáo hội Công giáo trên bục khai trong tòa.

- Tại sao?

- Ông chánh án là người Công giáo, thưa cô. Vả lại, tôi sẽ làm gì để phản bác những điều ông ta

nói?

Tốt hơn là chúng ta đừng đụng đến ông linh mục. - Tuy nhiên, ông đã làm cho những người ra khai trước tòa hơi khả nghi, ông hỏi họ với vẻ đùa bỡn thích thú, như thể lời khai của họ đều đứng về phe của bị cáo. Nhưng những câu hỏi ông ta hỏi họ không gay gắt như khi hỏi mẹ Timmie. Khi ông luật sư hỏi chị ta, Sam ra dấu cho Josh đẩy xe của Timmie ra khỏi phòng xử. Mặc dù cậu bé phản đối, nhưng Samantha cương quyết yêu cầu Josh đưa cậu đi, nàng đưa tay hôn gió chào cậu rồi quay lại nhìn cảnh luật sư chất vấn bị cáo trên bục. Chị ta run lấy bầy và trước khi cất tiếng nói, chị ta khóc. Thật khó mà hình dung rằng cô gái mảnh mai yếu đuối này lại là người đề tiện trong xã hội. Nhưng dù chị ta có vẻ như thế nào chị ta cũng phải xác nhận chị dùng ma túy năm mười hai tuổi, dùng heroin năm mười ba, bị bắt vì tội làm gái năm mười lăm, có thai Timmie năm mười sáu, phá thai năm lần, bị đưa vào trung tâm cai nghiện bảy lần, bị bắt chín lần khi còn vị thành niên và ba lần khi đã trưởng thành.

- Nhưng, - luật sư của chị ta phản đối, - chắc tòa giữ ý kiến rằng người đàn bà này không còn nghiện ma túy nữa, chắc tòa phải xác nhận rằng chị ta đã nghiêm túc tuân thủ đúng chương trình cai nghiện của bang, còn nếu chúng ta nói rằng người đàn bà này không phục hồi nhân phẩm, tức là chúng ta nói rằng chương trình cai nghiện của nhà nước không có kết quả. - Tòa chấp nhận lời phản đối. Lệnh bắt chị ta dựa theo luật của California, còn những vấn đề khác do địa phương quyết định.

Việc chất vấn mẹ của Timmie mất hơn một giờ, chị ta khóc suốt buổi, bất cứ khi nào có dịp là chị ta nói đến từ "con tôi" với vẻ ăn năn hối cải. Nhưng mỗi lần như thế, Sam nhìn vào chị, nàng nghĩ đến việc chị ta đã không chích thuốc phòng dịch cho con, khiến cậu bé bị bệnh bại liệt. Sam nghĩ đến việc chị ta đánh đập cậu bé khiến hai tay cậu bị bầm tím, nghĩ đến sự dày vò, cô đơn, khiếp sợ của cậu bé. Sam muốn đứng dậy khỏi xe lăn hét lên.

Về phía họ, Norman Warren mời người nhân viên xã hội, Martin Pfizer, ông ta có vẻ không hăng hái trong việc làm chứng. Rồi có vị bác sỹ riêng của Sam, có Josh và ba gói thư của những nhân vật quan trọng, như là quan tòa, bác sỹ, viết về công việc mà nàng đã làm ở trang trại. Cuối cùng là Sam. Người ta nêu ra việc nàng ly dị chồng, việc nàng không lấy chồng lại và không có hy vọng có con. Người luật sư bên đối phương nói rằng hiện giờ nàng bị tàn tật không thể nào chữa chạy được. Chuyện buồn của nàng được kê ra một danh sách dài để nhấn mạnh nàng muốn có con nuôi, khiến Sam gần như cảm thấy thương xót cho mình. Norman phản đối việc này và buộc đối phương phải chấm dứt những câu hỏi ấy. Cuối cùng, người ta kết luận rằng nàng chỉ là người làm việc thiện, có lòng tốt, quan tâm đến cậu bé, muốn giúp đỡ cậu, chứ không giống bà mẹ điên loạn của cậu, gọi "con tôi" luôn mồm và phải bị đưa ra tòa.

Nhân chứng cuối cùng mới là người quyết định.

Đó là Timmie. Người ta yêu cầu mẹ cậu bé nín khóc, nếu không tòa sẽ mời chị ta ra ngoài ngồi nghỉ để lấy lại bình tĩnh. Chị ta bèn bốt khóc để ngồi nghe, chỉ còn thút thít thật to trong khi nghe tòa chất vấn nhân chứng cuối cùng. Sam nhìn vẻ hoảng hốt trên mặt cậu bé. Tất cả những lời cung khai trước đây bây giờ được đem ra lấy kết quả. Quan tòa nhắc lại những lời khai về cuộc sống của cậu với mẹ ra sao, cuộc sống với Sam như thế nào, mẹ cậu đối xử ra sao với cậu, Sam mua gì cho cậu, cậu cảm thấy về hai người đàn bà như thế nào, rồi tổng chánh án hỏi cậu bé: - Timmie, cháu có sợ mẹ cháu không? - Rõ ràng câu hỏi này làm cho cậu bé sợ hãi, cậu ngồi co rúm trong xe lăn, nắm chặt con gấu bông, lắc đầu lia lịa.

- Không... không!

- Có bao giờ mẹ cháu đánh đập cháu không?

Cậu bé không trả lời mà chỉ lắc đầu, người ta yêu cầu cậu bé nói ra lời. Mọi người nghe tiếng "không" phát ra khàn khàn. Sam nhắm mắt thất vọng. Nàng hiểu việc cậu bé làm. Không có cách gì cậu nói sự thật khi có mẹ cậu ở đấy. Tòa kéo dài thêm nửa giờ nữa rồi mọi người được mời về nhà. Ông chánh án lịch sự mời tất cả sáng mai trở lại. Ông nói rằng ông có số điện thoại của tất cả mọi người nếu vì lý do gì đấy mà ông chưa thể lập được bản án nhanh, ông sẽ báo cho mọi người biết. Còn nếu tối nay mà họ không nghe ông nói gì, sáng mai họ phải trở lại

phòng xử này, mang theo Timmie. - Ông ta nhìn Sam - và bản án sẽ được công bố. Ông nghĩ rằng với lợi ích của cậu bé và để tránh cho cả hai bên chịu đựng đau khổ thêm, tốt hơn hết là phải ra bản án ngay. Nói xong, chánh án đứng dậy, ông thừa phát lại tuyên bố phiên tòa tạm nghỉ.

Trên đường về trại, Sam cảm thấy toàn thân đau nhức, mệt mỏi, còn Timmie ngủ trong tay nàng ngay khi xe chuyển bánh. Khi mẹ Timmie đến gần cậu, cậu bé run lấy bầy, níu tay Sam. Norman đẩy xe cậu ra khỏi phòng xử và Josh giúp Samantha lặn xe đi, họ vội vã ra về ngay. Sau đó, khi nàng ôm cậu bé trong tay, nàng nghĩ rằng cậu bé bằng lòng đến dự phiên tòa xử ai giành quyền giữ cậu là một hành động rất can đảm. Nếu mẹ cậu thắng, có quyền giữ cậu, nàng không thể làm gì chống lại được và cậu bé biết rõ điều này hơn ai hết. Bây giờ khi ôm cậu bé vào lòng, nàng cũng hiểu rõ chuyện đó. Nếu nàng thua kiện, làm sao nàng giao cậu bé cho người đàn bà ấy được? Làm sao nàng chịu nổi việc này? Tối đó khi nằm trên giường, nàng nghĩ đến chuyện đem cậu bé chạy trốn đâu đấy. Nhưng đi đâu và làm sao đi, bằng cách gì? Hai người ngồi xe lặn không thể đi đâu xa và bỗng nàng nghĩ đến ngôi nhà bí mật. Từ ngày trở về trang trại đến giờ, nàng chưa đến đấy lần nào. Nhưng nàng biết ngay khi họ đến đấy, người ta cũng tìm ra họ. Hoàn toàn vô vọng. Họ chỉ còn việc phải làm là tin vào công lý, hy vọng được may mắn.

Sáng hôm sau, Sam thức dậy trước bình minh rất lâu. Thật vậy, khi nhìn đồng hồ, nàng thấy mình chỉ ngủ được một giờ rưỡi. Nhưng khi nàng lăn xe qua phòng Timmie ở bên cạnh phòng nàng, cậu bé cũng đã dậy rồi.

- Chào cháu, Timmie... - Nàng hôn lên đầu mũi cậu bé và đưa tay lấy dây đeo quần cho cậu. - Chào buổi sáng.

- Cháu sẽ không đi với bà ấy đâu.

- Tại sao chúng ta không để chuyện ấy sau khi ăn sáng xong rồi hãy nói. - Sam cố giữ giọng mình bình thản, nhưng cậu bé đã bật khóc, nín chặt nàng. Ngày bắt đầu như vậy. Sáng đó họ chỉ ăn sáng với nhau. Các em khác không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có một ít nhà liệu pháp và cố vấn mới được Sam nói cho biết. Họ cố giữ cho tình hình trong trại diễn ra bình thường. Nhưng khi họ lại ra đi cùng Josh, thì tuy công việc trong trại có vẻ bình thường, nhưng mọi người đều cảm thấy có chuyện gì đấy không hay đang xảy ra. Các em bé lên xe đi học với vẻ lặng lẽ khác thường.

Đến Los Angeles, Samantha, Josh và Timmie gặp luật sư Norman ở ngoài phòng xử, mọi người đều có vẻ buồn.

- Sam, hãy bình tĩnh đi. - Norman khẽ chạm vào cánh tay Sam. Nàng mặc quần xám, áo len casomía xám, còn Timmie mặc bộ đồ giống như hôm qua, lần này với áo sơ mi len kẻ ô trắng đỏ.

Chánh án bắt đầu công việc bằng cách yêu cầu đưa Timmie vào phòng, rồi ông nói với cậu bé rằng ông đã nghe đầy đủ các bằng chứng, ông đi đến quyết định chính đáng để làm cho Timmie được hạnh phúc lâu dài. Ông cười với cậu bé như ông ngoại nhân từ cười với cháu, rồi yêu cầu cậu lăn xe đến trước phòng xử, ông nói đây là hình thức, vì xét cho cùng thì cậu là nhân vật quan trọng nhất và tất cả việc này là làm cho cậu. Timmie nhìn Sam như để hỏi ý kiến nàng, nàng cười và gật đầu. Cậu bé bèn lăn xe ra giữa, trước phòng xử đúng như yêu cầu của chánh án.

Xong xuôi, chánh án quay qua nhìn Sam, nói rằng ông biết việc nàng làm không những chỉ đáng phục mà còn rất nhân đạo. Ông đã nói chuyện với nhiều người về trang trại của nàng, ông rất ấn tượng, không làm sao nói hết về tài năng của nàng. Lại một lần nữa, ông tặng nàng một nụ cười thân ái. Nhưng rồi ông tiếp tục nói, mặc dù ý đồ của nàng rất tốt, chắc có lẽ nàng sẽ cung cấp vật chất cho cậu bé nhiều hơn mẹ cậu và mặc dù Timmie sẽ gặp cuộc sống khó khăn với mẹ đẻ của mình, người đang nỗ lực hết sức để đi theo con đường chính đáng để nuôi dạy đứa con tàn tật, nhưng ông tin chắc rằng, nhất là sau khi đã nói chuyện với cha Renney, mẹ Timmie cuối cùng sẽ cải tà quy chính. Vì thế, đến đây ông nhìn Timmie và cười tươi với cậu bé, ông quyết định Timmie phải thuộc về người mẹ đẻ của mình. - Và bây giờ - ông ta ra dấu cho người thiếu phụ đang sưng sờ kinh ngạc trong chiếc áo sơ mi màu hồng với mái tóc rối bù - chị có thể nhận lại đứa con trai của mình. - Rồi ông gõ mạnh cái búa lên bàn, Sam cảm thấy như cái búa đánh vào tim mình. Nàng sưng sờ nhìn ông chánh án đang tuyên bố bằng giọng oang oang rằng:

- Tòa xử người mẹ đẻ ra cậu bé thắng kiện. - Nói xong, ông ta đứng dậy, đi ra khỏi phòng và Sam cố hết sức để khỏi hét lên. Tuy nhiên, mẹ của Timmie không kìm được mình giữ yên lặng, chị chạy đến cậu bé, ôm chầm nó thiếu đường làm cho chiếc xe lăn đổ nhào. Sam thấy Timmie vùng vẫy cố thoát ra khỏi chị ta, nhưng người luật sư đã giữ chiếc xe lăn của cậu bé, nên người mẹ ôm chặt cậu, miệng kêu lên bai bai: "Con tôi... con tôi...".

- Sam... Sam! - Cậu bé cất tiếng gọi, giọng náo nùng khiến nàng vô cùng đau xót. Nàng nhìn theo cậu bé, rồi cố lăn xe đến phía cậu. Nhưng Josh đã nín xe nàng lại và Norman đứng chặn ở phía trước. Hai người hiểu nhau, họ không nói một lời. Bây giờ không làm gì được nữa. Người mẹ đã giành quyền giữ đứa bé.

- Tránh ra... - Sam đẩy Norman và nói. - Tôi phải gặp nó.

- Không được, Sam! - Ông ta dịu dàng nói, nhưng thái độ cương quyết. Và Josh không thả chiếc xe ra để nàng lăn đi.

- Tôi phải đến,... Josh, thả ra! - Nàng bắt đầu khóc, nhưng ông luật sư của mẹ Timmie đã đẩy chiếc xe lăn của cậu bé ra khỏi phòng. Timmie đau đớn quay lại nhìn Samantha, vẫy cả hai tay, mặt khổ sở nhìn nàng.

- Sam... Sam!

- Cô yêu cháu! - nàng nói lớn. - Timmie, cô yêu cháu! Không sao đâu! - Và cậu bé biến mất. Rồi như thể trong người còn chút sức tàn, nàng gục mặt xuống hai tay, khóc nức nở. Norman không biết làm gì một hồi lâu, cuối cùng ông ta quỳ xuống bên cạnh nàng.

- Tôi rất ân hận, Sam... chúng ta có thể kháng án.

- Không. - Nàng chỉ đáp có thể, rồi lấy khăn tay, lắc đầu với Norman. - Không. Tôi không thể làm thế với thằng bé. - Ông ta gật đầu, đứng lên rồi ra dấu cho Josh. Không có lý do gì phải ở lại đây. Chuyện của Samantha và Timmie đã xong. Cậu bé đã đi rồi.

Suốt thời gian còn lại trong tuần, Sam ở trong nhà lớn, không đi đâu hết. Norman đến lấy đồ đạc của Timmie, giao cho hai người cán sự xã hội để trả cho mẹ nó, nhưng Sam không chịu gặp ông ta. Josh coi sóc hết công việc cho nàng. Buổi sáng hôm đó Norman gõ cửa phòng nàng hai lần. Thậm chí ông còn cố gọi nàng. Nhưng nàng không muốn gặp ai, ngoài Timmie. Nàng đã mất người nàng yêu thương cuối cùng trong đời.

- Cô ấy có khỏe không? - Norman hỏi Josh với vẻ buồn rầu, ông già lắc đầu, nước mắt lưng tròng.

- Tôi không biết. Cô ấy đang căng thẳng, nhưng cô ấy mất mát quá nhiều. Và chuyện này... Ông không biết tại sao cô ấy thương cậu bé đầu.

Norman buồn bã gật đầu. - Vâng đúng thế. - Lần đầu tiên trong nghề, tối qua là lần đầu tiên ông lái xe về nhà mà chân đạp ga mạnh như thế, chiếc Mercedes đã chạy với tốc độ tám mươi dặm một giờ và ông còn khóc nữa. - Tôi muốn gặp cô ấy khi cô bình tĩnh trở lại. Tôi muốn nói với cô về chuyện kháng án. Tôi nghĩ chuyện này có thể thành công. Đây là vụ án bất thường, vì điều làm cho cô ấy gặp trở ngại là cô ấy vừa độc thân lại vừa tàn tật. Nhưng chuyện thật khó tin là tòa đã viện có mẹ Timmie làm gái và nghiện ma túy là mẹ để để chống lại người phụ nữ như Sam. Tôi muốn đưa vấn đề này lên tòa án tối cao.

- Tôi sẽ nói với cô ấy. - Josh có vẻ như đồng ý với ông luật sư. - Khi tôi gặp được cô ấy.

Bỗng Norman có vẻ lo sợ hỏi: - Cô ấy sẽ không làm việc rồi đại chứ?

Josh suy nghĩ một lát. - Tôi không nghĩ thế. - Ông ta không biết rằng nàng đã từng làm việc ấy một lần trong bệnh viện ở New York. Nhưng lần này nàng không tự vẫn. Nàng muốn chết, nhưng vẫn nuôi hy vọng hơi viển vông rằng có ngày nàng sẽ gặp lại Timmie, nên nàng không làm việc rồi đại như lần trước. Thế nhưng nàng cứ nằm trên giường, không di chuyển, không ăn suốt hai ngày trời như thế, mà chỉ lê vào phòng tắm. Nàng chỉ khóc, ngủ, rồi khóc khi thức dậy và cuối ngày thứ hai nàng thức dậy khi nghe có tiếng ai đấm rầm rầm vào cửa nhà. Nàng nằm yên trên giường định không trả lời, rồi bỗng nàng nghe tiếng gương vỡ, nàng biết có ai đó phá cửa để vào.

- Ai thế nhỉ? - Nàng sợ. Tự hỏi có lẽ ăn trộm chăng.

Nhưng khi nàng ngồi dậy, bối rối và hoảng sợ, bỗng đèn trong hành lang bật sáng, nàng thấy Jeff, đầu tóc đỏ của anh ta bồm xồm. Cánh tay anh ta chảy máu, anh ta đứng bối rối trước mặt nàng và như mọi khi, mặt anh ta đỏ như củ cải đỏ. - Cậu làm gì đấy?

- Tôi đến thăm cô. Tôi không chịu đựng được nữa, Sam. Đã hai ngày tôi không thấy ánh đèn sáng ở đây và khi tôi đến gõ cửa cô không trả lời... tôi nghĩ có lẽ... tôi sợ... tôi muốn biết cô có bình an hay không. - Nàng gật đầu, cười với anh ta vì anh ta đã lo cho nàng, rồi bỗng nước mắt chảy ra và anh ta ôm cứng nàng vào vòng tay. Điều kỳ lạ là khi anh ta ôm nàng, nàng có cảm giác quen thuộc, như thể trước đây anh ta đã ôm nàng rồi, như thể nàng đã biết hai cánh tay anh ta, biết ngực anh ta, biết thân hình anh ta, nhưng nàng thấy ý nghĩ đó thật điên rồ, nên nàng nhích ra xa và hỷ mũi.

- Cám ơn, Jeff.

Anh ngồi xuống mép giường, nhìn nàng. Sau hai ngày nằm không ăn trên giường mà trông nàng vẫn đẹp. Bỗng anh muốn hôn nàng và khi nghĩ đến chuyện ấy, mặt anh lại đỏ gay. Thấy mặt anh đỏ, nàng bật cười qua nước mắt và anh bối rối nhìn nàng. - Cô cười cái gì?

- Khi cậu bối rối, trông cậu như củ cải đỏ.

- Cám ơn. - Anh cười xòa. - Người ta thường gọi tôi là đầu cà rốt, chứ không phải là củ cải đỏ. - Rồi anh mỉm cười, hỏi nàng: - Cô khỏe chứ, Sam?

- Không, nhưng tôi nghĩ thế là sẽ khỏe. - Dòng nước mắt khác lại chảy xuống má nàng. - Tôi hy vọng Timmie sẽ không sao.

- Josh nói ông luật sư của cô muốn kháng án lên tòa án tối cao.

- Thế à? - Trông nàng có vẻ tức giận, không hài lòng. - Ông ta nói chuyện vớ vẩn. Ông ta sẽ không hy vọng gì thắng đâu. Thực tế là vì tôi què và độc thân. Nếu độc thân thôi có lẽ họ không quan tâm, nhưng tôi là người tàn tật. Thế là đủ rồi. Làm gái và nghiện ma túy đáng được làm mẹ hơn là què, hay cậu không biết thế?

- Biết cái con khỉ. - Anh ta càu nhàu đáp.

- Nay, ông chánh án đã quyết định như thế đấy.

- Chánh án dốt! - Nàng cười trước lời gay gắt ấy, rồi bỗng nàng ngửi thấy có mùi rượu nơi hơi thở của anh ta. Nàng cau mày nhìn anh chàng tóc đỏ.

- Jeff, cậu say phải không?

Anh ta có vẻ bối rối, mặt lại đỏ, nhưng anh lắc đầu.

- Tôi chỉ uống hai ly. Phải uống nhiều hơn thế mới say.

- Sao thế?

- Phải nhiều mới say. Tôi thường say khi uống năm hay sáu ly.

- Không. - Nàng cười. - Tôi muốn hỏi tại sao cậu uống hai ly thôi? - Nàng không muốn công nhân uống rượu trước mặt các em và Jeff biết thế, nhưng nàng thấy bên ngoài trời tối đen, nàng biết đã hết giờ làm việc.

- Hôm nay là đêm giao thừa, Sam à.

- Thế ư? - Nàng có vẻ ngạc nhiên, bèn tính lại... nàng nhớ phiên tòa xử ngày hai mươi tám, bản án ngày hai mươi chín, sau đó hai ngày trôi qua. - Ô, thật bậy. Thì ra thế. Và anh sẽ đi dự tiệc phải không? - Nàng cười, hỏi anh ta.

- Phải, tôi sẽ đi đến trại Bar Three. Tôi đã nói cho cô biết tôi có làm việc ở đấy không nhỉ?

- Không, nhưng hình như cậu làm cho nhiều trại ở miền Tây.

- Tôi quên nói cho cô biết về trại ấy.

- Cậu có hẹn với ai ở đấy phải không?

- Với Mary Jo. - Lần này anh ta đỏ mặt như xe chữa lửa.

- Con của Josh à? - Nàng có vẻ thích thú và anh ta cười.

- Phải.

- Josh nói sao về chuyện này?

- Ông nói nếu tôi để cho cô ấy say, ông ấy sẽ đá đít tôi. Nhưng đá con khỉ, cô ấy mười chín tuổi rồi. Cô ấy được phép uống rượu.

- Nhưng nếu tôi là cậu, tôi sẽ coi chừng. Nếu Josh nói ông ấy sẽ đá đít cậu, ông ấy sẽ làm thật đấy. Rồi nàng trở nên bình tĩnh trở lại. - Ông ấy khỏe không?

- Ông ấy lo cho cô. - Giọng Jeff cất lên nho nhỏ trong căn phòng yên lặng. Tất cả chúng tôi đều rất lo cho cô. Hôm qua ông luật sư của cô có đến đây.

- Tôi nghĩ thế nào ông ta cũng đến. Để lấy đồ đạc của Timmie phải không? - Jeff ngần ngừ rồi gật đầu. - Ông ta có lấy hết quà Giáng sinh không? - Nàng lại khóc. - Tôi muốn ông ấy lấy hết quà.

- Ông ta đã lấy hết. - Rồi không biết làm gì cho nàng, anh ta ôm nàng vào lòng và nàng tựa đầu

lên ngực anh mà khóc. Anh ta muốn nói anh yêu nàng, nhưng anh ta sợ. Anh ta yêu nàng ngay khi anh ta thấy nàng lần đầu, thấy mái tóc vàng hoe tuyệt đẹp của nàng. Nhưng nàng lớn hơn anh đến chín tuổi và nàng không hề quan tâm đến đàn ông. Thỉnh thoảng anh ta vẫn còn phân vân không biết nàng có còn như thế hay không, nhưng Jeff không quan tâm, anh muốn ngày nào đấy sẽ ôm nàng, thổ lộ tình yêu với nàng. Họ ngồi bên nhau một hồi lâu, rồi nước mắt ngừng chảy.

- Cảm ơn cậu, - nàng nhìn anh ta một hồi lâu, lòng rạo rực trước sức mạnh và sự trẻ trung của anh ta. - Bây giờ tốt hơn hết là cậu nên đi khỏi đây, nếu không thì, thay vì cậu đón đêm giao thừa với Mary Jo, cậu lại đón với tôi.

- Cô biết sao không? - Giọng anh ta khản đặc. - Tôi thích ở đây với cô.

- Thế ư? - Mắt nàng ánh lên vẻ đùa bỡn, nhưng nàng thấy mắt anh ta thì không. Nàng không muốn làm gì để thỏa mãn được ý muốn của Jeff. Anh ta không cần có bên mình người phụ nữ đã lớn tuổi, lại què quặt. Anh ta còn trẻ. Anh ta có cả cuộc đời trước mắt, với những người con gái như Mary Jo. Nàng bỗng thấy mình quá cô đơn đến nỗi muốn ôm lấy anh ta, nhưng trước khi làm cái việc điên rồ ấy, nàng muốn anh ta ra về. - Được rồi, cậu hãy đi mừng đêm giao thừa cho vui đi. - Nàng ngồi dậy trên giường và cố nở miệng cười.

- Còn cô thì sao?

- Tôi sẽ đi tắm, làm cái gì ăn rồi đi ngủ lại. Có lẽ ngày mai tôi phải ra khỏi hang và gặp mọi người.

- Tôi rất sung sướng khi nghe thế. Mấy hôm nay cô làm cho tôi lo.

- Chắc tôi quá căng thẳng, Jeff à. Thời gian thường làm cho người ta căng thẳng. - Thời gian và sự đau đớn, mất mát.

- Thế ư? Thời gian cũng làm cho cô đẹp lên.

- Đi đi, Jeff. - Nàng có vẻ lo lắng. - Đã đến lúc anh nên ra về.

- Tôi không muốn rời khỏi cô, Sam à. Tôi muốn ở lại đây.

Nhưng nàng lắc đầu, nhìn anh ta nắm bàn tay nàng đưa lên má, rồi hôn mấy ngón tay ấy mới thả ra. - Jeff à, cậu không ở lại đây được đâu.

- Tại sao không?

- Tôi không muốn để cậu ở lại.

- Cô không thích việc chủ trại và công nhân trong trại sống chung với nhau à? - Anh ta nổi giận như một con ngựa đực tơ. Nàng cười.

- Không, không phải thế đâu, Jeff. Chỉ vì đời tôi đã hết rồi, còn đời cậu đang ở phía trước. Cậu không cần chuyện như thế này.

- Cô điên rồi! Cô có biết tôi muốn cô từ bao lâu rồi không?

Nàng để ngón tay lên môi anh ta. - Tôi không muốn cậu nói với tôi điều đó. Đêm nay là đêm giao thừa, người ta thường bảo không nên nói chuyện ấy vào những đêm như đêm nay. Tôi muốn chúng ta là bạn được lâu bền, Jeff à. Xin đừng làm hỏng tình bạn. - Rồi nước mắt lại tuôn ra, - bây giờ tôi cần cậu. Cậu, Josh và các em bé, nhưng nhất là cậu và Josh. Đừng làm gì để thay đổi việc ấy. Tôi chỉ... Tôi không thể làm được công việc trong trại... Tôi cần cậu rất nhiều. - Anh ta ôm nàng thêm lần nữa, hôn lên đỉnh đầu nàng rồi đứng dậy, nhìn nàng.

- Sam, nếu cô muốn, tôi sẽ ở lại.

Nàng nhìn vào cặp mắt màu xanh lục trong sáng, lắc đầu. - Không. Cậu đi đi. - Anh ra khế gạt đầu, khi ra đến cửa, anh ta dừng lại nhìn nàng lần cuối cùng, rồi nàng nghe tiếng cửa đóng và tiếng ủng chẵn bò vang lên trên hành lang.

- Sam ơi, Sam... - Khi ấy đúng sáu giờ sáng ngày đầu năm, nàng đã mặc áo quần, pha cà phê sau ba ngày nằm lì trong phòng, bỗng nàng nghe Josh bấm cửa và gọi lớn. Nàng cười với mình. Nếu bây giờ mà nàng không ra, người này đến người khác sẽ bấm cho sập cửa nhà nàng mất. Nàng phân vân, cảm thấy cô đơn khủng khiếp vì mất Timmie, nhưng nàng nghĩ không thể trốn tránh cuộc đời được. Nàng còn có trách nhiệm với những em bé khác. Nàng chậm rãi lăn xe ra cửa, nhìn ánh lờ mờ của bầu trời trước bình minh. Nàng thấy Josh mặc áo vét dày đứng trên hành lang trước nhà.

- Chào Josh. Chúc mừng năm mới hạnh phúc.

Ông ta đứng yên, không nói gì. Nàng phân vân không biết có gì không ổn đã xảy ra. Trông như thể ông đã khóc.

- Ông khỏe chứ? - Ông ta lắc đầu rồi chậm rãi đi vào phòng. - Mời ông vào ngồi chơi. - Nàng đã tưởng ông ta đến để an ủi nàng, nhưng bây giờ nàng biết ông ta đang có chuyện gì không ổn. - Chuyện gì thế? - Nàng nhìn ông ta, cau mày lo lắng. Ông ta ngồi phịch xuống ghế, nhìn nàng, rồi gục đầu xuống hai tay.

- Chuyện đôi trẻ. Jeff và Mary Jo. Tối qua chúng đi dự tiệc, - ông ta ngừng lại để nuốt nước bọt - và hai đứa uống say oắt càn cẩu, rồi lái xe về nhà. - Sam cảm thấy tim mình đập mạnh. Nàng sợ, không dám hỏi tiếp, nhưng ông ta nói cho nàng biết. Ông ta nhìn nàng, mặt quá đau đớn, nàng thấy hai dòng nước mắt trên mặt ông. - Chúng tông xe vào gốc cây, văng xuống hẻm núi... Mary Jo gãy tay, mặt đầy thương tích... còn Jeff thì chết.

- Sam nhắm mắt, nắm chặt bàn tay ông ta, nghĩ đến chàng trai. Tối qua nếu nàng để cho cậu ta ở lại, thì chắc đã không xảy ra chuyện này. Nhưng nếu tối qua nàng làm thế thì quá bậy, vì nàng đã dụ dỗ một chàng trai mới hai mươi bốn tuổi. Bậy ư? Nàng tự hỏi. Bậy ư? Như thế có hay hơn là để cho cậu ta chết không?

- Ôi lạy Chúa... - Nàng mở mắt, nhìn Josh, rồi đưa tay ôm lấy ông ta. - Mary Jo sẽ khỏi chứ, Josh? - Ông ta gật đầu và khóc nức nở trong vòng tay Sam.

- Nhưng tôi quá thương thằng ấy. - Anh ta mới ở với họ một năm thôi, nhưng ông ta cảm thấy như đã nửa đời người. Bây giờ nàng mới hiểu lời xác nhận của chủ trại khác về anh ta, họ vẫn muốn anh ta về làm việc với họ.

- Cậu ta có bà con gì để chúng ta gọi báo cho họ biết không?

- Tôi không biết. - Ông lôi trong túi ra chiếc khăn tay màu đỏ, hỷ mũi rồi cất khăn vào túi và thở dài. - Tôi nghĩ chúng ta phải lục đồ đạc của cậu ta xem sao. Tôi biết mẹ cậu ta chết rồi, vì cậu ta có nói với tôi như thế một hai lần gì đấy. Nhưng tôi không biết cậu ta có anh chị em gì không, cũng không biết bố cậu ta là ai, còn sống hay chết. Cậu ta không nói gì nhiều về đời tư của mình, mà chỉ nói về các em bé ở đây, về cô và cậu ta cho biết cậu ta rất sung sướng khi được sống với các em bé và với ngựa ở đây.

Sam nhắm mắt, hít vào một hơi dài.

- Bây giờ chúng ta đi xem đồ đạc và giấy tờ của cậu ta ra sao. Hiện cậu ta ở đâu?

Josh thở dài, đứng dậy. - Tôi đã nói họ để cậu ta tại bệnh viện, chúng ta tính sao thì gọi đến nói cho họ hay. Nếu bà con cậu ta ở đâu đấy có đến, họ sẽ mang cậu ta về nhà.

- Tôi hy vọng sẽ tìm ra gốc tích cậu ta trong giấy tờ gì đấy. Còn nếu chúng ta không tìm thấy gì hết thì sao, Josh? - Đây là vấn đề khó khăn cho nàng.

- Thì chôn cậu ta với Bill và Miss Caro, hay chôn trong nghĩa trang thành phố.

- Chúng ta có thể chôn cậu ta tại đây. Cậu ta bây giờ là người của chúng ta, cậu ta yêu trang trại.

- Bàn chuyện chôn cất anh ta thật là điều quá buồn, vì mới cách đây mấy giờ, anh ta còn đứng

nơi ngưỡng cửa phòng nàng, ngồi trên mép giường, ôm nàng trong tay. Nàng cố xua đuối ký ức ra khỏi đầu, đưa tay lấy chiếc áo vét trên cái giá thấp gần cửa trước, từ từ quay xe lăn ra cửa.

Josh ngạc nhiên thấy cửa sổ vỡ gương, bèn hỏi Sam:

- Chuyện gì xảy ra thế này?

- Jeff làm vỡ đấy. Đêm qua cậu ta muốn xem tôi có bình an không. Cậu ta đến thăm tôi trước khi họ đi dự tiệc.

- Tôi đã có cảm giác như thế, Sam à. Cậu ta nhìn ngôi nhà này đã hai ngày rồi và tôi đoán cậu ta lo cho cô. - Sam gật đầu và không nói gì nữa cho đến khi họ tới căn nhà Jeff ở. Đối với nàng, đường đi rất gồ ghề, vì các lối dẫn đến nhà của công nhân trong trại đều không cần làm cho bằng phẳng, cho nên đi xe lăn trên các con đường này rất khó. Nhưng có Josh đẩy xe trên những đoạn đường gồ ghề, nên xe vào được nhà anh ta khá dễ dàng. Nàng nhìn quanh nhà, giường không làm, đồ đạc hơi lộn xộn vì anh ta không dọn dẹp. Có thể anh ta từ trong phòng tắm đi ra với nụ cười trên môi, hay là thò đầu từ dưới chăn lên, hay là từ đâu đó ở ngoài đi vào vừa đi vừa hát... Anh ta không thể chết được... Jeff không được... chàng thanh niên không chết đâu. Josh nhìn nàng với ánh mắt quá đau đớn, rồi ông ngồi xuống cái bàn viết nhỏ bằng gỗ thích và lôi ngăn kéo giấy tờ ra xem.

Có nhiều ảnh và thư từ của bạn bè, quà lưu niệm của những nơi làm việc cũ, ảnh con gái, chương trình thi cưới bò và ngựa chưa thuần và nhiều thứ khác nhưng không có thứ họ cần tìm.

Cuối cùng Josh tìm thấy một vật giống như cái ví đựng tiền nhỏ bằng da. Ông ta thấy trong ví có tấm thiệp với số an sinh xã hội của Jeff trên đó, vài tờ giấy bảo hiểm, hai vé xổ số và một mảnh giấy. Trên mảnh giấy có hàng chữ: "Trong trường hợp tôi bị thương nặng, xin báo cho bố tôi là: Ông Tate Jordan, tại trại Grady Ranch". Và trên giấy có số hộp thư bưu điện tại Montana.

Josh đọc xong tờ giấy, ông há hốc miệng kinh ngạc, rồi bỗng ông nhớ... trại Bar Three.. tại sao ông không nghĩ đến chuyện hỏi trại này nhỉ? Ông biết rõ Tate có người con trai làm việc ở trại này. Ông sững sờ nhìn Sam, nàng cau mày hỏi:

- Chuyện gì thế?

Ông không có gì để nói nữa. Ông chỉ đưa mảnh giấy cho nàng và đi ra ngoài để hít không khí trong lành.

Sam nhìn tờ giấy gần nửa giờ đồng hồ, suy nghĩ sẽ làm gì, tìm đập thành thịch trong lúc suy nghĩ. Đêm qua nàng suýt làm tình với con trai của Tate - thật là bước ngoặt số phận hiểm nghèo. May là nàng không làm việc ấy và bây giờ anh ta đã chết, nàng phải gọi cho bố anh ta. Nhưng nàng nghĩ, cho dù họ có làm tình thì anh ta vẫn đi uống rượu và vẫn chết. Dù làm gì đi nữa, số phận vẫn không thay đổi. Bây giờ nàng phải đối diện với sự khó khăn là nói gì với Tate Jordan. Đòi thật trớ trêu là sau bao nhiêu lần nàng đi tìm kiếm, dò hỏi mà không ra, rồi bây giờ nàng có mảnh giấy ghi địa chỉ của chàng ở trên tay. Nàng bỏ tờ giấy vào túi áo rồi lặn xe ra ngoài.

Josh đang đứng dựa vào gốc cây đợi nàng, mặt trời từ từ mọc lên. - Cô sẽ làm gì, Sam? Cô sẽ gọi cho anh ấy chứ? - Bây giờ ông đã biết sự thật, nên ông tin thế nào nàng cũng gọi báo cho Tate biết.

Nàng thần thờ gật đầu. - Chúng ta phải gọi. Làm thế mới đúng.

- Cô sẽ gọi chứ?

- Không. Bác gọi. Bác là đốc công.

- Cô sợ ư?

- Không, nếu là người khác, tôi sẽ gọi. Nhưng anh ấy thì tôi không nói được. Bây giờ không nói được. - Từ ngày Tate bỏ đi đến giờ đã ba năm.

- Có lẽ cô nên nói chuyện với anh ấy.

- Có lẽ vậy. - Nàng buồn bã nhìn ông. - Nhưng bây giờ thì chưa.

- Thôi được rồi. - Nhưng khi Josh gọi, người ta cho biết hiện Tate đang ở tại Wyoming. Anh ta ở đó một tuần lễ để dự cuộc bán đấu giá bò với một vài nhân công khác trong trại. Không ai biết họ ở đâu hay không làm sao tiếp xúc được với họ, cho nên Jeff phải được chôn cất, hoặc là trong trại hoặc là trong nghĩa trang thành phố. Họ không thể đợi một tuần.

Đám tang đơn giản, mọi người đều đau đớn. Sam nói cho các em bé biết về cái chết của Jeff, về cuộc đời anh, vì anh là bạn của chúng. Họ chôn anh trong trại là điều hợp lý. Ông mục sư địa phương làm lễ ngắn gọn trước khi họ chôn Jeff bên cạnh Caro và Bill. Các em cưỡi ngựa qua đồi, mang theo hoa đến đặt lên nấm mộ mới đắp của anh. Sau đó, chúng đứng quanh mộ và hát những bài anh ưa thích nhất. Khung cảnh rất phù hợp cho việc chôn người bạn thân thiết của chúng. Khi chúng cưỡi ngựa chạy về, qua đồi, Samantha nhìn chúng, mặt trời lặn bên phải họ, vó ngựa nhẹ nhàng trên mặt đất, không khí mát mẻ, nàng nghĩ rằng chưa bao giờ nàng thấy cảnh tượng như thế này. Bỗng nàng cảm thấy như thể Jeff đang cưỡi ngựa chạy bên cạnh họ và để nhớ người bạn đã quá cố, những công nhân trong trại dẫn con ngựa không người cưỡi của Jeff theo, chiếc yên màu trên lưng ngựa kiểu miền Tây. Chiếc yên tự nhiên nhắc nàng nhớ đến Timmie và nàng thấy nước mắt sắp trào ra.

Tối đó nàng viết thư cho Tate, nàng nghĩ đây là cách giúp nàng tiếp xúc được với chàng, dù giữa họ nhiều chuyện không hay đã xảy ra và sẽ không có gì xảy ra nữa. Bây giờ nàng cũng đã mất một đứa con, mặc dù cậu bé rất khác với con trai của Tate. Nhưng nàng vẫn thông cảm nỗi mất mát này rất sâu sắc. Và bây giờ khi viết thư cho người tình mà nàng đã bỏ công tìm kiếm thật lâu, nàng cảm thấy nỗi đau rất lớn. Nàng ước chi Jeff đã nói cho chàng biết về nàng. Điều duy nhất nàng không muốn anh ta nói là những điều bất hạnh đã xảy ra cho nàng. Nàng quyết định giấu một ít sự thật và cầu mong sao Jeff đã không nói hết cho chàng biết.

"Ba năm là thời gian hình như không dài lắm", - nàng viết tiếp sau đoạn mở đầu báo cho chàng biết tin quan trọng. Nàng ngồi viết tại bàn ăn trong nhà bếp. "Nhưng ở đây đã có nhiều thay đổi. Caroline và Bill đã mất, mộ họ nằm gần nơi chôn chúng tôi chôn Jeff ngày hôm nay, trên dãy đồi gần ngôi nhà bí mật. Các em bé đang ở trong trại với tôi cưỡi ngựa ra thăm mộ Jeff, chúng

đem hoa ra rải trên mộ vào lúc mặt trời lặn. Ngày đẹp, nhưng cảnh tượng rất buồn, chúng tôi đều đau đớn. Các em hát những bài hát mà Jeff thích nhất và khi trở về, tôi có cảm giác cậu ấy ở gần bên chúng tôi. Tate, tôi hy vọng anh cũng luôn luôn nghĩ rằng Jeff ở gần bên anh. Cậu ấy là một thanh niên tuyệt vời, là người bạn thân thiết của chúng tôi, nên cuộc đời yếu mệnh của cậu ấy đã làm cho tất cả chúng tôi bằng hoàng sửng sốt, đau buồn vô kể. Tôi không thể nào chịu đựng nổi, nhưng tôi cảm thấy rằng Jeff đã hoàn thành sứ mạng trong cuộc đời ngắn ngủi nhiều hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta sống lâu mà không sánh kịp với cậu ấy”.

“Tôi không biết anh có biết chuyện Caroline sau khi chết đã để lại trang trại cho tôi không. Bà ấy để lại cho tôi với mục đích đặc biệt. Bà muốn biến trang trại này thành nơi dành cho các trẻ tàn tật. Josh và tôi đã nỗ lực thực hiện công việc đó suốt mấy tháng trời và bây giờ trại đã đi vào nề nếp. Trước khi chúng tôi khai trương trang trại thì Jeff đến làm với chúng tôi. Cậu ấy làm việc rất nhiệt tình khiến chúng tôi cảm động. Công việc cậu ấy làm phải mất hàng giờ mới kể hết, nhưng việc cậu ấy đã làm sẽ khiến cho anh phải hãnh diện. Để tôi xem trong đồng ảnh đã chụp có cái nào có Jeff, tôi sẽ gửi đến cho anh xem. Để anh có ý niệm về công việc của cậu ấy chính xác hơn. Trại bây giờ rất khác với thời anh còn làm ở đây”.

“Dĩ nhiên không ai trong chúng tôi nghĩ rằng ý định của Caroline là biến trại thành nơi như thế này, nhưng trại đã phục vụ sứ mạng đáng giá nghìn vàng, cũng như con trai của anh đã làm. Tôi rất buồn cho anh vì đã mất người con yêu quý, tôi chúc anh sức khỏe tốt và chúng tôi sẽ gửi đến cho anh tất cả những gì còn lại của Jeff, để anh khỏi mất công đi xa đến đây nhận lại những thứ ấy. Nếu anh thấy có gì chúng tôi cần làm trong việc này, xin anh đừng ngần ngại báo cho chúng tôi biết. Josh luôn luôn có mặt ở đây và tôi rất sung sướng được giúp anh”. - Nàng ký tên dưới bức thư: “Thân ái chào anh, Samantha Taylor”.

Trong bức thư nàng không đề cập gì đến chuyện đã xảy ra giữa hai người. Ngay sau đám tang, Sam gọi Josh và một vài công nhân đến thu dọn đồ đạc của Jeff rồi gửi bằng đường hàng không đến cho Tate. Tối đó nàng tìm trong các tập album của trại, như đã hứa trong thư, nàng lấy ảnh có Jeff ra, tìm những cái có anh ta và hôm sau nàng đem hết ra phố để rửa lại. Một tuần sau ảnh được giao trả cho nàng, nàng xem lại cẩn thận một lần nữa để chắc chắn không có nàng trong tấm ảnh nào từ trước đến nay, rồi bỏ hết vào phong bì, không có gì thêm vào đấy và gửi hết cho Tate. Đối với Sam, việc này đã chấm dứt chương sách về Tate Jordan. Cuối cùng nàng đã tìm ra chàng. Nàng đã bỏ công tìm chàng, nàng đáng ra phải đón nhận chàng, phải nói nàng còn yêu chàng, thậm chí yêu cầu chàng trở lại. Nhưng nàng đã xua đuổi Jeff vào cái đêm tận số ấy, vì nàng nghĩ làm tình với chàng trai ấy là ích kỷ, không nên. Cho nên bây giờ nàng đành quay lưng lại với Tate, vì những lý do riêng tư của mình và nàng khen mình đã làm được việc này. Nàng không thuộc vào đời Tate nữa, với tình trạng của nàng như hiện nay thì không nữa. Tối đó khi nằm trên giường nàng tự hỏi nếu nàng không tàn tật thì liệu bây giờ nàng có đón nhận Tate lại không? Dĩ nhiên nàng không biết có làm thế không, vì nếu nàng không tàn tật thì chắc nàng không đến trại này làm gì, sẽ không gặp Jeff, sẽ không... Nàng ngủ khi nào không biết và sáng hôm sau chuông điện thoại reo đánh thức nàng dậy.

- Sam phải không? - Norman Warren gọi nàng, ông ta có vẻ đang bị kích động ở đầu dây bên kia.

- Chào. - Nàng vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ. - Chuyện gì thế? - Bỗng nàng nghĩ rằng có lẽ ông ta muốn bàn đến chuyện kháng án. Bạn lễ tang của Jeff, rồi bạn suy nghĩ để viết thư cho Tate, nàng không trả lời cho ông ta về việc này từ sau ngày họ nói chuyện với nhau. Nhưng nàng đã dứt khoát không để cho Timmie gặp cảnh ra tòa phiên phúc nữa. Nàng đã nói chuyện với người cán sự xã hội hai lần, ông ta cho nàng biết rằng Timmie gặp nhiều khó khăn trong việc thích ứng cuộc sống với mẹ, cậu ta muốn quay về với nàng, nhưng không ai có thể làm được việc này. Lần mới đây khi ghé vào nhà của hai mẹ con Timmie, ông ta đã nói thế với cậu bé. Nàng hỏi ông ta rằng mẹ cậu bé lần này có đối xử tốt với nó hay không, nhưng người cán sự xã hội chỉ ậm ừ nói rằng ông nghĩ là chị ta sẽ tốt.

- Sam, tôi muốn cô phải đến L.A.

- Tôi không muốn bàn về chuyện ấy nữa, Norman.

- Nàng ngồi dậy, cau mày khó chịu. - Không ích gì đâu. Tôi không muốn kháng án.

- Tôi biết. Nhưng có vấn đề khác chúng ta phải thực hiện.

- Như vấn đề gì? - Nàng hỏi, vẻ nghi ngờ.

- Có một số giấy tờ cô chưa ký.

- Ông cứ gửi đến cho tôi.

- Tôi không gửi được.

- Vậy thì đem đến cho tôi. - Nàng có vẻ giận. Nàng mệt mỏi và trời còn sớm. Rồi bỗng nàng nhớ là hôm nay chủ nhật, nàng nhấp nháy mắt. - Norman này, ông làm gì mà gọi cho tôi ngày chủ nhật?

- Tôi không có thì giờ hoãn đến tuần sau. Ngày Sam tôi biết chuyện này làm phiền cô rất nhiều, tôi biết cô bận việc, nhưng cô không thể làm ơn giúp tôi một việc được hay sao? Cô đến hôm nay được không?

- Đến vào ngày chủ nhật à? Tại sao?

- Xin cô vui lòng đi. Cô giúp tôi. Tôi rất cảm ơn. Bỗng nàng hoảng sợ. - Có chuyện gì không hay cho Timmie à? Nó bị ốm phải không? Chị ta đánh nó lại à? - Tim Sam đập mạnh nhưng ông ta trấn an nàng.

- Không, không, không có chuyện như thế. Tôi cam đoan cậu bé khỏe mạnh. Tôi sẽ rất cảm ơn nếu hôm nay cô đến và chỉ lần này thôi.

- Norman, - nàng thở dài, nhìn đồng hồ. Mới bảy giờ sáng. - Tôi thấy ông loạn trí rồi đấy. Nhưng ông đã giúp tôi nhiều, nên tôi sẽ giúp lại ông một lần, một lần này thôi. Ông có biết chúng tôi phải đi rất xa không?

- Cô đem Josh đi theo chứ?

- Có lẽ. Chúng tôi sẽ gặp ông ở đâu? Tại văn phòng ông phải không? Tôi sẽ ký giấy tờ gì đấy?

- Chỉ ký vào giấy nói rằng cô muốn kháng án. Ông ta ký không được hay sao? - Tại sao ông không gửi giấy tờ đến cho tôi ký?

- Tôi đang túng không mua tem được. Nàng cười. - Đồ điên!

- Tôi biết. Mấy giờ cô đến đây?

- Tôi không biết. - Nàng ngáp. - Sau bữa trưa được không?

- Tại sao không đến sớm hơn?

- Ông muốn tôi mặc áo ngủ đến đấy sao, Norman?

- Được thế thì tuyệt. Chúng ta hẹn mười một giờ được không?

- Ôi mệt quá! - Nàng thở dài. - Thôi được rồi.

Nhưng không được kéo dài lâu thì giờ đấy nhé. Ở đây tôi có nhiều việc phải làm.

- Tốt.

Nàng gọi Josh, nói cho ông ta biết. Ông có vẻ giận dữ khi nghe nàng nói. - Tại sao ông ta không gửi đến cho cô?

- Tôi không biết. Nhưng nếu chúng ta phải làm việc này, thì nên đi vào chủ nhật thôi. Cả tuần sau tôi không có thì giờ. Tôi sẽ bận tiếp nhận các em. - Nàng sắp đón mười một em ở nhiều bang khác đến.

- Thôi được. Nửa giờ nữa đi được không?

- Một giờ nữa sẽ đi.

Một giờ sau ông già lái xe ra, nàg lên xe, mặc quần jeans và áo len tay dài màu đỏ, tóc buộc dải vải, mang đôi ủng chn bò đỏ nàg thích nhất.

- Sam, trông cô như người tình đi dự lễ Valentine.

- Tôi cảm thấy giống như đi dự lễ Halloween hơn. Tôi không hiểu tại sao chúng ta phải đi L.A vào sáng chủ nhật. - Khi họ đến nhà Norman, ông ta có vẻ quá cao hứng, vui vẻ, nói rằng họ phải đến tòa án, vì ông ta không có giấy tờ ở nhà.

- Đến vào chủ nhật à? Norman, ông có say không đấy? - Nàg chán nản hỏi.

- Trời ơi, quý vị phải tin tôi chứ.

- Nếu tôi không tin, thì tôi đã không đến đây. - Josh nhìn ông ta, nghi hoặc, rồi lái xe đến tòa án nằm ở phía bên kia thành phố cách xa chỗ Norman ở.

Nhưng khi họ đến đấy, Norman bỗng có vẻ như đã có ý định làm gì đó. Ông ta đi nhanh qua chỗ gác của bảo vệ dưới lầu, người bảo vệ gật đầu chào để cho họ đi vào. Ông ta nói với người canh cầu thang máy: - Tầng bảy. - Và khi thang máy lên đến tầng bảy, họ bước ra hành lang, rẽ trái rồi rẽ phải, rồi rẽ trái và họ đi vào một gian phòng đèn sáng trưng, có người đàn bà mặc đồng phục đang ngồi ở bàn làm việc với người cảnh sát đang nói chuyện với bà ta. Bỗng Sam há hốc miệng vì kinh ngạc, nàg reo lên thật lớn và lặn xe nhanh đến phía Timmie. Cậu bé đang ngồi trong xe lặn với con gấu bông, vẻ dơ bẩn trở lại, nhưng vẫn mặc bộ áo quần đẹp và miệng cười thật tươi.

Cậu bé ôm nàg một hồi lâu, nàg cảm thấy nó run run trong tay mình, nó không nói gì, chỉ có nàg nói lập bập: - Cô yêu cháu, Timmie... cô yêu cháu... thế này quá tốt... - Nàg không biết nàg sẽ gặp được cậu bé trong bao lâu, không biết một phút, một giờ hay một ngày, nhưng nàg không cần, nàg được gặp nó, được tỏ bày tình cảm như thế này chừng nào hay chừng ấy, họ cho phép nàg gặp cậu bé bao lâu tùy ý họ. - Thế này quá tốt...

- Mẹ cháu chết rồi! - Cậu bé nhìn Sam, nói cho nàg biết điều mà nó nghĩ họ không biết. Bỗng Sam thấy cậu bé có những quầng thâm ở dưới và trên cổ có vết bầm tím khác.

- Chuyện xảy ra như thế nào? - Nàg có vẻ hoảng hốt trước những gì nàg thấy và trước điều cậu bé vừa nói. - Cháu nói cái gì thế? - Nhưng Norman đã bước tới, nhẹ nắm cánh tay Sam.

- Cô ta dùng ma túy quá liều, Sam, đã chết cách đây hai hôm. Cảnh sát tìm thấy Timmie một mình trong nhà vào tối qua.

- Có chị ta ở đấy không? - Nàg mở to mắt hỏi, nắm chặt bàn tay của Timmie.

- Không. Chị ta ở chỗ khác. Chỉ có một mình Timmie ở trong nhà. - Ông ta hít mạnh một hơi, cười với người phụ nữ đã trở thành bạn của mình. - Tối qua cảnh sát gọi cho chánh án để nói về Timmie, vì họ không biết có nên đưa cậu bé vào trại mồ côi không. Trại Thiếu niên - ông ta nói thêm - và ông chánh án gọi tôi. Ông ta nói sáng nay sẽ gặp chúng ta với hồ sơ của Timmie.

- Ngay bây giờ à? - Norman gật đầu. - Ông ta có chịu như thế không?

- Chiu, ông ta sẽ đảo ngược quyết định, dựa vào những gì đã diễn ra. Timmie khỏi phải ra tòa để làm thủ tục chuyển giao. Bây giờ cháu ấy đã là của cô, Sam à! - Ông ta nhìn cậu bé trên xe lặn, nó đang nắm tay Samantha.

- Cô có cậu con trai rồi đấy. - Cách đây hai tuần, Samantha thấy cậu bé lặn xe ra khỏi tòa án, khóc lóc thảm thiết và bây giờ nó là của nàg. Nàg ôm cậu bé kéo lên ngồi trên đầu gối mình, rồi khóc nức nở, rồi lại cười, rồi hôn nó, vuốt tóc nó. Thằng bé từ từ hiểu ta sự tình, bèn ôm nàg, hôn nàg, rồi lặng lẽ đưa bàn tay dơ bẩn sờ vào mặt nàg, miệng thốt lên: - Mẹ, con yêu mẹ. - Đây là lời mà Sam tha thiết muốn được nghe suốt đời.

Nửa giờ sau, ông chánh án đến với tập hồ sơ mà ông ta đã lấy ở văn phòng khi đi đến đây. Ông ký vào nhiều giấy tờ, đưa cho Sam ký vào. Josh và Norman khóc, ông chánh án cười thoải mái. Khi họ lặn xe ra thang máy, Timmie vẫy con gấu bông chào ông chánh án, miệng cười tươi.

- Tạm biệt! - Ông chánh án nói lớn để chào họ và khi cửa đóng, ông rưng rưng nước mắt.

- Rồi con sẽ cưới con Daisy... và chơi với chiếc xe lửa, với xe chữa lửa và...
- Đi tắm, - Sam nói tiếp, nàng cười khi họ đi xe về. Lay Chúa, họ vừa cho nàng món quà tuyệt vời. Nàng cười luôn miệng vì quá sung sướng. Đây là lần đầu tiên từ khi tai nạn xảy ra làm cho Jeff mất mạng và Mary Jo gãy tay chân, Sam mới thấy Josh cười. Timmie khi hỏi Jeff, họ nói cho cậu bé biết Jeff đã chết và cậu đã khóc một lát rồi mới gật đầu.
- Giống như mẹ... - Nhưng cậu bé không nói gì về mẹ nó và Sam không muốn thúc nó nói, Norman chỉ nói cho nàng biết chút ít rằng tình hình của chị ta rất khó khăn. Nhưng bây giờ thì những khó khăn ấy của Timmie đã hết và cho dù cậu bé còn nhớ chuyện đau buồn trong quá khứ, thì rồi đây với tình thương mà nàng sẽ ban cho nó, những kỷ niệm khổ đau ấy sẽ dần vơi đi với thời gian.
- Nàng nói cho Timmie biết về chuyện các em mới sắp đến và khu vườn mà họ sắp trồng cây vào mùa xuân. Rồi nàng nhìn cậu bé, cười cởi mở. - Trong vài tuần nữa con sẽ có việc để làm đấy.
- Việc gì? - Cậu bé ngạc nhiên hỏi. Vết thâm quầng dưới hai mắt bé vẫn còn.
- Con sẽ đi học.
- Tại sao? - Bé có vẻ kém vui khi nghe đến chuyện đi học.
- Mẹ quyết định như thế.
- Nhưng trước đây con không đi học. - Nó đáp với giọng nũng nịu như bao trẻ con khác. Nàng và Josh nhìn nhau cười.
- Vì trước đây con là người đặc biệt, còn bây giờ con là người bình thường.
- Con không thể đặc biệt được à? - Cậu bé nhìn nàng, mắt đầy hy vọng. Nàng cười, ôm nó vào lòng. Ba người ngồi một hàng ở phía trước chiếc xe hơi có thùng chở hàng, Timmie ngồi ở giữa.
- Con mãi mãi đặc biệt Timmie à! Nhưng bây giờ chúng ta phải sống theo nếp sống bình thường. Chúng ta không còn lo sợ con sẽ ra đi, không sợ con sẽ bị người khác bắt mất hay đại loại như thế. Con phải học như các em bé khác.
- Nhưng con muốn ở nhà với mẹ.
- Con chỉ được ở nhà có lúc thôi, còn lúc khác phải đi học. Con không muốn làm người lịch lãm như mẹ và bác Josh ư? - Nàng lại cười và bỗng Timmie cười theo, rồi cậu ta cầu nhàu bất bình với lời nàng vừa nói.
- Mẹ không lịch lãm... bây giờ mẹ là mẹ con.
- Cám ơn con nhiều! - Nhưng rõ ràng chuyện thương yêu giữa họ phải chấm dứt, vì chiều hôm đó họ nướng bánh quy và đi thăm các em khác trong trại. Và buổi tối, trước khi cậu bé ngủ trong căn phòng bên cạnh phòng nàng, nàng đọc truyện cho nó nghe. Trước khi nàng đọc xong truyện, bé đã ngáy đều đều rồi. Nàng ngồi nán lại một hồi lâu, nhìn bé ngủ, sờ tóc nó, lòng cảm ơn Chúa đã đem nó trở về với nàng.

Hai tuần sau nàng mới có thì giờ để làm việc trong văn phòng trọn ngày, vì khi ấy cậu bé đã đi học và những em mới đến đã ổn định nơi ăn chốn ở. Nàng đọc và trả lời ba chồng thư, phần nhiều là của bác sỹ, một số từ miền Đông, số này mới mẻ đối với nàng. Lâu nay nàng chỉ nhận thư từ gửi đến từ các thành phố miền Tây thôi.

Khi nàng để cái thư cuối cùng xuống bàn, bỗng nàng thấy Tate. Tình cờ nàng nhìn ra ngoài cửa sổ và trông thấy chàng. Như trước kia, chàng cao, đẹp, mái tóc đen tuyền và hai vai rộng, mặt sắc nét, chiếc mũ và đôi ủng chặn bờ... chỉ có điều bây giờ tóc ở hai bên thái dương đã nhuộm màu muối tiêu, nhưng cũng chính nhờ thế mà trông chàng đẹp hơn. Nàng nín thở khi thấy Tate

dừng lại nói chuyện với vài em bé. Nhìn chàng, nàng nhớ cảnh chàng đóng vai ông già Noel. Nhưng bỗng nàng thụt người lại, kéo màn che cửa sổ, gọi cô thư ký. Mặt nàng ửng đỏ, vẻ lo sợ. Nàng nhìn quanh phòng như muốn tìm chỗ nấp. Nàng chỉ nói với cô thư ký: - Hãy đi tìm Josh! - Thế thôi. Và năm phút sau, ông ta vào phòng nàng. Khi ấy nàng đã lấy lại vẻ bình thường. - Josh, tôi vừa thấy Tate Jordan.

- Ở đây à? - Ông ta ngạc nhiên hỏi. - Chắc không?

- Trời! Đã ba năm rồi, hẳn anh ta thay đổi nhiều, có lẽ cô lầm với ai đấy.

- Chắc. Anh ta ở ngoài sân, nói chuyện với mấy đứa bé. Tôi muốn bác ra hỏi xem anh ta muốn gì, rồi bảo anh ta đi khỏi đây. Nếu anh ta muốn gặp tôi, nói anh ta tôi không có ở đây.

- Cô nghĩ làm thế là công bằng à? - Josh nhìn nàng với ánh mắt trách móc. - Con anh ta mới chết trong trại chưa được năm tuần, cậu ta được chôn ở đây. - Ông lão đưa tay chỉ ra đồi. - Ít ra chúng ta phải để cho anh ta ở lại đây một thời gian chứ.

Sam nhắm mắt một lát mới mở ra, nhìn ông bạn già.

- Được rồi, bác nói đúng. Chỉ mộ của Jeff cho anh ta, rồi nói anh ta đi khỏi đây. Không có gì để xem nữa. Đồ đạc của Jeff chúng ta đã gửi hết cho anh ta rồi. Anh ta không có lý do gì để ở lại đây hết.

- Có lẽ anh ta muốn gặp cô, Sam à.

- Tôi không muốn gặp anh ta. - Thấy ông già có vẻ bất bình, nàng liền nổi giận, quay xe, nhìn thẳng vào mặt ông. - Đừng nói chuyện công bằng với tôi. Bỏ tôi mà đi suốt ba năm nay mới không công bằng, không đẹp chút nào hết. Bây giờ tôi không nợ nần gì với anh ta hết.

Josh dừng lại nơi ngưỡng cửa một lát, vẻ mặt buồn rầu.

- Sam, người mà cô nợ là chính cô đấy.

Nàng muốn nói nợ cái cóc khô, nhưng nàng không muốn nói. Nàng ngồi trong văn phòng, chờ đợi và suy nghĩ, nhưng không biết nghĩ gì. Nàng muốn Tate rời khỏi trại, ra đi lại, để cho nàng yên. Bây giờ nàng muốn sống một mình, chàng không có quyền trở về để ám ảnh nàng. Nhưng nàng biết lời của Josh vừa nói đúng với sự thật. Tate có quyền thăm mộ con trai mình.

Nửa giờ sau, Josh trở lại. - Tôi để anh ấy cưới con Sundane đi thăm mộ con anh ấy rồi.

- Tốt. Anh ta đã đi khỏi nhà kho chưa? - Josh gật đầu. - Vậy tôi phải về nhà. Khi nào bác gặp Timmie, nói với nó tôi ở nhà. - Nhưng khi cậu bé đi học về, nó theo học lớp cưới ngựa với các em bé khác và nàng ngồi một mình ở nhà, không biết Tate đã đi chưa. Việc chàng ở rất gần với nàng là điều thật hết sức kỳ lạ, nếu nàng muốn, nàng có thể đi ra ngoài, có thể chạm trán với chàng, thấy chàng, nói chuyện với chàng. Nàng không biết mình sợ gì. Sợ lòng mình ư? Anh ta sẽ nói gì? Có lẽ nàng sẽ không cảm thấy gì hết nếu nàng có cơ hội gặp Tate một lát, có lẽ việc để cho vết thương lòng kéo dài quá lâu như thế là vì chàng bỏ nàng ra đi mà không nói một lời và không có hy vọng gì trở lại. Làm như chàng đã chết đột ngột không ân oán, rồi bây giờ ba năm sau trở về, không có gì để nói hết.

Khi Josh gõ cửa nhà nàng, trời đã tối. Nàng cẩn thận mở cửa. - Anh ta đi rồi, Sam à.

- Cám ơn. - Hai người nhìn nhau một hồi lâu rồi ông ra gật đầu.

- Anh ta rất dễ thương, Sam à. Chúng tôi nói chuyện rất lâu. Anh ta hết sức đau đớn về cái chết của cậu con trai. Anh ta nói tối nay anh ta sẽ đến bệnh viện thăm Mary Jo và ngỏ lời xin lỗi. Sam à... - Mắt ông nhìn nàng dò hỏi và nàng lắc đầu. Nàng biết Josh sắp nói gì, nên nàng vội đưa tay ngăn ông ta lại.

- Không. - Rồi nàng hỏi nhỏ: - Anh ta có biết... gì về tôi không? Anh ta nói gì không? - Josh lắc đầu.

- Chắc anh ta không biết. Anh ta không nói gì hết.

Anh ta hỏi cô ở đâu, tôi nói cô đi vắng suốt ngày. Tôi nghĩ anh ấy biết lỗi, Sam à. Không ai trốn người tình bỏ đi rồi ba năm sau quay lại. Anh ta chỉ nói cảm ơn cô. Anh ta rất xúc động khi thấy chúng ta chôn Jeff ở đây. Anh ta nói anh ta muốn để yên mộ cậu ấy như thế. Cô biết không, - Josh thở dài nho nhỏ, nhìn ra ngoài đồi, - chúng tôi nói rất nhiều... về cuộc đời, về con người... về Caroline và Bill King... cuộc sống trong mấy năm qua đã thay đổi quá nhiều, phải không? - Đêm nay Josh có vẻ buồn, gặp lại bạn cũ đã làm cho ông xúc động. Sam không hỏi, nhưng Josh tự ý nói cho nàng biết công việc anh ta đã làm. - Anh ta nói khi rời khỏi đây, anh ta đi lên bang Montana, làm việc trong một trang trại, dành dụm rồi vay ngân hàng mua một khu đất nhỏ, làm chủ trại. Tôi đùa anh ta về chuyện này. Anh ta nói anh ta làm thế để lại cho con. Anh ta làm thế quá tốt, nhưng bây giờ Jeff đã chết rồi. Anh ta nói anh ta đã bán trang trại ấy tuần trước rồi.

- Thế bây giờ anh ta sẽ làm gì? - Bỗng Sam có vẻ lo lắng. Nếu anh ta ở lại đây hay đến làm cho trại Bar Three thì sao?

- Anh ta sẽ về lại trên ấy vào ngày mai. - Josh thấy vẻ lo sợ trong mắt nàng. Rồi ông ta nói tiếp: - Tối nay tôi sẽ gặp anh ấy, Sam à, không biết cô có thay đổi ý kiến không. - Tôi sẽ không thay đổi. Khi ấy Timmie về nhà, nàng cảm ơn Josh, vào trong để làm bữa ăn tối, vì không vui nên nàng không muốn ăn ở đại sảnh, cho nên Timmie ở suốt ngày với các em khác. Nhưng nàng bồn chồn lo sợ cả buổi tối và đêm đó nàng nằm trong bóng tối nghĩ đến Tate. Nàng có sai lầm không? Nàng có nên gặp chàng không? Vấn đề gặp chàng có quan trọng không? Nàng nghĩ bây giờ thì đã quá trễ, nhưng bỗng, đây là lần đầu tiên từ khi nàng trở lại trang trại, nàng muốn đi thăm lại những nơi họ đã đến trước đây, chỉ để xem thôi... ngôi nhà nhỏ mà chàng đã ở, nằm phía sau vườn cây ăn quả, những ngọn đồi họ đã cưỡi ngựa đi qua và ngôi nhà bí mật. Suốt thời gian nàng trở về đây, đã hơn một năm, nàng chưa bao giờ đến ngôi nhà bí mật hay cái hồ nhỏ, cho đến khi họ chôn Jeff gần đấy. Nhưng từ các ngôi mộ, người ta không thấy ngôi nhà. Từ lâu nay nàng đã định sẽ ra đây một hôm, chỉ để lấy đồ đạc của Caroline thôi. Nàng có thể phá ngôi nhà, nhưng không có lòng dạ nào để làm việc ấy, hay thậm chí thấy cảnh ấy xảy ra. Điều nàng nghĩ đến là sẽ cùng Tate... Tate... Tate... tên chàng cứ vang lên bên tai nàng suốt cả đêm dài.

Buổi sáng nàng mệt mỏi và dao động, khi nàng và Timmie đi ăn sáng tại đại sảnh, cậu bé hỏi có phải nàng bị bệnh hay không. Khi cậu bé đi học cùng với các em khác, nàng cảm thấy nhẹ người vì được tự do một mình. Nàng từ từ lặn xe ra thăm con Black Beauty. Thỉnh thoảng nàng đem con ngựa đực này ra đi một vòng, nhưng không lâu, luôn luôn giữ cho con ngựa này khỏi bị phấn khích. Nó rất hung hăng, những người khác không cưỡi được, những công nhân trong trại không thích nó. Nó không phải loại ngựa mà Josh thích cưỡi. Khi nàng dạy cho các em cưỡi ngựa hay hướng dẫn các em, nàng cần cưỡi những con hiền lành hơn như con Pretty Girl. Nhưng thỉnh thoảng khi nào một mình nàng vẫn cưỡi nó. Nó là con ngựa có tình cảm và bây giờ hình như nói đã bớt hung dữ, trở nên hiền lành hơn cho hợp với nàng. Ngay sau khi bị con Grey Devil ở Colorado hất ngã, nàng vẫn không thấy sợ nó.

Và bây giờ nhìn nó, nàng nghĩ phải cưỡi nó. Nàng yêu cầu một công nhân thẳng yên cương và mấy phút sau anh ta đặt nàng lên ngồi trên yên. Sam thúc con ngựa lớn đi chậm rãi ra sân, chạy ra phía đồi, về mặt nàng nhuốm ưu tư. Có lẽ bây giờ là lúc nàng phải đến xem lại ngôi nhà, để biết rằng ngôi nhà này không còn làm cho nàng cảm động nữa, vì không có gì trong nhà thuộc về nàng. Tate Jordan đã yêu nàng cách đây mấy năm, bây giờ nàng không còn là người đàn bà ấy nữa. Nàng thúc ngựa chạy lên đồi, ngược mắt nhìn trời, nàng tự hỏi không biết nàng có yêu lại ai nữa không. Có lẽ nếu nàng xem lại ngôi nhà lần nữa và xua hết kỷ niệm của chàng đi, có thể nàng sẽ để cho mình lưu tâm đến người khác, có thể người nào đấy trong trại, hay một bác sỹ chữa bệnh cho các em, hay một luật sư như Norman, hay... Nhưng đứng trong sân hôm qua, nàng mỉm cười, nhớ lại từng chi tiết một thời gian nàng sống với Tate, nhớ những lúc họ cưỡi ngựa chạy trên đồi, nhớ tình cảm tôn trọng nhau của hai người, nhớ những lúc họ cưỡi ngựa chạy trên đồi, nhớ những đêm nàng nằm trong vòng tay chàng... Rồi, khi những kỷ niệm xưa tác động mạnh đến nàng khiến nàng xúc động, thì nàng đã qua khỏi ngọn đồi cuối cùng chạy quanh qua hàng cây và nàng thấy lại cảnh tượng cũ, cái hồ và ngôi nhà bí mật, nơi nàng đã đến cùng chàng. Nàng không muốn đi đến gần hơn. Đối với nàng, nơi này như thể đã ám ảnh nàng. Nó thuộc vào thời khác, thuộc về người khác, nàng chỉ đến đây để nhìn nó lần cuối và chào nó.

Nàng từ từ quay ngựa cho chạy qua ngọn đồi thấp, nơi họ đã chôn Jeff. Nàng đứng đấy một hồi lâu, mỉm cười với những người nằm yên nghỉ dưới lòng đất, một người đàn ông, một người đàn bà và một chàng thanh niên, cả ba người được nàng rất quan tâm. Nàng đứng yên, nước mắt chảy xuống má, bỗng nàng cảm thấy con Black Beauty bước sang một bên, nhẹ cất hai vó trước lên, miệng hí vang. Nàng nhìn quanh, thấy chàng, ngồi trên yên ngựa, cao và hãnh diện như bao giờ. Tate Jordan, chàng cười con ngựa vùng Appaloosa nàng vừa mới mua. Chàng đứng yên không nói gì một lát và má chàng cũng ướt nước mắt, nhưng mắt chàng nhìn thẳng vào mắt nàng. Nàng nhìn chàng, cảm thấy hụt hơi, không biết nói gì hay thúc ngựa chạy đi. Con Black Beauty nhảy căng lên và nàng phải ghì cương cho nó đứng yên rồi gật đầu chào Tate.

- Chào Tate.

- Hôm qua tôi muốn gặp em, để cảm ơn em. - Mặt chàng lộ rõ vẻ dịu dàng. Dịu dàng nhưng rắn rỏi. Nếu chàng không lộ vẻ hiền hòa như thế, chắc chàng sẽ trông rất đáng sợ. Thân hình to lớn, vai quá rộng, mắt sâu.

Trông chàng như có thể nâng cả nàng và con ngựa lên rồi để xuống đâu đó một cách nhẹ nhàng.

- Anh khỏi cần cảm ơn tôi. Chúng tôi đều thương cậu ấy. - Mắt nàng như lớp nhung xanh nhìn vào mặt chàng.

- Nó là một chàng trai ngoan. - Chàng lắc đầu nhẹ nhẹ. - Nó hành động thật điên khùng. Đêm qua tôi đã đến thăm Mary Jo. - Bỗng chàng cười. - Trời đất, cô bé mau lớn quá!

Sam khẽ cười. - Ba năm rồi còn gì!

Chàng gật đầu, nhìn nàng, mắt phân vân. Chàng thúc con ngựa vùng Appaloosa đến gần. - Sam này? - Lần đầu tiên chàng gọi tên nàng, nhưng nàng cố giữ vẻ thản nhiên.

- Em đi với anh vài phút được không? - Nàng biết chàng muốn đến xem ngôi nhà bí mật, nhưng nàng không chịu nổi ý nghĩ trở lại đấy với chàng. Nàng phải chiến đấu hết sức mình để giữ khoảng cách giữa nàng và chàng, không được tiếp cận với con người to lớn dịu dàng, bỗng nhiên đến trước mặt nàng sau ba năm xa cách. Nhưng mỗi lần nàng muốn nói gì với chàng, muốn gọi tên chàng, muốn sờ vào người chàng, nàng lại nhìn xuống hai chân mình được buộc chặt vào yên ngựa. Và khi ấy nàng nghĩ phải làm gì. Ngoài ra, chàng đã bỏ nàng ra đi ba năm rồi, vì lý do cá nhân của mình. Tốt hơn là nên duy trì tình trạng như lâu nay.

- Tôi phải đi về, Tate à. Tôi có nhiều việc phải làm. - Nàng không muốn để cho chàng có thì giờ nghĩ ra tại sao có sợi dây nịt buộc quanh chân nàng. Nhưng hình như chàng không để ý. Chàng chỉ nhìn chăm chú vào mặt nàng.

- Em đã biến trang trại thành một nơi rất tuyệt. Cái gì khiến em làm thế?

- Tôi đã nói cho anh biết trong thư rồi, đấy là theo di chúc của Caroline.

- Nhưng tại sao em? - Vậy là chàng không biết. Nàng cảm thấy nhẹ cả người.

- Em không về lại New York à? - Chàng ngạc nhiên trước việc này. - Anh nghĩ em sẽ quay về đấy chứ. - “Anh nghĩ thế à? Vì thế mà anh ra đi phải không Tate? Để cho em phải về lại nơi mà anh nghĩ thuộc về em ư?”. Nàng thầm nghĩ trong lòng.

- Tôi đã về đấy. Một thời gian. - Nàng thở dài nho nhỏ trong cảnh yên lặng của buổi sáng mai. - Sau khi bà ấy qua đời, tôi trở về đây. - Nàng vừa nói vừa nhìn những ngọn đồi. - Tôi vẫn nhớ bà ấy.

Chàng đáp bằng giọng nhỏ nhẹ: - Anh cũng nhớ. - Rồi hỏi tiếp: - Ta cưỡi ngựa đi một vòng được không? Vài phút thôi. Anh sẽ không về đây một thời gian lâu. - Chàng nhìn nàng, ánh mắt van xin. Nàng cảm thấy mềm lòng, gật đầu, để chàng đi trước. Khi đi quanh qua ngọn đồi thấp, họ dừng lại bên cái hồ nhỏ. - Em muốn xuống ngựa một lát không, Sam?

- Không. - Nàng lắc đầu cương quyết.

- Anh không nói chúng ta vào nhà đâu. Anh không muốn thế. - Chàng nhìn nàng một lát và hỏi tiếp: - Đồ đạc của họ còn trong ấy à?

- Tôi không đụng đến thứ nào.

Chàng gật đầu. - Anh muốn nói chuyện với em một lát, Sam à. - Nhưng lần này nàng lắc đầu. - Có nhiều chuyện anh chưa nói hết. - Mắt chàng van lơn nhưng nàng vẫn thản nhiên.

- Anh khỏi cần nói, Tate. Chuyện đã lâu rồi. Bây giờ nó không còn quan trọng nữa.

- Có lẽ không quan trọng với em, Sam à. Nhưng quan trọng với anh. Anh sẽ không nói gì đông dài đâu. Anh chỉ muốn em hiểu một điều thôi. Anh đã sai lầm. - Nàng nhìn chàng, bỗng lòng bồn chồn khó chịu.

- Anh muốn nói gì thế?

- Sai lầm vì đã bỏ em ra đi. - Chàng thở dài nho nhỏ. - Điều buồn cười là anh đã kéo Jeff đi theo với anh. Thật khỉ, Jeff chạy theo anh không phải vì em mà vì cái trại. Nó nói suốt đời anh chạy trốn những việc quan trọng, chạy trốn những việc cần phải làm. Nó nói nếu anh muốn, anh có thể thành đốc công hay chủ trại. Nó và anh trôi nổi khoảng sáu tháng, rồi hai bố con bất đồng ý kiến nhau. Anh đi lên Montana và mua cái trại nhỏ ấy. - Chàng cười. - Anh đầu tư vào một số công việc làm ăn, nhờ tiền vay ngân hàng. Anh làm thế để cho Jeff thấy nó sai lầm và bây giờ - chàng nhún vai - việc ấy không thành văn đề nữa. Nhưng chính việc mà anh vừa biết mới quan trọng. Anh nghĩ điều em làm chủ trại hay công nhân trong trại, hay gì gì đi nữa thì anh chẳng thêm quan tâm. Mà điều khiến anh quan tâm đến là em có sống chính đáng không, em có yêu thực lòng không, em có làm được điều tốt không. Hai người kia - chàng hất đầu chỉ về phía ngôi nhà. - Cứ nhìn họ đi, cuối cùng họ được chôn bên nhau, vì họ yêu nhau và không ai quan tâm đến việc họ có kết hôn với nhau hay không, hay là Bill King có giữ kín mãi suốt đời mối tình của ông ta đối với bà Caro không. Phí thì giờ thắc mắc làm gì vô ích! - Chàng có vẻ giận mình. Nàng cười, đưa tay cho chàng.

- Tốt thôi, Tate. - Mắt nàng rung rung nhưng nàng vẫn cười. Chàng nắm tay nàng đưa lên môi. - Cám ơn điều anh vừa nói.

- Việc anh bỏ em ra đi chắc đã làm cho em đau đớn. Anh xin lỗi em. Sau đó, em ở lại đây bao lâu?

- Em tìm anh khắp nơi khoảng hai tháng, rồi Caro khuyên em về lại New York.

- Bà ấy đúng. Anh không xứng để em phải bỏ công tìm kiếm. - Tate cười. - Thật vậy.

Nàng cười trước lời thú nhận của chàng.

- Bây giờ chắc anh khác rồi?

- Có lẽ không. Nhưng bây giờ anh là chủ trại. - Lần này cả hai đều cười và nàng cảm thấy nói chuyện với chàng rất dễ chịu. Tuy không hoàn toàn, nhưng gần giống những ngày cũ, khi họ mới gặp nhau, sau khi đã trở thành bạn bè. - Em nhớ lần đầu tiên chúng ta đến đây không? - Nàng gật đầu, nghĩ rằng họ đang tiến dần đến chỗ thông cảm nhau. Như thế này, họ đã tiến xa thật.

- Nhớ, nhưng chuyện đã lâu quá rồi, Tate à.

- Và bây giờ em là bà già à?

Nàng nhìn chàng một cách lạ lùng. - Phải, đúng thế. Chàng nhìn lại nàng. - Anh cứ nghĩ, thế nào em cũng lấy chồng lại.

Mắt nàng lộ vẻ gay gắt, nàng đáp:

- Anh lầm rồi!

- Tại sao? Có phải anh đã làm cho em quá đau đớn không? - Nàng thấy chàng có vẻ buồn bã, nhưng nàng chỉ lắc đầu, không đáp - Chàng lại đưa tay cho nàng. - Sam, chúng ta đi bộ chơi một

vòng đi.

- Xin lỗi, Tate, bây giờ không được. - Nàng trở nên buồn bã, cương quyết. - Em phải đi về.

- Tại sao?

- Vì phải về.

- Tại sao em không để cho anh nói hết những gì ảm ức trong lòng? - Mắt chàng xanh thêm và sâu hơn.

- Vì việc này quá trễ rồi! - Nàng đáp nho nhỏ. Khi nàng nói, bỗng tình cờ chàng nhìn xuống dưới yên nàng, ánh mắt chán nản. Chàng cau mày và định hỏi nàng thì nàng thừa cơ hội này thúc ngựa chạy đi.

- Sam... đợi... - Chàng gọi lớn, nhìn theo nàng. Bỗng chàng hiểu ra vấn đề. Chàng thấy trong bức tranh ghép đã thiếu mất một mảnh suốt hai ngày qua, tại sao nàng cố lánh mặt chàng, tại sao nàng bỏ về và không lấy chồng khác, tại sao nàng nói đã quá trễ...Sam! - Chàng gọi nhưng nàng không nghe. Nàng cảm thấy bây giờ gặp chàng có vẻ khác trước, bèn giật mạnh dây cương cho con Black Beauty chạy nhanh hơn. Chàng nhìn theo nàng một hồi nữa và tin chắc mình đã nghĩ đúng. Hai gót chân nàng buộc chặt vào bàn đạp, hai gót chân này trước đây ba năm luôn luôn thúc vào hông ngựa, nhưng bây giờ nằm yên bất động, ngón chân chìa xuống dưới. Nếu nàng còn điều khiển được hai bàn chân, nàng không bao giờ để hai bàn chân nằm yên như thế. Bây giờ chàng mới hiểu cái yên ngựa có dáng kỳ lạ như thế. Chàng quá bận nhìn nàng mà không chú ý đến điều quan trọng nhất này. Bây giờ chàng phải thúc con Appaloosa chạy đuổi theo nàng và trước khi nàng chạy đến ngọn đồi cuối cùng, nơi có đường rẽ chạy vào trại, thì chàng thúc mạnh con ngựa chạy như đua đuổi kịp ngựa nàng, chàng đưa tay nắm dây cương con ngựa đực giống, kéo cương ghì nó dừng lại. - Dừng lại! Anh muốn hỏi em chuyện này! - Cặp mắt màu xanh lục của chàng nhìn xoáy vào mắt nàng, nhưng khi nàng quay qua nhìn chàng, mắt nàng nảy lửa.

- Thả ra!

- Không, bây giờ anh muốn biết chuyện này, anh muốn biết sự thật, nếu không anh sẽ xô em nhào khỏi con ngựa mà anh thường ghét này và khi ấy chúng ta sẽ thấy chuyện gì xảy ra.

- Làm thử xem, đồ con hoang! - Nàng quắc mắt nhìn Tate và cố giành lại dây cương nơi tay chàng.

- Rồi khi ấy chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tôi sẽ đứng dậy và đi bộ về nhà. - Nàng cầu sao chàng tin vào lời nàng.

- Thế ư? Em đi bộ về nhà ư, Sam? Được rồi, vậy thì chúng ta sẽ thử xem... - Chàng đẩy nhẹ nàng khỏi yên, nàng phải thúc ngựa đi sang một bên...

- Thôi, đồ khốn nạn!

- Tại sao em không nói cho anh biết? Tại sao? - Mắt chàng đậm thêm màu lục, chưa bao giờ nàng thấy mắt chàng có màu ấy và chưa bao giờ mắt chàng đau đớn ê chề như thế. - Anh yêu em, em không biết vậy hay sao? Anh yêu em từng giây từng phút từ khi anh bỏ đi đã ba năm nay. Nhưng anh bỏ đi là vì số phận của em, chứ không phải vì anh, anh bỏ đi để em quay về với nơi em sống, với người em chung sống và quên anh đi. Nhưng anh sẽ không bao giờ quên em, Sam à, đêm nào anh cũng thao thức mơ đến em, rồi bây giờ bỗng em lại ở đây, đẹp gấp mười lần trước và anh rất muốn em nhưng em không chịu để cho anh đến gần. Tại sao? Em có người khác rồi ư? Hãy nói cho anh biết, anh sẽ đi ngay và em sẽ không bao giờ nghe đến tên anh nữa. Nhưng em có chuyện gì khác phải không? Em giống như những người kia phải không? Như bọn trẻ tàn tật kia phải không? Vậy thì em quá khùng như anh rồi. Anh thấy công nhân trong trại đã làm việc khác trước, vì bây giờ em không đi được, phải không? Sam, em không đi được phải không? Trả lời cho anh biết đi! - Chàng gần như hét lớn những lời ấy với giọng đau đớn, nước mắt chảy xuống má chàng. Nàng nhìn chàng, lòng vừa thất vọng vừa giận dữ. Nhưng rồi nàng

gật đầu, nước mắt tuôn ra như mưa. Nàng kéo sợi dây cương ngựa của mình nơi tay chàng và thúc ngựa bước đi.

Nhưng vừa đi nàng vừa quay đầu lại nhìn.

- Đúng vậy, Tate. Anh nói đúng. Nhưng điều trớ trêu là anh đã đúng khi bỏ đi. Ồ không phải thế, mà bây giờ anh nên bỏ đi là đúng. Sự thể bây giờ khác trước rồi. Anh hãy tin tôi đi, tình hình khác rồi. - Nàng thúc ngựa chạy đi từ từ. - Bây giờ xin anh cho tôi một ân huệ. Anh đã già biệt con trai anh rồi và anh đã nói với tôi những gì anh muốn nói rồi, bây giờ anh đi đi. Vì số phận của hai ta, anh hãy đi đi.

- Anh sẽ không đi. - Chàng đáp, giọng cương quyết, mạnh mẽ hơn cả con ngựa đực nàng cưỡi. - Anh sẽ không đi đâu, Sam à. Lần này anh sẽ không đi. Nếu em không muốn anh, em cứ nói, chúng ta sẽ tính, nhưng anh sẽ không đi vì đôi chân chết tiệt của em. Anh cóc cần việc em đi hay bò, hay nhúc nhích. Anh yêu em. Anh yêu trí tuệ của em, yêu trái tim em, yêu tinh thần và linh hồn của em. Anh yêu điều mà em đã cho anh, yêu cái mà em đã cho con anh và yêu thứ mà em đã cho các em bé kia. Em không biết, Jeff đã nói cho anh nghe chuyện ở đây. Nó viết thư nói cho anh biết về người phụ nữ kỳ diệu khác thường đang điều hành trang trại. Điều ngu xuẩn là anh không hiểu nó đang làm gì. Anh không biết người điều hành trại là em. Anh chỉ biết nó có một bà chủ ở đây thôi. Anh nghĩ có bà nào đấy có lòng nhân từ nhưng điên khùng đang thay đổi bộ mặt trang trại của Caro. Anh không ngờ người ấy là em, Sam à... và bây giờ anh không bỏ đi đâu.

- Đi, anh phải đi. - Mặt nàng nghiêm nghị. - Tôi không muốn lòng thương hại. Tôi không cần anh giúp đỡ. Tôi không muốn gì nữa ngoài những thứ mà tôi đang có... các em bé và con trai tôi. - Lần đầu tiên chàng nghe nàng nói đến Timmie. Chàng vẫn còn nhớ trước đây nàng có nói rằng nàng không thể có con.

- Rồi em sẽ nói cho anh biết về đứa con này sau.

Bây giờ em muốn gì? Chạy lên đồi trốn anh phải không? Chạy về kho trốn à? Hay chạy ra xa lộ? Sam, anh sẽ không để cho em chạy trốn đâu. - Nàng nhìn chàng đăm đăm một lát, rồi bỗng hết sức tức tối, nàng thúc con ngựa đực chạy, chạy lên đồi với tốc độ kinh khủng khiến cho con Appaloosa khó mà vượt theo kịp, nhưng bất kỳ nàng đến đâu, Tate cũng theo sau đến đấy. Cuối cùng, Black Beauty dù khỏe đến đâu nó cũng mệt hụt hơi, cho nên nàng nghĩ phải dừng lại. Bây giờ họ đã đến tận ranh giới xa nhất của trại rồi, nàng cho ngựa đi rào bước, mắt nhìn chàng, thất vọng.

- Tate, tại sao anh làm thế?

- Vì anh yêu em. Sam, chuyện xảy ra như thế nào? - Cuối cùng nàng dừng lại, kể cho chàng nghe chuyện đã xảy ra. Chàng vừa nghe vừa che mắt khỏi ánh mặt trời. Nàng nói cho chàng biết việc nàng đi tìm chàng khắp nơi, về những chuyến đi làm công việc quảng cáo để luôn tiện tìm chàng, nói về con Grey Devil và lần cưỡi nó gặp phải số phận hiểm nghèo. - Sam, tại sao thế?

- Vì em rất mong tìm được anh... - Rồi nàng nói thì thào tiếp: - Vì em hết sức yêu anh... em nghĩ thật khó sống mà không có anh.

- Anh cũng nghĩ thế. - Chàng đáp, rồi nói về nỗi buồn của mình suốt ngày lẫn đêm trong ba năm cô độc.

- Anh làm việc cật lực suốt ngày lẫn đêm, lòng chỉ nghĩ đến em. Hằng đêm nằm ngủ, anh trần trọc thâu đêm vì cứ nghĩ đến em.

- Em cũng vậy.

- Em nằm bệnh viện bao lâu?

- Khoảng mười tháng. - Rồi nàng nhún vai. - Điều buồn cười là em không lưu tâm đến điều đó nữa. Tai nạn đã xảy ra. Em có thể sống với sự tàn tật. Em không thể để cho ai gánh lấy nỗi khổ đau này của em.

- Có ai muốn gánh lấy không? - Chàng ngần ngừ hỏi. Nàng cười và lắc đầu.

- Không, không có ai hết và chắc sẽ không có ai.

- Phải. - Chàng thúc con Appaloosa bước tới gần nàng. - Rồi sẽ có. - Nói xong, chàng không nói thêm lời nào, nghiêng người hôn nàng, kéo nàng sát vào người mình, lùa mấy ngón tay vào mái tóc vàng đẹp dễ của nàng, gọi nhỏ: - Palomino... Ôi, Palomino của anh... Khi nàng nghe chàng gọi tiếng mà nàng ao ước nghe từ lâu, nàng cười. - Anh sẽ không bao giờ xa em nữa đâu, Sam à. Không bao giờ! - Mắt chàng nhìn đắm đắm vào mắt nàng, nàng bỏ hết thái độ dè dặt, lên tiếng nói với chàng:

- Em yêu anh. Em mãi mãi yêu anh. - Giọng nàng chứa chan tình cảm, say đắm nhìn chàng. Tate Jordan cuối cùng đã trở về. Lần này khi chàng hôn nàng, nàng thì thào nói: - Chúc mừng anh về nhà. - Chàng nắm bàn tay nàng và hai người cho ngựa chậm rãi đi sát bên nhau qua đồi để về nhà.

Josh đứng đợi họ trong sân lớn của trang trại, nhưng khi thấy hai người chậm rãi đi đến, ông ta liền bước vào nhà kho, giả vờ không thấy họ. Khi họ vào đến cửa nhà kho, Sam kìm cương cho con ngựa dục dừng lại, nàng nhìn Tate. Chàng từ từ, trang trọng bước xuống ngựa, đứng nhìn vào mắt nàng. Mắt chàng nhìn mắt nàng với vô vàn câu hỏi, tim chàng đập cùng nhịp đập với tim nàng. Nàng ngần ngừ một lát rồi mỉm cười khi nghe chàng thốt ra những lời quen thuộc.

- Palomino, anh yêu em. - Rồi bằng một giọng nho nhỏ mà chỉ nàng mới nghe rõ. Chàng nói tiếp: - Anh muốn em nhớ rằng anh sẽ yêu em mỗi ngày mỗi giờ, mỗi sáng, mỗi đêm, suốt cuộc đời còn lại của anh. Từ bây giờ về sau, anh sẽ ở đây với em, Sam à.

Mắt nàng không rời mắt chàng, rồi từ từ, rất chậm, nàng mở dây nit buộc chân ra. Nàng ngồi yên lặng một phút, nhìn chàng, phân vân không biết nàng có tin chàng sau ba năm bất vô âm tín này không. Bây giờ chàng có về thật không? Hay đây chỉ là ảo ảnh, là giấc mộng? Liệu chàng có bỏ chạy đi nữa không? Tate như cảm thông được sự lo lắng trong lòng nàng, chàng liền đưa hai tay ra.

- Tin anh đi, em yêu... - Rồi sau một hồi lâu, chàng nói tiếp: - Nào. - Hai cánh tay chàng không dao động trước mặt nàng, nàng ngồi yên trên yên ngựa, cao và tự hào. Không có gì thay đổi nơi Sam hết. Không có dấu hiệu gì tàn tật nơi nàng hết. Không có gì bể gãy hết. Nàng giống như không phải là người bị liệt nửa người mà là người hết sức bình thường. Nhưng Tate Jordan còn vững vàng hơn người khác nhiều. - Sao đấy Sam? - Chàng hỏi, bốn mắt gặp nhau và như thể thời gian mấy năm xa cách thương nhớ đều tan biến mất. Sam cẩn thận để hai tay lên vai chàng, người ta có thể nghĩ rằng sợi dây ràng buộc giữa họ bắt đầu trở lại.

- Giúp để em xuống. - Lời nàng giản dị, bình tĩnh và chàng nhẹ nhàng nâng nàng xuống khỏi yên ngựa, ôm gọn nàng trong hai tay. Josh đứng trong kho nhìn cảnh tượng diễn ra bên ngoài, ông ta liền đem chiếc xe lăn của nàng ra. Tate chỉ ngần ngừ một lát rồi đặt nàng vào xe, cứ sợ rằng khi nhìn nhau lại, chàng sẽ thấy nét buồn rầu đau khổ trong mắt nàng. Nhưng khi nhìn vào mắt nàng, chàng thấy nàng cười và khéo léo lăn xe đi. - Ta đi thôi, Tate. - Nàng nói một cách tự nhiên và bỗng chàng biết rằng mọi chuyện đã thay đổi. Nàng không phải là người mảnh mai yếu đuối để cho chàng phải cứu giúp, mà nàng là người đầy nghị lực, có sắc đẹp để chàng yêu thương. Chàng vội đi theo bên cạnh nàng, cặp mắt màu xanh lục ánh lên nụ cười kín đáo.

- Chúng ta đi đâu, Sam? - Chàng đi bên cạnh nàng, lên tiếng hỏi. Nàng ngược mắt nhìn chàng, vẻ thanh thản pha lẫn niềm vui vô bờ.

Nàng mỉm cười, tiếp tục lăn xe và nhìn chàng lần nữa mới trả lời nho nhỏ: - Về nhà.

Khi họ đến ngôi nhà lớn, nàng lăn xe nhanh lên dốc, Tate chỉ đi sau nàng mấy bước. Nàng mở rộng cửa, nhìn chàng chăm chú một hồi lâu. Hai người dừng trước cửa, mắt chàng thật dịu dàng, họ nhớ lại thời xưa, nhớ lại cuộc sống khi ấy. Chàng muốn bế nàng qua ngưỡng cửa, nhưng chàng không biết nàng có muốn thế không, cho nên chàng nhìn Sam lần nữa rồi lặng lẽ bước vào trong. Nàng lăn xe theo chàng vào nhà và đóng cửa lại.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>